

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

the Devil Wears Black

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

L.J. SHEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

tÇe
Tanıl
Wears
m k

L.J. SHEN TARAFINDAN YAZILAN DİĞER YAZILAR

Tek Başına

*Tyed
Sparrow
Kandan Toza
Kirli Manşetler
Gece Yarısı
Mavisî Öpücük
Hırsız The End
Zone
Olası Bir Durumda*

Aziz G nahkarlar ( a da  Romantizm)

*Defy
Vicious
Ruckus
Scandalous
Bane*

All Saints Lisesi (Yeni Yetişkin)

*Oldukça Pervasız Kırık
  valye Kızgın
Tanrı*

Boston Güzelleri (Çağdaş Romantizm)

Avcı Kötü

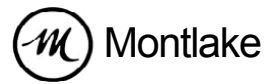
Adam

Canavar (TBR)

The Rake (TBR)

tEe
Dofil
Wears
k

L.j SHEI*J

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Metin telif hakkı© 2021 by L.J. Shen
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından
[yayınlanmıştır www.apub.com](http://www.apub.com)

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781542025553
ISBN-10: 1542025559

Kapak tasarımı: Hang Le

*Lin ve Lilian için. Siz hanımlar benim en sevdiğim kitap
kulübü hanımlarısınız.*

İÇİNDEKİLER

OKUMAYA BAŞLA
OYNATMA LİSTESİ
BÖLÜM BİRİ İKİ
BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM ÜÇ DÖRT
BEŞ ALTI YEDİ
SEKİZ BÖLÜM
BÖLÜM ON İKİ
BÖLÜMDOKUZ ON
ON BİR
BÖLÜM ON ÜÇ ON DÖRT
BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM ÜÇ YIRMI
YIRMI ON ON ALTI BEŞ
BEŞBÖLÜM İKİ ON YEDİ ON
SEKİZ ON DOKUZ YIRMI
YIRMI BİR YIRMI YIRMI
DÖRT

YIRMI ALTINCI BÖLÜM
SONSÖZ YAZAR HAKKINDA
TEŞEKKÜR

Şeytan ve siyah rengin iki ortak noktası mı var?
Her zaman karanlıktırlar ve asla modası geçmez.

-Chase Black, Black & Co. COO'su

OYUN LİSTESİ

- Trevor Daniel-"Falling"
- Healy-"Reckless"
- Kasabian-"Fire"
- The Waterboys-"Fisherman's Blues" MAX
- feat. Quinn XCII-"Love Me Less" The Cars-
- "Drive"
- The Rolling Stones-"Sympathy for the Devil"

BİRİNCİ BÖLÜM

MADDIE

10 Ekim 1998

Sevgili Maddie,

Şu anda beş yaşındasın ve sarı rengi çok seviyorsun. Hatta dün bana onunla evlenip evlenemeyeceğini sordun. Umarm hala her zaman onu giyiyorsundur.

(Ayrıca umarm evlilik için biraz daha uygun birini bulmuşsunuzdur).

Günün eğlenceli gerçeği: İspanyol kaşifler Amerika kıtasına ulaştıklarında, güneş çiçeklerinin altından yapıldığını düşündüler.

İnsan beyni çok yaratıcıdır! Her zaman yaratıcı kalın.

Sevgiler

, anne.

x

Artık resmileşmişti. Felç geçiriyordum.

Tüm kanıtlar bu yönü işaret ediyordu ve bu noktada kendi kendime teşhis koyacak kadar *Grey's Anatomy* izlediğimden emindim:

Karışıklık mı? Kontrol et.

Genel uyuşukluk? Kontrol et.

Ani baş ağrısı? Görme güçlüğü? Yürümekte zorluk mu çekiyorsunuz?

Tamam, tamam, tamam.

İyi haber, bir doktora görünecek olmamdı. *Gerçekten.* Belirtiler ortaya çıktığında bir doktorla birlikte evime doğru yürüyordum. En azından ihtiyacım olduğunda acil tıbbi yardım alma lüksüne sahiptim.

Yumruklarımı mor noktalı (kişisel favorim) sarı payetli ceketimin içine soktum, omuzlarımı dikleştirdim ve kiraladığım kahverengi taşın merdivenlerinin tepesinde oturan büyük figüre gözlerimi kısarak baktım, görüş alanımdan kaybolmasını diledim.

Telefonunun mavimsi ışıltısı yüzünün düzlemlerini aydınlatırken olduğu yerde kaldı. Yaz ortası havası etrafında dans ediyor, havai fişekler gibi çıtırdıyordu. Sokaktaki her viski rengi ışık onun profilini yakalıyordu, sanki sahnede durmuş herkesin dikkatini çekmek istiyordu. İçimi beyaz bir panik kapladı. Evreni etrafında aloha kızları gibi dans ettiren tek bir kişi tanıyordum.

İstemeyerek de olsa felç geçirme ihtimalini eledim.

Hayır. Buraya gelmeyi hayal bile edemez. Bıraktığım şeylerden sonra olmaz.

". . . Küçük hastam bana doğru eğildi ve 'Sana bir sır verebilir miyim?' dedi. Ben de 'Hı hı' dedim ve anne babasının boşanmasıyla ilgili ağzındaki baklayı çıkaracağını düşündüm. Ama o sadece "Sonunda annemin işini buldum" dedi. Ona ne olduğunu sordum ve o da -bekle, Maddie- dedi." Sevgilim Ethan bir elini havaya kaldırdı, diğer elini dizine koyarak çömeldi, belli ki hikâyesinin komik potansiyelini abartıyordu. "İlk dişimi kaybettiğim gün yastığımın altına yeni bir iPad koydu. Benim annem diş perisi. Ben yaşayan en şanslı çocuğum!"

Ethan başını arkaya atıp güldü, benim içsel çöküşümden habersizdi. Saçları, gözleri ve neredeyse aynı ceviz kahvesi tonundaki mokasen ayakkabıları, zayıf koşucu vücudu ve Scooby-Doo kravatıyla yakışıklıydı. Doğru, o Dr. McDreamy değildi. Daha çok Dr. McReality gibi. Ve evet, yıl boyunca genç hastaları hakkında *on iki* hikâye paylaşmıştı.

Etiyopya'da yediğimiz yemek boyunca, her seferinde zekice gözlemlerini aktarırken neredeyse devriliyordu. Ama Ethan Goodman *tam* hayatımda ihtiyacım olan türden bir adamdı.

Merdivenlerimdeki adam bana bu acı dersi veren kişinin ta kendisiydi.

"Bebeklerin ağzından." Sarkan ayçiçeği küpemle oynadım. "Masumiyetimi özlüyorum. Çocukluğumdan tek bir şey saklayabilseydim, o da bu olurdu."

Merdivenimdeki figür ayağa kalktı ve bize doğru döndü. Gözleri telefonundan kayarak zahmetsizce benimkileri yakaladı. Kalbim bir balon gibi söndü, düzensiz daireler çizerek yükseldikten sonra midemin çukurunda sarkık bir lastik yığınının düştü.

Oydu, .

Altı-iki keskin açısı ve acımasız seksapeliyle. Dirseklerine kadar kıvrılmış, ön kolları uyluklarım kadar kalın, damarlar ve kaslarla kordonlu, gıcır gıcır siyah bir elbise gömleğine sarınmıştı. Yan komşum olan çocukluk arkadaşım Layla ona gerçek hayattaki Gaston diyordu. "Göze hoş geliyor ama çatıdan atılmak için yalvarıyor."

Sanki burada ne yaptığını kendisi de anlayamıyormuş gibi kaşlarını çatıyordu.

Karışık siyah saçlı.

Bir manga karakterinin çekik mavi-gri gözleri.

Dişlerinizi bir hayvan gibi çenesinde gezdirme şansı için savaş suçu işlemeyi düşünmenize neden olan o Yunan tanrısı kemik yapısıyla.

Ama onun Bay McDreamy ya da Bay McReality olmadığını biliyordum.

Chase Black şeytandı. Benim kişisel şeytanım. Her zaman siyahlara bürünür, dilinin ucunda zalim bir yorum hazırdır, niyeti de sırtışı kadar lekeli. Peki ya ben? Bana Şehit Maddie denmesinin bir sebebi vardı. Hayatım buna bağlı olsa bile acımasız olamazdım. Neyse ki öyle değildi.

"Gerçekten mi? Çocukluğumdan tek bir şey saklayabilseydim, o da ilk süt dişim olurdu. Köpeğim yutmuştu.

Oh neyse," dedi Ethan coşkuyla. Başım tekrar randevuma döndü. "Elbette köpeklerle ilgili kazalar *her zaman* olur. Tıpkı bir başka hastamın -Tanrım, bu hikâyeyi duyana kadar bekleşüpheli bir kızarıklık nedeniyle pediatri kliniğime geldiği zaman olduğu gibi-"

"Ethan?" Adımlarımın ortasında durdum, başka bir tatlı hikâyeye odaklanamıyordum. Hikâyeler sürükleyici olmadığından değil, ama felaket kelimenin tam anlamıyla kapımın eşiğindeydi ve hayatımın her yerinde patlamaya hazırdı.

"Evet, Maddie?"

"Çok özür dilerim ama sanırım biraz midem bulanıyor." Teknik olarak yalan sayılmaz. "Bu geceyi erken bitirebilir miyiz?"

"Olamaz. Sence *tere siga* mıydı?" Ethan kaşlarını çatı ve bana kalbimi kıran bir köpek yavrusu bakışı attı.

Neyse ki hastaları hakkında benimle konuşmakla o kadar meşguldü ki kapımın önünde duran devasa adamı fark edemedi.

"artık. Birkaç saattir kendimi kötü hissediyordum. Sanırım sonunda beni vuruyor." Ethan'ın arkasından Chase'e baktım ve zorlukla yutkundum.

"İyi olacağına emin misin?"

"Olumlu." Scooby-Doo kravatını gülümseyerek göğsünün üzerinde düzelttim.

"Pozitifliği seviyorum. Dünyayı daha iyi bir yer haline getiriyor." Ethan'ın gözleri parladı. Alnımdan öpmek için eğildi. Gamzeleri vardı. Gamzeler harikaydı. Ethan da harikaydı. Öyleyse neden sırf beklenmedik misafirimi dairemin merdivenlerinde tüm sokağın şahit olacağı şekilde öldürebilmek için ona veda etmeye hevesliydim?

Oh, bu doğruyd - çünkü Chase Black hayatımı mahvetmiş ve beni tekrar bir araya getirmek zorunda bırakmıştı, kopan ilişkimizin her bir parçası beni derinden yaralıyordu.

daha detaylı anlatacağım.

Mükemmel, neredeyse beni felçten kurtaracak olan Dr. McReality'ye veda etmek zorunda kaldım.

Kalbim sudan çıkmış balık gibi göğüs kafesime çarparak binama doğru yürürken, Chase'i nasıl karşılayacağımı hayal ettim. Hepsinde de soğukkanlı, beş santim daha uzun ve yeşil Babette ayakkabılarımın aksine femme fatale Louboutin'ler giymiş görünüyordum.

Komik, çöpü dışarıda bıraktığımı hatırlamıyorum. Size geri dönüşüm kutusuna kadar eşlik etmeme izin verin Bay Black.

Özür mü dilemek istiyorsun? Nedenini açıklayabilir misin? Aldatma kısmı için mi, sonrasında cinsel yolla bulaşan hastalıklar testi yaptırmak zorunda kaldığım aşılayıcı kısım için mi, yoksa sadece zamanımı boşa harcadığım için mi?

Kayıp mı oldun, tatlım? Belli ki geneleve kadar size eşlik etmemi ister misiniz?

Şunu söylemek yeterli, Chase Black içimdeki Şehit Maddie'yi ortaya çıkarmadı.

Ondan üç adım ötede durdum. Sinirlerim şeftali desenli elbisem kadar yırtık pırtıktı ve göğsümden süzülen heyecan dalgasından nefret ediyordum. Bu bana onun için ne kadar aptal olduğumu hatırlatıyordu. Ne kadar uygun. Ne kadar itaatkâr.

"Madison." Chase çenesini yukarı kaldırdı ve beni incelerken burnunun ucuna baktı. Selamlamadan bir emir gibi gelmişti. Kaşlarının patronluk taslayan kıstırması da pek davetkâr görünmüyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Tısladım.

"Yukarı gelmeme izin verir misin?" Telefonunu ön cebine soktu. Direkt konuya girdi. *Yapabilir miyim değil, izin ver. Hayır, ? Ya da kalbini paramparça ettiğim için özür dilerim, hatta bana en az üç kez köpeklere alerjin olduğunu söylemene rağmen Noel'de sana hediye ettiğim Aussiedoodle Daisy nasıl ve arkadaşların şimdi ona insanların ayakkabılarına işeme eğilimi nedeniyle Assholedoodle adını taktı?*

İnce yazlık ceketimin yakalarını tuttum, parmaklarım titrediği için kendime kızdım. "Yapmamayı tercih ederim. Eğer mesele New York'ta düzüşmekse, yanlış adrese geldiniz. Adımı işaretleyebilirsin."

Yaz sıcağı betondan taşıyor, ayaklarımın üzerinde duman gibi kıvrılıyordu. Gecenin karanlığı havanın ne kadar sıcak olduğunu azaltmıyordu. Manhattan yapış yapıştı, ter ve hormonlarla şişmişti. Sokaklar çiftler, turist sürüleri, gürültücü iş arkadaşları ve yapan üniversite öğrencileriyle dolup taşıyordu. Ortalıkta görünmek istemiyordum ama onu dairemde daha da az istiyordum. *Herkes sahip olabiliyorsa, ben istemiyorum* deyimini bilir misiniz? Bu onun vücudu için de geçerliydi. Ayrıldıktan sonra, yatak çarşafılarımı o eşsiz Chase Black kokusundan kurtarmak haftalarımı almıştı. Karnı yağmurla dolu kara bir bulut gibi beni her yerde takip etmişti. Onu düşündüğümde göz kapaklarımın ardında biriken gözyaşlarını hâlâ hissedebiliyordum.

"Bak, üzgün olduğumu biliyorum," diye başladı, sesi sanki evcilleştirilmemiş bir bal porsuğuyla pazarlığa giriyormuş gibi temkinliydi.

Sözünü titreyerek kestim, kendi atılganlığıma şaşırmıştım. "Üzgün müsün? Çamaşır makinem bozulduğu için üzgünüm. Yavru köpeğimin geçen kış aldığım tığ işi mavi pançoymu kemirmesine ve *Maskeli Şarkıcı*'nın yeni sezonunu beklemeye."

Hiç şüphesiz itiraz etmek için ağzını açtı ama ben elimi kaldırıp vurgulamak için salladım. "Bana yaptığın şey beni üzmedi, Chase. Beni *mahvetti*. Bunu şimdi itiraf etmekte bir sakınca görmüyorum çünkü o kadar unuttum ki *altında* olmanın nasıl bir his olduğunu bile unuttum." Ona doğru daha fazla volkanik kundak kusmadan önce zar zor bir nefes aldım. "Hayır, yukarı gelmiyorsun. Bana ne söyleyeceksen" -altımdaki zemini işaret ettim- "burası senin sahnem."

Bir elini saçlarında gezdirdi, o kadar siyah ve yumuşak görünüyordu ki göğsüm gerildi, bana bir hayvanmışım gibi baktı.

etkisiz hale getirmesi gereken bir saatli bombaydı. Sinirli mi, pişman mı, yoksa öfkeli mi olduğunu anlayamadım. Üçünün karışımı gibi görünüyordu. İçimdeyken bile ne hissettiğini asla bilemezdim. Orada uzanır, gözlerinin içine bakar ve kendi yansımamın bana baktığını görürdüm.

Kollarımı kavuşturdum, ziyaretine neyin sebep olduğunu merak ediyordum. Altı ay önce ayrıldığımızdan beri ondan haber almamıştım. Ama patronum Sven'den, Chase'in ayrılığımızdan sonra çatı katına getirdiği kadınları duymuştum. Patronum Chase'le aynı gösterişli Park Avenue binasında oturuyordu. Görünüşe göre, Chase ağlayarak uyumuyormuş.

"*Lütfen.*" Sözcük ağzında, sanki çakıl taşından yapılmış gibi, rahatsız edici bir şekilde dolandı. Chase Black bir şeyleri kibarca istemeye alışık değildi. "Bu oldukça kişisel bir mesele. Tüm sokağınızı seyirci olarak almazsanız memnun olurum."

Küçük el çantamda anahtarlarımı ararken merdivenlerden yukarı çıktım. Hâlâ ilk basamaktaydı, gözleri sırtımda bir delik açıyordu. Bana sadece bir kez buz gibi bakmıştı ve ben buna tamamen bağışıklık kazanmıştım. Rica etmesine aldırmadan binanın giriş kapısını iterek açtım. Tuhaf, beni kovduğu gibi onu da kovmanın ilahi bir his olacağını düşünmüştüm hep. Ama şu anda duygularım incinmişlik, öfke ve kafa karışıklığı arasında gidip geliyordu. Zafer görünürde yoktu ve neşe kilometrelerce uzaktaydı. Bir sonraki sözleri beni duraksattığında neredeyse eşiği geçmiştim.

"Bana on dakikanı ayıramayacak kadar korkuyor musun?" diye meydan okudu, sesindeki sırtış sırtıma saplanmış bir bıçak gibiydi. Donup kaldım. *Şimdi* onu tanımıştım. Soğuk, hesaplı. Şakacı bir acımasızlık. "Benden bu kadar sıkıldıysan ve yukarı çıktığımızda olmak istemiyorsan, ben söyleyeceklerimi söyledikten sonra mutlu, Chase'siz varlığına geri dönebilirsin, değil mi?"

Korktun mu? *Korktuğumu* mu düşündü? Şu anda onun cazibesine karşı biraz daha bağışık olsaydım, onu gördüğüm anda kusardım.

Döndüm, kalçamı dışarı çıkardım, dudaklarımda kibar bir gülümseme vardı. "Çok mu ukalasın?"

"Sadece dikkatinizi çekecek kadar," diye kestirip attı, burada olmak istemeyen bir adam gibi görünüyordu.

Onun burada ne işi ?

"Beş dakika yeter ve uslu dursan iyi edersin." Elimle onu işaret ettim.

"Kalbimin üstüne yemin ederim ve ölmeyi umarım." Alaycı bir tavırla elini göğsüne koydu.

"En azından umutlarımız aynı hızda."

Bu onun kıkırdamasına neden oldu. Arkamdan gelip gelmediğine bakma zahmetine girmeden ikinci kattaki daireme doğru kaçtım. Burada olmasının nedenlerini sıralamaya çalıştım. Belki de yıkıcı seks bağımlılığını tedavi etmek için gittiği rehabilitasyondan yeni çıkmıştı. Sadece altı aydır çıkıyorduk ama bu süre zarfında Chase'in sırtımda halı yanıkları oluşana ve ertesi gün garip bir şekilde yürüyene kadar rahat etmeyeceği çok açıktı. O zamanlar herhangi bir şikayetim olduğundan değil-seks ilişkimizin iyi işleyen bir parçasıydı-ama o doyumsuz bir erkek kedi idi.

Evet, karar verdim. Bu muhtemelen onun on iki adımlık iyileşme sürecinin bir parçasıydı. İncittiği kişilerden özür dileyecekti. Özür dileyip gidecekti ve ikimiz de kapanışımızı yapacaktık. Bir arınma deneyimi, gerçekten. Ethan'la yeniden başlamayı daha da mükemmelleştirecekti.

Chase arkamdan merdivenleri çıkarken, "Fazla düşündüğünü duyar gibiyim," diye homurdandı. Tuhaf, sesi hiç de özür diler gibi çıkmıyordu. Sadece her zamanki pislik suratlı halini takınmıştı.

"Gözlerini kışımın üzerinde hissedebiliyorum," diye kesin bir dille söyledim.

"İstersen diğer parçalarımı da üzerinde hissedebilirsin."

Onu bifttek bıçağıyla bıçaklama, Maddie. Hapis değmez.

"Kim bu adam?" Kışkırtıcı bir şekilde esnedi. Sözlerinde her zaman şeytani bir yan vardı. Her şeyi ölüp bitmiş bir tavırla anlatırdı, sizden daha iyi olduğunu hatırlatan bir ironi dokunuşu.

"Vay be." Oflayarak başımı salladım. Bana Ethan hakkında soru sormaya cüret etmişti.

"G-Wow? O bir rapçi mi? Eğer öyleyse, bir makyaja ihtiyacı var. Ona Black & Co. Kulübü'nden bahset. Kişisel stilistik hizmetlerinde yüzde on beş promosyon indirimini uyguluyoruz."

Karanlık kıkırdamasını duymazdan gelerek arkamı dönmeden ona ters bir bakış attım.

Benim kapımın önünde durduk. Layla karşımda, ev sahibimiz mülkünü ortadan ikiye böldüğünde stüdyoya dönüştürülen diğer dairede yaşıyordu. Biz mezun olduktan sonra New York'a ilk taşınan Layla olmuştu. Bana önündeki stüdyo dairenin, çiftin Singapur'a taşınması ve ev sahibinin ödemelerini zamanında yapan düzenli bir sakini tercih etmesi nedeniyle boşalacağını söylediğinde, bu fırsatın üzerine atlamıştım. Layla gündüzleri anaokulu öğretmenliği, akşamları ise gelirini desteklemek için çocuk bakıcılığı yapıyordu. Onu kucağında yeni yürümeye başlayan bir çocuk tutarken ya da ertesi günkü ders için harf ve rakam kesimleri yaparken görmediğimi hatırlamakta zorlanıyordum. Layla her sabah kapısına günün sözcüğünü yapıştırırdı. Bu, gün boyunca birbirimizle konuşmadığımız zamanlarda bile benimle konuşması için harika bir yoldu. Yıllar geçtikçe Layla'nın günlük kelimelerine bağlandım. Onlar bana eşlik ediyorlardı, bir tür küçük işaretlerdi. Günümün nasıl geçeceğine dair tahminler. Bugün işe gitme telaşıyla ona bakmayı unutmuştum.

Anahtarımı deliğine sokarken dalgın dalgın baktım.

Tehlike: yaralanma, acı, zarar veya kayba maruz kalma veya sorumluluk.

İçimi bir batma hissi kapladı. Omurgamın dibine yerleşti ve ısrarlı bir baskı uyguladı. "Burada değilsin

özür dileyeceksin, değil mi?" Nefes aldım, gözlerim hâlâ kapımdaydı. "Özür dilemek mi?" Kolu arkamdan gelip beni dinlendirdi.

Başımın üstünde. Sıcak nefesi ensemde geziniyor, ensemdeki küçük tüyleri diken diken ediyordu. *Chase etkisi*. "Ne halt için?"

Kapıyı iterek açtım ve Chase'in daireme girmesine izin verdim. Benim alanıma. Benim *hayatım*.

Krallığıma en son orayı da yakıp yıktığının acı bir şekilde farkındayım.

İKİNCİ BÖLÜM

MADDIE

2 Temmuz 1999

Sevgili Maddie,

Bugün Bayan Hunnam'ın solmuş papatyalarını senin eski kitaplarının arasına birlikte sıkıştırdık. üzüldüğün için düzgün bir cenaze töreni yapmak istediğini söyledin. Empatiniz boğazımı . Bu yüzden arkamı döndüm ve odadan çıktım. Polen yüzünden değil. Tabii ki polen yüzünden değil. Tanrım, ben bir !

Eğlenceli bilgi: Papatyalar saflığı ve yeni başlangıçları simgeler.

Umarm hala şefkatli, iyi kalpli olursunuz ve her günün yeni bir başlangıç olduğunu hatırlarsınız.

Sevgiler,

sonsuz

dek,

anne. x

Ayakkabılarımı duvara vurdum. Daisy çiçeklerin yanındaki pencere kenarındaki yatağından fırladı ve kuyruğunu sallayarak selamlamak için ayak parmakları arasını yalamaya başladı. Gerçeği söylemek gerekirse, bu onun en hanımefendi alışkanlığı değildi ama en az yıkıcı olanlardan biriydi.

"Bu hoşnutsuzluğu neye borçluyum Bay Black?" Sarı ceketimi çıkardım.

"Bir sorunumuz var." Chase, stüdyomun derinliklerine doğru yürümeden önce Daisy'yi okşadı. Mutfağında bir daha asla rahatça duramayacağı gerçeğini kabullenmek için onca gözyaşı ve uykusuz gece harcamışken, yine mutfağında rahatça durması bana haksızlık, neredeyse çarpık geliyordu. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi. Ama bu doğru değildi. *Ben* değişmiştim.

Chase buzdolabını açtı, bir kutu Diyet Kola çıkardı -*benim* Diyet Kolam- ve tezgâha yaslanıp bir yudum almadan önce açtı.

Ani bir felç geçiren kişinin *o olup* olmadığını merak ederek ona baktım. Buruşuk, küçük alanıma baktı, şüphesiz buraya son gelişinden bu yana yaptığım değişikliklerin envanterini çıkarıyordu. Anthropologie'den yeni duvar kâğıtları, yeni çarşafklar ve (en az fark edilen ama yine de var olan) kalbimdeki demir yumruk şeklindeki yeni çukur. Işıkları yaktı -tüm daire için bir set vardı- ve alçak sesle ıslık çaldı.

Acımasız LED ışıkların altında, dağınık ve tıraşsız görüldüğünü fark ettim. Gözleri kan çanağına dönmüştü, gömleği biraz kırıkmıştı. 200 dolarlık saç kesiminin umutsuzca düzeltilmeye ihtiyacı vardı. Olmakla övündüğü yakışıklı, tertemiz tırmağa hiç benzemiyordu. Sanki dünya sonunda ezici ağırlığını onun görkemli omuzlarına yüklemeye karar vermişti.

"Ailem senden hoşlanmışa benziyor," diye soğukkanlılıkla itiraf etti, sanki bu olasılık tek boynuzlu at kadar ihtimal dışı bir şeymiş gibi.

Ona doğru yürüdüm ve elindeki diyet kolayı kaptım. Prensip olarak bir yudum aldım ve aramızdaki tezgâha koydum. "Ve?"

"Annem, onun için pişirmeye söz verdiğin muzlu ekmek hakkında konuşmayı bırakamıyor, kız kardeşimin hayat boyu hayali

Ona o şapkayı ördüğünden beri senin en iyi arkadaşın olmak istiyor ve babam senin her erkeğin hayalindeki kadın olduğuna yemin ediyor."

"Ben de aileniz hakkında çok iyi şeyler düşünüyorum," dedim. Gerçek buydu. Siyahlar, dünyaya yanlışlıkla yaydıkları yumurtalara hiç benzemiyorlardı. Tatlı, şefkatli ve misafirperverlerdi. Her zaman gülümsüyorlar ve hepsinden önemlisi bana sık sık bir kadeh şarap ikram ediyorlardı.

"Ama ben değil," diye ekledi sevilmemekten zevk aldığını gösteren hedonist bir sırıtışla. Sanki amacına ulaşmıştı. Bir video oyununda bir seviyenin kilidini açmıştı.

"Sen değil." Başımı salladım. "İşte bu yüzden dalkavuklukla hiçbir yere varamazsın."

"Seninle bir yere varmaya çalışmıyorum," diye beni temin etti, göğsü gömleğinin altında genişliyordu. Kokusunun bir hayaleti

-odunsu, tıraş losyonu ve erkek- burun deliklerime doğru süzülerek beni titretti. "Düşündüğün şekilde değil."

"Devam et, Chase." İçimi çektim, yere baktım ve ayak parmaklarımı oynattım. Onun buradan gitmesini istiyordum, böylece yorganın altına dalıp *Supernatural* izleyebilecektim. Bu geceyi kurtarabilecek tek şey, sağlıklı dozda Jensen Ackles'in, kutsal olmayan miktarlarda çikolata ve düşüncesizce yapılan internet alışverişiyle birleşmesiydi. Ayrıca, şarap. Bir şişe için adam öldürebilirim. Kurban da tercihen önümdeki adam olurdu.

"Bir sorun var," dedi.

Onunla her zaman vardı. Devam etsin ona boş boş baktım. Sonra çok garip bir şey yaptı. Bir çeşit *kıpırdadı*. The Chase Black.

"Ayrıldığımızı söylemeyi unutmuş olabilirim," dedi temkinli bir şekilde, bakışlarını şu anda hevesli bir köpek gülümsemesiyle kanepenin bacağına tırmanan Daisy'den kaçırarak.

"Sen ne?" Başımı kaldırdım, dişlerim birbirine çarpıyordu. "Altı ay oldu." Ve üç gün. Ve yirmi bir saat. Saydığımdan değil"Ne düşünüyordun ki?"

Parmak eklemlerini kirli sakalına sürttü, gözleri hâlâ aşüfte yavruma dikilmişti. "Açıkçası, aşırı tepki verdiğini fark edeceğini ve geri döneceğini düşünmüştüm."

Eğer bir çizgi film karakteri olsaydım, çenem yere düşerdi ve dilim kırmızı bir halı gibi yuvarlanır, daha sonra Chase'i fırlatacağım kapıya çarparak vücudunun şeklinde bir delik açardı.

Parmaklarımı göz çukurlarıma bastırdım ve kesik kesik nefes aldım. "Şaka yapıyorsun. Bana şaka yaptığını söyle."

"Benim mizah anlayışım bundan daha iyidir."

"Umarım yön bulma duyun da bu kadar iyidir, böylece ailenin yanına dönüp onlara kesinlikle işimizin bittiğini söyleyebilirsin." Kapıya doğru yürüdüm, kapıyı açtım ve başımı sallayarak gitmesini işaret ettim.

"Dahası da var." Chase tezgahıma yaslanmış, ellerini kayıtsızca ceplerine sokmuş bir şekilde duruyordu. Göz kapaklarımin arkasına kazınmış ve yağmurlu Sihirli Değnek günleri için sakladığım birkaç imza pozisyonu vardı.

Chase kalçasını cansız bir nesneye yaslıyor.

Chase kapı çerçevesinin üst kısmını tutuyor, pazuları ve trisepsleri kısa kollu tişörtünden dışarı taşıyor.

Chase bir elini ön cebine sokmuş, seksi gözleriyle beni yavaşça soyuyordu.

Esasen, kendi kendime ilham verdiğim bir kataloğum vardı. orgazmlar ile onun görünüyör tek başına. Kabul etmek gerekir ki bu, yeni bir isme ihtiyaç duyan bir zavallılık seviyesiydi. "Onlara birkaç hafta önce işimizin bittiğini söyleyecektim, ama benim Baba dövmek Ben için o içinde ve kötü Haberler departmanı."

"Hay aksi. Süper yat bozuldu mu?" Elimi göğsümün üzerine koyarak endişeliymiş gibi davrandım. Manhattan'ın en işlek mağazası Black & Co'nun sahibi Ronan Black, tatiller, özel jetler ve görkemli aile toplantılarıyla dolu büyüleyici bir hayat sürüyordu. Yine de, insanlar hakkında kötü konuşmak

Beni evlerinde ağırlayanlar ağızımda ekşi bir tat bıraktı.

"Dördüncü evre kanseri var. Prostat. Kemiklerine yayılmış. Böbreklerine. Kanına. Taramadan geçmedi. Annem yıllardır ona yalvarıyordu ama sanırım rahatsız olmak istemedi. Söylemeye gerek yok, tedavisi yok. Üç aylık ömrü kaldı." Durakladı. "Cömertçe konuşuyorum."

Yüzünü boş tutarak haberi düz bir şekilde verdi. Gözleri hâlâ kanepeyi ihmal etmiş, ayaklarının dibinde bacaklarını açmış, karnını okşatmak için yalvaran Daisy'deydi. Eğildi ve dalgın bir şekilde Daisy'nin karnını kaşdı, haberi özümsememi bekledi. Sözleri zehir gibi içime işledi, yavaşça ve öldürücü bir şekilde yayıldı. Beni derinlerde bir yerde, karnımda sakladığım o sıkı endişe yumağında vurdular. Anne topum. Chase ve babasının yakın olduklarını biliyordum. Chase'in gururlu bir adam olduğunu ve asla yıkılmayacağını da biliyordum, özellikle de ondan nefret eden birinin önünde. Dizlerim büküldü, hava boğazımın arkasına çarpıyor, ciğerlerime girmeyi reddediyordu.

Aramızdaki boşluğu silip ona sarılma isteğime direndim. Sıcaklığımı acıma duygusuna çevirecekti ama ben ona acımıyordum. Annemi on altı yaşımıdayken meme kanserinden kaybetmenin acısını yaşadım, hastalıkla bir dargın bir barışık mücadelesinden sonra. Bir ebeveyne veda etmenin her zaman çok erken olduğunu çok iyi biliyordum. Ve sevdiğiniz birinin kendi bedenine karşı verdiği savaşı kaybetmesini izlemek, kendi etinizi parçalamak kadar acı vericiydi.

"Çok üzgünüm, Chase." Sözcükler sonunda ağızımdan tökezleyerek, hantal ve ağırlıksız bir şekilde çıktı. Babamın bunun söylenmesinden ne kadar nefret ettiğini hatırladım. *ne olmuş yani? Bu Iris'in daha iyi hissetmesini sağlamayacak.* Annemin mektuplarını düşündüm. Genelde her sabah güne onun mektuplarından biriyle ve sert bir fincan kahveyle başlardım ama bu sabah iki tanesini okumuştum. İçimden bir ses bugünün zorlu geçeceğini söylüyordu. Yanılmamıştım.

Umarm hâlâ şefkatli ve iyi kalplisinizdir.

Lakabım hakkında ne düşüneceğini merak ediyordum. Şehit Maddie. Günü kurtarmak için her zaman hazırım.

Chase'in kapüşonlu gözleri Daisy'den benimkilere kaydı. Korkutucu derecede boştular. "Teşekkür ."

"Yapabileceğim bir şey varsa ..."

"Var." Hızla doğruldu ve Daisy'nin saçlarını okşayarak temizledi.

Soru sormak için başımı eğdim.

"Babamın bize haberi vermesinden sonraki günlerde ailem darmadağın olmuştu. Katie işe gelmedi. Annem yatağından çıkmıyordu ve babam da kendi başının çaresine bakmak yerine herkesi rahatlatmak için oradan oraya koşturup duruyordu. Daha iyi bir kelime bulamazsam, tam bir boktan şovdu. Ve gösteri hala devam ediyor."

Lori Black'in daha önce depresyonla mücadele ettiğini Chase'den değil ama birkaç yıl önce *Vogue*' verdiği derinlemesine bir röportajdan biliyordum. Gönüllü olarak çalıştığı kar amacı gütmeyen kuruluşu tanıtırken karanlık dönemleri hakkında açık yüreklilikle konuşmuştu. Chase'in kız kardeşi Katie, Black & Co. şirketinde pazarlama müdürüydü ve bir alışverişkolikti. Bu görüldüğünden daha az sevimli ve tuhaftı. Katie kötü anksiyete ataklarından muzdaripti. Geçirdiği nöbetler arasında, onu sinirlendiren her neyse onu gömmek için yoğun, kontrolden çıkmış alışveriş çılgınlıklarına girmek de vardı. Diz çökerek yaptığı harcamalar biraz daha rahat nefes almasını sağlıyordu ama sonrasında her zaman kendinden nefret ediyordu. Duygusal olarak tıkınırcasına yemek yemek gibiydi, sadece tasarım kıyafetlerle. Aslında teşhisi bu şekilde konmuştu. Altı yıl önce, erkek arkadaşı ondan ayrıldıktan sonra bir harcama çılgınlığına girmişti. Kırk sekiz saatten biraz daha kısa bir süre içinde 250.000 dolar harcamış, üç kredi kartının limitini doldurmuş ve Chase tarafından gömme dolabında ayakkabı kutuları ve kıyafetlerden oluşan bir dağın altına gömülmüş, bir şişe şampanyaya ağırlarken bulunmuştu.

Chase aklımdan geçenleri okumuş olmalı, çünkü gözleri benimkileri yoğun bir şekilde kavrayarak eve doğru ilerledi. "Düşünüyorum da

Annesinin siciline bakılırsa, depresyona giden yolda ilerlediğini varsaymak çok da abartılı olmaz. Katie'yi kontrol etmeye gittiğimde kapısı Amazon paketleriyle kapatılmıştı. Bir kurbanlık kuzuya ihtiyacım vardı."

"Chase." Sesim titriyordu. İçimden bir ses, duman makinesine atılmak üzere olan zavallı hayvanın ben olduğumu söylüyordu. Yüzü boştu, ses tonu ölçülüydü.

"Kendi ayaklarım üzerinde düşünmek zorundaydım. Ben de kendimce bir duyuru yaptım."

Aramızdaki kutuyu kaptı, bir yudum daha aldı, gözleri bende idi. Sessizdi. Kalbim tekerleğin üzerindeki bir hamster gibi dönüyordu. Parmak uçlarım karıncalandı. Panik boğazımı tıkadı.

"Onlara nişanlandığınızı söyledim." Cevap vermedim.
En azından ilk başta.

Diyet kola kutusunu alıp duvara fırlattım ve kahverengi köpükten oluşan avangart bir tabloya sıçramasını izledim. Kim böyle bir şey yapar ki? Ailesine, aldattığı eski kız arkadaşıyla nişanlandığını mı söyledi? Ve şimdi buradaydı, yarım özür bile dilemeden ve hala tam bir pislik olarak, haberi hazırlıksız bir şekilde veriyordu.

"Seni orospu çocuğu.."

"Daha da kötüleşiyor." Avucunu kaldırdı, gözleri çeşitli renklerde saksı çiçekleri ve Daisy'nin yatağıyla dolu pencere kenarındaki koltuğuma kaydı. "Anlaşıldığı üzere, nişan duyurusu tam da doktorun istediği şeydi. Aile, Siyahlar için ilahi bir ilkedir. Anneme heyecanlanacak bir şey verdi ve babamın düşüncelerini büyük C'den uzaklaştırdı. Ve böylece sen ve ben bu hafta sonu Hamptons'da bir nişan partisi veriyoruz"

"Nişan partisi mi?" Gözlerimi kırpıştırarak yankıladım. Deniz tutmuş gibi hissediyordum. Sanki altımdaki zemin nabzımla aynı ritimde sallanıyordu. Chase sertçe başını salladı.

"Doğal olarak ikimiz de katılmalıyız."

"Doğal olan tek şey," dedim yavaşça, kafam karmakarışık, "hâlâ hayal görüyor olman. Söylenmemiş isteğinin cevabı hayır."

"Hayır mı?" diye tekrarladı. olmadığı bir kelime daha.

"Hayır," diye onayladım. "Sahte nişan partimizde sana eşlik etmeyeceğim."

"Neden?" diye sordu. Gerçekten şaşkın görünüyordu. Chase'in otuz iki yıllık yaşamına rağmen reddedilme konusunda çok az deneyimi fark ettim. Yakışıklıydı, zekiydi, tüm hayatını bu uğurda harcasa bile tüm parasını harcamayacak kadar zengindi ve Manhattan'da imrenilecek bir soyağacına sahipti. Kağıt üzerinde gerçek olamayacak kadar iyiydi. Gerçekte ise o kadar kötüydü ki yanında nefes almak bile acı veriyordu.

"Çünkü sahte ilişkimizi kutlamayacağım ve düzinelerce insanı kandırmayacağım. Ve çünkü sana iyilik yapmak yapılacaklar listemde çok alt sıralarda, kirpiklerimi cımbızla tek tek yolmanın ve metroda sarhoş bir Noel Baba'yla kavga etmenin altında bir yerde." Hâlâ kapıyı açık tutuyordum ama titriyordum. Ronan Black'i düşünmeden edemiyordum. Katie ve Lori'yi nasıl etkilemiş olabileceğini. Annemin bana şefkatli olmamı söyleyen mektubunu. Eminim bunu kastetmemişti.

"Seni kovarım," dedi hiç vakit kaybetmeden.

"Seni dava edeceğim," diye karşılık verdim aynı soğukkanlılıkla, tehdidinden dolayı belli ettiğimden çok daha histerik hissediyordum. İşimi seviyordum. Ayrıca, maaş çekiyle yaşadığımı ve en kısa süreli işsizliğe bile dayanamayacağımı çok iyi biliyordu.

Soyadının Black olmasına şaşmamalı. Kalbi kesinlikle öyleydi.

"Para sıkışık mı, Bayan Goldbloom?" Bir kaşını kaldırdı, sesi ölümcüldü.

"Cevabı biliyorsun." Dişlerimi gösterdim. Manhattan'da bir daire, ne kadar küçük olursa olsun, bir servete mal oluyordu.

"Mükemmel. Bana bu iyiliği yap, ben de sana zamanının ve emeğinin karşılığını ödeyeyim." Kötü polisten iyi polise döndü.

bir saniye içinde.

"Kanlı para," dedim.

Omuz silktili, benim maskaralıklarımından sıkılmış görünüyordu. "Kan mı? Kan mı? Hayır.

Muhtemelen birkaç çizik."

"Arkadaşlık için bana para mı teklif ediyorsun?" Göz kapağımdaki nabız atışını görmezden geldim. "Çünkü bunun için bir kelime var. Fahişelik."

"Benimle yatman için sana para ödemiyorum."

"Yapmak zorunda değilsin. Bunu aptalca bir şekilde bedavaya yaptım." "O sırada herhangi bir şikayet duymadım. Bak, Mad-"

"Chase." Uyarı tonunu taklit ettim, benim için takma adını kullanmasından nefret ediyordum - Maddie değil, Mads değil, sadece Mad

-Ve hala karnımda kelebekler uçuşmasına neden oluyordu.

"İkimiz de yapacağını biliyoruz," diye açıkladı, yeni yürümeye başlayan bir çocuğa ilacını neden alması gerektiğini açıklayan bir yetişkinin ince örtülü kızgınlığıyla. "Bizi bu küçük tangodan kurtar. Geç oldu, yarın yönetim kurulu toplantım var ve eminim arkadaşlarına Scooby-Dull ile olan küçük randevunu anlatmak için can atıyorsundur."

"Öyle mi?" Papağan gibi tekrarlardım, gözlerim sadece tiksintinin gücüyle onu yakmaya tehlikeli bir şekilde yakındı. Son sözüne dokunmadım bile. Bu sadece Chase'in Chase olmasıydı, pislik olma konusunda kendi Guinness Dünya Rekorunu kırıyordu.

"Evet. Çünkü sen Şehit Maddie'sin ve yapılacak en doğru şey de bu. Özverili, düşünceli ve merhametlisin." Bu özellikleri, sanki kitabında olumlu bir şekilde sıralanmamışlar gibi, olduğu gibi sıraladı. Gözleri yüzümden, üzerine düzinelerce narin kumaş karesi iğnelediğim arkamdaki duvara kaydı. Şifon, ipek ve organze. Dünyanın dört bir yanından beyaz ve krem rengi malzemeler ve gelinliklerin kalemle çizilmiş eskizleri. Ne düşündüğünü bildiğim için başımı salladım.

"Kendine , Kovboy Yengeç-anova. Seninle asla evlenmem." "Bu her açıdan iyi bir haber."

"mi? Çünkü sanırım az önce bana nişanlın olmamı teklif ettin."

"*Sahte* nişanlı. İstedğim seninle evlenmek değil."

"Ne ?"

"Babamın kalbini kırmama nezaketi." "Chase . . ."

"Gelmediği için mi? Deli, bu onu *paramparça* edecek." Titrek bir elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Bu iş çığ gibi büyüyecek." Başımı salladım. Parmaklarım dans ediyordu, çok kötü titriyorlardı.

"Benim gözetimim altında değil." Bakışlarımı tuttu, yüzünde tek bir kas bile kıpırdamadı. "Seni geri istemiyorum Madison," dedi ve nedense bu sözler içimi parçalayıp kanımı kuruttu. Chase'in beni hiçbir zaman gerçekten istemediğinden hep şüphelenmiştim, birlikteyken bile. Ben bir stres topu gibiydim. Düşünceleri başka yerlere kayarken dalgın dalgın oynadığı bir şey. Ne zaman bana baksa kendimi görünmez hissettiğimi hatırlıyorum. İlginç elbiselerimi gördüğünde nasıl ofladığını. Beni bir sirk maymunundan biraz daha az çekici hissettiren yan bakışlarıyla ödüllendirişini. "Babamın bu dünyayı kaos içinde bırakıp gitmesini istemiyorum. Anne. Katie. Ben. Bu çok fazla. Anlayabiliyorsun, değil mi?"

Anne.

Hastane

yatağı.

Dağınık harfler.

Onu kaybetmenin acısını hiçbir zaman tam olarak boş, sızlayan kalbim.

Chase'i daireme aldığımda üzerime örttüğüm buz tabakası, bir savaşçının zırhından kurtulması gibi, sessiz bir çınlamayla düşene kadar, kararlılığımın her seferinde bir çatırtı ile kırıldığını hissettim. Aylar önceki konuşmamızı hatırladı, ona annemin, babamın Iris's Golden Blooms adlı işleri için iflas başvurusunda bulunduğu ay öldüğünü söylemiştim ve ben de

bir dönem başarısız oldu. Dünyayı sevdikleri için endişeli ve kaygılı bir şekilde terk etmişti.

Huzur içinde ölmediği gerçeği her gece içimi kemirmeye devam ediyordu.

Liseden dereceyle mezun olmamın ve hatta üniversite için kısmi burs kazanmamın ya da babamın yeniden ayağa kalkmasının ve çiçekçi dükkanımızın daha sonra gelişmesinin bir önemi yoktu. Iris Goldbloom her zaman hayatımızdaki o cehennem döneminin arafında sıkışıp kalmış gibi hissettirdi, sonsuza dek atlatıp atlatamayacağımızı görmek için bekledi.

Bana yaptıklarından dolayı Chase Black'ten ne kadar nefret etsem de, ailesini iptal edilmiş bir nişan partisi şeklinde başka bir felakete zorlamayacaktım. Ama onun kurallarına göre de oynamayacaktım.

"Ailen son altı aydır nerede olduğumu sanıyordu? Etrafta olmamam onlara garip gelmedi mi?"

Chase omuz silkti, şaşırmamıştı. "Bazı ülkelerden daha zengin bir şirketi yönetiyorum. Onlara akşamları görüştüğümüzü söyledim."

"Ve satın mı aldılar?"

Bana uğursuz bir sırıtış fırlattı. Elbette . Chase'in yeni geline endişe satmak gibi esrarengiz bir yeteneği vardı.

Homurdandım. "Peki. Sonunda ayrıldığımızda ne olacak?"

"Bana bırakın."

"Bunu iyice düşündüğüne emin misin?" Kulağa korkunç bir plan gibi geliyordu. Doğrudan romantik komedi malzemesi. Ama Chase'in ciddi bir adam olduğunu biliyordum. Başını salladı.

"Annem ve kız kardeşim hayal kırıklığına uğrayacak ama yıkılmayacaklar. Babam benim mutlu olmamı istiyor. Dahası ben de *onun* mutlu olmasını istiyorum. Ne pahasına olursa olsun."

Bu mantığa karşı çıkamazdım ve açıkçası Chase'in bana karşı sahip olduğu tek şey buydu. Onun durumuna sempati duymam.

"Bu hafta sonu gideceğim, ama bu iş burada bitiyor." İşaret parmağımı uyarmak için kaldırdım. "Bir hafta sonu, Chase. Sonra sen

onlara meşgul olduğumu söyleyebilirim. Ve ne olursa olsun, bu nişan saçmalığı çok gizli tutulacak. İş yerinde başıma bela olmasını istemiyorum. İşten bahsetmişken, sözde nişanımızı iptal ettikten sonra işime devam edebilirim."

"İzci onurudur." Ama o sadece bir parmağını kaldırdı.

Özellikle de ortadaki.

"Sen hiç izci olmadın." Gözlerimi ona diktim.

"Ve sen kışından ısırılmadın. Lafın gelişi söyledim. Hayır, bekle." Yüzünde yavaşça yayılan bir sırıtış belirdi. "Evet, öyle."

Kapıyı işaret ederek, aslında kışımından ısırıldığım zamanı hatırladığımda boynumun ve yüzümün kızardığını hissettim. "Dışarı."

Chase elini arka cebine soktu. Küçük bir Black & Co. kadife kutusunu çıkarıp ellerime tutuşturduğunda, korku boğazıma sıkı bir eşarp gibi dolandı. Jewelry kadife kutusunu çıkarıp ellerime tutuşturdu. "Cuma günü saat altıda seni alacağım. Yürüyüş kıyafeti zorunlu. Mantıklı kıyafetler isteğe bağlı ama yine de çok makbule geçer."

"Senden nefret ediyorum," dedim sessizce, parmaklarım altın harfli pelüş kutunun etrafında titrerken kelimeler boğazımdan yukarı doğru kavrularak çıktı. Nefret ediyordum. Gerçekten, gerçekten nefret ediyordum. Ama bunu Ronan, Lori ve Katie için yapıyordum, onun için değil. Bu, kararımı bir şekilde daha katlanılabilir kılıyordu.

Bana acıyarak gülümsedi. "Sen iyi bir çocuksun, Mad."

Çocuk. Her zaman küçümseyici. Siktir et onu.

Chase kapıya doğru yürüdü ve benden birkaç santim ötede durdu. Ayağımın dibindeki atılmış gazoz kutusuna kaşlarını çatarak baktı.

"Bunu temizlemek isteyebilirsin." Duvarıma püskürtülen kolayı işaret etti. Kolunu kaldırdı ve başparmağını alnıma, tam da Ethan'ın öptüğü noktaya sürterek dokunuşunu bedenimden sildi. "Tüyler iyi görünmüyor, özellikle de Chase Black'in nişanlısında."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MADDIE

10 Ağustos 2002

Sevgili Maddie,

Eğlenceli bilgi: Vadideki zambak çiçeğinin İncil'de bir anlamı vardır. Cennet Bahçesi'nden sürgün edildiğinde Havva'nın gözlerinden fışkırmıştır. Doğadaki en muhteşem ve zor bulunan çiçeklerden biri olarak kabul edilir ve kraliyet gelinleri arasında gerçek bir favoridir!

Ayrıca ölümcül derecede zehirlidir.

Her güzel şey senin için iyi değildir. Ryan'la ayrıldığınıza üzuldüm. Ne olursa olsun, o asla doğru kişi değildi. Sen dünyayı hak ediyorsun. Asla daha azına razı olma.

Sevgiler (ve biraz da rahatlamış olarak), Anne. x

Beş yaşımdan beri düğün günümü planlıyordum.

Babam birinci sınıftan bir gün önce Jacob Kelly'nin peşinden arka bahçemizdeki çiçekleri, kökleri ve çamurları tutarak nasıl koştüğümü ve ona geri dönüp benimle evlenmesi için nasıl bağırdığımı anlatmayı çok severdi. Epey rüşvet verdikten sonra sonunda istediğimi elde ettim. Jacob, arkadaşlarım Layla ve benimle birlikte dehşete düşmüş görünüyordu.

ve Tara, töreni itaatkâr bir şekilde gerçekleştirdiler. Gelinini öpmeyi reddetti -ki bu benim için fazlasıyla iyiydi- ve balayımızı arka bahçemin çitinden geçen sincaplara çam kozalakları fırlatarak ve annemin meşhur vişneli turtasından kalmadığından şikayet ederek geçirmeyi tercih etti.

Jacob Kelly ile evlenmekle yetinmedim. On bir yaşına geldiğimde Taylor Kirschner, Milo Lopez, Aston Giudice, Josh Payne ve Luis Hough ile evlenmişim. Hepsi de hâlâ Pennsylvania'da büyüdüğüm kasabada yaşıyor ve mutlu bir şekilde bekâr olduğum için benimle alay eden Noel kartları gönderiyorlardı.

Mesele romantizm değildi. Erkeklerle olan ilgim, onları kirli, kaba ve osuruk şakalarına eğilimli yapan şeyin ne olduğuna dair hastalıklı merakıma saklıydı. Kesinlikle sevdiğim şey düğün kısmıydı. Karnınızdaki kelekler, şenlik, misafirler, pasta, çiçekler. Ve hepsinden önemlisi

-*Elbise*.

Sahte evlenen erkekler, kuzenim Coraline evlenirken bana hediye ettiği beyaz kabarık elbiseyi giymem için bana bir neden verdi. Ben onun çiçekçi kızıydım. Beş yıl boyunca üst üste o şeyin içine sıkıştım, ta ki elbisenin benim gibi komik derecede kısa bir çocuğa bile uymayacağı anlaşılan kadar.

O zamandan beri gelinliklere takıntılıydım. Daha çok kudurmuş gibiydim. Aileme beni düğünlere götürmeleri için yalvarırdım. Hatta sırf gelinliklere hayran kalabilmek için yerel kilisedeki yabancıların törenlerine gizlice girecek kadar ileri gitmişim. Takıntımı daha da kötüleştirmek için, annem bir çiçekçiydi ve düğün çiçeklerini lüks, güzel mekanlara teslim ederken çoğu zaman peşine takılmama izin verirdi.

Gelinlik tasarımcısı olmak bir kariyer seçimi değil, bir çağrı gibi görünüyordu. Düğün gününüzde en güzel, en kusursuz halinizdiniz. Aslında, ne kadar pahalı, abartılı veya gösterişli olursa olsun, giymeyi seçtiğiniz her şeyin adil olduğu hayatınızdaki tek gündü. İnsanlar bana sık sık kendimi tek tip kıyafet tasarlamakla sınırlamanın boğucu olup olmadığını soruyorlardı. Dürüst olmak gerekirse, herhangi bir tasarımcının neden sıradan, normal kıyafetler yapmayı seçtiğini bilmiyordum.

Gelinlik tasarlamak, her gün kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde tatlı yemenin profesyonel eşdeğeri idi. Noel hediyelerimi aynı anda almak gibiydi.

Belki de bu yüzden işten en son çıkan hep ben olmuşumdur. Işıkları kapatıp son eskizime veda etmek için. Ama bu Cuma değil.

Bu sefer gerçekten planlarım vardı.

"Ben gidiyorum. Herkese mutlu hafta sonları!" Sıcak pembe ayakkabılarımı giydim ve Croquis'deki çizim masamı aydınlatan ışığı kapattım.

Stüdyodaki köşem benim küçük sığınağımdı. İhtiyaçlarımı karşılamak için tasarlanmıştı. Çizim masamda kalemler, komik şekilli silgiler, Sharpies, fırçalar ve kara kalemle doldurduğum gümüş kırtasiye tepsileri vardı. Her hafta masamın yanına içinde taze çiçekler olan bir vazo koymaya özen gösterirdim. Sanki annem yanımdaydı ve beni izlediğinden emin olmak istiyordum.

Vazomdaki çiçekleri - lavanta ve beyaz çiçeklerden oluşan bir karışım - biraz okşadım, hafta sonundan önce onları suladım. "Uslu durun." Onlara parmağımı salladım. "Ben yokken Bayan Magda sizinle ilgilenecek. Bana öyle bakmayın," diye uyardım. "Pazartesi döneceğim."

Kim çiçeklerin yüzü olmadığını söylemişse, belli ki soluşlarını görmemiştir. Genelde çiçeklerimi eve götürür ve Daisy'nin yanında insanları izlemek ve biraz güneşlenmek için pencere kenarına koyardım ama bu hafta sonu Satan'a eşlik etmek için Hamptons'a gidiyordum ve Daisy'nin Layla'da yatıya kalması gerekiyordu.

"Yine bitkilerle konuşuyorsun. Harika. Tamamen akli başında." Stüdyonun karşısından bir mırıltı duydum. Nina'ydı, iş arkadaşı. Nina benim yaşımdaydı ama stajyerdi. Mükemmel bir süper modeldi. Bir kuğu kadar söğüt gibi, kalkık bir burnu ve Bratz bebeklerinin ten rengine sahipti. Onun hakkında söyleyebileceğim tek olumsuz şey, nefes alma yeteneğim dışında görünürde hiçbir neden yokken benden ciddi şekilde hoşlanmamasıydı. Kelimenin tam anlamıyla, bana "Oksijen Hogger" adını takmıştı.

"Şimdi ilerleyin." Elini salladı, gözleri hâlâ ekrana yapıştı. "Eğer bitkileriniz işerse, bezlerini değiştireceğim. Yeter ki gözümün önünden kaybolun."

Yüksek yolu seçerek geri döndüm ve asansörlere doğru ilerledim. Tam Sven'e çarptım. Bir elini beline koydu, öne doğru eğildi ve burnuma dokundu. Patronum sayılabilecek arkadaşım kırklı yaşlarının başındaydı ve tepeden tırnağa siyah giyyordu. Saçları beyazla flört edecek kadar şaşırtıcı derecede sarı, gözleri ise neredeyse içini görebileceğiniz kadar açık renkti. Her zaman biraz parlaticı sürer ve yürürken Sam Smith gibi kalçalarını sallardı. Black & Co. ile ortak olan ve onların ürünlerini sadece kendi mağazalarında satan Croquis adlı gelinlik şirketinde bölüm başkanı olarak kararları o veriyor ve yönetim kurulu toplantılarına katılıyordu. Sven, sanat okulundan yeni mezun olduğumda beni kanatları altına almış ve tam zamanlı bir pozisyona dönüşen bir stajyerlik vermişti. Dört yıl sonra, başka biri için çalışmayı hayal bile edemezdin.

"Nereye?" Başını eğdi.

Kurye çantamı omzuma attım ve asansöre doğru ilerledim. "Eve. Başka nerede olacak?"

"Lorde bana yardım et, Tanrı'ya şükür yalan söylemekten daha iyi tasarlıyorsun." Şarkıcıyı kastediyordu, Yüce Tanrı' *değil*. Sven benim adımlarımı takip ederek haç işareti yaptı, İsveç aksanı son hecelerdeki tonlamayı yükseltiyordu. Yabancı aksanı sadece heyecanlandığında ya da sarhoş olduğunda belli belirsiz ortaya çıkıyordu. "Hiç zamanında çıkmıyorsun. Neler oluyor?"

Gözlerim parladı. Chase ağzını mı açmıştı? Sven Chase'i tanıyordu ve sık sık aynı toplantılara katılıyorlardı. Bunu ona hiç yakıştıramadım. Üçüncü dünya savaşını başlatmak dışında *hiçbir şey* yapmazdım. Chase bağlılıktan korkardı. Bir savaş aylar, hatta yıllar sürebilir. Bunu görecektir dayanıklılığı yoktu.

Asansörün yanında durdum, düğmeye bastım ve ağzıma iki parça sakız attım. "Bir şey olduğu yok. Bunu neden sordun ki?"

Sven başını yana eğdi, sanki bana yeterince uzun süre bakarsa sırrım ağızımdan dökülecekti gibi. "Sen iyi misin?"

Tiz bir kahkaha attım. Sven ve ben yakındık ama yine de profesyoneldik. Patronum olmasaydı muhtemelen çok iyi arkadaş olacağımızı düşünmek isterdim. Ama ikimiz de şimdilik konuşabileceğimiz ve konuşamayacağımız bazı şeyler ve sınırlar olduğunu anlamıştık. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Biri beni buradan çıkarsın.

Asansörün sesi duyuldu. Sven asansörün önüne geçerek benim içeri girmemi engelledi. "Bu *onunla* mı ilgili?"

Çenem neredeyse yere düşüyordu.

"O' cehennemde binlerce kez yanabilir ve ben ateşi söndürmek için onun üzerine tükürmem," diye tısladım. "Onu gündeme getirdiğine inanmıyorum."

Sven'in beni mutfakta, odamda, tuvalette ya da ofisin herhangi bir yerinde Chase için ağlarken yakaladığı her sefer için bir kuruşum olsaydı, burada çalışmak zorunda kalmazdım. Ya da hiç çalışmazdım. Nedenini bile bilmiyordum. Çıktığımız altı ay boyunca Chase'in ailesiyle sadece birkaç kez tanışmıştım, hatta yakın oldukları brousin (kardeş-kuzen) ve karısıyla bile. O da benim ailemle tanışmamıştı, sadece Layla ve tabii ki Sven'le. İşler hiç de ciddi değildi.

"Sert sözler. Zavallı adam ne yaptı? Sadece üç haftadır çıkıyorsunuz." Kaşlarını çatarak dudaklarına vurdu. "Adı neydi? Henry mi? Eric mi? Tamamen Amerikalı ve sağlıklı bir şey hatırlıyorum."

Ethan. Tabii ki Ethan'ı kastediyordu. Kalbim yavaşladı, neredeyse tamamen duracaktı. Kriz önlenmişti. Asansörün kapıları kapandı ve Sven'e kaşlarımı çatarak bir kez daha çağırmak için düğmeye bastım. Asansör çoktan aşağı inmeye başlamıştı. *Lanet olsun.*

"Sabır bir erdemdir," diye belirttim.

"Ya da diğerk takım için oynadığına dair kesin bir işaret." Sven mavi desenli bluzumun yakasını düzeltti. "İlk elden deneyim, kardeşim. Lise boyunca bir kız arkadaşım vardı, Vera. Namusu, Amerika'daki üniversiteye gidene kadar bozulmamıştı, muhtemelen orada bir grup erkek arkadaş tarafından kaybedilen zamanı telafi etmek için parçalandı."

"Zavallı Vera." Başparmağımı yaladım ve dudaklarının kenarındaki kahve lekesini sildim.

"Zavallı *ben*." Sven elimi itti. "Ailemin istediğini sandığım adam olmaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki, delikanlılık yıllarımı tamamen kaçırdım. Bunun senin başına gelmesine izin verme Maddie. Git ve hepimizin olmak istediğı o fahiş ol."

" yapıyorsun." Yüzümü buruşturdum.

"Ve *sen* çok şey kaçırıyorsun," diye karşı çıkarak göğüs kemiğimi dürttü. "Chase'den ayrılalı aylar oldu. Hayatına devam etmenin zamanı geldi. *Gerçekten* devam etmenin."

"Yaptım. Yani, yaptım. *Öyleyim*." Asansörün düğmesine art arda üç kez bastım. Tık tık tık.

"Bak, Layla'dan gelen bir mesaj var." Sven telefonunu yüzüme doğru tuttu. Sven'le en iyi arkadaş olamadığımız için benim en iyi arkadaşımın onun en iyi arkadaşı haline geldiğini söylemeyi unuttum. Bu durum iş ve özel hayat dengemi gerçekten bozdu ve zaman zaman beni rahatsız etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Mesela şimdi. "Senin için okuyayım: 'Çalışanınıza bu hafta sonunu eğlenmek için kullanmasını söyleyin. Onu eğlenmeye zorlayın. Hatalar yapsın. Hayallerindeki adamla yat.'"

"Ben ... değilim. ." diye başladım, ama başını salladı, arkasını döndü, elini sallayarak stüdyoya girdi ve Nina'nın omzuna eğilerek üzerinde çalıştığı şeye baktı. Asansörün kapıları açıldı. Başımı sallayarak içeri girdim.

"çiğnemen lazım."

Chase'in beni almasından yarım saat önce Layla'nın kapısını çaldım. Kapıyı açtı, zümrüt yeşili saçlarının bir tutamını kulağının arkasına itti, elinde tekmeleyen, çığlık atan ve erime modunda olan dört yaşında bir çocuk vardı. Layla, boho-şık elbiseler, uçuşan etekler ve omuz üstü örgü kazaklardan oluşan kıskanılacak bir gardıroba sahip, kıvrımlı, sadece sivilcelerim var-ve-benim-beğendiğim-bu-şekilde-bir-kızdı. Kulak zarını yırtma girişimlerine aldırıyor gibiydi. Cep harçlığı buna ediyor olmalı.

"Bu Şehit Maddie değil mi?" diye cıvıladı sevgiyle ve beni tek koluyla sıktı. İş kıyafetlerimi değiştirmemiştım. Kiraz desenli mavi bir bluz, gri kalem etek ve pembe topuklu ayakkabılarla eşleştirilmişti. "Şu anda eski erkek arkadaşınla birlikte olman gerekmiyor mu?"

"Sadece anahtarlarımı bırakmaya geldim."

Tamam. Bu bariz bir yalandı. Layla'nın acil durumlar için bir yedeğı vardı. Gitmeden önce onunla konuşmam gerekiyordu. "Daisy'ye göz kulak olduğun için teşekkürler. Onu genelde günde üç kez, en az yirmi dakika gezdiriyorum. Abingdon Square Park'ı seviyor. Özellikle Frank adında bir sincabın peşinden koşmayı ve diğer köpekleri çağırmayı. Sadece sokağı koşmadığından emin olun. Mama çantasında bir ölçü kabı var; sabahları bir kepçe, akşamları bir kepçe. Vitaminleri mutfak eşyaları çekmecesinde, sarı pakette. Suyunu değiştirmek konusunda çok endişelenmeyin. Zaten klozetten içiyor. Tezgahın üzerinde hiçbir şey bırakmayın. Açıp yemenin bir yolunu bulur."

"Dışarıda geçirdiğim bir geceden sonra benim gibi." Layla sırttı. "Frank, ha? Aralarında ciddi bir şeyler mi var?"

"Ne yazık ki onun için." Yüzümü buruşturdım. Frank'i gözlerinin arasındaki kel noktadan tanıdım. Daisy o sincabı çok severdi, bu yüzden parka her gittiğimizde onu beslerdim.

"Ayrıca gittiğimi anladığında protesto etmek için ayakkabılarına işeyebilir," diye ekledim.

"Tanrım, bir çocuktan daha kötü. Gelecek Perşembe görüşürüz dediğin eski erkek arkadaşın bu ayrılık hediyesiyle onu asla unutmayacağından emin oldu."

Omuz silktim. "C-H-L-A-M-Y-D-I-A'dan daha iyi."

"Nasıl heceleneceğini biliyorum." Çocuk dilini çıkararak ikimizin de ona kuşkuyla bakmasına neden oldu.

"Teşekkürler, sana borçluyum,"

dedim. "Lafı bile olmaz."

Elindeki çocuk şimdi saçlarını çekiştiriyor ve annesinin adını haykırıyordu.

"Yer kontrolden Şehit Maddie'ye, orada mısın? Sana Sven'in mesajımı okuyup okumadığını sordum," dedi Layla, kollarındaki kargaşa yumağını görmezden gelerek. Bu lakattan nefret ediyordum. İnsanlardan iyilik istediğimde onları asla geri çevirmeyerek bu lakabı kazanmaya devam etmekten de nefret ediyordum. Örnek A: Bu hafta sonu Hamptons'da kendi sahte nişan partime katılmak.

"Evet." Neşeli bir gülümseme. "Özür dilerim, dalmışım. O yaptı. Sen delisin."

"Ve *sen* de ölüm gibi görünüyorsun."

"Ben de öyle hissediyorum."

"Özür dilerim tatlım. Göz kamaştırıcı, iyi yetiştirilmiş bir gazilyonerin parmağına dört yüz elli bin dolarlık bir nişan yüzüğü taktıktan sonra seni Hamptons'ta bir hafta sonu için kaçırmamasının ne kadar yıkıcı olduğunu biliyorum. Ama bunu atlatacaksın."

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, yüzüğün fiyatını araştıran ben değildim. Chase apartmanımdan çıkar çıkmaz bir şişe şarap (tamam, Capri Sun) içen Layla'ydı. Onu acil bir toplantıya çağırmıştım, o sırada Black & Co. Jewelry'nin web sitesine göz attı ve nişan yüzüğünün sınırlı sayıda üretildiği ve artık satılmadığı sonucuna vardı.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun." Sonra kaşlarını oynattı, bir fincana bir shot votka doldurdu ve içine Capri Sun sıktı. Onu hemen susturdum.

"Evet. Ailesinin nişanın yasal olduğunu düşündüğünden emin olmak istiyor. Hepsi bu."

Hâlâ iyimserliğini bir parça gerçeklikle bastırmaya çalışıyordum.

"Gerçekten, buna hilekâr, yalancı, kibirli bir pislik tarafından kaçırılmak olarak bakmayı tercih ediyorum-" Çocuğa baktım, tamamen sessizleşti, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, cümleyi tamamlamamı bekliyordu. Boğazımı temizledim. "Koyun."

"Çişli bir kelime söyledi." Tombul parmağıyla beni işaret etti.

"Hayır, demedim. Ben 'koyun' dedim," diye itiraz ettim. Dört yaşında bir çocukla tartışıyordum. Ethan bunu öğrenseydi kalp krizi .

"Oh." Çocuk alt dudağını dışarı çıkararak düşünmeye başladı. "Koyunları severim."

"Görünüşe göre bunu sevmiyoruz Timothy." Layla onun başını okşadı. Kapıyı yarım santim kadar kapattı. "Bana bir konuda söz verebilir misin?"

"Zorunda mıyım?" Surat astım. Olumlu ve iyimser olmamı isteyeceğini biliyordum.

"Bundan en iyi şekilde yararlanmaya çalışın. Zamanı *kiminle* geçireceğinizi düşünmek yerine, zamanınızı *nasıl* geçireceğinizi düşünün. Milyarderler Sırası'nda yüz elli milyon dolarlık bir mülkte kalacak, istiridye fırını lezzetleri yiyecek, kiranızdan daha pahalı olan şarabınızı yudumlayacaksınız. Eskiz defterinizi getirin. Şehir hayatından biraz uzaklaşın. Bu geziyi kendi kaltağın yap."

"Tuvalet kelimesi!" Timothy yeniden canlandı.

"Kumsal' dedim. Kumdan kaleler yapmayı seviyorsunuzdur." "Ah, tabii *ki* severim."

En iyi arkadaşımı seviyordum ama o çocuklar için benim bir kutu çorba olduğum gibi bir rol modeldi. Çocuk sahibi olmak bile istemiyordu (çocuklar, çorba değil. Layla çorbayı *severdi*). Yine de Layla haklıydı. Kabuslarımın erkeğiyle sahte nişan partime katılacaktım ama ben bunu tarzında yapacaktım. Chase ve I had spent

Ayrılmadan önce Hamptons'taki malikanesinde Noel'i geçirmiştik. Sadece HGTV'de ya da ünlülerin Instagram hikayelerinde görebileceğiniz türden bir yerdi. Sorun şuydu ki, Layla bağlanmaktan korkan biriydi. Kalbini kıran adamla vakit geçirmek asla bir sorun teşkil etmeyecekti, çünkü kalbi asla kırılmayacaktı.

"Biliyor musunuz? Haklısın. Aynen öyle yapacağım. Çak bir beşlik, Timothy." Çocuğa gülümseyerek açık avucumu uzattım. Bana boş boş baktı, kımıldamadan.

"Annem yabancıların bana dokunmasına izin vermememi söylüyor. Kaçırılabilirmişim."

Eğer kaçırın kişi ciğerlerinin neler yapabileceğini biliyorsa.

of.

"Peki, zaman anlaştık. Eğleneceksin. her anı aşırı analiz edin ve kendinize bağlanmadan bir nefret sürüsü lüksü tanıyın."

"Hey! Dedin ki-" Timothy başladı.

"Sürü. 'Sürü' dedim. TED konuşmama geldiğiniz için teşekkürler." Yaklaşan hafta sonum hakkında sızlanmaya fırsat bulamadan Layla kapıyı suratıma çarptı.

İşte o zaman Layla'nın günün kelimesini fark ettim.

Doğum günü: Bir kişinin doğduğu günün yıldönümü, tipik olarak kutlama ve hediye verme vesilesi olarak kabul edilir.

Chase beni aldattığında onun doğum günüydü. Ve böylece, ruh halim tekrar bozuldu.

Chase beş dakika gecikti. Kasıtlı olarak, şüphesiz. Dakiklik her zaman en iyi yaptığı şeydi. Ama beni olimpik bir spor olsaydı, şimdiye kadar bir dizi altın madalyası, bir kitap anlaşması ve bir steroid skandalı olurdu.

Binamın önüne çift park etti, trafiği bir psikopatın umursamazlığıyla engelledi.

insanların onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu. Arabadan indi, arabanın etrafında döndü ve bavulumu parmaklarımın arasından alıp bagaja attı. Arkamızdaki insanlar korna çalıp yumruklarını camlarından dışarı sallayarak onun kötü sürüş becerileri hakkındaki fikirlerini haykırırken, kafalarını arabalarından dışarı çıkararak çeşitli yaratıcı şekillerde ona ağır yaralanmalar dilediler. Aracına geri döndü ve hiç acele etmeden kemerini bağladı. Ben hâlâ cızırdayan kaldırıma yapışmış, onunla vakit geçirme fikrini kabullenmeye çalışıyordum. Yolcu camını indirdi, bana çalışanlarına verdiği o sabırsız gülümsemeyi takındı ve kendinizi kapalı alanlarda kask takmanız gerekecek kadar aptal hissetmenize neden oldu.

"Sahne korkusu mu, *aşkım*?" *Aşk* kelimesini küfürmüş gibi söyledi.

Kendime onun akıl oyunlarının bir önemi olmadığını hatırlatmak zorundaydım. Ronan Black önemliydi. Kız kardeşi ve annesi önemliydi. Onların kalpleri. Benim vicdanım.

"Elbette," diye alaycı bir şekilde ısırıldım. "Sahte kayıinvalidemin, müstakbel sahte gelinlerinin ilk başta düşündükleri kadar çekici olmadığını düşünmelerini istemem."

"*Başarana kadar numara yapmak diye bir terim duydun mu hiç?*" "Eminim hayatınızdaki kadınlar buna aşinadır," dedim.

şaka yaptı.

Alaycı bir şekilde sırtıttı. "İlişkimiz sahte olabilirdi ama orgazmlar hiç de öyle değildi."

Arkasındaki arabalar nefes almak için bile durmadan yüksek sesle korna çalıyordu. Ses kafamın içinde yankılanmaya başladı. Chase'in, ona yardım etmeyi kabul etmiş olsam bile, her hevesini ve fikrini karşılayacak evetçi kadın olmayacağımı bilmesini istiyordum.

"Atla, Mad. Tabii sokağın yarısıyla kavgaya etmemi istemiyorsan."

"Cezbedici," ısırıldım. Yani, *öyleydi*.

Sırtıttı, giderek daha fazla araba korna çalmaya başladıkça arkasında kaynayan kaostan tamamen habersizdi. Bu değildi

İnsanları bekletmek hoşuma gitmiyordu ama derdimi anlatmak kibarlıktan daha önemliydi. Ciddi olduğumu bilmesi gerekiyordu.

" olursanız, herkesi çıplak hayal edin."

"Pekâlâ, o zaman," dedim, gözlerim bu açıyla vücudunun olabildiğince güneyinde geziniyordu. "Üşüdünüz mü Bay Black?"

Karşılıklı konuşmamızın tadını çıkararak güldü. "Bu kadar alıngan olduğumu hatırlamıyorum."

"Bu kadar tahammül edilemez olduğumu hatırlamıyorum," diye karşılık verdim. Bunun doğru olduğunu fark ettim. Çıktığımız zamanlarda o çok daha kibar ve içine kapanık görünüyordu, bense ... daha az *kendim* gibiydim.

Arabasına atladım, yol boyunca camdan dışarı bakmayı tercih ettim, Manhattan'ın yüksek binalarının ağır çekimde kaymasını izledim. Bir dergiyi hızlıca karıştırmak gibi, manzara sık sık değişiyor, tertemiz camın filtresinden parlak bir şekilde geçiyordu. Hafta boyunca yapılacaklar listesi ve iş yığınlarının altına bir şekilde itmeyi başardığım tüm histeri, şehirden ayrılırken yeniden alevlendi. Bu adama karşı duyduğum katıksız nefreti nasıl maskeleyebilirdim ki? Onu öpemez ya da elini tutamazdım. Tanrım, onunla aynı odayı paylaşmam gerektiğini yeni fark etmiştim. Hayatta olmaz, José.

Bu fiyaskoyu kabul ettikten birkaç gün sonra, Chase ziyarete geldiğinde onunla buluştuğumda Ethan'a durumu açıklamak yeterince zor olmuştu. Chase'in aldatması, ölmekte olan babası ve benim ebeveyn kaybetme deneyimim de dahil olmak üzere tüm durumu ona aktardım. Sonra ona Sven ve Layla'nın bana lakattan bahsettim. *Şehit Maddie*.

"Bunun senin için sorun olmadığına emin misin?" Ethan'a *xiao long bao* ve Çin biraları eşliğinde milyonuncu kez sordum. Dikkatli davranıyordum. Kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkındaydım. Ethan ve ben ayrıcalık konusunu hiç konuşmamıştık. Öylesine çıkıyorduk ama ne olduğumuzu belirtmek şöyle dursun, birlikte bile yatmamıştık. Birkaç kez şapşalca öpüşmüştük,

Daha fazlası değil. Ayağını yere vurmasını ve bu fikirden rahatsız olduğunu söylemesini istedim. Bu mükemmel bir bahane olabilirdi. Ama her şeyin iyi tarafını gören Ethan -seri katiller de dahil, diye düşündüm- sadece başını salladı, bir çubukla bir hamur tatlısı daha kaptı ve ağızına attı.

"Emin misin? Emin olmaktan daha fazlasıyım. Senin gibi biriyle çıktığım için onur duyuyorum. Hamptons'daki bu hafta sonunun kanıtlayacağı tek şey senin"- çubuklarıyla beni işaret etti-"harika bir insan olduğun. Chase Black seni aldatacak kadar aptaldı ve sen hâlâ ona yardım ediyorsun. Sen harikasın."

Onu izledim, diğer ayakkabının düşmesini bekliyordum.

"Ayrıca, gerçekten özel değiliz, değil mi?" Ovaladı kızarak ensesini okşadı. "Biz daha ... biliyorsun."

Biliyordum.

"Yani"-omuz silkti-"herhangi bir pozisyonda olduğumdan değil ... söylemek istediğim, bu konuda iyi olduğum. Gerçekten."

Nedense verdiği tepki beni tedirgin etmişti. Hafta sonunu eski erkek arkadaşım ile geçirme ihtimalimin onu en azından biraz tedirgin etmesini istiyordum. Bu tamamen mantıksızdı, çünkü Ethan'a karşı hiçbir şekilde sahiplenici değildim ve o haklıydı - o ve ben gerçekten özel değildik.

Gerçeğe döndüğümde, Chase düşüncelerimi okudu.

"Bir adı var mı?" Beni hayallerimden kopardı, gözleri hâlâ yaklaşmakta olduğumuz trafik sıkışıklığına takılmıştı. Sanki tüm dünya Hamptons'a gidiyormuş gibi görünüyordu. Hiç bitmeyen bir araç kuyruğunda bekleyen kamyonlar, Prius'lar ve üstü açık arabalardan oluşan bir darboğaz.

"Sakin başlama," diye uyardım.

Küçümsedi. "Alınan. Eğer ortağım beni Hamptons'da bir hafta sonuna gönderecek kadar aptal olsaydı ve beni yirmi dakikadan kısa bir sürede üç kez arka arkaya orgazm etmiş biriyle birlikte olsaydım ben de olurum."

"Daha ukala olabilir misin?" Ona kaşlarımı çatmak için başımı çevirdim.

"Evet, ama zaman prezervatif takmam gerekir."

Chase'den ayrılmak beni biraz rahatlatmıştı. İlişkimizin üzerinden altı ay geçmesine rağmen hâlâ telaşlıyordum ve onun yanında yanlış bir şey söylediğim için kendimi sürekli azarlıyordum. O etraftayken sesim hep tiz çıkıyordu ve sözlerimi, *düşüncelerimi* filtreleyerek Chase Black'in çıkacağını düşündüğüm kadın olmaya çalışıyordum. Beni o kadar aştığını hissediyordum ki onu tanımak ve eğlenmekten çok hata yapmamaya odaklanıyordum. Kendimi hep daha az hissetmişim. Daha az çekici, daha az şık, daha az zeki. Ondan şimdi nefret etmek, çıkarken yaptığım gibi onun acı dolu kalbine girmeye çalışmaktan çok daha kolaydı.

"Yani, onun adı." Chase elindeki konuya geri döndü. "Bu seni nasıl ?" Başımı kaşımaya başladım.

Ellerimin onu boğmasını önlemek için oje sürdüm.

"Nişanlımın kiminle yattığı beni ilgilendirir," dedi kesin bir ifadeyle. Tırmalamanın ortasında durakladım, bir tırnağın etrafındaki narin eti çektim ve yırtılana kadar ölü deriyi çekiştirdim.

"*Sahte* nişanlı," diye düzelttim. "Ve *tam* bir belası."

"Tanrım, Chase, nasıl bekarsın? Sen tanıdığım en çekici adamsın."

"Ben bekar olmayı *seçiyorum*," diye karşılık verdi, kibirli bir şekilde gülümseyerek. "Tıpkı senin güneşin altındaki çıkmayı seçtiğin gibi, yalnız olmadığın sürece."

Ahh. Garip bir sessizlik arabayı doldurdu. Şakalaşmalar iyiydi, ama gerçekleri konuşmaya başladığımızda, işte o zaman çok fazla oldu. Güneşin altındaki herkesle çıktığımdan değil, ama Chase'in söylediklerine gerçekten inandığından oldukça emindim. Ben de ona uymaya karar verdim. Saklayacak bir şeyim yoktu. Ethan'la gurur duyuyordum.

"Ethan. Ethan Goodman."

Chase alçak sesle ısıklık çalarak, "Goodman," diye tekrarladı.

"İyi iş Chase. Kelime dağarcığında böyle bir kelime olduğunu bilmiyordum. Tadı nasıldı?"

"İki nokta üç çocuk, Westchester'da nefret ettiğin bir evin boğucu ipoteği ve kırk yaşında hafif alkol bağımlılığından oluşan bir orta yaş krizi gibi." Gözleri hâlâ yoldaydı. "Ethan Goodman yaşamak için ne yapıyor?"

"Doktor." Belirsiz tuttum, yanaklarımın ısındığını hissettim. "Hmm. Plastik cerrahı eleyeceğim.

Çok seksi olduğu gerekçesiyle -aslında türlü cerrah; eli sağlam birine benzemiyor- dışçıyle git." Durakladı ve önündeki araç sırasına kaşlarını çatarak baktı. "Hayır. Bu gerçekten kârlı olurdu. Fikrimi değiştirdim. Ethan Goodman bir çocuk doktoru." Başını çevirdi ve bana öyle sinsi bir sırıtışla baktı ki, fiziksel olarak tenimi yaladığını hissettim.

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun." Gözlerimi kısmıştım. "O hayat kurtarıyor."

"Özel muayenehane." Beni görmezden geldi ve bir kez daha tam on ikiden vurdu. "Yani teknik olarak, kimsenin anlayamayacağı el yazısıyla büyüme çizelgeleri dolduruyor ve popo döküntülerini inceliyor. Dur tahmin edeyim, topluma geri vermek için bir yerlerde tura çıkmış. Bakış açısı kazanmak için. Güney Amerika mı? Asya? Hayır..." Durakladı, o kadar geniş sırıtiyordu ki suratının ortasına bir yumruk atasım geldi. "Afrika. Kendini klişelere adanmış."

"Evet, hayat kurtarma ve başkalarına yardım etme klişesi." Cidden, yüzüm o kadar sıcaktı ki patlamama ramak kalmıştı. "O iyi bir adam."

"Açıkça. Bu onun lanet isminde var. Ve sen de buradasın çünkü Ethan'ın kendi bağıllık sorunları var."

"Affedersiniz?"

"Yoksa neden bu anlaşmayı kabul etsin ki? Senin ve benim nasıl oynadığımızı görmek istiyor."

"Biz bir şey değiliz. Ethan ve ben SeriousSinglesOnly.com'da tanıştık," demekten kendimi alamadım ve bu kararımdan hemen pişman oldum. Bu reklamını yapmak istediğim bir şey değildi ama Chase'in en azından bir konuda yanıldığını bilmesi gerekiyordu. Yani, tabii ki onun varlığı birçok açıdan yanlıştı ama ben özellikle Ethan'dan bahsediyordum.

"Onunla WillMarryAnyoneForABlowJob.com adresinde de tanışabilirdin ve ben yine aynı şeyi düşünürdüm. O sana, senin bana olduğun kadar bağlı değil ve siz ikiniz, aranızda sıfır kimya olmasına rağmen, sırf yalnız kalmak istemediğiniz için bu boku birbirinize dayatıyorsunuz. Şimdi söyle. Bana sonra teşekkür edersin."

"Çok konuşuyorsun," diye mırıldandım, ojelerimi kazıma işine geri dönerek. Bırakmaya çalıştığım kötü bir alışkanlıktı ama değerli Tesla'sını Fas Geceleri pembesinin kuru pullarıyla lekeleme ihtiyacı çok ağır basıyordu.

"Konuşmaktan daha fazlasını yapabilirim," diye mırıldandı.

"Her ne kadar çeneni kapatman cazip gelse de, hayır teşekkürler."

Başımı tekrar pencereye, arabalarındaki diğer insanları izlemenin güvenliğine çevirdim ve kalp atışlarımı normal bir hıza indirmeye çalıştım. Konuşmamızın bittiğini sanıyordum. En azından öyle umuyordum. Ve sonra . . .

"Umut sen Tamam. ile elli yıllar .
misyonerlik, her gün kahvaltıda yulaf ezmesi
yemek ve evcil hayvanlarınıza çocuklarınızın idolü olan
değersiz reality-TV ünlülerinin isimlerini vermek." Beni
yemlemeye devam etti. Derimden sürünerek çıkmak ve
pencereden atlamak istiyordum ama Chase'in geride
bırakacağım bedenimle kötü şeyler yapmayacağına
güvenmiyordum.

Elimi kalbime götürdüm, şok olmuş gibi yaptım. "Dürüst bir adamla, evcil hayvanlarla ve çocuklarla iyi ve sakin bir hayat yaşamamanın dehşeti sonsuza dek peşimi bırakmayacak. Sana yalvarıyorum, dur."

Bana yan gözle bir bakış gönderdi. "İğnelemeyi iyi kullanıyorsun." Vuruşun gelmesini bekledim. Chase hayal kırıklığına uğratmadı. "Ne yazık ki, bu tek şey senin giydiğin giydiğin

gölünç görünmüyor."

"Çeneni kapatabilir misin? Beni buraya gelmeye zorlaman yeterince kötü zaten. Bana tarzım hakkında istenmeyen yorumlar yapma ya da mevcut ilişkiyi analiz etme. Sadece hoş ve normal birini istiyorum."

Ethan'la seks yapma konusunda artık daha da gergin olduğumu kendime bile itiraf etmek zordu. Eğer kıyafetlerimi yırtıp beni bir BDSM zindanında çivili bir duvara yaslamayacaksa, sadece Chase'in onunla ilgili hemen hemen her şeyde haklı olduğu gerçeğine dayanarak hayal kırıklığına uğrayacaktım.

Hayır, kendimi azarladım. *Ethan'ın benimle çıkma konusunda şüpheleri yok*. Üç haftadır birlikte takılıyorduk ve hâlâ yatmamıştık. Belli ki uzun vadede bu işin içindeydi.

Chase'in kendi kendine kıkırdarak başını salladığını görebiliyordum. "Normal insanların istediklerini istemiyorsun, Mad."

"Ne istediğimi bilmiyorsun."

Daha fazla sessizlik. Ruhum kafasını fütüristik görünümlü gösterge paneline vuruyordu. Neden tanımadığım insanlara karşı zaafım vardı? Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm? Ama küçük iyilikleri asla geri çeviremezdim. Bu yüzden Nina'yı bana zorbalık yaptığı için işten atmadım. Moda sektöründe stajyer bulmanın zor olduğunu biliyordum, bu yüzden Nina bana her gün sözlü tacizde bulunurken sineye çektim. *Başkaları* metroda bayılır ve tansiyonlarını yükseltmek için şekere ihtiyaç duyarlar diye çantamda bir çikolata bulunduruyordum. Bu bana miras kalan bir Iris Goldbloom özelliği idi.

"Dostça bir hatırlatma - benden hoşlanıyormuş gibi davranmalısın," diye tersledi Chase bir süre sonra, mükemmel uzun parmaklarıyla direksiyonuna hafifçe vurarak. Gözlerimi kapattım ve burnumdan nefes aldım.

"Biliyorum."

"İkna edici bir şekilde."

"İkna edici olabilirim."

"Tartışılabilir. Dokunmak da söz konusu olabilir. Stratejik olmayan bölgelerde hafif okşama ve benzeri şeyler." Gözleri hâlâ yoldaydı.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Tısladım.

"Şu anda, evet, bu yüzden buradasınız. Sonuç olarak, sevgi dolu çifti oynamak zorunda kalacağız."

"Yapacağız. Şimdi *lütfe*n sessiz olur musunuz? Size bir iyilik yapıyorum. Hem de büyük bir iyilik. Beni pişman etme," diye bağırdım sonunda, kendimi tehlikeli bir şekilde dağılmaya yakın hissediyordum. Yüzüm yanıyor, gözlerim sulanıyor ve sanki biri burnuma içeriden yumruk atmış gibi hissediyordum.

Beni şaşırttı, fermuarını .

Long Island'ın yanından hızla geçtik, Tesla'nın sessiz vızıltısı sürüşe eşlik eden tek arka plan gürültüsüydü. Gözlerimi kapattım, yutkunurken boğazımın düğümlendiğini hissettim.

Bir ateşkes istiyordum. Chase'in bir adım geri çekilmesini ve yıpranmış özgüvenimi ve yıpranmış düşüncelerimi toparlamama izin vermesini. Yaptığım şeyin doğru olduğuna ve hem benim hem de onun ailesi için yıkıcı olmadığına dair bir işaret istiyordum.

En çok da kaçıp gitmeyi arzuluyordum. Zehirli pençeleriyle kalbimi tekrar yakalayıp yutamayacağı uzak bir yere.

Kimseyle paylaşmadığım bir sırrım vardı. Layla'yla bile.

Bazen geceleri, Chase'in pençelerinin kalbimin üzerinde bıçak gibi keskin bir şekilde kaydığını hissedebiliyordum. Onu hâlâ unutamamıştım. Tam olarak değil. Bunun aşk olduğunu bile düşünmüyordum, Chase'in kişiliğinde özellikle hoşlandığım hiçbir şey yoktu.

Takıntılıydım.

Tüketilmiş.

Tamamen aşık oldum.

Sorun şu ki, Misyoner Ethan'ın kalbime Ters Kovboy Chase'den daha iyi davranacağını biliyordum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CHASE

Croquis'nin asansöründe ona asıldığımda Madison Goldbloom'da ilk fark ettiğim şey neydi? Güzel ela gözleri.

Tamam. Güzel. Onun göğüsleriydi. Dava et beni.

Başkaları için muhtemelen ortalama, hoş görünümlü memelerdi. Hatta üzerinde yapışkan bir ruj deseni olan, görsel olarak rahatsız edici olsa da gayet makul beyaz bir balıkçı yaka içine mütevazı bir şekilde sıkışmışlardı. Ama o kadar dik ve yuvarlaktılar ki, avuçlarım için mükemmel boyutta olduklarını fark etmeden edemedim.

Bu teoriyi test etmek için önce onu şaraplayıp yemem gerekiyordu. Doğa beni onun peşinden gitmeye ikna ettiğinden, Madison'ı aynı akşam Manhattan'ın en iyi restoranlarından birine götürdüm ve avuç içi-tavuk oranı araştırmam uğruna hiçbir masraftan ya da iltifattan kaçınmadım.

(Bu da başarılı oldu. Bilim, bebeğim. Asla başarısız olmadı.)

Madison ortalama bir insandan daha küçüktü, insanlardan nefret ettiğim için ne kadar az insan olursa o kadar iyiydi. Ne yazık ki, bu kişi tam bir bal tuzağıydı. Çünkü cüssesinin eksikliğini coşkusuyla telafi ediyordu. Neşeli ve yardımseverdi ve tutkulu olduğu şeylerden bahsederken nefesi kesiliyordu. Bebekleri sevdi, sokaktaki köpekleri okşadı ve metroda yabancılarla göz teması kurdu. O

alışık olmadığım ya da rahat hissetmediğim bir şekilde yüzünüzde canlıydı ve bu benim için iyi değildi.

Kıyafetlerine gelince... bir yanım onları ondan çıkarmak istiyordu çünkü korkunçlardı ve bunun seks kısmıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Asla bir kaçamaktan fazlası olmayacaktı. Bir haftalık raf ömrünü aşacağı düşüncesi aklımın ucundan bile geçmemiştir. İlişkilerim genellikle son kullanma tarihlerini süt kutularıyla koordine ederdi. Onunla tanışmadan önceki otuz bir yıllık hayatımda sadece bir kız arkadaşım olmuştu ve o da bana insanların bir kavram olarak hatalı ve öngörülemez olduğunu ve kaçınılmaz olsa da uzak durulması gerektiğini hatırlatan bir saçmalıkla sona ermişti.

Sonra Madison Goldbloom geldi ve *puf!* İki numaralı kız arkadaş ortaya çıktı. Teknik açıdan bakacak olursak, bu unvanı hak etmedi. Onu *çal*dı.

Mad ve ben onunla tanıştığım akşam dışarı çıktık (teknik olarak aynı şirkette çalışmadığımız için arkadaşlık etmeme kuralı geçerli değildi). Kahverengi ve altın beneklerle çevrili çok büyük, çok kahverengi-yeşil-her neyse gözleri, ona dramatik, yavaşça kalbini çalacak-eğer dikkatli olmazsan Daisy Buchanan görünümü veren bir pixie saç kesimi ve her hareket ettiklerinde bir semi aldığım çok dolgun ve yastık gibi dudakları vardı.

Her konuştuğunda. Ki bu *çok fazla* oluyordu.

İlk buluşmamızda Mad ile yattıktan sonra, ileri geri mesajlaştık. Bana normalde ilk buluşmalarda yatmadığını ve ağırdan almak istediğini söyledi. Bu da tabii ki hemen onunla tekrar yatmak istememe neden oldu. Ben de öyle yaptım. Üçüncü kez mesajlaştığımızda, kendi kurallarını pencereden attı ve benim kurallarına göre oynamaya başladı. Ne olduğunu anlamadan önce, birlikte akşam yemeği yemek ve ardından seks yapmak gibi rahat bir düzene girdik. Bu düzenleme hafta boyunca sık sık gerçekleşti. Geriye dönüp baktığımda, *çok sık*. Sorun memelerdi ve

Gerçekten korkunç kıyafetlerinin altında (bunu ne kadar vurgulasam az) seksi kombinezonlar ve bunlara uygun iç çamaşırları giyyordu.

Belki de uzun süreli kaçamağımızın gidişatını belirleme konusunda tamamen hatasız değildim. Bir noktada stratejik bir hata yaptım. Madison'ın daireme girebilmesi lojistik açıdan mantıklıydı. Elimin altında olması kolaylık sağlıyordu ve onu sürekli rahatsız etmek sinirlerimi bozuyordu. Mad'e yedek anahtar verme kararını verirken hiçbir duyguya kapılmadım. Hizmetçimde ve özel asistanımda da birer tane vardı ve ikisine de evlenme teklif etme tehlikesi yaşamıyordum. Aslında, iç çamaşırı değıştirdiğim kadar sık asistan değıştiriyordum.

Ve açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, ben son derece hijyenik bir insandım.

Madison'ı ara sıra sinemaya götürmeye gelince, gittiğimiz her şeyi gerçekten izlemek istiyordum. Guillermo del Toro ve Tarantino hayranı olduğum için beni dava edin. Sinemada kucaklaştığımız ya da patlamış mısırı paylaştığımız falan yoktu (sinemaya ilk gidişimizde bir kova patlamış mısırın içine bir paket M&M'S dökmüştü. Bu, kadının vahşı doğada büyüdüğüne dair ilk ipucum olmalıydı).

Bir ilişkim olduğunu öğrenmem beş ayımı aldı. Bunu bana gösteren kişi Mad oldu. Bunu sinsi ve sevimli bir şekilde yaptı. Kasap bıçağı olan bir Care Bear'dan farklı değildi. Bir sonraki hafta babasının şehre geleceğini söyledi ve onunla tanışmak isteyip istemediğimi sordu.

"Neden onunla tanışmak isteyeyim ki?" Sohbet eder gibi sordum. Neden, gerçekten mi? Verdiği cevap viskimin yanlış boruya gitmesine neden oldu. Onu bir arkadaşımın partisine götürdüğümde yudumladığım İskoç viskisinin aynısıydı; çıktığımız *değil*, işim bittiğinde onun evine gitmekten daha az zahmetli olduğu için götürmüştüm.

"Çünkü sen benim erkek arkadaşımsın." Kirpiklerini kırıştırdı, sanki Carrie Bradshaw hayatını en iyi şekilde yaşamaya çalışan bir turistmiş gibi kozmo kokteyli kucakladı.

(Kendime not: O bir turistti. Pennsylvania'da büyümüştü. Onu oraya sınır dışı edip edemeyeceğimi kontrol etmeliydim, ancak bu aşamada on dört iş gününü çoktan geçmişti).

Madison'la tanıştığımdan beri başka kimseyle yatmadığımı ve yakın gelecekte de yatmak istemediğimi (voodoo vajinası) babamla tanıştığım o anda fark ettim. Ve düzenli olarak telefonda konuştuğumuzu (teknik olarak birbirimize söyleyecek pek bir şeyimiz olmasa bile). Ve her zaman seks yaptığımızı (bir alete bağlıydım; yeterince söyledim). Ve doğal olarak hafta sonu planlarımın onu da içerdiğini varsayıdığımı (yine bir alete bağlıydım).

Bu, onu Noel'de ailemi görmeye getirdiğim gerçeğiyle birleşince, işler ciddileşmeye başladı ve hiç de kaçamak gibi değildi.

Daha spesifik olarak, nasıl çöktüklerini ve yandıklarını, tüm hayat felsefemi çöplük ateşine attıklarını. Artık resmi olarak alınmıştım ve bir kız arkadaşım vardı, kendime bir daha asla olmayacağına söz verdiğim iki şey. Madison Goldbloom'u hayatımdan çıkarmak için yapmam gerekeni yaptım. Yara bandı tarzında ondan sonsuza dek kurtuldum.

Bittiğimizi sanmıştım.

Temelli bittiğini.

Yirmi altı yaşında jüpon giymenin delilikten ziyade sevimli bir şey olduğunu düşünen küçük, geveze, seks düşkünü, bebek ayakkabılı kadınla işimin bitmesini *istiyordum*.

Sonra babam doğrudan ellerime yakıcı bir falsolu top fırlattı ve işte buradaydım, onu bir o yana bir bu yana savuruyor, Madison'la aktif olarak vakit geçiriyordum. Yapmamaya yemin ettiğim şeyi yapıyordum.

"Buradasın!" Tesla'yı Hamptons malikanesinin yanına park ettiğimde annem çılgın bir kanguru gibi ön camıma saldırdı. Madison uykusundan sıçrayarak uyandı.

Salyasının akıp akmadığını anlamak için çenesini sıvazladı - akıyordu- ve inci saç bandını yeniden düzenleyerek doğrulup oturdu.

Hazırlanması için ona birkaç saniye vermek yerine, dünya çapındaki herhangi bir sakin yapacağı şeyi yaptım ve kapımı iterek açtım ve anneme sarılmak için arabanın etrafında döndüm.

"Trafik nasıldı?" Annemin Fransız manikürlü tırnakları omuzlarıma batıyordu. Yüzüme öpücükler konduruyor, arabanın içine doğru hevesli bakışlarını belli belirsiz gizliyordu. Zorlukla dizginlediği heyecanı titriyordu.

"Katlanılabilir."

"Umarım Madison trafiğe aldırmamıştır."

"Trafik sıkışıklığına bayılır. En sevdiği hobisi."

Masum erkekleri tuzağa düşürüp ilişkiye soktuktan hemen sonra.

Her neyse, Madison ne zamandan beri trafik gibi önemsiz rahatsızlıkların üzerindeydi? Eve hiç kimseyi getirmediğinizde böyle oluyordu. İlk sözde ortağımdı ve ailem ona İsa'nın ikinci gelişi gibi davranıyordu.

Madison'ın kapısını açtım, arabadan inmesine yardım ettim ama aslında onu gerçeğin kollarına ittim. Kalem eteğini aşağı sıyrarak zarif bir çıkış yapmaya çalıştı.

Annem Madison'ı profesyonel bir defans oyuncusu gibi yakalayıp arabaya yapıştırdı. Mad, mutlu nişanlı rolünü yarı inandırıcı bir şekilde oynadı. Yani beceriksizdi ama her zamanki nezaketsizliğinin de ötesinde değildi. Birbirlerine ciyakladıktan sonra annem nişan yüzüğünü her açıdan inceledi, sanki hayatında ilk kez pırlanta görüyormuş gibi ahlayıp vahladı. Black & Co.'nun özel serisinden güzel bir parçaydı. Ben ellerindeki en aptalca pahalı, genel şeyi istemiştim. *Nişanlının zengin olduğunu ama aynı zamanda müstakbel gelini hakkında hiçbir şey bilmediğini anlatan bir şey.* İkimiz için mükemmel bir şey.

"Umarım sakıncası yoktur ama daha küçük bir etkinlik olacak. Ronan'dan beri hazırlanmak için fazla zamanımız olmadı..." Annem sözünü yarıda keserek Madison'dan özür diledi.

Madison neredeyse histerik bir şekilde başını salladı. "Hayır, hayır. Tamamen anlıyorum. Bu koşullar altında bir şeyler yapıyor olman bile ... ah ..." Etrafına bakındı. "Şaşırtıcı, gerçekten."

"Merak etme. Yine de balonun en güzel kızı olacaksın." Madison'ın omzunu okşadım ve ona bir tereyağı bıçağının sıcaklığıyla baktım. Sevgi dolu bir nişanlıyı taklit edebilmek için birkaç Hallmark filmi izlemiş olabilirim de olmayabilirim de. Koşu bandında koşarken. Gerçek şu ki, aşırı BS yüklemesi sırasında uykuya dalmamamın tek nedeni kardiyoydu.

"Çok naziksiniz." Madison elini omzundaki benimkinin üzerine koydu ve birkaç kemiği kırma umuduyla sıktı.

Gülümsememi geri çektim. "Senin için asla çok nazik değilim."

"Oh, kes şunu." Sıkıca gülümsedi. "*Gerçekten*," diye vurguladı.

Annem aramıza baktı, tanık olduğunu düşündüğü şeyin tadını çıkarıyor ve ellerini birbirine vuruyordu. "Şu ikinize bakın!"

Madison işleri berbat etmek için açıkça kötü bir şey yapmamış olsa da, nişanlısını sevme konusunda Oscar'a layık olmaktan çok uzaktı. Ne zaman yalanla cevaplanması gereken bir soru sorulsa başını öne eğiyordu. Yanakları o kadar pancar kırmızısıydı ki kafasının patlamak üzere olduğunu düşündüm. Ve bana kibar, sahte bir coşkuyla bakıyordu, sanki dikkati dağınık bir çocuk tarafından yapılmış kötü bir makarna sanatıymışım gibi.

"Katie seni görmek için can atıyor ve Chase'in ağabeyi Julian ve eşi Amber ile henüz tanıştığını sanmıyorum. Geçen Noel'de bizimle değillerdi. Amber'ın Wisconsin'deki ailesiyle birlikte kutladılar," diye gevezelik etti annem, Madison'ın elinden tutup on acı dolu dakikanın ardından onu eve götürürken. "Clementine, kızları, tam bir şeftali."

"Kulağa meyveli geliyor," diye ciyakladı Mad, annem tarafından bana bir bakış daha atmadan uzaklaştırıldı.

Kulağa meyvemsi geliyor. Bunu gerçekten söylemişti. Bir noktada bu kadının içindeydim. Ne düşünüyordum ki ben?

Girişte iki üniformalı çalışan belirdi ve Madison'ın valizini taşımak için acele ediyorlardı. Tesla'nın yanındaki golf arabasına bakarak onları paylaşacağımız -evet, *paylaşacağımız*- odaya yönlendirdim. Doğruca golf sahasına gidip Julian ve babamı rahatsız etme fikrini düşündüm ama sonra vazgeçtim. Dahil edilmek için yalvaran histerik bir çocuk değildim. Ayrıca, üst kata çıkıp Madison konusunu halletmem gerekiyordu. Black klanının geri kalanıyla tanışmadan önce onu hazırlamalıydim.

Babamın saçmalıkların ötesini görme ve durumları ve dinamikleri başarılı bir şekilde inceleme konusunda esrarengiz bir yeteneği vardı. Gelinimin beni bir biftek bıçağıyla öldürmeyi düşündüğünü fark ederse, beni bu nişanlılıktan vazgeçirmesini beklemezdim. Evet, karar verdim. Julian'la olan saçmalık bekleyebilirdi. Babamın yanında birbirimizin boğazına sarılacak değildik zaten.

İsteksizce, malikânenin sol kanadındaki odamıza yöneldim. Yakın aile için ayrılan taraf. Julian ve ailesi sağ kanatta kalıyordu. Bunun resmi nedeni daha fazla alana ihtiyaç duymalarıydı. Üç yıl önce olsaydı, satın alırdım. Ama şimdi değil. Şimdi Julian kendini tamamen yabancı hissediyordu.

Madison'ı odamızda Katie ve annemle akılsızca bir sohbete dalmış buldum. Amber muhtemelen malikânede bir yerde köpük banyosu yapıyor, en son cilt bakımı modasını deniyordu. Koala kanı, kaplumbağa boku ya da daha genç görünmek için yüzüne sürdüğü şey her neyse. Ailemdeki kadınlar hâlâ Madison'ın elini sırayla tutuyor, nişan yüzüğüne yeni doğmuş bir bebek gibi bakıyorlardı. Boğazımı temizleyerek içeri girdim ve bir kolumu onun omuzlarına doladım.

Bu jest bana tanıdık ya da hoş gelmedi. Bunu daha önce hiç yapmamıştım, birbirimizi gördüğümüz zamanlarda bile.

Madison'ın daha önce hiç fark etmediğim ince, dar omuzları vardı. Tüm kolumun ağırlığının bu kadının üzerinde olması doğru gelmiyordu. Belli ki diğer erkeklerin Mad'in boyutlarında partnerleri yoktu, yoksa onları tamamen gömerlerdi. Haftada birkaç kez bu kızın üstüne nasıl çıkabildiğim benim için bir muammaydı. O anda yanımda dururken çok kırılgan görünüyordu. Kolumun tüm ağırlığını omuzlarına vermemeye karar verdim, bu da kolumun vücudundan bir santim uzakta havada asılı kalmasına neden oldu. Rahatsız ediciydi ama o çok küçüktü.

O kadar küçüktü ki tam bir insan sayılamazdı. Teknik olarak sadece *yarım* bir eski kız arkadaşım vardı.

Bir kız arkadaşın olduğunu kabul et, seni tam boy bok parçası.

"Ben de tam Maddie'ye onu neden bu kadar uzun zamandır görmediğimizi soruyordum." Katie yüzünü bana dönmüş, boynundaki incilerle oynuyordu. Bir kadına göre uzun boyluydu, uzun siyah saçları ve zarif elbiselerle sarmalamayı sevdiği kusursuz derecede yetersiz beslenmiş bir vücudu vardı. Mobilyaların arasına karışacak ve mümkün olduğunca az yer kaplayacak türden biriydi. Ufak tefek, zeytin tenli, geveze Madison'ın tam tersiydi.

"Onu ızgara yapmaktan bahsediyorsun," diye düzelttim. Sahte nişanlımın gereksiz yere mercek altına alınmasını istemiyordum. Yalan söyleme oyunu da muhtemelen moda anlayışı kadar zayıftı. Katie gözle görülür bir şekilde geri çekildi, kazmamdan dolayı hakarete uğramıştı ve ben hemen kendimi bir pislik gibi hissettim. Romantik ilişkilere olan tüm kızgınlığıma rağmen, aileme karşı genellikle iyi bir insandım.

"Teşekkür ederim, Chase. Kendi başımın çaresine bakabilirim." Madison sıkıca gülümsedi.

Ve çıktığın aseksüel aptalla da buna ihtiyacın olabilir.

"Haklısın, tatlım. Kendine bakma konusunda ne kadar iyi olduğunu ilk elden biliyorum." Kaşlarımı imalı bir şekilde kaldırdım ve bir keresinde benim için bir kaşık ararken onun mutfak çekmecesinde bulduğum seks oyuncakları cephaneliğine atıfta bulundum.

Kahve. ("Yerim dar, tamam mı?" diye bağırmıştı. "Burası bir stüdyo daire!") Madison, tahmin ettiği gibi, bir anda kıpkırmızı kesildi.

"Kişisel bakım önemlidir." Muhtemelen yanmamaya çalışarak tavana baktı.

"Vaaz ver kardeşim." Katie iç geçirdi, imalarımız kafasının üzerinde uçuşuyordu. "Babamla ilgili gerçeği öğrendikten sonra terapiye geri dönmeyi düşünüyorum."

Mad'in gözleri Katie'ye kaydı, yüzü dehşetten üzüntüye doğru buruştu. "Ah, tatlım." Kız kardeşimin koluna dokundu. "Kendini en iyi ruh haline sokmak için ne gerekiyorsa yapmalısın. Bence bu harika bir fikir."

"Terapiye gittin mi? . . . ? Sonra . . . ?" Katie umutla sordu. Kız kardeşim Madison'dan biraz daha büyüktü ama yine de on kat daha saftı. Bunu korunaklı bir yetiştirilme tarzına ve gerçek zorlukları hiç tatmamış olmanın verdiği lükse bağlıyordum.

"Buna gerçekten gücüm yetmezdi." Madison burnunu kaşdı ve Katie'nin gözleri dehşetle dışarı fırladı. Evet. Psikiyatristlerin herkesin karşılayamayacağı bir avantaj olduğunu unutmuştu. "Ama babam vardı. Ve her neyse, bir sürü ailem var, yani ..." Omuz silkti.

Katie'nin muhtemelen ölecekmiş gibi hissettiği, benim birini öldürecekmişim gibi hissettiğim ve Madison'ın da ... o anda ne hissettiğini kim bilebilirdi ki?

"Pekala"-Annem neşeli bir gülümsemeyle el çırparak bizi hayallerimizden kopardı-"hadi siz muhabbet kuşlarını yerleşmeniz için yalnız bırakalım. Saat 10'da geç saatte bir şeyler atıştıracacağız. Resmi bir şey yok, sadece biraz yemek ve sohbet. Eğer çok yorgun değilseniz sizi de aramızda görmek isteriz."

Annem kız kardeşimi odadan dışarı sürükleyip kapıyı arkamızdan kapatmadan önce Madison'a son bir kez elini sıktı.

Aynı anda kolumu Mad'in omuzlarından çektim, o da bana doğru döndü ve tüm gücüyle ayağıma bastı. Ayağının benimkinin üzerinde olduğunu fark etmem bir saniye sürdü.

Neredeyse hiç ağırlığı yoktu. Çoğunluğu kumaş ve muhtemelen Claire's indirim sepetinden bulduğu aksesuarlardı.

"Aynı odada kalmıyoruz." Parmağını yüzüme doğru salladı. Kravatımı gevşetmeye başladım ve içinde her mevsime uygun bir gardırobun beni beklediği gömme dolaba doğru yürüdüm. Beni takip edeceğini biliyordum.

"Bu ifadenin doğruluğunu kontrol et Madison, çünkü öyle görünüyor."

"Buranın üç yüz odası falan var." Kolunu sallayarak peşimden geliyordu.

"On iki," diye düzelttim, saat çekmecesini açarken. *Rolex mi Cartier mi?* Daha fazla omuza sarılma ihtimaline karşı en az ağır olanı doğru cevaptı. En azından babamın önünde ondan hoşlanıyormuş gibi yapmam gerektiğini ve ne yazık ki ona dokunmak da bu maskaralığın bir parçasıydı. Eğer onu gördüğünde annem ve Katie'nin yarısı kadar mutlu olacaksa, cennetteki yerim güvendediydi.

Tanrım, umarm orada içki servisi vardır.

"Yine de başka bir yerde uyumam için yeterli." Madison kalçasını çevremdeki raflara dayadı. Dar bel. Geniş kalçalar. Reality-TV'deki insan klonlarından oluşan aile gibi orantısız değildi. Nefis bir şekilde kadınsıydı. Onunla ilgili her şey narin, küçük ve yuvarlaktı. Dr. Goody Two-Shoes'un onun bu yönünü takdir edip etmediğini merak ediyordum.

"Bizim gibi iki aşk kuşu neden ayrı yatak odalarında uyun ki?" Çekmeceyi kapattım ve soyunmaya başladım. Kısmi çıplaklığımdan rahatsız olursa Mad'in arkasını dönebileceğine güveniyordum. Daha önce görmediği bir şey değildi bu. *Yakından.*

"Pek çok nedeni var," dedi nefes nefese, parmaklarını birbirine geçirerek. "Bekârlık. Kendimi evlilik için saklıyormuşum gibi davranalım."

"Tatlım, geçen Noel'de burada kaldığımızda kilerde, jakuzide, üç yatak odasında ve havuzda şarkılar söyledin. Senin erdemin bir harita, bir pusula ve bir GPS ile bile vücuduna geri dönüş yolunu bulamaz."

"Bizi duydular mı?" Gözleri büyüdü ve tekrar kızardı. Kabul etmek gerekir ki, sevimli bir allıktı. Elma gibi yanakları ve yumuşak bir çene hattı vardı. Ne yazık ki dikkat etmediğim bir anda beni kandırıp bağlılık yemini ettirebilme yeteneğine de sahipti.

"Evet, ailem bizi duydu. Maine'deki insanlar da duydu." "Yüce Tanrım."

"Şimdi, JC'nin doğum gününü kutladık ama tüm pis işleri ben yaptım."

"Şikayet ettiğini hatırlamıyorum."

"Ağzım stratejik olarak bacaklarının arasına yerleştirildiği için biraz zor."

Arkasını dönüp ileri geri volta atmadan önce çıplak göğsüme vurdu. Ben külotuma kadar soyunmaya devam ederken parmaklarını boynunun arkasında birleştirdi ve vücudumdaki her kası esnetti. Gösterişin üstünde değildim (aslında çoğu şeyin üstünde değildim).

"Seninle aynı yatağı paylaşmayacağım." Başını salladı. Durdu. Yeri işaret etti. "Halıda yatabilirsin."

Bacaklarının arasındakile bir tur daha mı demek istediğini sorma dürtüsüne direnerek başımı öne eğdim. "Farkında mısın bilmiyorum ama iki kişinin seks yapmadan aynı yatakta uyuması mümkün. Tarih boyunca bunun vakaları kaydedilmiştir."

"Sen söz konusu olduğunda değil." Soyunmuş halimi görmezden gelerek bana ters ters baktı. Haklıydı. Kararları onun vermesine ya da genel olarak beni reddetmesine alışık değildim. Çıktığımız zamanlarda Madison her şeyi akışına bırakır ve benimle dans ederdi.

Şu anda bunu kesinlikle yapmıyordu ve ben ne yapacağımı bilmiyordum.

Tam başka bir karşı argümana başlayacaktım ki bavulunun fermuarını açıp içinden giysilerini fırlatmaya başladı. Desenli kumaşlardan oluşan bir yığın halinde yere düştüler. Şenlik ateşi yakmak için mükemmel.

"Beni başka türlü ikna edemezsin Chase, bu yüzden sana bir yastık ve battaniye ile yerde rahatına bakmanı öneririm. Eğer sınırlarıma saygı göstermezsen eve dönmekte tereddüt etmem."

"Tam olarak hangi arabayla?"

"Gerekirse Uber. Beni test etme, Chase. Ben senin tutsağın değilim."

"Ben de senin değildim," diye mırıldandım.

"Affedersiniz?" Kafasını kaldırdı. "Komik, bu işlerle ilgilendiğini bilmiyordum." "Neye?"

"Sınırlara saygı duymak."

"Ne zaman senin sınırlarına saygı duymadım?" Gözleri o kadar genişti ki, içinde tüm yansımanı görebiliyordum.

Benim rızam olmadan beni erkek arkadaşın yaptığında. Bunu içimden söylerken bile kulağa ne kadar şehvet dolu geldiğini fark ettim. Madison'la olan ilişkiyi her an bırakıp gidebilirdim. Kalmayı seçmiştim. Onun üstün pişirme becerilerini ve mükemmel sikişlerini seçtim. İlkelerim üzerinden ilişki uygulamalarını silmenin rahatlığı.

Ben de her şeyi etmeyi seçtim.

Kabaca bir hesap yaptım. Eğer onu aldatırsam, gidecekti, sonra geri gelecekti (hepsi gelirdi) ve daha sıradan, bağısız bir anlaşmaya . Tam bir domuz değildim. Onu daha güzel bir yere taşırdım, ona güzel şeyler alırdım. Sadece yuva kurmak istemiyordum. Bu terim bile beni rahatsız ediyordu. *Yerleşmek.* Ailen için yeterince güvenli olduğundan emin olmak için çirkin bir arabaya razı oldun. Gecenin sonunda onu becerebilmek için sıkıcı bir randevuya razı oldun. Tüm varoluşun söz konusu olduğunda razı olmadın.

Mesele Şu ki, Mad bir daha geri dönmedi. Patladı, benden ayrıldı ve daha dönmemek üzere gitti. Yine de bana bir torba Daisy'nin sa  topları ve son veteriner faturası Şeklinde bir doğum günü hediyesi gönderdi (ki bilinsin, ödemek için yeterince iyi bir sporcuydum). Faturaya eklediği notu hala hatırlıyorum.

Chase,

Daisy'yi kısırlaŐtırdım. Sanırım ikimiz de senden gelen hiçbir Şeyin  rememesi gerektiği konusunda hemfikiriz. Bunu kısa zamanda ödemekten çekinmeyin.

-Madison

Gerçeğe d nd ğ imde -ortak odamızda- çenemin gerildiğini hissettim. Madison'a sıkılmış dişlerimin arasından cevap verdim. "Tamam. Geceleri kı ını kasıklarımaya s rtmekten bu kadar endiŐeleniyorsan, halının üzerinde uyurum."

"Teşekkür ederim." Dudakları büzüldü. Gülümsemeye karşı koyduğunu fark ettim. Neden g l msesin ki? Kulaklarımın ısındığını fark . Onlara dokunma isteğime direndim. Kızarmıyordum. Bu bir gerçekti. Ben hiç kızarmazdım.

"Bana bakmayı kes." Gözlerimi kısarak omzuma bir banyo havlusu attım.

"Beni işaret etmeyi kes." Gülümsemesini bastırarak korkunç elbiselerini bavulundan çıkarmaya devam etti. Onu mu işaret ediyordu? Deli miydi o?

AŞağıya

baktım. Oh.

Oh.

Arkamı döndüm, Armani külotumun içinde kendimi yeniden düzenledim, "*Siktir, siktir, siktir*" diye d Ő  nd m.

"Evet, biliyorum." Arkamdan i  geçirdi. "Vücudunuz bu Şekilde tepki verdiğinde genellikle bunu d Ő  n rs n z."

Bunu yüksek sesle mi söyledim? Benim neyim vardı böyle?

"Git kendine çeki düzen ver," diye mırıldandım ve daha kadınca Şeyler yapmadan önce duşa doğru yürüdüm. Mesela

Yine kızarıyor, belki de kollarında bayılıyordu. "Ve Tanrı aşkına, desenli bir şey giymemeye çalış."

Tepeden tırnağa desenli bir kıyafet giymişti.

Siyah topuklarında küçük beyaz haç baskıları vardı, elbisesi çiçekliydi ve kareli bir saç bandı vardı. Saçlarına bayıldığım o şeyi yapmıştı. Kâkülleri düzdü ama kısa saçlarının geri kalanı dağınık bir şekilde dalgalı ve bir şelale gibi yüzüne ve boynuna dökülüyordu.

Tarzı bana evini hatırlatıyordu. Kalabalık, renklerin birbirine karıştığı, ikinci el mobilyalarla dolu bir pinyata gibi görünen ve içinde kötü kararlar patlamış bir karmaşa. Ona istifçi demezdim ama dairesi hiç de hoş görünmüyordu. Madison Goldbloom'un dünya üzerindeki en duygusal insan olması mümkündü. Çiçek saksıları, kumaşlar, eskizler, kartpostallar, düğün davetiyeleri, saç lastikleri, turistik biblolar, sadece şarap şişesi kapaklarından yapılmış kaniş şeklinde bir manken ve hatta Prens şeklinde bir Chia Pet de dahil olmak üzere -ama bunlarla sınırlı olmamak üzere- her şeyi topluyordu.

Dağınıklık. Dağınıklık. Dağınıklık.

Bu kızın nesini çekici bulduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu, iki yüz mil yarıçapındaki herhangi bir çift çalışan gözü rahatsız etme yeteneğinden başka. Berbat olmayan seçkin bir gelinlik şirketi için gelinlik tasarlıyordu. Bunu biliyordum, tasarımları peynir ekmek gibi satılıyordu; bu yüzden onlarla ortaklığımız vardı. Sven onun en değerli çalışanı olduğunu söylemişti. Çıktığımız dönemde bunu sorgulamamıştım.

Geri kalanımız yemek salonunda otururken Mad merdivenlerden indi. Personel hemen harekete geçti,

Yanımdaki koltuğa oturur oturmaz herkese gülümseyerek ve el sallayarak yemeği servis etti. "Kusura bakmayın, beklediğinizi fark etmemiştim."

Madison dünyaya karşı utangaç bir şebboy, yatak odasında ise küçük bir su perisi olabilme yeteneğine sahipti. Ayağımı kullanarak sandalyesini kendime doğru çektim, böylece kollarımız ve bacaklarımız birbirine değiyordu. Sandalye mermer zeminde gürültüyle sürüklendi ve odadaki herkesin kıkırdamasına neden oldu.

"Şimdiden seni özlüyor. Bu çok tatlı." Katie elini göğsüne götürdü, sesi duygusalıktan boğuklaşmıştı. Madison histerik ve gergin bir kahkaha attı. Sessizce dişlerimi sıktım.

Bunu , Goldbloom.

"Caja-China-kızarmış Mecox çiftliği domuzu, pastırmalı kek, ayrılan lahana salatası, çubuk kraker yatağında taze soğan," diye açıkladı ev sahibelerinden biri Madison'a, masadaki farklı yemekleri işaret ederek. Saat ondaki atıştırmalıklara göre bu tam anlamıyla bir ziyafetti. Annemle babam kendilerini tutamadılar. Madison'la birlikte olmadığımızı anneme ve Katie'ye söylemem gerekecek olması beni rahatsız ediyordu. Gerçi babamdan sonraya kadar bununla uğraşmak zorunda kalmayacaktım. . . *babamdan sonra.*

Bu cümleyi geçemedim.

Babam ölüyordu ve ona yardım etmek için elimden hiçbir şey gelmiyordu. Sorunlarıma para saçmaya o kadar alışmışım ki; hayatımı böylesine köklü bir şekilde değiştirecek bu kadar derin bir şeye karşı savunmasız olduğum fikri beni mantıksızca öfkeliyordu.

Madison gülümsedi ve uygun bir şekilde başını salladı. Uzun masada öne doğru eğildi ve baş köşede oturan, biz öğrenmeden önceki halinden daha küçük görünen babama hitap etti. "Beni davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim Bay Black."

"Seni tanımak için ne kadar zamanım olacağını gerçekten bilmiyordum." Ona ender rastlanan gerçek gülümsemelerinden birini verdi. düğümlendi. "Chase ve sen gerçekten

birbirinize alıştınız. Birlikte bir yıldan az bir süre geçirdikten sonra evlilik önemli bir karardır ve yoğun iş programlarınız sizi tanımamıza izin vermedi."

Madison için az da olsa üzülmeye başlamıştım. Ailem onu çapraz sorguya çekmenin bir yolunu bulmuştu ve herkes kötü polisi oynuyor gibiydi.

"Senin için ne kadar üzgün olduğumu söyleyebilir miyim? . . ." diye başladı Mad.

"Ölüyor musun?" Cümleyi onun yerine tamamladı, ses tonu kuruydu. "Evet tatlım, ben de bu konuda pek mutlu değilim."

Kızardı ve kucağına baktı. "Özür dilerim. Böyle zamanlarda kelimeler kifayetsiz kalıyor."

"Senin suçun değil." Viskisinden bir yudum aldı, hareketleri yavaş ve ölçülüydü. Bir tutam beyaz saçı, uzun boyu ve kutup gözleriyle benim daha yaşlı bir versiyonumdu. "Ölmek üzere olan biriyle durumu hakkında konuşmakta kimsenin iyi olduğundan şüpheliyim. En azından Chase'in sırtını dayayabileceği biri olduğunu biliyorum. Her zaman görüldüğü kadar sert biri değil, biliyorsun." Bir kaşını kaldırdı.

"O da tam burada" -kızgınlığımı eğlenceli bulacağını bildiğimden kendi başımı işaret ettim- "ve bu konuşmanın bir parçası."

"Güven bana, Chase'in kırılgan bir tarafı olduğunu biliyorum." Madison omzumu okşadı, hâlâ babama gülümsüyordu. Bana açık bir gönderme. Deplasman takımına bir sıfır.

"Kırılgan biraz abartılı bir ifade." İyi huylu bir şekilde gülümsedim. "Narin, o zaman?" başını etrafında döndürdü, parlak bir sırıtışla bana göz kırpmıyor.

İki-sıfır.

"Aradığınız kelime *dokunaklı*." Julian dilini şaklattı, Cheshire kedisi sırıtışı tam ekrana çıkmıştı, aynı anda annem de kıs kıs güldü. "Memnun oldum. Ben Julian."

Elini masanın üzerine uzattı. Deli elini sıktı. Masayı ters çevirmek için ani bir dürtü duydum.

"Dokunaklı." Mad kelimenin tadını dilinde kuzenime gülümsedi. "Bunu sevdim. Köpekbalığı üzerindeki bir kirpi gibi

Hafta."

Bu Katie, annem, babam, Julian ve Amber'ı kahkahalara boğdu. O kadar normal bir aile anıydı ki, benimle dalga geçtiği için Madison'a ya da var olduğu için Julian'a açıkça kızmadım bile. Babamı öğrendiğimizden beri ilk kez böyle bir an yaşıyorduk ve Julian'ı yıllardır ilk kez mutlu görüyordum.

Herkes yemeğine yumulmaya başladı. Amber hariç, ama alkol için yemek yememek onun için sadece başka bir Salı günüydü. Mad koltuğuna büzülmüş, elindeki şampanya kadehini su gibi içiyordu. İlk başta ne yaptığına pek dikkat etmedim. Kahvaltıdan beri bir şey yememiştim. Ama on dakika geçmesine rağmen tabağı hâlâ boştu ve dişlerimin sıkıldığını hissettim.

"Sorun nedir?" Ona yan yan tısladım.

Yemekler iyiydi. İyiden de öteydi. Michelin yıldızlı bir mutfak fenomeni pişirmişti, Brooklyn'den hızlı bir hafta sonu parası kazanmak için gelen aşağılık bir şef değil.

"Yok bir şey," dedi, tam midesi guruldamaya başlamıştı ki. Bu kadınsı bir gurultu da değildi. Bağırsakları vücudunun geri kalanıyla kavga etmeye çalışıyormuş gibiydi.

Ona doğru eğildim, dudaklarımı kulağının kabuğunda gezdirdim, böylece midesinin Freddy Krueger sesleri çıkarması konusunu içermeyen samimi bir sohbeti paylaşıyormuşuz gibi göründüm. "Sen korkunç bir yalancısın ve ben de sabırsız bir piçim. Dökül bakalım Madison."

"Garsonun söylediklerinin hiçbirinin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok," diye fısıldadı nefesinin altından, allığı bir kez daha ortaya çıkmıştı. "Bu şeylerden bazıları benim için tanınmaz halde. Üzgünüm Chase ama pastırmalı kek, elli eyalette de yasaklanması gereken bir şeye benziyor."

Kıkırdamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Tabağını aldım, bana kazandırdığını bilerek yemekle doldurmaya başladım.

sahte nişanlı bölümünde brownie puanları. Tabağı Madison'a geri uzattığımda annem sessizce parladı ve ona sıcak görüldüğünü umduğum bir şekilde gülümsedi (ilham kaynağı: *A Country Wedding*'deki Jesse Metcalfe).

"Bunları seveceksin." Tatlım *deme. Bu kadar klişe olma.*
"Bebeğim."

Bebeğim mi? Daha fazla dallama gibi konuşabilir miydim?

"Nasıl bu kadar eminsin ..." O da tereddüt etti.

tüm gözler onun üzerindeydi. "*Sevgilim?*"

Amber gülerek şarabını neredeyse

tükürüyordu. "Zevkini biliyorum."

"Şüpheli."

"Güven bana," dedim sahte gülümsememle.

"*Asla,*" diye fısıldadı.

Yine de çatalını aldı ve ekmek kırıntıları, otlar ve kremayla kaplanmış sotelenmiş brüksel lahanasına sapladı. Üçüncü çiğnemedi sonra gözleri yuvalarında yuvarlandı. Ardından boğazının arkasından gelen ses, sikimin takdirle sarsılmasına neden oldu.

"Şimdi ışığı görüyorum." İç çekti. Ona başka şeyler de göstermek istiyordum. Onu bir süreliğine karanlık tarafıma sürüklemek, sonra da gün ışığındaki varlığına geri döndürmek.

"Madison," diye mırıldandı Amber masanın öbür ucundan, uzun, sivri tırnaklarını şampanya kadehinin üzerinde komik ve hınzır bir şekilde gezdirirken. Kendimi hazırladım. Amber şüphesiz masadaki en tehlikeli kişiydi. "Bizim Chase nasıl evlenme teklif etti?"

Kovalamacamız. Sanki lanet bir vazoymuşum gibi. O diledi.

Amber'ın cadılara özgü akrilik sivri tırnakları, üç peruk yapmaya yetecek kadar uzatma saçı, takma kirpikleri ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan göğüs dekoltesi vardı. Kendini beğenmişlik bir parfüm bulutu gibi etrafını sarmıştı. Benim yaşımdaydı -otuz iki- ve hobileri estetik ameliyat, ünlülerin yaltaklandığı yeni egzersiz/diyet çılgınlığını bulmak ve kocasıyla herkesin önünde tartışmakla sınırlıydı. Julian

kolunu karısının omzuna attı, kaşlarını oynatarak gösteri zamanının geldiğini söylemek ister gibiydi.

Oscar'a layık bir performans için kendini hazırla, kuzen.

"Nasıl teklif etti?" Mad tekrarladı, gülümsemesi Amber'ın alnından daha donuktu. Bütün gözler onun üzerindeydi. Madison'ın nasıl tanıştığımızı anlatmaktan daha romantik bir şey istediğini sanıyordum. Bir sabah, Black & Co. ve Croquis'in paylaştığı aynı asansöre binmiş ve yüksek katlı binamızın son katına, yani yönetim katına çıkmak yerine Croquis'in stüdyosuna onunla birlikte girmiş, çizim masasına yaslanmış ve ona pantolonuna girmek için ne gerektiğini sormuştum. Madison ikinci şampanya kadehini de yudumladıktan sonra bıraktı ve gözlerini Amber'ın kollarıyla buluşturmak için kaldırdı.

"Evlenme teklifi gerçekten çok romantikti," dedi nefes nefese.

Sarhoş mu? Ona ayık ihtiyacım vardı. Köpekbalıklarıyla yüzüyordu, lanet suda kan kaybediyordu. Hayır, yine Yeni Maddie oluyordu, yani bana yeni bir tane atmak üzereydi.

"Öyle miydi?" Julian'ın gözleri şüpheyle kapandı. Onun gözlerinden hoşlanmamıştım. Başka bir şekilde ifade edeyim, bugünlerde ondan hoşlanmıyordum, nokta. Ama özellikle Madison'a şekinden hoşlanmıyordum. Gözlerinin aldığı obsidyen kalitesinde uğursuz bir şey vardı. Sahiplenici bir tip değildim ama Madison'a bu şekilde bakmaya devam ederse yüzünde bir delik açmak kaçınılmaz görünüyordu. Sanki onunla seks yapmak mı, sosyal açıdan ne kadar cılasız olduğu için onunla alay etmek mi yoksa her ikisini de yapmak mı istediğinden tam olarak emin değildi.

"Evet." Mad dudağının kenarını kemiriyor, bakışlarını benden kaçırıyordu. *Allah kahretsin.* "Brooklyn Heights mesire yerindeydik, romantik manzaranın tadını çıkarıyorduk."

"Chase Brooklyn'e mi gitti?" Amber onun sözlerini keserek mikro bıçakla çizilmiş bir kaşını kaldırdı. Çaylak hatası. Herkes 'un güneyinde 'un Doğu Köyü ve kuzeyinde herhangi bir şey olduğunu biliyordu.

Washington Heights benim için ölü bir şehirdi. Inwood'u yurtdışında sayıyordum.

Madison *bir mm-hmmm* sesi çıkararak şampanyasından bir yudum daha aldı. Köşeye sıkışmış ve korkmuş bir hayvan gibi görünüyordu. Ama ona yardım etmek şüpheli görünebilirdi. Kendimi, hayatta kalma şansının yüzde beş olduğunu bile bile, yumurtadan çıkan yavrusunun okyanusa doğru sallanışını izleyen bir anne kaplumbağa gibi hissediyordum.

Sonra bir de baktık ki Temmuz'da Noel mucizesi gerçekleşmiş. Madison boğazını temizledi, sırtını dikleştirdi ve sesini buldu.

"Tırabzanlara yaslanmış, manzarayı seyrediyordum. Ne olduğunu anlayamadan önümde diz çökmüştü, ter içindeydi, ağzı kulaklarındaydı. Zihinsel bir çöküş yaşadığını düşündüm. Çok gergindi. Ama sonra çok tatlı bir şey söyledi. Bana ne dediğini hatırlıyor musun, tatlım?" Bana döndü, melek gibi göz kırptı. Ona sert bir gülümseme verdim. *Sen benim hayatımın aşkıydın, ayım ve yıldızıydın ya da sensiz yaşayamam ve açıkçası bunu denemenin bir anlamı yok ya da* [araştırmam sırasında dinlediğim ve öğürme refleksimi tetikleyen başka bir Hallmark klişesi ekleyin] gibi bir şey istiyordu.

"Elbette." Elini tuttum, parmak eklemlerini dudaklarıma götürdüm ve etinin üzerinde gezdirdim. Kollarında tüyler diken diken oldu ve elinin tersine sııttım, hâlâ malikâneyi patlatacak kadar cinsel gerilim paylaştığımızı biliyordum. "Sana hardal bıyığın olduğunu söyledim, sonra da güzel yüzünü sildim."

Mad'in gülümsemesi düştü. Amber metalik bir kıkırdama çıkardı. Annemle babam ve Katie gülümsediler. Julian gözlerini kıstı, bakışları aramızda gidip geliyordu.

"Devam edin." Çenesini parmak eklemlerine dayadı. Julian bendenizden on yaş büyüktü. Satürn görünümlü bir adamdı. Uzun boylu, etrafı yağ halkalarıyla çevrili, parlak, kel kafasını ovuşturup kulağından bir cin çıkıp çıkmayacağını görmek isteyeceğiniz bir adamdı.

Mad aramıza baktı, ölümcül titreşimleri algıladı. "Hardal lekemi temizlememe yardım etti, sonra bana aslında biraz daha beklemek istediğini söyledi - bir yıl büyük plan içinde hiçbir şey değil - ama bana olan sevgisi çok fazlaydı. Onun tüm dünyası benmişim. Sanırım kullandığı kelime *takıntılıydı*. Ağzından köpükler saçmaya başladı. Aslında biraz utanç vericiydi." Masanın altında ayağını benimkinin üzerine bastırarak hikâyesine karşı çıkmam için bana meydan okudu. "Yani, gerçekten devam ediyordu. Ağlamaya başladığı noktaya kadar-"

"Chase? Ağlıyor musun?" Amber burnunu kırıştırdı, şimdi gözle görülür bir şekilde dehşete düşmüştü. Altmış dokuz adım çok uzaktı ve Madison'ı odamıza sürükleyip yemekte söylediği her yalan için onu tokatlamaya can atıyordum.

"Ağlayacak kadar ileri gitmezdim ama ..." Madison bana döndü, teyzesinin kolunu tekrar sıvazladı ve bana üç sıfır öndeymişim gibi baktı. Evlenme teklifi hikâyemizin onun versiyonuyla çelişmezdim. En azından kendimizi sevgi dolu bir çift olarak tanıtmamız gereken bir ortamda. Yine de bu küçük numaranın intikamını alacaktım.

Viskimden küçük bir yudum alarak, "Duygusaldı," diye sözümü bitirdim. "Gerçi doğruyu söylemek gerekirse, gözlerimdeki bugünün nedeni çoğunlukla mavi noktalı kahverengi-yeşil kareli elbisendi, tatlım. Kabullenmesi çok zordu."

"Ama çıkarması bir zevk, sanırım." Julian beni yemliyordu, dudaklarında soğuk bir gülümseme vardı.

Babam elindeki kapları tabağına bıraktı, boğazını kasıtlı olarak temizledi. Julian başını kaldırdı ve masadaki rahatsızlığı el sallayarak uzaklaştırdı. Bazen beni kızdırmak, arkadaş ortamında gerçek bir insan gibi davranmanın önüne geçiyordu. Bu yeni bir gelişmeydi ve hiç hoşuma gitmemişti. "Bu benim için son derece uygunsuz bir davranıştı. Özür dilerim Madison. Kardeşçe şakalaşma çok ileri gitti."

Kardeşmiş, kıcımın kenarı. Ona plastik kaşıkla bile güvenmezdim.

"Lütfen bana Maddie de." Başını eğdi.

"Maddie," diye tekrarladı babam, arkasına yaslanarak. Julian'a, sahte nişanlıma cinsel tacizde bulunursa onu açık bir pencereden aşağı atmaktan çekinmeyeceğimi hatırlatmayı aklıma not ettim.

"Noel'den beri seni görmediğimiz için şüphelerimiz olduğunu itiraf etmeliyim. Chase'in çekingen davranmış olabileceğini düşündük," dedi babam ve bana ters ters baktı.

"Bu adamda soğuk bir şey yok." Madison babama kocaman gülümseyerek yanağını çimdikledi. Tanrım, bunun birkaç gün içinde bitecek olmasına seviniyordum. Bu kadın beni alkolizme sürükleyecekti. "Tanıdığım en ateşli adam."

Ne söylediğinin farkına varmadan cümleyi ağzından kaçırdı. Başımı çevirdim ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ona baktım. Yanakları pembeleşti. Boynu ve kulakları da hemen onu takip etti.

"Bu vahşi adamla evlendiğin için teşekkür ederim." Babam gülümsedi.

"Bana borçlusun," diye şaka yaptı. Herkes güldü. *Tekrar.* Daha fazla yemek servis edilirken hoş bir sohbete daldık. Otuz dakika sonra Katie'nin sırtı dikleşti ve kaşlarını çatı.

"Clementine nerede?" Sodasının içinde yüzen bir meyveye kürdan batırdı ve ağzına attı. Bardağında alkol olmamasının ilaçlarına geri döndüğüne dair bir işaret olmasını umuyordum. Bu cesaret verici bir gelişmeydi. Katie'nin anksiyetesi hayatındaki diğer her şeyi odak noktasından uzaklaştırıyordu ve yaptığı işte, pazarlamada harika olmasına rağmen, iyi bir adamla tanışıp yuva kurmak istediğini biliyordum. Zihinsel olarak zayıf olduğu sürece bunu yapamazdı.

"Üst katta uyuyor." Amber platin sarısı saçlarını savurarak bakışlarını dikkatle benimkilere çevirdi. "En sevdiği amcasını bile göremedi."

"Yarın olacak," dedim, kırparak.

"Onu görmek için programınızda biraz zaman ayırdığınız için teşekkürler. Ne kadar meşgul olduğumu biliyorum." Daha fazla alaycılık.

Kadehimi kaldırdım, kadeh kaldırıyormuş gibi yaptım. "Yeğenim için her şeyi yaparım."

Ve ailesi için hiçbir şey.

"Maddie, sanırım daha sonra bizimle Monopoly oynayacak havanda olmayacaksın? Çok yorulmuş olmalısın." Annem kirpiklerini kırıştırarak sahte nişanlıma döndü. Çok sert konuşuyordu. "Hamptons'a her gelişimizde Siyah kadınların sürdürdüğü bir gelenektir bu."

Mad canlandı. "Gerçekten mi? Bunu Noel'de yaptığımızı hatırlamıyorum."

Çünkü annem bu geleneği uydurdu, demekten kaçındım. Ailem bu kadına bayılıyordu ve ben nedenini tam olarak bilmiyordum.

"Sana ve Chase'e yeni bir çift olarak biraz yalnız zaman vermek istedik."

Annemin Madison'a benim borsaya yaptığımdan daha fazla yatırım yapması beni endişelendiriyordu. Belki de yaşlı ve yalnız bir huysuz olarak ölmemem fikri hoşuna gidiyordu. Madison, Adını Vermeyeceğim Kadın'dan beri eve getirdiğim tek kadındı.

"Çok isterim," diye haykırdı Mad neşeyle. Onun coşkusundan şüphe etmedim. Benimle bir dakika geçirmektense fritözde banyo yapmayı tercih edeceğini biliyordum.

Katie ve annem bakışlarını değiştirdiler. *Gurur* ve *Önyargı*'yı izlerken Colin Firth'ün ekranda büyüleyici bir şeyler kekelediği zaman paylaştıkları bakış.

Sanki önce beni bıçaklamaya çalışmış gibi bifteğimi bıçakladım, tabağıma sulu sulu akmasını izledim, başımın üzerinde yaklaşan bir felaket hissettim.

Mad, iğrenç desenli, renkli köklerini Black ailesine kazıyordu ve annemle babam ve kız kardeşim sert ve hızlı bir şekilde düşüyorlardı.

Benim aksime. Onun cazibesine karşı bağışıklığı olan tek Siyah bendim. Gülümsemelerine. Kalbine.

Kendime söz verdim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

MADDIE

1 Mart 2001

Sevgili Maddie,

Bugün iyi bir gün değildi. Özgürlük Heykeli'ne yapacağın okul gezisinin masraflarını karşılayamayacağımızı söylediğimizde üzüldüğünü biliyorum. Baban ve ben maddi olarak zor durumdayız; bu bir sır değil, ama keşke öyle olsaydı. Keşke bu gerçeği senden uzak tutabilseydik de yapmak istediğin her şeyi karşılayabilseydik.

Sana vermek istediğim çok şey var ama . Tedavilerim giderek pahalılaşıyor ve baban ben tedavi görürken ya da iyileşirken dükkânı işletmesi için bir asistan tutmak zorunda kaldığından beri, sahip olduğumuz şeylere lüksmüş gibi davranıyoruz.

Bugün kalbimi kıran şey yolculuk için üzgün olman bile değil, bunu bizden saklamaya çalışmandı. Odandan döndükten sonra gözlerin ve burnun kızarmıştı ama hiçbir şey olmamış gibi gülümsedin.

Günün eğlenceli gerçeği: Yasemin, gün batımından sonraki güçlü kokusu nedeniyle Hindistan'da gecenin kraliçesi olarak adlandırılır. Odana biraz bıraktım. Benim özür dileme şeklim. Onlarla ilgilenmeyi unutma. Bir insanın sorumluluk duygusu ve bağlılığı hakkında çiçeklerine nasıl baktığına bakarak çok şey öğrenebilirsiniz.

*Hayatın her alanında sizinle ilgilenemediğimiz
zamanlarda bile bizimle ilgilendiğiniz için teşekkür
ederiz.*

Sevgiler

, anne.

x

"Dürüst olmak gerekirse, bizden pek hoşlanmadığınızı sanıyordum." Katie yüksüğünü Monopoly tahtasının üzerinde sürüklerken kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. Misafir odası altın rengi bir ışıkla yıkanıyordu. Ahşap üzerine serilmiş zengin halılar, Pinterest'e layık şömine ve el yapımı krema ve mavi örtüler, kendimi her şeyin her zaman mükemmel göründüğü Jen Aniston filmlerinden birinin içinde kozalanmış gibi hissetmeme neden oldu.

Katie son birkaç saat içinde tahtadaki dört demiryolunu da satın almıştı ve turuncu renkli gruptaki üçten fazla evi satın alma sürecindeydi. En son dikkat ettiğimde, Lori ve beni yerin dibine sokmuş, bize şehrin kötü bölgelerinde küçük barakalar ve sırtımızdaki kıyafetler bırakmıştı. Neyse ki, Lori ve ben bir şişe şarabı ve kraliyet ailesiyle ilgili dedikoduları paylaşıyorduk; meğer ikimizin de sağlıklı bir takıntısı varmış. Son bir saatimizi Kate Middleton'ın gelinliğini inceleyerek geçirdikten sonra Meghan'ın düğün tacı konusuna geçtik.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Şarap kadehimi kızaran yanağıma bastırdım ve serinliğinin tadını çıkardım. Muhtemelen geveliyordum. Nispeten boş bir mideyle dört kadeh şampanya ve bir kadeh şarap içmek iyi bir fikir değildi ama etrafımdaki tüm Chaseness'i köreltmem gerekiyordu. Onunla başa çıkmak çok zordu. "Sizi seviyorum çocuklar. Ronan efsanevi bir moda ikonu, Lori hala sahip olmak istediğim annem ve sen . . . Katie, sen ..." Monopoly tahtasına göz kırparak durakladım. Bu yüzden etrafta olmadığımı düşünmelerinden nefret ediyordum.

Onlar. Chase'in gerçeği onlardan saklamasından ve bu süreçte beni kötülemesinden nefret ediyordum. "Gerçekten iyi arkadaş olabileceğim birisin. İlk tanıştığımızda, Noel'de, elbisem kıçımдан yırtılmıştı. Beni odana götürüp giymem için bir şeyler vermeden önce gözünü bile kırpmadın." Tam olarak Prada marka bir şey. Bir teşekkür notuyla birlikte geri göndermek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekmişti. "İnanılmazsın Katie. Gerçekten inanılmazsın." Öne doğru eğildim ve elimi koluna koydum. Sarhoşluğun sisi içinde hassas bir an mı yoksa garip bir an mı yaşadığımızı anlayamıyordum.

Gözleri benimkilere yapıştı. "Gerçekten mi? Çünkü belki de benim yaptığımı düşünmüştüm."

"Neden sen olasın ki?" Gözlerim büyüdü.

"Bilmiyorum," dedi Katie, o kadar tatlı ve utangaçtı ki benden büyük olmasına rağmen bir çocuk gibi görünüyordu. Sesi kırık cam gibiydi.

"Hayır, sen ." Hıçkırdım. "Seni seviyorum."

Az önce bir yabancıya aşkımı mı ilan etmiştim? Şehit Maddie, Ürkünç Maddie'ye dönüşüp Monopoly tahtasının üzerinde bayılmadan önce bu benim emekli olma işaretimdi.

"Sanırım yatağa gitsem iyi olacak. Kim kazandı?" Gözlerimi kısarak tahtaya baktım. Bulanıktı, küçük parçalar birbirini kovalıyormuş gibi etrafında yüzüyordu. Tekrar hıçkırdım. "Ben mi?"

"Aslında bana iki bin dolar ve Tennessee Caddesi'nde bir ev borçlusun." Katie gülerek Scottie köpeğini, silindir şapkayı ve yüksüğü tahtadan kaldırmaya başladı. Esniyordum, göz kırpmalarım arasında kendiliğinden bir saniyelik uykular çekerken gözlerim titreyerek kapanıyordu. Kafamın arkasında bir yerlerde, Chase'in olmamı istediği zeki, sorumluluk sahibi nişanlıya hiç benzemediğimi, berbat biri olduğumu fark ettim. Siktir et onu. Ona hiçbir şey borçlu değildim. Ailesi eğlendiği sürece.

"Umarım tamircileri seviyorsundur ve kupon kabul ediyorsundur Katie, çünkü beş parasızım," diye homurdandım.

"Sorun değil. Bu sadece bir oyun." Katie tahtayı katladı ve mırıldanırken kutuya geri koydu

kendisi. Çok uyumlu ve uysaldı. Ağabeyinin tam tersi. Sanki o doğmadan önce DNA havuzlarındaki tüm vahşilik damlalarını almış gibiydi.

"Evet, gerçek hayatta da beş parasızım." Kıs kıs güldüm.

Yatma zamanı, Bayan Hot Mess Express.

Titrek ayaklarımın üzerinde doğruldum. Dizlerimi jöle gibi hissediyordum ve gözlerimin arkasında garip bir baskı vardı. Chase'le yüz yüze geleceğimi bilmek kurdeşen dökmeme neden oldu. Tekrar bir araya elimden geldiğince ertelemeye çalışmış, ben odaya dönmeden önce uyuyakalacağını *ummuştum* - gerçekten dua etmiştim.

"Uzun sürmez." Lori güldü.

Ben de güldüm. Sonra durakladım. Sonra kaşlarımı çattım. "Bekle, ne demek istiyorsun?"

"Şey"-Lori bana tek omuz silkme teklifinde bulundu, Katie Monopoly kutusunu kaldırırken elbise pantolonundaki var olmayan tüyleri topladı-"Chase ile evleneceksin, tatlım. Ve Chase de ... iyi donanımlı."

Katie gazozunu yudumlarırken ben de kıkırdamamak için kendimi kontrol etmeye çalıştım. "Oh, Lori, hiçbir fikrin yok," dedim.

Şimdi Katie kıkırdadı. Görülmeye değirdi. Söğüt gibi, siyah saçlı güzel kız saçlarını dikkatlice arkaya atmış, içindekileri döküp gülüyordu. Sırıttım. En son ne zaman gerçekten eğlendiğini merak ettim. Sonra onu Layla ve benimle bir gece dışarı çıkmaya davet etme isteğime direndim. Şehit Maddie'nin bu hafta sonu işlerin fazla karışmaması için kapatılması gerekiyordu.

Lori yanılmamıştı. Chase bir milyarderdi. Onun zenginlik seviyesi altın klozetler ve içinde seks salıncakları olan özel jetlerdi. Bir şey hissettirip hissettirmeyeceğini görmek için parayı yakmak gibi bir zenginlikti. Benim durduğum yerden tamamen dokunulmaz görünen korkutucu, bıkkın bir zenginlik türü.

O zaman gerçekten çıkarken Chase'in parasının bir faktör olduğunu hiç düşünmediğimi fark ettim. Onun zenginliği ilişkimizin arka planında, manzaranın bir parçası olmasına rağmen görmezden gelmeyi öğrendiğim büyük bir mobilya parçası gibiydi. Bana Noel için ne istediğimi sorduğunda, ona yeni bir ısıtma yastığına ihtiyacım olduğunu söyledim. Amazon'da yirmi beş dolardı, Prime'da mevcuttu ve ek bir ücret karşılığında hediye paketi seçeneği de vardı. Chase güldü ve onun yerine bana 10 bin dolarlık bir çift küpe aldı. Bu cömert hediyenin beni neden büyülemediğini anlayamamıştı. İşin aslı, Noel sonrası beş parasız kalmıştım ve o ısıtma yastığına gerçekten güveniyordum.

Pahalı ve işe yaramaz bir şey istemedim. Çok pahalı olmayan ve *kullanışlı* bir şey istedim.

Lori'nin yorumu bir an için ayılmamı sağladı. Başımı salladım ve keyifli-fiancée moduna geri döndüm. "Ah, evet. Elbette. Ama onun parası konusunda çok sorumlu davranacağım. Yani *bizim* konusunda. Genel olarak para." *Kapa çenenî, kapa çenenî, kapa* . "Çok fazla harcama yapmam."

"Hepimiz benim tam tersi bir sorunum olduğunu biliyoruz." Katie ayaklarına baktı.

Konuyu değiştirmek için çaresizce ellerimi çırparak odanın ortasında durdum. "Bu arada Amber nerede? Onu gerçekten tanımak istiyordum."

Gerçekten derken, *gerçekten değil* demek istemiştim ama söylemem gereken bir şeymiş gibi geldi.

Katie ve Lori bakıştılar. Sarhoştum ama aptal değildim ve bilmemem gereken bir şeye karar vermek için babamla annemin hayattayken yaptıkları şu göz iletişimi şeyini yaptıklarını anlayabiliyordum.

"Yorgundu," dedi Katie, aynı anda Lori de mırıldandı, "sanırım bir şeye yakalandı."

Huh.

Yani Amber benden hoşlanmıyordu. Görünürde bir sebep yoktu, anlayabildiğim kadarıyla.

"Bu çok talihsiz bir durum," dedim.

"Çok," diye mırıldandı Lori, aslında öyle olmadığını ifade eden bir ses tonuyla. Sonra Lori ve Amber'ın yemek boyunca pek iletişim kurmadıklarını hatırladım. Amber ya telefonuyla meşguldü ya da aynı anda Chase ve bana bakıp ikimizden birinin kendiliğinden yanmasını bekliyordu.

Lori ve Katie'nin yanaklarına veda öpücükleri kondurdum ve kapıya doğru döndüm. Amber'ın bana verdiği tepkiyi yorumlamayacağıma dair kendime söz verdim. Ben yanlış bir şey yapmamıştım.

İçimden bir ses, *tüm Black ailesini* kandırmaktan *başka bir şey yapamayacağımı* söylüyordu. Ama Amber'ın bundan haberi yoktu, değil mi? Sonra hatırladım, Brooklyn hikâyeme pek inanmış görünmüyordu. Kocası Julian da öyle. Her şeyi berbat etmiş olabileceğim düşüncesi beni endişelendiriyordu. Ronan, Chase'le yalan söylediğimizi öğrenirse yıkılırdı ve ben de kendimle yaşayamazdım.

Merdivenleri yalınayak çıktım. Kadife halı ayak parmaklarımın arasına tatlı bir şekilde bastırıyordu. Her şey krem, lacivert ve toz maviydi. Büyük mobilya parçaları ve beyaza boyanmış ahşapla denizci rustiği. Buranın bir parçası olmak neredeyse gerçek dışı hissettiriyordu. Sanki hile yaparak girmiş gibiydim. Bir bakıma öyle de oldu.

Hâlâ alkolün etkisiyle tırabzanlara tutunarak ikinci kata ulaştım. Zikzaklar çizerek koridor kapılarını geçtim. Bir tanesi aralıktı. Çift kapılıydı.

Çatlaktan alçak, çakıllı bir hırıltı sızdı. "Cesedimi çiğnemen lazım."

Chase'in şeytani sesini tanıyarak donakaldım. Sesi o odada yanında kim varsa öldürmeye hazır gibiydi ve bu olduğunda orada olmak istemiyordum.

, diye fısıldadı içimden bir ses. *Burada görececek bir şey yok. Senin işin değil, senin savaşın değil.*

Telefonumdan saati kontrol ettim. Sabahın biri. ne halt ediyordu o ne yapıyordu yukarı, ve kim o o tartışıyordu ?

Merak beni ele geçirdi. Duvara yaslandım, nefesimi tuttum, yakalanmamaya dikkat ettim.

"Gereken buysa," diye alaycı bir sesle konuştu Julian. Ben de onun sesini tanıdım. İskoç aksanının izlerini taşıyordu, kelimelerine seyrek bir şekilde serpiştirilmişti. Ronan Black'in ailesi aslen Edinburgh'luydu. Ronan'ın rahmetli kız kardeşinin oğlu Julian, anne ve babası Noel günü ölümcül bir trafik kazasında öldükten sonra ailesiyle birlikte yaşamak üzere altı yaşındayken İskoçya'dan getirilmişti. Siyah çift Lori ve Ronan bir röportajlarında Julian'ın aldıkları en güzel Noel hediyesi olduğunu söylemişlerdi. İlişkimizin ilk ayında Chase takıntılıyken Black ailesinin Wikipedia sayfasında okumuştum. Julian ve Chase kardeş gibi büyümüşlerdi ve Wikipedia'ya göre birbirlerine çok yakınlardı. Bu sayfayı kim yazdıysa kafası iyiymiş, çünkü Chase'le geçirdiğim altı ay boyunca bana kuzeninden nadiren bahsetmiş ve hiç tanıştırmamıştı. Şimdi Julian buradaydı ve Chase'le yeminli düşmanlar gibi davranıyorlardı.

"Babama olan bağlılığımı zayıflık olarak algılamayın. Benim odak noktam onun sağlığı ve refahı. Eğer ona bir şey olursa ..." Chase cümleyi yarım bıraktı.

Burnumu kapıların arasındaki boşluğa soktum ve baktım. Karanlık bir kütüphanede duruyorlardı. Muhteşem bir odaydı, tavandan tabana beyaz raflarda sırtlarının rengine göre dizilmiş gibi görünen binlerce kitap vardı. Chase ağır bir meşe masanın arkasına yaslanmış, parmak eklemleri açıktaki ahşaba bastırıyordu. Julian onun önünde duruyordu, uzun boyluydu ama Chase kadar uzun değildi, sahte nişanlımın gölgesi karanlık bir kale gibi onun üzerindeydi.

Julian öfkeyle kollarını havaya kaldırdı. "Bir şeyler . O ölüyor ve sen onun yerine geçmek için uygun değilsin. Otuz iki yaşındasın ve şirket bezinden yeni çıkmışsın. Hissedarları ürkütecek ve yatırımcıları kaçıracaksın."

"Ben COO'yum," diye gürledi Chase. İlk kez birine sesini yükselttiğini duyuyordum. O her zaman ölümcül

sessiz ve tam kontrollü.

"Sen lanet olası bir hırsızsın," diye karşılık verdi Julian.

"Bunu üç yıl önce kanıtladın ve ben hâlâ unutmadım." Üç yıl önce mi? Üç yıl önce ne olmuştu?

Tabii ki oraya girip soramazdım. Gizlice dinlemenin talihsiz yan etkilerinden biri.

"Sıradaki kişi olarak beni seçti. Seni de CIO olarak seçti. Bunu kabullen," diye bağırdı Chase, gözleri kararmıştı.

"*Yanlış* seçim yaptı," diye Julian.

"Nişan partimin olduğu hafta sonunda benimle bu saçmalıklar hakkında konuşmaya nasıl cüret edersin?" Chase arkasına yaslandı, bir çekmeceyi açtı ve içinden bir puro çıkardı. Yakmak yerine ikiye böldü ve içindeki malzemeyi parmakladı.

Kendini kaybetmemeye çalıştığını fark ettim.

"Bu konuda." Julian arkasındaki sandalyeye oturup bacak bacak üstüne attı. "Küçük Bayan Louisa Clark'la tanışır tanışmaz bir şeylerin yanlış gittiğini anladım."

"Louisa Clark?" Chase kaşlarını çatı.

"*Senden Önce Ben*. Amber'la birlikte izledik. Ağladı. çok."

"Seni sikmek zorunda kalsaydım ben de sikerdim," dedi Chase.

mırıldandı. "Bu küçük hikayenin bir anlamı var mı?"

"Nişanlın. O bir Louisa Clark. Bu ... bu ... ile evlendiğine inanmamızı gerçekten beklemiyorsun."

"*Bu mu?*" Chase tütünü parmaklarının arasında ezmeyi bıraktı ve kaşlarını kaldırarak cümleyi bitirmesi için ona meydan okudu. Yutkundum. Kalbim çaresizce göğüs kafesime çarpıyordu. Bundan sonra ne geleceğini duymak istemiyordum ama yerimden de kıpırdıyamıyordum.

"Hadi ama." Julian homurdandı. "Düşman olmadan önce kardeştik. Seni tanıyorum. Bu eksantrik, iddialı, tuhaf ama derinliği olan hatun senin tipin değil. Sen onları aşırı derecede kötü beslenmiş ve kişiliksiz seviyorsun. Senin tipin tasarım kıyafetler giyer ve aile toplantılarında sarhoş olmaz. Senin içini görüyorum, Chase. Göstermek istiyorsun

Ronan sen bunun için iyisin. Yuva kurmaya, çocuk sahibi olmaya, her şeye hazırsın. Ve normal, ortalama bir kızla, daha az değil. Şu an olduğun kişi bu mu kardeşim? Ayakları yere basan? Güvenilir? Her yönüyle sağlam bir adam?" Julian başını geriye attı ve güldü. Başını sallayarak ayağa kalktı. "Aniden nişanlanmana inanmıyorum ve bu ilişkiye de inanmıyorum. Sen sadece CEO oturmak için yarışyorsun ve bu şekilde benden intikam almaya çalışyorsun. Altı yaşında bir kızla istediğin kadar evcilik oynayabilirsin ama on yaşından küçük biriyle evleneceğine bir an bile inanmıyorum."

Altı. Midem bulanıyordu, o kadar ki kusma ihtiyacı beni neredeyse bastırıyordu. Julian'ın suratına bir tokat atmak istedim. Bana numara vermeye nasıl cüret ederdi? Ve Chase ne cüretle orada öylece durup bunu dinlerdi? Ben onun sahte nişanlısıydım. Aslında, siktir et. Ben onun eski kız arkadaşıydım. Bir insan. Julian'ın bu şekilde konuşmasına izin veremezdi.

"Senden intikam almak için CEO olmak istediğimi mi sanıyorsun?" Chase sırtıttı, eğleniyordu.

"Neden başka? Mezun olduğunuzda bu iş umurunuzda bile değildi."

"Oh, siktir git, Julian."

"Önce ben seni becerirsem olmaz."

"Pekala." Chase öyle soğuk bir gülümseme yaydı ki içim acıdan burkuldu. "CEO pozisyonu henüz boş değil, bu yüzden oturup benim sözde sahte nişanımın ortaya çıkışını izlemeniz gerekecek."

Açılıyor mu?

Neye dönüşüyor?

Chase'e bunun tek seferlik olduğunu söylemiştim. Kate Hudson'ın romantik komedilerindeki gibi namuslu nişanlı rolü oynamaya başlamayacaktım. Beni Hamptons'a götürmenin zaten sınırlarımı zorlamak olduğunu çok iyi biliyordu. Daha çok onları ateşe vermek gibi.

Ayrıca sizin Şehit Maddie olduğunuzu ve kim olurlarsa olsunlar ya da onlar hakkında ne hissederseniz hissedin, başkalarını memnun etmek için hiçbir şeyden kaçınmayacağınızı da biliyor.

Chase'in kapıya doğru yürüdüğünü fark etmem birkaç saniyemi aldı. Sarsılarak geri çekildim ve kendi ayaklarıma takılarak odamıza doğru koşmaya başladım. Odaya girdiğimde, kapıyı kapatmak için acele ederken bir vazoyu yere düşürdüm. Yakalanmak istemediğim için kırılan camı yere bırakıp banyoya daldım. Kapıyı arkamdan kilitledim ve sırtımı kapıya dayayıp nefes nefese kaldım.

Birkaç saniye sonra kapının açıldığını duydum, sonra Chase kırık vazonun üzerinden geçerken kırılan camın sesini duydum. İçinde yaseminler vardı. Kokuları havayı ıslatmış, banyo kapısının aralığından sızan yoğun bir tatlılıkla doldurmuştu. Chase'in ayakkabısının altında ezilen çiçekler için üzüldüm. Benim kalbim de bir zamanlar benzer bir deneyim yaşamıştı.

"Madison!" diye kükredi sessizliğin içinde. Sesi havayı delip geçti.

Yüzümü buruşturdum. Onun ne düşündüğü pek umurumda değildi ama bu gece zil zurna sarhoş olduğumun herkes tarafından bilinmesinden ve Julian'ın bunu onun yüzüne vurmasından nefret ediyordum.

"Orada olduğunu biliyorum." Sözleri daha da yakınlaştı, daha da koyulaştı. Akşam yemeğim boğazımı tıkamış, kendini boşaltmak için yalvarıyordu. Kapının sıkıca kilitli olduğunu bildiğim için aceleyle tuvalete gittim, oturağı kaldırdım ve klozetin içine atladım. Midem bu gece yediğim azıcık şeyi pompalarken tüm vücudum sarsıldı.

"Bu iş için bir kız öğrenci yurdu kızını işe almalıydım," diye mırıldandı kapının arkasından, kolu sertçe sallayarak. "Eğlenceli sarhoş, üzgün sarhoşu haftanın her günü yener."

Senin gibi bir pislik buralardayken sarhoş eğlenmek bir seçenek değil.

Kusmaya devam ettim. Gözyaşlarım nemli yanaklarımdan süzülüp ağzıma doluyor, tuzlulukları dilimde patlıyordu. Hiç sarhoş olmamıştım. Fark ettiğimden daha endişeli olmalıydım.

Yarın sabah onda uyanık ve aile yürüyüşüne çıkmaya hazır olmamız gerekiyordu. Yataktan kalkabilecek durumda olacağımdan çok şüpheliydim, tabii eğer bu gece acile gitmeyip yataktan kalkmayı başarabilirsem.

"Madison!"

"Beni rahat bırak." Dişlerimi fırçalamak için ayağa fırladım. Lavaboya kadar geldim ve geri yuvarlandım. Başımdaki basınç gözlerimi açmamı imkânsız hale getirdi. Julian'ın sözleri, çamaşır makinesindeki çamaşırlar gibi dönüp duruyordu. *Altı*. Çok acı verici bir şekilde ortalama biriydim ve burada boyumdan büyük işlere .

Chase kapıyı tekmelediğinde kendimi lavabonun üzerine atıp dişlerimi fırçalamaya çalışıyordum. Açılınca yere uçu ve güm diye yere düştü. Neyse ki Jack-and-Jill banyosu benim stüdyomdan daha genişti ve kapı benden birkaç metre uzağa düştü. Başımı kaldırıp ona göz kırptım, ağzım açık kalmıştı.

Pislik herif kapıyı tekmeledi.

"Seni . . . seni aptal . . ." Gözlerimi kıstım, uygun kelimeleri bulmaya çalıştım. Ve başarısız oldum. Bana doğru yürüdü, beni yerden kaldırdı ve lavaboya doğru yatırdı. Musluğu açtı ve büyük avucunu burnumda ve ağzımda gezdirerek benim için yüzümü yıkamaya başladı. Düşmemem için beni belimden tuttu.

"Düşünceni bitir, Mad. İçimden bir ses bunun eğlenceli olacağını söylüyor," dedi ve lavabonun yanındaki gümüş kaptan diş fırçamı alıp üzerine bol miktarda diş macunu sürdü.

"Kendini beğenmiş ... kibirli ... egoist .."

"Hayır-ah. Eşanlamalı kelimeler kullanamazsın. Bu hile yapmaktır."

"Piç kurusu!" Kükredim.

"İşte şimdi bir yerlere varıyoruz." Diş fırçasını ağzıma soktu ve benim için dişlerimi fırçalarken hafif bir basınç uyguladı. Çok titiz bir fırçacıydı. *Tabii ki* . "Başka neyiniz var?"

"Aptal ..."

"Zaten 'aptal' dedin."

"Tamam, aptal ..."

"Buna yarın devam etmeye ne dersin?" Hakaretlerimi yarıda kesti. "İnandırıcı bir şekilde hakaret edeceğime ve işin biter bitmez yastığıma sarılıp ağlayacağıma söz veriyorum." Dişlerimi fırçalamayı bitirdi, diş fırçasını duruladı ve gargara yapmam için bir bardak su doldurdu.

Bana baktığını umursuyormuş gibi davranamayacak kadar kafam karıştı. Çıktığımız altı ay boyunca, daha az çekici yanlarımı ona göstermemeye dikkat etmişim. Sabah nefesi almamak için o uyanmadan önce dişlerimi fırçalamış, duymaması için duş açıkken iki numaraya gitmiş (bu da beni onun evinde sık sık duş almaya zorlamıştı) ve Doğa Ana'nın vücuduma yaptığı ziyaretlerden bahsetmesine izin vermeyerek regl dönemim hiç olmamış gibi davranmışım. Şimdi ise parmağımda yüzüğü varken ağızındaki kusmuk izlerini temizlemesine izin veriyordum. İroni gerçekten de hastalıklı bir mizah anlayışına sahipti.

Lavaboya ve ona yan gözle bakmadan önce yudumlamama yardım ettiği suyu gargara yaptım. "Sen benim patronum değilsin."

"Bunun için şükürler olsun, seni evcilleştirmek tam bir kabus olurdu." Bana hiç bakmadan pembe tuvalet çantamı aldı ve makyaj temizleme mendillerimden iki yaprak kopardı. Muhtemelen 5 dolarlık su geçirmez maskaramın 5.000 dolarlık çarşaflarını lekeleyeceğinden endişelenerek gözlerimi ovmaya başladı.

"Ve senin için çalışmak tam bir zorba olurdu," diye mırıldandım. Kıkırdadı, kirli mendilleri çöp kutusuna attı, beni balayı tarzında kaldırdı ve yatak odasına geri taşıdı. yaratıcı hakaretler bulmaya çalışıyor, günaha boyun eğmeyi ve kollarımı boynuna dolamayı reddediyordum. Kusmuğun ağızda bıraktığı tat hala ama doğrudan yüzüne konuştuğumda garip bir şekilde rahatsız olmuyordum.

"O kadar çekici bile değilsin," diye mırıldandım yüzsüzce beni yatağa yatırırken. O

Ayakkabılarımı çıkardı, sonra kalem eteğimin arkasındaki gizli fermuara uzandı ve aşağı sıyırdı. Beni çırılçıplak soyuyordu. İş kıyafetlerimden kurtulmak umursamayacak kadar iyi hissettiriyordu. Her neyse, daha önce görmediği bir şey değildi. Birbirimizi baştan çıkardığımız da söylenemezdi. Ben yarı ölüydüm ve o beni savunmayarak Julian'a vasatlığımı itiraf etmişti.

Ayrıca ondan nefret ediyordum.

"Soğuk ve alaycısın ve temel empatiden yoksunsun." Onun eksikliklerini sıralamaya devam ettim. "Şimdi bana yardım ediyor olman senin kim olduğunu unuttuğum anlamına gelmiyor. Şeytanın vücut bulmuş hali. Beyaz atlı prens olmaktan çok uzaksın. Bir kere kabasın. Ve kurtarıcı prensesler değilsin. Muhtemelen onları kurtarması için birini gönderirsin. Ayrıca, at üstünde çok gülünç görünürsün."

Hâlâ kusmadığıma yarı yarıya üzülüyordum. Chase'i aşağılamaya çalışırken ağızımdan çıkan kusmuktan yanaydım. Bu ikinci sınıf bir şeydi.

"Sütyeninizi çıkarmak için izin istiyorum," dedi kalın bir sesle. "İzin verildi," diye homurdandım.

Bir eliyle sütyenimi çözdü, sonra komodinin çekmecesinden bir Yale sweatshirt'ü çıkardı. Onu başımın üzerine çekti, sonra durdu ve birkaç saniye boyunca göğüslerime baktı.

"Bir fotoğraf çek. Daha uzun süre dayanır."

Eşofman üstünü tek seferde aşağı çekti, yutkunurken boğazı düğümlendi. Kumaş sıcak, yumuşak ve yıpranmıştı. Chase kokuyordu.

"Chase Black nasıl bir isim bu arada?" İtici bir homurtu çıkardım. "Kulağa uydurma geliyor."

"Bunu size söylediğim için üzgünüm ama yarın sabah akşamdan kalmalığınız ne kadar gerçekse bu da o kadar gerçek. Bunu içmeni öneririm." Komodinin üzerinde duran Evian şişesini açtı ve bana uzattı. Siyah gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvadı, ön kolları o kadar damarlı ve kaslıydı ki aylardır onları becermediğime şaşırdım

Daha önce, hala şansım varken. "Gidip sana biraz Advil getireyim."

"Bekle!" Kapiya geldiğinde ona seslendim. Durdu ama arkasını dönüp bana bakmadı. Elbise gömleğinin içinde sırtı o kadar lezzetli bir şekilde yırtılmıştı ki, bir şey olduğumuzda onunla asla çıplak alışveriş yapmadığım için kendime yarı deli oldum.

"Yaseminleri topla ve onları tatlı su dolu bir vazoya koy. Ölmeyi hak etmiyorlar," diye mırıldandım. "Lütfen."

Homurdanır gibi bir ses çıkardı ve umutsuz bir vakaymışım gibi başını salladı.

Hatırladığım son şey Chase'in ağzıma koyduğu iki Advil'i yuttuğum ve bayıldığım.

Ertesi gün şiddetli bir baş ağrısıyla uyandım. Komodinin üzerindeki saat on biri gösteriyordu. Artık resmileşmişti: Hafta sonu, çekici bir nişanlı olarak görevlerimi yerine getirme konusunda büyük bir başarısızlıkla başlamıştı. Önce yanlışlıkla sarhoş olmuştum; sonra da Black'lerin aile yürüyüşünü kaçırmıştım. Pastırma, yumurta, tereyağıyla kızartılmış taze ekmek ve dumanı tüten bir fincan kahvenin bulunduğu bir tepsi dışında oda boştu. Kapının yanındaki şifonyerin üzerinde hafif sıkıntılı yaseminlerle dolu yeni bir vazo vardı. Düzgünce katlanmış bir battaniye ve kabartılmış bir yastık yerde düzenli bir şekilde üst üste duruyordu.

Ve komodinin üzerinde bir not.

M,

Yürüyüşe çıktım. Yaseminler yaşıyor. Senin de öyle olduğunu varsayıyorum. Sana bıraktığım kahvaltıyla alkolü içinize çekin.

PS:

Bir atın üzerinde harika görünürdüm. #Gerçek.

- C

Hafta sonunun geri kalanını kendimi Siyahların gözünde kurtarmak için çok çalışarak geçirdim.

Öğle yemeğinde Katie ve Lori'nin yanından ayrılmıyor, hoş sohbetler ediyor ve Lori'nin en sevdiği vintage elbisesinin yırtılan bir parçasını dikmesine yardım ediyordum. Daha sonra kolları sıvadım ve herkes için çörek yaptım, aile fırıncısıyla şakalaştım (çünkü hangi ailenin maaş bordrosunda bir fırıncı yoktur ki?) ve pişirmeye katılmayan ama tezgahta oturup bana antrenman yaptığı yarı maratonu anlatmaktan memnun olan Katie ile gülüştüm.

"Kendimi başarılı hissetmemi sağlayan tek şey bu. Babam bana bir iş verdi ve eğitimim için yeterince para harcadı, ama koşmak? Kimse bunu benim için yapmıyor. Hepsi benim."

Aile şarap tatmaya gittiğinde, bir önceki gece kendi ağırlığımca içtiğim ve alkol kokusunun bile midemi bozacağından korktuğum için geride kalmayı tercih ettim. Foster Memorial Plajı'nda çizim yaptım ve gün batımını izledim, kıyıya vuran okyanus köpükleriyle ayak parmaklarımı gıdıklıyordu. Hava tuzlu ve temizdi. Kalbim acıyla burkuldu. Annem bu sahili çok severdi.

Telefonuma bir mesaj geldi.

Layla: Eeee? 🗡️ İyi

Layla: Neler oluyor? Ayrıca, sanırım Sven senin peşinde. Black'lerin bu hafta sonu Hamptons'da olduğunu biliyor. Tesadüfen senin dairene uğradı ve ben de ona dışarıda olduğunu söylemek zorunda kaldım. Her neyse, Ethan'ın şeker kalbi için endişelenmeli miyim?

Hayır. Chase her zamanki gibi iğrenç.

Layla: Tamamen iğrenç. Sosyopat bebeklere sahip olmak ister gibi, değil mi?

Maddie: Birincisi: Çocuklarla çalışmana izin verdiklerine inanamıyorum. İkincisi: Sana söyledim. O aldatan bir hilekar ve biz ona ısınmıyoruz (biz = ben ve vücudum).

Layla: Bu daha çok kendini ikna etmeye çalışmana benziyor.

Layla: Ayrıca, geçen Temmuz ayında ayın öğretmeni seçildiğimi de belirtmek isterim. Yani HA.

Maddie: Yaz tatilinde, çocuklar okulda değilken mi demek istiyorsun?

Layla: Hoşça kal, parti bozan. Va-jay-jay'indeki örümcek ağlarına selamımı söyle.

Çizim yapmaya kendimi kaptırmış olmalıyım çünkü Black'lerin malikânesine döndüğümde, ebeveyn banyomuzun kapısı, sizinkinin aksine, menteşeleri üzerinde duruyordu. Chase çoktan duş almış, giyinmiş ve milyar dolarlar değerinde görünerek akşam yemeği için hazırды. Tüm gün boyunca ailesiyle vakit geçirerek ondan uzak durmayı başarmıştım. Beni aldattığı ve hâlâ bir pislik olduğu gerekçesiyle dün gece benimle ilgilendiği için ona teşekkür etmeyi reddettim ve yaptığı iyiliği görmezden gelmeye devam etmeye karar verdim. Chase masada kendiliğinden kusmayacağıma güvenip güvenemeyeceğini sordu. Onu tersledim ve hâlâ buharı tüten duşa yöneldim. O babası ve yeğeniyle vakit geçirmek için aşağı inerken ben de küvete üç banyo bombası attım, cildim erik gibi olana ve on yaşındaki bir çocuk kadar küçülene kadar küvette yattım ve gece için kıyafetimi seçtim (omuzlarında kedi kulakları olan, turuncu bir hırka ve mavi topuklu eşleştirilmiş A kesim siyah elbise).

Yemek boyunca bir damla bile alkol içmedim ve Amber'ın ölüm bakışlarını kibarca görmezden geldim. Onun paslanmaz güzelliği, kocasının benim vasatın altında olduğumu düşündüğü gerçeğiyle birleşince, içimde var olduğunu bilmediğim bir şeyler sarsıldı. Neyse ki, dokuz yaşlarında görünen kızı Clementine beklenmedik bir zevk oldu. Vurdum

Küçük kızıl şeyle hemen kaynaştık. Hangi prenses elbiselerinin en iyisi olduğunu konuştuk (Sindirella ve Belle, tartışmasız), sonra da en sevdiğimiz süper kahramanlar hakkında. (İşte bu noktada aynı fikirde olmadığımız konusunda anlaştık. Clementine Wonder Woman'ın ilk tercihi olduğunu söylerken, ben açık ve net cevabın Hermione Granger olduğunu düşündüm. Bu da Hermione'nin bir süper kahraman olup olmadığı konusunda başka bir alt tartışmaya yol açtı).

(Kesinlikle öyleydi.)

Clementine harikaydı. Açık, parlak ve mizah doluydu. Acımasız babası ve muhteşem annesine hiç benzememesinin de yardımı oldu. Farklı renkleri, burnundaki çiller ve düzensiz dişleriyle tamamen taze bir varlıktı.

Sahte nişanlımla her türlü iletişimden kaçınarak erkenden yatağa girdim ve sabah uyandığımda kendimi yepyeni hissetmekle kalmayıp Chase'i yine yerde uyurken bulduğumda çok sevindim. Uyurken kaşlarının arasındaki çatıklığı izlemek için bir an durdum, kara kaşlarının kalın çizgisi birbirine kenetlenmişti. Göğsümde sıcak ve yersiz bir sızı belirdi.

Şeytani yakışıklı.

Ona sırtımı döndüm ve sabaha kadar uyudum, ama ona bir not yazmadan ve notu tam olarak onun bıraktığı yere, komodinin üzerine bırakmadan önce değil.

C,

*Cuma gecesi dişlerimi fırçaladığın için
teşekkür ederim. Bir dahaki sefere bütün sıcak
suyu kullanma.*

PS:

Atın üstünde gülünç görünürsün.

-M

ALTINCI BÖLÜM

CHASE

Madison duştayken son notunu buruşturup çöp attım. O çıkmadan önce bir tane daha karaladım.

M,

Yardım edemem ama yaseminler hakkında yorum yapmadığınızı fark ettim. şaşmamalı. Her zaman kıymet bilmezdin (Xmas elmas küpeleri aklıma geliyor).

PS:

Re: Ben bir atın üstündeyim. Bahis kokusu mu alıyorum?

- C

Rahat, eski kız arkadaşımın alingan, laf dinlemeyen bir savaşıya dönüştüğü gerçeğini kafamda oturtmakta zorlanıyordum.

Kapı çalındı.

"İçeri gel." Kalemı yere bıraktım. Babamı bekliyordum. Hafta sonu boyunca bire bir konuşacak zamanımız olmamıştı ve Jul ile aramızdaki gerginliği fark edip etmediğini merak ediyordum. Son üç yıldır Julian'la pek fazla hafta sonu aile toplantısı yapmamıştık. Babam Black & Co. şirketinin işletme müdürü olacağını, CEO ve yönetim kurulu başkanlığından sonra ikinci adam olacağını açıkladığından beri. Julian'a CIO pozisyonunu vermişti - bilgi işlem müdürü - ve mesaj açtı: Babamın emeklilik zamanı geldiğinde CEO koltuğunu ben .

Julian o zamandan beri kırgındı. En büyük "oğul" olduğu düşünöldüğünde, doğal halefin kendisi olacağını düşünüyordu. Ancak artık kendini pek de oğul gibi hissetmiyordu ve bugünlerde aile toplantılarının çoğuna katılmıyordu. Aslında Hamptons'a gelmesine şaşırılmışım. Ama elbette gelmişti; Madison'ı görmek, nasıl bir kadınla evlenmeye karar verdiğimi öğrenmek istiyordu.

Açık kapıya baktım. Babam değildi. Amber'dı.

Siktiğimin Amber'ı.

Prezervatiften bile daha dar bir deri pantolon ve ameliyatla büyütölmüş cömert göğüslerinin etrafına iliklemeyi unuttuğu bir bluz giymişti. Boyalı sarı saçları yeni açılmıştı ve yüzüne Susam Sokağı'ndan bir *Bert* havası veren boyalı kaşları da dahil olmak üzere kusursuz makyaj yapılmıştı. Selamlamak için çenemi dışarı çıkardım ama Mad'in kıyafetlerini bavuluna tikiştirmayı bırakmadım. Sahte nişanlımın sorumsuzluğu beni çileden çıkarıyordu. Varolmayan organizasyon becerileri vardı. Zamanında hazır olması konusunda ona güvenemiyordum ve trafiğe takılmadan önce buradan gitmek istiyordum. Uyumsuz olmamızın bir diğer önemli nedeni de buydu.

Madison'ın kavanozuna bir daha dalmak istersem diye bir tane daha söyleyeyim; *berbat* bir sarhoştı. Charlie Sheen'e göre Mel Gibson'a yakındı. Birlikte anılmak utanç vericiydi. Yine de, bayılmak üzereyken ona karşı nazik ve destekleyici olduğum için kendimi alkışladım. Elbette öyle olmak zorundaydım. O benim sahte nişanlımdı ve onu başka bir odaya atıp kendi başının çaresine bakmasına izin vermek, benim kutup standartlarıma göre bile soğuk görünüyordu.

"Yalnız mısın?" Amber somurttu ve göğüslerini dışarı çıkarmak için kollarını göğsünde kavuşturdu. Çok klas bir kızdı.

"Madison dušta," diye cevap verdim bakmadan.

Yukarı.

Bunu içeri girip onu park etmesi için bir davet olarak algıladı.

Bavulun açık olduğu yatağın kenarına kışını dayadı.

Madison'ın iştahla satın aldığı bu tuhaf giysileri kimin ürettiğini merak ederek yakılabilir kumaşları valizin ak ağzına tikiştirmeye devam ettim. Etiketlere bakmaya çalıştım ama hiç etiket yoktu. Çok umut verici şeyler.

"Clementine veda etmek istedi." Amber bana doğru eğildi ve ggsn daha da sıktı. Gerçekten de patlamasını istemiyordum. Bu New York'a dönüşümü en az birkaç saat geciktirecekti.

"Ayrılmadan önce gelip onu göreceğim," diye kestirip atmaya çalıştım ama elimde değildi. Booger Face söz konusu olduğunda sesim amaladığımdan daha yumuşak çıkıyordu.

"Onun hakkında konuşmamız gerek." Elini koluma koydu. Bunun beni hareket etmekten alıkoyacağını düşündüyse çok yanılmıştı.

"Booger Face mi Madison mı?"

"Keşke ona böyle hitap etmesen," diye homurdandı Amber. "Aynen," diye kestirip attım.

Julian ve Amber'a kızlarına sıfır takma isim potansiyeli olan bir isim verdikleri için kızdım. Clemmy kulağa klamidyanın kısaltması gibi geliyordu ve Tinny de kulağa mini bir konserve kutusu gibi geliyordu. Bu nedenle ona Sümük Surat diyordum, her ne kadar gerçek smklere sahip olmasının üzerinden uzun zaman geçmiş olsa da. Clementine doğduğunda Amber bana bu isim hakkında ne düşündüğümü sormuştu. Ben de beğenmediğimi söylemiştim. Bu ismi bu yüzden seçtiğinden emindim.

"Güzel. Zor bir kalabalık. Nişanlınızla başlayalım. Gerçek mi?" Amber ters ters baktı.

Mad'in dolup taşan valizini hiç konuşmadan fermuarını çektim. Bu ne biçim bir soruydu böyle?

"O biraz tuhaf biri." Amber'ın avuç içi kolumdan kaydı, tırnağı dalgınca kalçasında daireler çiziyordu.

"Bana uyuyor."

Ama o yapmadı ve bunu ikimiz de biliyorduk. Onunla çıktığım zamanlarda Madison'ın benim bariz seçimim olmadığı gerçeğini düşünmemiştim, çünkü

dikkate alınması gereken bir şey vardı. Onun bir kaçamak olması gerekiyordu. Daha fazlası değil. Julian ve Amber bunu belirttiğine göre, haksız olmadıklarını kabul etmek zorundaydım. Kadınlarımdan, iç tasarımımdan hoşlandığım gibi hoşlanıyordum: kullanışsız, bakımı aşırı pahalı, sıfır kişilikli ve sık sık güncellenen.

"Clementine hakkında ..." Amber tırnağını kalçasının üzerinde dolaştırmayı bırakıp kumaşa batırdı. Gergindi.

"Hayır," diye tersledim, yukarı bakarak. Sanki ona tokat atmışım gibi başını geriye attı. "Bunu tartıştık ve taleplerim açıktı. Ya kabul edersin ya da çeneni kapatırsın."

"Tek seçeneğim bunlar mı?"

"Bu senin tek *ültimat*ın." Bakışlarım banyonun kapalı kapısına kaydı. Su akışı durdu ve cam kapı gıcırdayarak açıldı. Araştırmak istemediğim bir nedenden dolayı Madison'ın bu saçma sapan konuşmayı dinlemesini istemiyordum.

"Yalan söyleyeceğimi mi sanıyorsun?" Amber'ın zümrüt gözleri parladı. Elini boynuna götürüp hafifçe nefes alıyormuş gibi yapma cüretini gösterdi.

"Bence istediğini elde etmek için Booger Facei sirke satmak dışında her şeyi yaparsın," diye umursamazca onayladım.

Ayağa kalktı, yumrukları iki yanında, şüphesiz bir şeyler kusmak . Muhtemelen başka bir yalan. Banyo kapısı sızlandı. İkimiz de ona baktık, Amber'ın ağzı hâlâ açıktı.

"Dışarı," diye .

"Ama-"

"*Şimdi*."

Amber bana doğru adım attı. Yüzü bana kadar yakındı ki üç kiloluk fondöteninin altındaki tek tek çilleri yakalayabiliyordum. Göğüsleri göğsüme değdi. Sert ve büyüktüler, doğal olmayan bir şekilde gelişmişlerdi. Mad'in sahip olduğu yumuşak, küçük göğüslere hiç benzemiyorlardı.

Cuma gecesi üzerine geçirdiğinde onun göğüslerini düşünme.

Oops. Bunun için çok geç.

"Bu iş bitmedi, Chase. Asla bitmeyecek."

Babam bir keresinde bana şöyle demişti: "Birini gerçekten tanımak istiyorsan, onu kızdır. Nasıl tepki verdikleri, kim olduklarının göstergesidir." Amber beni kızdırmak için çok çalışıyordu. Çok az şey biliyordu, benim sikişme sayım sürekli azalıyordu ve sadece yakın aile ve gerçek arkadaşlar için ayrılmıştı.

"Daha başlamadan bitmişti," diye tısladım yüzüne, alaycı bir şekilde sırıtarak. "Sana elimi bile sürmeden önce, *Amb.*"

Dörtnala yatak odasının kapısına gitti ve kapıyı suratıma çarparak olay çıkardı. Madison'ın bilmesini, ne olduğunu sormasını, içine güvensizlik tohumları ekmesini istiyordu. Sahte nişanım bir saniye sonra banyo kapısını bornozuyla açtı, kısa saçlarına bir havlu sürtüyordu. Garip bir zamanlama. Ona şüpheyle baktım.

"Kapı mıydı o?" Başını yana eğdi ve havlunun yere düşmesine izin verdi. Yatağa doğru yürüdü, bavulunu açtı ve -şunu kontrol edin- kıyafetlerini karıştırırken onun için paketlediğim her şeyi çıkarmaya başladı. Her seferinde bir elbiseyi kaldırdı, inceledi, sonra giyecek başka bir şey aramak için omzunun üzerinden attı.

"Ne halt ediyorsun sen?" Soru öfkeden çok şaşkınlıkla sorulmuştu. Eksantrik davranışları beni her zaman şaşırtmıştır.

"Kıyafet seçiyorum," diye cıvıladı. "Duştan yeni çıkmış bir bornoza sarınmış başka ne yapıyor ki?"

Beni .

"Yani?" diye tekrar sordu. "Kimdi o? Biriyle konuştuğunu duydum."

"Amber," diye homurdandım, gözlerim bornozun altındaki vücudunun hatlarını açlıkla izliyordu. İstedğim şeyden nefret ediyordum.

Onu bir şnitzel parçası gibi dövmek. (Madison, Amber değil. Dünya barışını getirse bile Amber'a dokunmam.)

"İkinizin yakın olduğunuzu tahmin ediyorum," dedi kıyafetlerini incelemeye devam ederken. Ses tonu tarafsız ve gerçekçiydi.

"Yanlış tahmin ediyorsun," diye ısırdım. "Ama çok fazla ortak noktanız var."

"İkimiz de nefes alıyoruz. Tek ortak noktamız bu."

"İkiniz de dayanılmaz derecede acımasısınız."

Bir süre sessizlik oldu ve ben hemen kendime Madison'a Amber'la ne kadar *farklı olduğumuzu* açıklamanın bir önemi olmadığını hatırlattım.

"Bir şey değil bu arada," diye .

"Eşyalarımı izinsiz karıştırdığın için mi?" Dönüp bana baktı, hâlâ şeker ve gülümsüyordu. "Çok cömertsiniz."

"Biliyor musun, düzenli D vitamini aldığında bu kadar tartışmacı olduğumu hatırlamıyorum." Gözlerimi kısarak, tekrar kafa kafaya verdiğimizde yarımliğimin tam gelişmiş bir ereksiyona dönüşmemesini umdum. Bu kısmı doğrudu. Madison, kapısına gelip bana Hamptons'a kadar eşlik etmesini istediğimden beri bana karşı tam bir sekiz takla atmıştı. Onun bu yeni versiyonu aynı zamanda *gerçek* kişiliğiydi ve onu gerçekten tanıyamamış olmak beni çok kızdırıyordu.

Gerçekten komik olması beni kızdırdı. Ve alaycı.

Ve bir avuç dolusu, tuhaf bir şekilde çekici bir şekilde.

Ama en , kim olduğu konusunda bana *yalan* söylemesi beni kızdırdı.

"O zamanlar senin üzerinde bir etki bırakmak istemiştim. O gemi çoktan kalktı."

"Daha çok okyanusun ortasında batmış gibi." "Şey." Omuz silkti, kırmızı-mor bir elbise tutuyordu göğsüne yaslamış, o gün için kıyafetini seçiyordu. "Sen

okyanusun ortasındaki altı tonluk bir buzdağına yönlendirmek için. Bunu asla unutma Chase."

Sıkıca gülümsedim ve mutfakta değerli bir şeyler kırmak için aşağı indim. Onu kırmanın artık menüde olmadığını fark ettim. O farklıydı. Daha güçlüydü.

Birkaç saat sonra onu bir daha görmek zorunda .

Julian ilk satranç hamlesini yaptığında fuayedeydik, görevliler bavullarımızı Tesla'ya götürüyorlardı. Bütün hafta sonu bunu bekliyordum, oyununu ve neden burada olduğunu anlamaya çalışıyordum. Şikayet ettiğimden değil: Julian ve Amber enkaz gibiydiler ama ben her zaman Booger Face ile daha fazla zaman geçirmeye hazırdım.

Julian'ın altı yorumuna saçmalık dedim. Madison en kötü günlerinde bile tam on ikiye. Sadece son derece güzel değil, aynı zamanda seksi olma kaygısı taşımayan kadınlar gibi seksiydi de. Onu rahatsız eden şey, Madison'ın banka hesabındaki rakamlara ve Armani takım elbiselerine kayıtsız kalmasıydı. Ona postfeminist diyordu. Biz yapabiliriz zihniyetine sahip, dünyada kendi yolunu çizen bir kızdı. O ise tam tersine, bırak uşak yapsın zihniyetine sahipti. Tabii ki yağ ve su gibiydiler. Ama ona altı dediğinde çılgına döneceğimi sandıysa çok şaşırmıştı. Beni sinirlendirmesine izin vermek bir seçenek değildi.

Ben çocukken ve Julian yatılı okuldan ya da üniversiteden döndüğünde hep satranç oynardık. İkimiz de bu oyunun büyük hayranları değildik ama aramızda temel bir rekabet vardı. Her konuda rekabet ederdik. Spor başarılarımızdan - ikimiz de lise ve üniversite takımlarımızda kürekçiydik - Şükran Günü'nde kimin daha çok hindi yiyeceğine kadar. Buna rağmen, Julian ve ben yakındık. O kadar yakındık ki

O yokken düzenli olarak telefonda konuşur ve evdeyken aralarında on yıl olan iki kardeşten daha fazla takılırdık. Çok tuhaf bir şekilde satranç oynardık. Tahtayı salonda bırakır ve taşlarımızı gün boyunca hareket ettirirdik. Ekstra bir meydan okuma havası vardı, çünkü her zaman tahtayı bırakmadan önce neye benzediğini hatırlamak zorundaydık. Hiçbir şah, vezir, fil ya da piyon yoldan çıkmazdı. İkimiz de oyunumuzu şahin gibi gözlerle izledik.

Bu bir dayanıklılık, ileriye planlama ve sabır dersiydi. O gün bugündür, Julian ve ben ne zaman ailemin evinde olsak birlikte oynardık.

Çoğu zaman ben kazanırdım.

Tam olarak yüzde seksen dokuz (ve evet, sayıyordum).

Yine de Julian her zaman iyi bir mücadele verdi.

Ama artık yakın değildik ve ne onun ne de benim yeni oyunumuzun yazılı olmayan kurallarına uymayacağımızdan şüpheleniyordum.

"Maddie, Chase, bekleyin." Julian hizmetkârlarıymışız gibi arkamızdan iki kez el çırpı. Önce Madison durdu ve ben de onun aptalca kararına uymak zorunda kaldım.

Annem, babam ve Katie etrafımızda toplandılar. Babam Clementine'i tutuyordu. Onu dünyadaki her şeyden daha çok seviyordu. Clementine dokuz yaşında neredeyse bir çocuktu ama babam onu hâlâ küçük bir çocukmuş gibi kucağına alıyordu.

Babamla ilgili olan da buydu zaten. Dünyanın en iyi babası ve dedesi olmak gibi ürkütücü bir yeteneği vardı - en azından benim durduğum yerden en iyi koca

-Ve iş başa düştüğünde hala acımasız bir *orospu çocuğu* olabiliyorduk. Bira içip futbol izlediğimiz ve rakiplerimiz hakkında ileri geri konuştuğumuz haftalık buluşmalarımız olurdu. Sonra annemi randevu gecesine götürür ve eve döndüklerinde ona kitap okurdu. Sabahları Booger Face'i hayvanat bahçesine götürür, akşamları da bir rakibi satın alıp yok ederdi.

Akşam. Gerçekten tam bir paketti. Bir süre onun izinden gideceğimi düşünmüştüm.

Mükemmel iş adamı.

Mükemmel koca.

Her şey mükemmel.

Ama sonra ailem hakkında inandığım her şeyi değiştiren bir şey oldu. Kadınlar hakkında.

Babamı yatıştırmak için tuhaf, beklenmedik yollara başvurduğumu fark ettim. Aptal değildim. İnsanlar Ryan Reynolds'ın filmleri dışında sahte nişanlar yapmazdı. Fedakârlığımı anlamak için hatırlamanız gerekiyordu - ailelerde gördüğünüz o çöküntüleri, yaz tatillerinde, Noel tatillerinde ve kış tatillerinde bir arada olmanın getirdiği yıpranma ve aşınmayı? Gerginlik, altta yatan acı, sevdiklerinizin sizi sinirlendirmek istediklerinde bastıkları düğmeler? Siyahlarda bunlar yoktu. Yakın ailem, çoğunlukla, herhangi bir gerçek çentik olmadan parlak, dokunulmaz bir şey olarak kaldı. Kötü tartışmalar yoktu. Kardeşler arasında düşmanlık yoktu. Aldatmalar, para sorunları, karanlık geçmişler yoktu. Dünyadaki hemen hemen her ailenin, akrabalarının dayanılmaz özelliklerinden dolayı acı çektiğini fark ettim. Benimki öyle değildi. Aileme tahammül edemiyordum. Onlara *tapıyordum*.

En azından dördünden üçü.

Mad arkasını döndü ve sabırlı, aziz bir gülümsemeyle Julian'a baktı. Ona güvenmiyordu ama kaba biri gibi de görünmek istemiyordu. "Evet, Julian?"

"Düşünüyordum da." Bize doğru bir adım attı ve viskisinin kalın sıvısını bardağında döndürdü.

"Umut verici olmayan bir başlangıç," diye kestirip attım. Etrafımızdaki insanlar rahatsız edici bir şekilde kıs kıs güldüler. Şaka yapmıyordum ama neyse.

"Seni tanımak için gerçekten hiç zamanımız olmadı. Cuma günü, sen . . . *rahatsızdın*." Bu kelimeyi, annem ve kız kardeşimle birlikte salona çekildiğinde kelimeleri hafifçe gevelemesinin aksine, yemek masasında kovalar dolusu kusmuş gibi söyledi. "Ve Cumartesi günü, sen

yürüyüşte ya da şarap tadımında bize katılmadı. Yakalanması zor bir kadınsın, ha?" Sırıttı.

Kız cevap vermek için ağzını açtı ama adam kızın söyleyeceklerini umursamadan konuşmasına devam etti.

"Sana ulaşmak, seni *tanımak* imkansızdı ve sen Black klanının bir parçası olacaksın. Neredeyse baldızım olacaksın."

"Pek sayılmaz." Madison'a bir kolumu doladım. "Biz kardeş değiliz, bu gerçeği sadece uygun olduğunda unutuyorsun gibi görünüyor."

"Chase!" diye bağırdı annem, aynı anda babam kaşlarını çatarak aramıza baktı. Julian bir adım geri çekildi, dudak büktü.

"Benim adıma rezil olmanıza gerek yok, millet. Bu sadece Chase'in asi küçük kardeşi olması. Her neyse, Amber ve ben sizleri -Ronan, Lori ve Katie ile birlikte tabii ki- şenlikli bir nişan yemeği için davet etmekten mutluluk duyarız. Cuma diyelim mi? Tabii Maddie önümüzdeki altı ay boyunca yine meşgul olmazsa."

Orospu çocuğu.

Vezir gambiti. Zihinsel satranç oyunumuza en klas satranç açılışıyla, bir piyon öneriyormuş gibi yaparak başlamıştı. Bu durumda, Madison. Bir saniye önce benim için tek kullanımlıktı ama şimdi, Julian fikrini kanıtlamaya çalışırken, vezir olmuştu. Oyunumdaki en önemli taş.

Gülümsedim ve boştaki elimle iyi huylu bir şekilde omzuna vurdum. "Ne güzel bir teklif. Kabul ediyoruz." Mad'in omuzlarının kolumun altında sertleştiğini hissettim. Gözleri şaşkınlıkla yüzüme kaydı. Onu görmezden geldim, hâlâ Julian'a bakıyordum. "Ne getirebiliriz?"

"Maddie'nin muzlu ekmeği," diye önerdi Katie. Kız kardeşim en az beş yıldır aralıksız pasta yememişti, bu yüzden tatlı seçmekle ne ilgisi olduğundan emin değildim. "Dün bize çok iyi muzlu ekmek yaptığını söyledi."

"Şok edici." Amber gözlerini devirdi.

Mad'in gözleri herkes arasında gidip geliyordu. Hiçbir şey söylemedi, muhtemelen enerjisinin çoğunu beni sakatlamamak için kendini kontrol etmeye kanalize ediyordu.

Alabama bindiğimiz anda ağzını açtı. Küçük bir ağaçkakana benziyordu. Sevimli bir şekilde sinir bozucuydu ve başımı ağrıtmaya hazırdı. Gerçek Maddie'yi, beni sürekli memnun etmeye çalışan Kız Arkadaşım Maddie'den bile daha az sevdiğime emindim. Ne yazık ki, ailem ona yaltaklandığı ve Julian'ın hayattaki en yeni görevi sahte ilişkimizi ortaya çıkarmak olduğu için Gerçek Maddie'yle idare etmek zorundaydım.

"Ben
gitmiyorum."

"Evet, ."

Yetenekli bir müzakereci olduğum için kendimle gurur duyuyordum. Ayrıca mantıken, müzakereye agresif ve dogmatik bir duruşla başlamanın beni hiçbir yere götürmeyeceğini de biliyordum. Ancak, Madison Goldbloom söz konusu olduğunda, kendime engel olamıyordum. İçimdeki dört yaşındaki pislik çocuğu çağırdı. O da kavga etmeye hazır bir şekilde koşarak geldi.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sana bunun kerelik olduğunu söylemiştim. *Hayır.*"

"Kiranı ödeyeceğim. On iki ay peşin." Parmaklarım direksiyonun üzerinde sıkıca kıvrıldı.

"Sağır mısın?"

Öyle mi? Çoğu kadının böbreğini feda edeceği bir şeyi yapman için sana bedava kira teklif ediyorum.

Bunu bir düşünce olarak saklamak ve yüzüne vurmamak için mantıklı davrandım.

"Daha büyük bir daire mi istiyorsun?" Bunun gerçekleşmesi için her şeyi yapmaya hazır bir şekilde sordum. Artık babamla ilgili bile değildi. En azından tam olarak. Babam Madison ve benim birlikte olduğumuza yeterince ikna olmuş görünüyordu. Gerçeği ortaya çıkarırsa Julian'ı öldürürdüm. Ve bunu gerçekten kastetmişim. "Benim binamda boş bir tane var. Üç yatak odası, iki

Hamamlar, iğrenç manzara. Croquis'deki küçük arkadaşın orada yaşamıyor mu? Steve mi?"

"Sven," diye inledi. "Ve o benim patronum."

Sven'in kim olduğunu biliyordum. Birlikte iş yapmıştık. Sadece "arkadaş" açısını kullanmak ve ona neden arkadaş olduğu birinin yanında yaşamak istediğini hatırlatmak istedim.

"Komşu olabilirsiniz. Ev, Daisy'nin içindeki her mobilyadan ödün vermesi için hazır."

Ve ben, görünüşe göre, depozitosunu asla geri almamaya ve onu başka bir randevuya götürme zevki için toplamda 750 bin dolara yakın para ödemeye hazırdım.

Madison küçük cep aynasını açıp dudak parlatıcısını sürerken, "Daisy ihtiyaçlarını karşılamak için dolar dükkânındaki saksılarla uğraşmaktan memnun," diye cevap verdi güneşli bir şekilde. Yüzünü başka birine benzeyecek kadar boyamaması hoşuma gidiyordu. Normalde ruj rimel sürüp günü bitirirdi.

"Para mı? Prestij mi? Black & Co. hisseleri?"

Resmen konsept tarihinin en kötü müzakerecisiydim. Eğer Yale'deki hocalarım beni duysaydı, diplomamı alır, bir külah haline getirir ve onunla kıcıma vururlardı. Pazarlığımızı uzatmak için arabayı yavaş sürdüm. İşe yaramazsa onu kaçırmaktan çekinmeyecektim.

Başını salladı, hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. Kafamı karıştırıyor ve beni çileden çıkarıyordu. Onun göz kamaştırıcı sadeliği - sırf doğru gelmediği için bir şey yapmaması - hem canlandırıcı hem de sinir bozucuydu. Benim deneyimlerime göre herkesin bir bedeli vardı ve bunu hemen söylerlerdi. Görünüşe göre bu hatun öyle değil.

"Ne gerekiyordu ki?" Başka bir taktik deneyerek homurdandım. Top onun sahasındaydı. Onun sahasından *nefret ederdim*. Onu satın almak, üzerine benzin dökmek ve sonra da yakıp kül etmek istiyordum. Hayatımda ilk kez bir başkası üstünlük sağlıyordu. Beklenmedik bir başkası. Ve tüm bunlar aptal ağabeyim-kuzenim (o benim için neydi ki?) beni başarısız görmek için yanıp tutuştuğu içindi. Ailedeki diğer herkes bizim

romantizm ve ikinci bir porsiyon istedi. Katie, Mad'in bekârlığa veda partisini kimin planladığı konusunda bile beni dürtükledi. Müstakbel sahte baldızını Saint Barts'a götürmek istiyordu, Tanrı aşkına.

En kötüsü de Julian'ın yanlış ağaca havlıyor olmasıydı. CEO'luk tahtı umurumda bile değildi. Yani umurumdaydı ama babamın halefi olarak yerimin garanti altında olduğunu da biliyordum. Hayatımda ilk kez bir şeyi tamamen bencil olmayan bir nedenle yapmıştım. Kim vermenin almaktan daha iyi olduğunu söylediye kafası iyiymiş, çünkü hayır işlerini yaparken kesinlikle eğlenceli vakit geçirmiyordum.

Yine de babam Madison hakkında yalan söylediğimi öğrenirse kalbi kırılırdı ve bu riski göze alamazdım.

"Bir şey var mı?" Madison düşünceli bir şekilde dudaklarına dokundu. "Her şeyi yapar mısın?"

Şuraya bakın. Sonunda granit mutfak adama yayılıp taşaklarımı patlatırken yenmekten başka zevk aldığı bir şey bulmuştum.

Başımı salladım.

"Ve unutma, bana ne verirsene ver, seninle sadece *bir* akşam yemeğine gideceğim," diye uyardı.

"Ezildim," diye alaycı bir şekilde söylendim -yine sıfır öz kontrol. "Devam et, Mad."

Konsantre olmuş bir şekilde alt dudağını ısırды, gerçek bir düşünceye dalmıştı. Mümkün olduğunca çok hasar vermeye çalışacağını hayal ettim. Tiffany & Co. marka bir çift küpe yerine ısıtma yastığını tercih eden biriydi. Ne yapacağı kestirilemeyen bir kadın örneğiydi. Elinden gelse beni hadım ederdi.

Sonunda Madison parmaklarını havada şıklattı. "Biliyorum! Bir süredir uyumak istiyordum. Ama bana Daisy'yi hediye ettiğinden beri -kalbini kutsa- sabah altıda onu gezdirmem gerekiyor. Daha geç olursa kapıyı tırmalamaya, ağlamaya ve ayakkabılarıma işemeye başlıyor. Eğer o yemeğe gidersem, bir hafta boyunca her sabah onu gezdirmek zorundasın. Hafta sonu da dahil."

"Ben Park Avenue'da yaşıyorum. Sen Greenwich'te yaşıyorsun," diye karşılık verdim, bu fikre ne kadar öfkelendiğimi anlayabilmesi için başımı ona doğru çevirdim.

"Ve?" Cep aynasını kapattı ve çantasına geri soktu. Bir an için kırmızı ışıktaki birbirimize baktık. Çenemin o kadar gerildiğini hissettim ki dişlerim birbirini toz haline getirdi. Arkamızdan gelen bir korna sesi beni bakışlarımızdan kopardı.

"Ve hiçbir şey," diye mırıldandım, alnımdaki zonklayan damarın deri koltukların üzerinde patlamamasını dileyerek. "Anlaştık."

Zevkle güldü, gırtlaktan gelen seksi sesi arabamı doldurdu ve bana rahatsız edici bir semi verdi. "Tanrım, seninle çıktığıma inanamıyorum."

Yepyeni bir Park Avenue dairesi yerine bu saçmalığı seçtiğine inanamıyorum.

"Ne düşündüğümüzü bilmiyorum," diye ciddiyetle kabul ettim.

Biz çıkmıyorduk. Haberim olmadan benimle çıkıyordun. Eğer zamanında uyanmamış olsaydım, muhtemelen şimdiye evli ve hamile olurduk.

Şimdi Madison'la hamile seksi yapmayı düşünüyordum ve yarı ereksiyon tam bir ereksiyona dönüştü.

"Sadece seksti, değil mi? Ve filmler. Ve yemek yemek. Gerçek bir konuşma yoktu," diye mırıldandı, başını koltuğuna yasladı, ela gözleri sönüktü.

Bu doğru gibiydi. Birbirimizi gördüğümüz aylar boyunca çok az konuşmuştuk. Madison benden çekiniyor gibiydi, bunu düzeltmekle uğraşmamıştım çünkü bu durum yeme-içme-uyuma düzenimizi benim için son derece rahat hale getirmişti.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, karışmama politikam sadece kız arkadaşlarımı değil, tüm insanları kapsıyor," diye teklif ettim.

"Bu beni daha iyi hissettirmiyor. Beni aptal sandığını düşünerek etrafta dolaştım," diye suçladı.

"Aptal değil." Başımı salladım. "Açıkça zeki de değilim ama kesinlikle yetkinim."

Gerçek seni özgür kılar dememişler miydi? O zaman neden kendimi bu rahatsız edici ana zincirlenmiş gibi hissediyordum?

"Vay canına. Bay Darcy'nin şeytani ikizi gibisin ama caziben yok."

"Yani temelde bir pislik mi?" İnledim.

"Oldukça."

Girişinin önüne çift park ettim. Pediatrik Adam merdivenlere yığılmıştı. Diz kapakları, kulakları ve adem elması onun en az iki katı büyüklüğünde bir insana ait olmalıymış gibi görünüyordu. Yarı ergen bir şekilde sırık gibiydi, göğsü içe doğru çökmüştü. Gözlükleri ve Madison gibi kadınların çekici bulduğundan şüphelendiğim zeki bir burnu vardı. Bir tür Neandertal gibi buruşuk bir ciltsiz kitabı okurken yanağını parmak eklemlerine dayamıştı. Sayfaları ve her şeyi olan gerçek bir kitap. Bahse girerim alışveriş için fiziksel olarak süpermarkete gidiyor ve Uber Eats sipariş etmek yerine kendi paketini alıyordu. Bugünlerde kendini bu tür bir dinsizle ilişkilendiriyordu.

Bahse girerim ona aşk mektupları yazmıştır ve göğüslerinden ya da kıcından bahsetmemiştir bile. *Pislik*.

Önce ona, sonra bana, sonra tekrar ona baktı. Adı neydi? Onun geri kalanı gibi genel olduğunu hatırladım. Brian mı? Justin? Conrad'a benziyordu. *Dangalakla* eş anlamlı bir şey.

"Ethan geldi," diye duyurdu.

Ethan. Çok yaklaşmıştım.

"Ona o aptal akşam yemeğini anlatmalıyım. E-postam hâlâ sende, değil mi? Detayları bana gönder." Bana bir bakış bile atmadan dışarı fırladı. Bavullarını lanet olası bir komiymişim gibi boşalttım. Gururumun geri kalanını kurtarmak için göz ucuyla bile bakmadan binasının önüne bıraktım.

Ona ya da ahbablarına, onları yukarı çıkarmasına yardım etmeyi teklif etmek değil. Bırak Dr. Douche kendisi yapsın.

Arabama dönüp içeri girdim ve Ethan'a yaklaşıp kollarını onun omuzlarına atarken ve yanağından öperken o gülünç A kesim elbisenin içindeki kışını izledim. *Yanaktan.* Bunun muhtemelen birlikte yatmadıkları anlamına geldiğini fark ettiğimde göğsümde korkunç olmayan bir şey oldu. *Henüz.*

Burnumdan nefes alarak Ethan'ın bu gece sahte nişanlını becermemesi için evrene küçük bir dua gönderdim ve cebimden telefonumu almak için yere baktım.

Yolcu koltuğuna yapıştırılmış bir not vardı. Hamptons'da üzerinde soyadımın yazılı olduğu yapışkan beyaz bir not. Ben bakmıyorken oraya koymuştu. Sinsi.

C,

O yaseminleri canlı oldukları için kurtardınız, ben istediğim için değil.

Ayrıca: Ayrıldık çünkü sen aldatan bir hilekarsın.

Ayrıca 2: Julian'ın nesi var?

NOT:

Re: yabancı bir şey kokuyorsun. İki ayda bir CYBH kontrolü için iyi bir zaman olabilir.

-M

YEDİNCİ BÖLÜM

MADDIE

3 Haziran 1999

Sevgili Maddie,

Günün eğlenceli gerçeği: Gelincik, savaş alanlarında şaşırtıcı bir şekilde beslenmiş, botlar, tanklar ve dünyanın gördüğü ilk endüstriyel savaş tarafından parçalanmıştır. İngiltere'de bir anma sembolüdür.

Gelincikler güçlü, inatçı ve kırılması imkansızdır. Gelincik ol. Her zaman.

Sevgil

er,

anne.

x

Nesnel olarak konuşmak gerekirse, sabahlar arasında bugünkü özellikle görkemli bir sabahtı. Cat Stevens'ın hakkında şarkılar yazdığı türden. Alarmımın yardımı olmadan sekiz buçukta uyandım. Layla şafak vakti Chase'i içeri almış, ben derin uykudayken o da birçok kaçamağından birine veda etmişti. En iyi arkadaşımı Chase'le olan küçük anlaşmam hakkında kısa mesajlarla bilgilendirmeyi başardım. Chase Daisy'yi uzun bir yürüyüşe çıkardı. Onu geri getirdiğinde hala dünyaya karşı ölüydüm. Kapıyı iterek açtığında uyandım, nefesinin altında küfrediyordu, şikayet ediyordu

Daisy bacağıyla oynamadan, tabağına yemek dökmeden ve klozetten hararetle su içtiği için onu azarlamadan. ("Şu anda gerçekten hiç baştan çıkarma puanı kazanmıyorsun, Daze.") Yatağımda tembelce uzanırken gülümsedim, mahalleme yaptığım yolculuğun ona verdiği rahatsızlığı düşündüm. Portakal suyu almak için buzdolabımı açtığımda, kapının üzerinde bir not buldum.

M,

Yaşayan her şey kurtarılmaya değer değildir. Kuzenim-kardeşim Julian bunun en iyi örneği (bana onun benim için ne olduğunu sormayın, günden güne değişiyor).

Ayrıca: Aldattığımı farz edelim. Sen de tam olarak dürüst değildin. Bana sulandırılmış bir kişilik verdin ve beni akıllı başında olduğuna inandırdın. KI DEĞİLSİN.

Ayrıca 2: Evet, büyük harfler gerekliydi.

Ayrıca 3: Yukarıdaki Julian sorununa değinildi.

Not (teknik olarak ayrıca 4 - sizin için çok mu fazla sayma?): ekte at üzerinde bir var, altı yaşında, çok sevimli.

PPS:

Nathan'ın senin evinde uyumadığını fark ettim. Sanırım hala bakire?

- C

Yapışkan nottan bir şey düştü. Bir resim. Onu aldım ve ters çevirdim. Chase'in kameraya gülümseyen çocuk versiyonuydu; iki ön dişi ortada yoktu.

-Bir midillinin üzerinde oturuyordu. Özenle kesilmiş katran karası kakülleri ve o kadar sarsıcı bir gülümsemesi vardı ki, canlılığı resmin dışına fırlıyordu. İstemeye istemeye ve sadece kendime, onun haklı olduğunu kabul edebildim. At üzerinde gerçekten de iyi görünüyordu. Old Spice'daki adam gibi değil ama yeterince sevimli.

Ne demek istedi? *Aldatmışım gibi* mi yapalım? Aldatmıştı. Onu kendi gözlerimle görmüştüm. Bir nevi. Yorumu çok az yer vardı. Her neyse.

o solucan kutusu. Artık Ethan'la birlikteydim. Tatlı, harika, güvenilir Ethan.

Ayak parmaklarımda hissettiğim soğuk ve sıvı bir şey beni düşüncelerimden kopardı ve yere baktığımda tam bir dakikadır taşan bir bardağa portakal suyu döktüğümü fark ettim. Geriye sıçradım. Kendimi toparladıktan sonra bir elimle ayağımdaki posalı lekeyi silerken diğer elimle Chase'e bir not yazmaya uzandım.

C,

Çiçekler hayatı sembolize eder. bakmayan birine asla güvenmem.

Ayrıca, at üzerinde sevimli olduğunuzu söylemenize izin vereceğim. Bir zamanlar (çok uzun) bir zaman.

PS:

Lütfen eşyalarma bir daha dokunmayın (kalemler, yapışkan notlar, SUITCASE, vb.).

PPS:

Adım Ethan, Nathan değil. Ve aslında, bütün gece çılgınca seks yaptık. Acil bir durum için gitmesi gerekti.

-M

Bu yüzden yalan söyledim. O kadar da önemli bir şey değildi. Sadece Manhattan'da yirmi iki yaş ve üstü herkesin üç randevudan sonra seks yapması beklenirdi. Bu anlamda Pennsylvania'yı özlemiştim.

Chase'e bu iyiliği yapacak, yüzüğünü geri verecek ve vedalaşacaktım.

Bu sefer temelli.

Artık pazarlık yok.

Pazarlık yok.

Artık kalp ağrısı yok.

Aynı akşam Ethan'la yeni bir İtalyan restoranında buluştuk. Yirmi dakika gecikti. Chase'in tüm hatalarına rağmen (ve

Çok sayıda vardı; hepsi hakkında *Savaş ve Barış uzunluğunda* bir kitap yazabilirim), insanların zamanına değer verirdi ve beni asla yarı yolda bırakmazdı. Geç kalmazdı ve geç kaldığı nadir zamanlarda da her zaman makul bir açıklama ile mesaj atardı.

Chase de yaşamak için çocuk kurtarmıyor, diye içimden kendimi azarladım. Adamı biraz rahat bırak.

Beklerken, süslü bir şey satın alacak ya da kiralayacak parası olmadığı için yaklaşan düğünü için tuvalet kağıdı ve geri dönüştürülmüş malzemeden bir elbise yapan bir kadınla ilgili bir makale okudum. Facebook sayfasını buldum, ona bir mesaj yazdım ve adresini ve elbise bedenini sordum. Evimde tasarım öğrencisi olduğum dönemden kalma birkaç elbisem vardı, onlardan kurtulabilirdim ve Şehit Maddie içgüdülerim devreye girdi. Ayrıca Layla'ya bu sabah Chase'i içeri aldığı için teşekkür eden kısa bir mesaj attım ve ona içinde bulunduğum İtalyan restoranının fotoğrafını gönderdim. *Belki de mükemmel an bu gece olur? yazıp* göz kırpan bir emoji ekledim. Heyecanlandığım bir olasılık değildi ama kendimi bunun için heyecanlandırmaya çalıştım. Layla'nın yanıtı saniyeler sonra geldi.

Layla: Sarımsaklı ekmek ve yirmi dakika geç kalan bir adamdan daha romantik bir şey olamaz.

Benim için mutlu ol.

Layla: Sana karşı dürüst oluyorum. İyi bir arkadaşta bu çok daha önemlidir.

Aradığım kişi o olabilir.

Layla: Parmaklarımı senin için çapraz tutuyorum. Ama tatlım, sırf dünyadaki Chase'lerden korktuğun için onunla çıkma.

Chase ve Layla'nın aynı melodiyi söylemesi beni rahatsız ediyordu ama bu endişeyi beynimin en alt çekmecesine ittim.

Ethan dağınık ve biraz terli bir şekilde geldi, saçları her yere yapışmıştı. Her zamanki doktor kıyafetlerini değil, kot pantolon ve soluk bir tişört gibi gündelik giymişti. O

Beni yanağımdan öptü, nefesi alışılmadık derecede tatlı kokuyordu ve bir şey unutmuş gibi kendini sıvazlayarak önüme oturdu.

"Nasıldı? Nasıl geçti?" Direkt konuya girdi. *Tam anlamıyla.* Önceki gece bana merhaba demeye gelmişti ama bu sadece anaokullarında bulaşıcı hastalıkların yönetimi hakkında okumak istediğimi iddia ettiğim bir kitabı ödünç vermek içindi. Chase ile çıkarken yaptığım hatanın aynısını yaptığımı fark ettim. Çıktığım kişiye daha çekici görünmek için tamamen ben olmayan biri gibi davranıyordum. Tamamen farklı bir insan değildim, ama kenarları biraz yuvarlamıştım.

Chase'in Hamptons'tan döndükten sonra bana söyledikleri, sırf Ethan'ı mutlu etmek için bir tıp kitabı okumaya niyetim ya da isteğim olmadığını fark ettiğim bu sabah beni derinden etkilemişti. Chase kendini kandırılmış hissediyordu ve ben her ne kadar #TeamChase olmasam da, onun nereden geldiğini anlayabiliyordum. Bundan kaçınmak için Ethan'a karşı tamamen dürüst olmaya karar verdim. Gerçek benliğimi göstermek için.

"Ne, Hamptons'a mı?" Suyumu aldım ve zaman kazanmak için bir dikişte içtim. "Anlaşılır şekilde tuhaftı. Aile yemeğinde dağıttım. Chase yerde uyudu. Ailesinin izlemediği her an kavgaya ettik. Genel olarak, mutlu bir nişandan çok acı bir boşanmanın eşiğinde gibiydik."

Ethan sepetten bir galeta aldı ve "Zavallı bebek," diye mırıldanırken onu kemirdi.

"Ve sonra kuzeni-kardeşi - birbirlerine ne kadar yakın olduklarından emin değilim; biyolojik olarak kuzenler ama kardeş gibi yetiştirilmişler- davet etti ... hayır, daha çok nişanımızı kutlamak için onun evinde yemeğe gitmemiz için *meydan okudu*. Chase ile aralarında garip bir rekabet var. Ben de bunu kabul etmek zorunda kaldım."

Masanın karşısından Ethan'a göz kırptım, tepkisini merakla bekliyordum. Elindeki ekmek çubuğunu , kaşlarını çattı,

ve sonra iyi huylu gülümsemesini bozmadan bana baktı.

"Elbette. Yani, hala sıradanız, değil mi?"

"Doğru." Başımı salladım. "Tabii ki. Sıradan. Bizi böyle mi görüyorsun?"

"Şimdilik. Evet."

Bu kelimedenden tutkuyla nefret etmeye başlamıştım. Sonra aklıma bir şey geldi.

"İşten gelmedin, değil mi?"

Ethan başını iki yana salladı ve bir galeta daha aldı. Şimdi oyalama sırası ondaydı. Gözlerim, cansız açıklamasına kelimeler eklemek zorunda kalana kadar yüzünden ayrılmadı. "Hayır. Bir arkadaşımın evindeydim." Kararsız görünüyordu, ensesini ovuşturuyordu.

"Arkadaşlarının evinde mi duş alıyorsun?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Özel bir arkadaş mı?" diye sordu çenesini öne eğip kızarak.

Beynim bir an için kısa devre yaptı. Başka biriyle mi yatıyordu?

"Anlıyorum." Açıkçası ben hiçbir şey görmedim. Gafil avlanmıştım ve sinirlenmişim ama bu keşif karşısında şaşırtıcı bir şekilde duygusallaşmamıştım.

"Ciddi bir şey değil. Son erkek arkadaşın öyle olmadığı için sana karşı açık ve dürüst olmak istiyorum. Natalie'yle aramızdaki bu şey, sen ve ben daha iyi anlaşır anlaşmaz sona erecek. Ama henüz yakınlaşmadığımız ve sen de bu sahte nişan olayını yaptığın için ..." Ethan sözlerini yarıda kesti, kulaklarının uçları o kadar kızarmıştı ki neredeyse parlıyorlardı.

Bunu kabullenmeye karar verdim. Ethan Chase değildi. Hiçbir zaman özel olduğumuzu düşünmeme izin vermemiş, sonra da gidip başkasıyla yatmamıştı. Bana dairesinin anahtarını vermemiş, beni partilere davet etmemiş ya da bana canlı bir şey hediye etmemişti. Daha ilk günlerdi. Sadece birkaç kez öpüşmüştük. Her neyse, bu konuda öfkelenmemi gerektirecek ne vardı ki? Hafta sonunu eski erkek arkadaşımın

nişan yüzüğü ve Yale sweatshirt'ü. Doğru, birlikte hiçbir şey yapmamıştık ama yılın kız arkadaşı ödülüne layık bir davranış değildi.

Ayrıca, yine: Ethan'ın bu akşam başka biriyle yatmış olması, ne kadar yapmam gerektiğini hissetsem de, beni bu konuda ona dert yanacak kadar rahatsız etmedi.

Siparişimizi almak için bir garson geldi. O gözden kaybolunca arkama yaslandım, huşu ve şaşkınlığın garip bir karışımıyla onu izledim.

"Büyüyünce nerede yaşamak istiyorsun?" Ağzımdan kaçırıldım. Bir erkekle görüşmeye başlayalı üç hafta olmuşken bunu sormak çok tuhaftı. Ama Chase'in Ethan'ın istediğimi sandığım her şey olduğu ama aslında istediğim şey olmadığı konusunda haklı olabileceğinden *endişeleniyordum*. Ethan'ın duygularını incitmek ya da ikimizi de başından beri lanetlenmiş bir şeye sürüklemek istemiyordum.

"Ben büyüdüm." Ethan şaşkın şaşkın baktı ve kendine biraz daha galeta aldı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bir ailen olduğunda."

"Ah," dedi, sanki az önce ona yetişkin bezimi değiştirmek isteyip istemediğini sormuşum gibi dikkatle etrafımıza bakarak.

Brooklyn de. Hempstead de. İstersen Long Island de.

"Westchester, sanırım. Harika okul bölgeleri, temiz, güvenli ..."

Sıkıcı. Ne olmuş yani? New York'ta yaşayan pek çok genç profesyonel, üremeye başladıktan sonra soluğu Westchester'da aldı. *Friends*'teki Monica ve Chandler'ın vardı.

Evet ama sen Rachel'sın, Monica değil, dediğini duydum Layla'nın kafamın içinde.

Ayrıca bu bir sitcom, gerçek hayat değil. Şimdi Chase'in sesi benimle alay ediyordu.

"Size başka bir soru sorabilir miyim?" Peçeteyi bir arada tutan etiketi sıyırdım. Ethan şarabından bir yudum aldı, başını salladı. O bu oyunu pek anlamıyordu.

Ben de öyle. Sadece Chase'in Ethan'ı gerçekten iyi okuyup okumadığını anlamaya çalışıyordum.

"Ne isterseniz ."

"Kahvaltıda ne yedin?"

"Tostta yumurta," dedi hiç vakit kaybetmeden. Sanki Chase'in yanıldığına dair ihtiyacım olan tek kanıt buymuş gibi rahatlayarak iç çektim. Yulaf değildi. Ethan muhtemelen yulaftan nefret ederdi.

"Benim sıram," dedi Ethan. "Güne başlamanın en iyi yolu mu?"

Kahve, çörek ve babamla telefonda konuşmak. Çoğunlukla da küçük kasaba dedikodularını dinlemek. *Koşu, granola bar ve iklim değişikliğiyle ilgili podcast'ler dinlemek* diye cevap verecektim ki bu sefer dürüst olacağıma dair kendime söz verdiğimi hatırladım. Ben de ona gerçek cevabımı verdim. Ethan burnunu kaşıdı.

"Ne?" Kendimi onun hayal kırıklığına hazırlayarak irkildim.

"Hiçbir şey. Sadece . . . Dedikodu yapmam. Kafein de içmiyorum. Bende korkunç titremeler yapıyor."

"Doğru," dedim. Bu noktada, diyet kola, kahve ve enerji içecekleri arasında, kafein kesinlikle kan grubuma yerleşmişti. Bunun bir önemi yoktu. Ethan ve ben *her* yönden uyumlu olmak zorunda değildik.

"En sevdiğin TV kanalı?" Güneşli bir şekilde gülümsedim. "Üç kadar sayınca."

"Üç . . ."

"İki . . ."

"Bir . . ."

"HBO," dedim, aynı anda o da "National Geographic," dedi. Gülüştük, başlarımızı salladık.

"En sevdiğin koku?"

Onun makarnası ve benim pizzam geldiğinde gözleri parladı. Onunki sebze, deniz ürünleri ve egzotik mantarlarla doluydu. Benimki pepperoni, pastırma ve ekstra peynirden oluşuyordu. Tekrar üç kadar saydık. Ben yavru köpek dedim. O vanilya dedi.

Tekrar ediyorum, *vanilya*. Tıpkı Chase'in yapacağımıza söz verdiği seks gibi.

Ethan ve ben gecenin geri kalanında bu tangoya devam ettik, ne kadar hastalık derecesinde farklı olduğumuzla eğleniyorduk. Aslında çok iyi bir buz kırıcıydı. Sadece birkaç saat önce başka biriyle yattığını bilmeseydim, Cuma günü eski erkek arkadaşım ile ikinci bir randevuya çıkacağımdan bahsetmiyorum bile, aslında bu akşamın bizi yakınlaştırdığını söyleyebilirdim.

Ethan benimle eve kadar yürüdü ve yollarımız ayrıldığında beni dudağımdan öpmeyecek kadar sağduyulu davrandı. Yanağımla tekrar öptü ve bakışlarını aşağıya doğru çevirirken utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Seni yukarı davet ederdim ama-" O ağzını açtığı anda ben de başladım.

"Natalie'yle olan şey-"

İkimiz de durduk.

"Sen git." Yanaklarımın ısındığını hissettim.

"Birinden yeni ayrıldı, uzun süreli bir ayrılıktı ve ikimiz de bekarken aramızda bir şeyler oluyor. Seninle gerçekten ilgileniyorum. Ben yatıp kalkacak tipte bir adam değilim. Dürüst olmak gerekirse, eski sevgilinle çıkmanı sorun etmediğimi göstermek istedim." Şakağını ovuşturdu. "Çoğunlukla da öyleyim."

"Anlıyorum," dedim sessizce. Yine de bir parçam anlamamıştı. Ethan'ın bana gerçeği, ilişkimizin başlangıcını ikimiz de tehlikeye atmadan önce söylemesini dilerdim. Ama şu anki durumdan geri dönüş yoktu. Kör ve sarhoş bir aşk tanrısının karanlıkta attığı karmakarışık bir kurşun.

"Belki de Chase'le aramızdaki her şey bitene kadar seks yapmasak daha iyi olur. Belli ki bu seni garip hissettiriyor. Sanki kendimi bu işe tam olarak adamamışım gibi," diye önerdim.

Ethan başını salladı. "Bu adil. Ve Natalie'yle son randevunuzdan sonra onunla ilişkiyi bitireceğime söz veriyorum. Onunla Cuma günü görüşeceksin, değil mi?"

"İkinci ve son kez," diye onayladım.

Binamın kapısını iterek açtım ve kapattım, ağır bir iç çekişle sırtımı kapıya dayadım. Çantamdaki telefonum çaldı. Ethan'ın tatlı ya da eğlenceli bir şeyler söyleyerek vedalaşmamızın etkisini yumuşatmak isteyebileceğini düşünerek telefonu çıkardım.

Bilinmiyor: Cuma günü muzlu ekmeği unutma. O Chase, bu arada.

Numaranı sildiğimi nereden biliyorsun?

Bilinmiyor: Geceler soğuduğunda, eski sevgilinizin anısı daha sıcak yanar. Kendini koruyan bir tipe benziyorsun.

Kibirli bir aptala benziyorsun.

Bilinmeyen: Bu doğru olabilir, ama az önce numaramı sildiğini itiraf ettin.

Sana bir şey sorabilir miyim?

Bilinmiyor: Yedi inç.

Har. Har.

Maddie: "Yerleşik hayata" geçtiğinizde nerede yaşamak istiyorsunuz?

Bilinmeyen: Ben asla "". Eğlendir beni, pislik.

Bilinmiyor: Tamam. Ben Manhattan'da kalacağım. Ya sen?

Dairemin kapısını iterek açtım. Daisy heyecanla bacaklarımın üzerine atladı ve ıslak tenis topunu elime soktu. Buzdolabımın üstündeki saate baktım. Saat neredeyse on birdi. Chase yedi saat içinde onu dışarı çıkarmak için burada olacaktı. Onu evimde düşünmek başımı döndürüyordu. Sadece lojistik amaçlarla onu rehberime ekledim. Cumartesi sabahı, sahte nişan yemeğimizden sonra onu tekrar silecektim.

Bilmiyorum. Belki Brooklyn. Kahvaltıda ne yedin?

Chase: Sanırım adı Tiffany'ydi.

Maddie: Yüce Tanrım, çok bıçaklanabiliyorsun.

Chase: Sakin ol. Protein paketi.

**Chase: Sperm şakası yapma. Maddie:
En sevdiğin kanal?**

**Chase: Bu gerçek bir soru mu? HBO dışında doğru
bir cevap var mı?**

Maddie: Güne başlamanın en iyi yolu?

Chase: Yüzüme oturman.

Teşekkür ederim.

Chase: Sürükleyici görsel için mi?

**Maddie: Bana neden hatırlattığın için. Chase: Her
zaman.**

Maddie: 🤔

Yüzümde bir gülümsemeyle yatağa girmemeliydim ama girdim.

Chase Black şeytanın ta kendisiydi. Bir şekilde damarlarıma kadar girmeyi başaran uğursuz, soğuk bir yaratık. Ama o her neyse, onun yanında olmak bana yaşadığımı hissettiriyordu.

Salı günü uyandığımda Chase'den hiç yapışkan not almamıştım. Eşyalarım dokunmamasını özellikle istediğimi düşünürsek, buzdolabımın rafına bakıp boşluğundan rahatsız olduğumda hissettiğimden çok daha neşeli hissetmeliydim.

Önemi yoktu. Chase'in post-it notlarının olmaması, evime döndüğümde onun tüm pisliğini temizlemek zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu. Bu da bana bir şeyler pişirip Ethan'ın ofisine götürmek için iyi bir fırsat verdi. (Bu, bana not bırakmadığı için Chase'e karşı bir misilleme değildi. Hayır efendim. Sadece Ethan'a karşı nazik olmaya çalışıyordum).

Ancak Çarşamba günü ezber bozan bir olay oldu. Şenlikli nişan yemeğinden iki gün sonra, buzdolabıma yapıştırılmış bir sürü siyah yapışkan not buldum. Süpermarket listesi yapmak için tezgâhımın üzerinde tuttuğum leopar desenli turkuaz renkli olanlarla aynı renkte değil. Piç kurusu

kendi notları. Bu yüzden Salı günü hiçbir şey yazmamıştı. Muhtemelen asistanından, yazışmalarımızı sürdürmek için ihtiyaç duyduğu kırtasiye malzemelerini temin etmesini istemişti. Ekselanslarının Olimpos'tan aşağı inip Office Depot'u ziyaret etmiş olmasına imkân yoktu. Kullandığı kalem altındı. Söyleyecek çok şeyi vardı, bu yüzden bunları birkaç nota yaymış ve art arda alt alta yapıştırmıştı.

M,

Cuma gecesi ne giyiyorsun? Eşgüdümlü olmalısınız, ancak desenli gülümseyen domuzlarla mor ve yeşil bir şeyim olduğundan şüpheliyim. Ya da payetli, tüylü, ponponlu ve papyonlu şapkalar.

Ya da bu konuda tamamen grotesk olan herhangi bir şey.

NOT:

Daisy aynı sincaba kafayı takmış gibi görünüyor. Korkarm bir alt tür yaratacaklar. Squog. Sincap köpekler.

PPS:

Saçmalık. Kahretsin. Pediatrik Çocuk'un acil durumu neydi?

Testosteron nakli mi?

- C

Çılgına dönmüş bir halde, ikinci PS'de neye atıfta bulunduğunu görmek için birbirimize yazdığımız son notları almak üzere çöp kutusuna koştum. Çöp kutusu ağzına kadar doluydu. Dehşetle yere baktım, sonra ters çevirip gözlerimi kapattım ve ağzımdan nefes aldım.

Çöpler yere yağıyordu. Daisy muz kabuklarının ve dil peyniri ambalajlarının etrafını koklayıp kuyruğunu sallayarak son notlarımızı bulana kadar çöpleri karıştırdım. Onları yerde düzelttim ve tekrar okudum. Chase, Ethan'ın hâlâ bakire olduğu konusunda benimle alay etmişti. Ona, beni Hamptons'a bıraktığı gece çılgınca seks yaptığımızı söylemiştim. Belli ki buna inanmamıştı.

Bir tavuk salatası kutusunun içini yalayan ve höpürdeterek sesler çıkaran Daisy'ye kaşlarımı çatarak baktım.

"Bunu kimse bilmemeli Daisy. Hiç kimse."

Yarım bir havlamayla cevap verdi. Kalemimi elime aldım ve kağıda öyle bir bastırarak yazdım ki kelimeler sayfaların geri kalanını çukurlaştırdı.

C,

Akşam için ne giyeceğimi düşünmemiştim. Ama şimdi sorduğunuza göre, evet, kahverengi topuklu ayakkabılarla eşleştirilmiş yeşil ceketli (kadife) payetli mor elbiseyi tercih edeceğim. Gülümseyen domuzlar yok ama sanırım Michael Scott yazan bir şeyim var.

PS:

Ethan senin asla olamayacağın kadar iyi bir adam. O dürüst, sadık ve nazik.

PPS:

Evet, sincabın adı Frank. Bırak öyle kalsınlar. İşlevsizler ama birlikte iyiler.

PPPS:

Şüpheli bir şekilde portakal suyum azaldı. Papatya pazarlığının sana düşen kısmını yerine getirirken lütfen kendine bir şey alma.

-M

Perşembe günü, radyo sessizliği vardı. İşe giderken trene binerken not eksikliğini analiz etmedim. Umurumda değildi. Gerçekten, umursamadım. Ama biraz düşünmüş olsaydım (ki yine düşünmemiştim), Chase'in siyah notlarını ya da altın kalemimi ya da her ikisini de getirmeyi unutmuş olması doğal bir varsayım olurdu.

Bu da bu konuşmaya devam etmenin düzenli olarak düşündüğü bir şey olmadığı anlamına geliyordu.

Bu da benim için tamamen sorun değildi.

Gün acı verici bir şekilde yavaş ilerledi. Ethan'la ileri geri mesajlaştık. Haftanın geri kalanında birbirimizi göremeyecektik çünkü yarı maratona - Katie'nin Hamptons'ta bana yapacağını söylediği yardım maratonuna - hazırlanıyordu ve çok erken kalkması gerekiyordu. Sven o gün şaşırtıcı derecede işe yaramaz olduğumu söyledi. I

Ethan'ı göremeyeceğim için olduğuna inanmak istedim ama gerçekçi olmak gerekirse, aklımın işten uzaklaşmasına neden olan Chase'di. Sven gözden kaybolduğunda, Nina yardımsever bir şekilde bitkilerimden birine dönüştüğümü ekledi. "Bir renk patlaması ve verimsizlik." Ağzını tıkırdatarak tıkırdattı, gözleri Apple monitörüne yapışmıştı. Üzerinde çalıştığım eskizi bitirmek için eve götürmek zorundaydım çünkü ertesi gün teslim etmem gerekiyordu.

Sonra, Cuma günü, buzdolabının üzerinde beni başka bir not bekliyordu:

M,

Daisy yemeğini sevmiyor. Ona yeni bir şey getirdim. Dükkandaki adam bunun havyarın köpeklerdeki karşılığı olduğunu söyledi. Tezgaha bıraktım.

Ayrıca bu sabah Frank'i becermeye çalıştı. Zavallı köpeğe mi yansıtıyorsun?

PS:

Sana kıyafet tasarlaman için para ödediğimize inanamıyorum. Her moda ifadesinin bağırılması gerekmediğini biliyorsun değil mi?

PPS:

Portakal suyu. Kendime biraz yardım ettiğimi kabul ediyorum, ama sadece susadığım için ve buralarda sadece musluk suyu içtiğiniz için. Bunu belirtmek çok kötü bir misafirperverlik. Güneyli bir kıza hiç yakışmıyor.

Telefonumu elime aldım ve ona bir cevap mesajı attım. Normalde onunla herhangi bir iletişime kesinlikle karşıydım ama vücudum dizginlenemez bir öfkeyle kaynıyordu. Bu ne cüret?

Ben Pennsylvania'lıyım, Güney'den değil, Şeytan McDevil.

Chase: Pennsylvania = Güney. New York'un güneyi. Coğrafyanı bil, Goldbloom. Bilgi güçtür.

Neden bu kadar sinir bozucusun?

Chase: Büyük harflerle. Bu bastırılmış cinsel hayal kırıklığı bir gün seni öldürecek.

Güzel! Ölü olmak bugün seninle vakit geçirmekten daha iyi olurdu.

Chase: Eğer duygularımı incitmeye çalışıyorsan, işe yarıyor.

Maddie:

Gerçekten mi?

Chase: Hayır.

Maddie: Biliyor musun, seni merdivende gördüğümde, seks bağımlılığı tedavin için iyileşme sonrası adımlarının bir parçası olarak özür dileyeceğini düşünmüştüm.

Chase: Seks bağımlısı olsaydım, zor tedavi ederdim. Maddie: Sana neden yardım ettiğimi tekrar hatırlatır mısın? Chase: Çünkü sen iyi bir insansın.

Maddie: Peki neden kabul ediyorsun?

Chase: Çünkü ben kabul etmiyorum.

Chase: Muzlu ekmeği unutma. Chase: Onunla yattın mı?

Chase: Bu bir hayır. Ben de öyle düşünmüştüm. Akşama görüşürüz.

Telefonumu duvara fırlatma isteğime karşı koydum. Chase beni her kızdırdığında bir şeyleri kırma alışkanlığı edinirsem, duvarlar da dahil olmak üzere evimdeki hiçbir şeyin sağlam kalmayacağını hissediyordum. Bunun yerine tezgâha doğru yürüdüm, Daisy'nin yeni mama poşetini aldım ve kâsesine bir kap doldurdum. O kadar hızlı yuttu ki neredeyse elimi tutacaktı.

Kendime her şeyin yirmi dört saatten kısa bir süre içinde biteceğini söyledim.

Kendime umursamadığımı söyledim.

En önemlisi, Chase'in biraz haklı olabileceğini düşündüm. Belki de beni sakinleştirmek için sekse ihtiyacım vardı. Ne de olsa altı ay olmuştu. Ethan'a mesaj attım.

Maddie: Cumartesi günü maratondan sonra bende buluşalım. Tabii çok yorgun olacağını düşünmüyorsan?

Ethan: *yarım maraton.

Cidden mi? Mesajımdan çıkardığı şey bu muydu? Birkaç saniye sonra telefonum ikinci bir mesajla canlandı.

Ethan: Ve yarı maraton sonrası bile yeterince performans göstereceğim. Bu bir randevu. x

SEKİZİNCİ BÖLÜM

CHASE

"Söyle bakalım. Babam nasılmış bakalım?" Grant'le birlikte Madison'ın dairesine doğru yürürken scooterlı bir çocuğu atlattım. Grant Gerwig dört yaşından beri en iyi arkadaşımdı. Şu anda, Yukarı Doğu Yakası'nda özel bir kliniği olan Colin Firth görünümlü, prestijli bir onkologdu. Bir barda Tinder randevusunu beklerken bayat fıstık yiyerek kazara tedavisi olmayan bir hastalığın tedavisini bulan, hakkında okuduğunuz o pisliklerden biriydi. Hayatın size söylemediği gizli bir anlamı olup olmadığını merak etmenize neden olan türden bir zekiydi. Her sabah birlikte koşu yapardık ve programlarımız ne olursa olsun, ikimiz de şehirdeyse hafta sonu bir şeyler içmeyi ihmal etmezdik. Babamın başına gelenleri öğrendiğimizde, beş yaşındayken en yakın arkadaşım benimle korku filmi izlerken kaza geçirdiğinde Grant'in "işini halletmesine" yardım zorunda kaldığını açıkça hatırladığını mırıldanmasına rağmen, Ronan Black'i ikinci bir görüş için fiziksel olarak Grant'in kliniğine sürüklemiştim. "Tıbbi kararlarımı, henüz tuvalet eğitimi almamışken tanıdığım insanlardan alma fikrinden hoşlanmıyorum."

Her neyse, hem genç Grant hem de babamın ilk gittiği yaşlı doktor aynı fikirdeydi. Kanser çok ilerlemişti ve tedavisi mümkün değildi. Yine de babamın en iyi arkadaşım tarafından tedavi edilmesiyle kendimi biraz daha az çaresiz hissettim.

"Bunu tartışmaya yetkim olmadığını biliyorsun." Grant bir yumruğunu haki pantolonunun içine soktu ve boşta kalan eliyle scooter kullanan bir çocuğu ağaca çarpmaması için yönlendirdi. Çocuğun annesi oğlunun peşinden caddede koşarken ona teşekkür etti.

Mad'in bohem ve renkli sokağı, ulusumuzun en büyük probleminden, New York'un bir numaralı düşmanından muzdaripti: yolun ortasında durup fotoğraf çeken turist. Her yerde insanlar vardı. Arka planda eski bir şekerci dükkânıyla selfie çekenler, bir gey barda sıra bekleyenler, bağımsız bir kitapçının önündeki stantlarda ikinci el kitaplara göz atanlar. Hayatın zayıflığı bu sokağa dokunmamıştı. Canlı ve canlıydı ve renklerle doluydu.

Naylon sırt çantalı ve **ANTI SOSYAL SOSYAL KULÜP** kapüşonlu yanakları çökük çocuğun, güneş elbiseli orta yaşlı köpek gezdiricisinin hatta çobanlık yapmaya çalıştığı lanet olası dört köpeğin babamdan daha uzun yaşayacak olması beni kızdırdı. Black & Co'yu yaratan adam. New York'taki tekstil işinin üçte birinden sorumlu olan ve binlerce kişiye iş sağlayan adam. ABD ekonomisine katkıda bulunmuş, kürek turnuvalarıma düzenli olarak katılmış, Jul'un Nantucket'taki yazlık evini evre dostu bir canavara dönüştürmesine yardım etmiş ve Katie'nin lisedeki tiyatro gösterilerini çıplak elleriyle izlemişti ve *lanet olsun* ki hayat adil değildi.

"Chase?" Grant gözlerimin içine baktı. Bir randevuya gidiyordu. ncesinde hızlıca bir bira içeriz diye düşünmüştük. "Söylediklerimi dinledin mi? Hasta-doktor mahremiyeti falan."

Homurdanarak kaldırımda duran ıslak çöp torbasını tekmeledim. Bu gece babamı Julian, Amber ve Madison'la paylaşma ihtimali beni zaten rahatsız ediyordu. Geçen hafta boyunca onu her gün ziyaret etmiştim, hatta aynı ofiste birlikte çalışmamıza rağmen. O olmak almak gibi görünüyordu.

giderek kötüleşti ve diğer çalışanlardan bazıları konuşmaya başladı.

"Çok acı çekiyor." Kelimeler sanki *ben* de çok acı çekiyormuşum gibi çıkmıştı.

"Ona beni aramasını söyle. Bu konuda yapabileceğimiz çok şey var."

"O inatçı bir piç kurusu," diye karşı çıktım.

"Belli ki aileden gelmiyor." Grant alaycı bir şekilde gülümsedi.

İkimiz de aynı binanın önünde durduk. Kaşını kaldırdı. Ben de kaldırdım.

"Peki, sanırım yarın golf için görüşürüz?" diye sordu.

"Planımız bu." Basamakları çıktım. Grant de öyle yaptı. Tekrar durduk. Birbirimize baktık.

"Evet?" Sabırsızlıkla sordum. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Madison New York'taki her doktorla çıkmaya mı karar vermişti?

Giriş kapısı açıldı ve Madison'ın daha da çılgın arkadaşı, korkutucu yeşil saçlı Layla, pastadan çıkan bir striptizci gibi dışarı fırladı.

"Grant! Buradasın!" Kollarını adamın boynuna doladı. Bu, önümüzdeki birkaç saat içinde yatağa girmeyi planlamadığınız bir adamı selamlamak için alışılmışın dışında bir yoldu.

...

Tabii onunla haftalar önce çıkmaya başladıysa ve ben babamın durumunu kabullenmeye çalışan zavallı bir pislik olduğum için bana söylemek istemediyse o başka.

"Layla," dedim sertçe.

"Karanlıklar Prensi," diye cevap verdi aynı şekilde. "En iyi arkadaşımın iyiliği için bu akşam iyi davranman için dua ediyorum."

"Tanrı bile benim hain davranışlarıma müdahale edemez, ama kraliyet unvanı için teşekkürler. Görüyorum ki en iyi arkadaşımınla çıkıyorsun," diye takıldım.

"Onunla yatmak," diye düzeltti. "Evet."

Grant bana özür dileyen bir gülümseme fırlattı. "Bu konuyu konuşmak için tam olarak doğru kafa yapısında değildin ve Layla'nın da dediği gibi, kuralları oldukça katı bir şekilde koydu. Bu sıradan bir şey ve senin ya da Maddie'nin hayatını etkilememeli."

Bu BS'ye on metrelik bir sopayla dokunacak havada değildim, gözlerimi devirerek kapıdan içeri girdim. Madison ve ben ayrıldığımızda, Grant bu çöküşü benim üzerime yıkan bir başka kişiydi. Ben ona Layla'yla görüşmesini yasaklamış olsam da, Madison'ın onunla Layla'nın çöpçatanlık yapmasına ihtimal vermiyordum. Şehit Maddie'nin kesinlikle *nefret* ettiğim bir başka özelliği de her zaman herkesin işine burnunu sokması ve sürekli olarak insanlara randevu, ihtiyaç duydukları eşyalar ve sosyal aktiviteler ayarlamaya çalışmasıydı.

Özellikle bu ikisini bir araya getirmesinden nefret ediyordum, çünkü Grant aslında beyaz çit-ve-sane-eş hayalini istiyordu ve Layla ile ilk tanıştığımda, tek eşliliğin neden doğal olmadığı hakkında kırk dakikalık bir konuşma yapmıştı. Daisy ve Frank bu ikisinden daha mantıklı bir çift olurdu.

Daisy'nin heyecanla havladığını duyarak Madison'ın kapısını çaldım. Deli kapıyı açtı ve dizlerimin bağı çözöldü ve her yerim sertleşti, çünkü *bu neydi?*

Madison, siyah kadife topuklu ayakkabılar ve turkuaz bir boyunlukla eşleştirilmiş, tamamen desensiz, doğru yerlere oturan küçük siyah bir elbise giymişti. Kolye ile çivili yaka arasında bir şeydi. Kısa kahverengi saçları daha yeni becerilmiş gibi dağınıktı, dudakları kırmızıydı ve zeytin rengi gözlerine dramatik bir siyah femme fatale kalemi çekilmişti. Aletim bir alkış için ayağa kalktı ve ayaklarının dibine hayali güller attı. Geri kalan *yanım* ise çıktığımız dönemde geriye hiçbir şey kalmayana kadar onunla yatmaktan başka bir şey yapmam için bana neyin ilham verdiğini merak ediyordu.

"Harika görünüyorsun." Gözlerimi kısmıştım, iltifat bir suçlama gibi gelmişti.

Kaşlarını çatarak çantasını ve anahtarlarını aldı. "Kıyafetleri koordine etmek istediğini söylememiş miydin? Siyaha çok düşkün olduğunu hatırladım. Siyah parlak kapı, siyah mobilyalar, siyah saten çarşaflar ..." Evimdeki tüm siyah eşyaları saymaya başladı.

"Siyah at gözlüklerini unutmuşsun. Yatak odamı bir kez daha ziyaret etmek ister misin?" Ona kurt gibi sııttım.

"Zor pas."

Şu anda zor olan tek şey bu değil, tatlım.

Ona dokunmak için şiddetli bir dürtü duyuyordum. Saçının bir tutamını kulağının arkasına itmek, selamlamak için yanağını öpmek ya da kucağıma oturtmak, kışının yanaklarını ayırmak ve onu arkadan yemek. Bunu yapmaya fırsat bulamadan (kişisel tercihim onu ağız yoluyla yemek olsa da, kolundaki tüyleri fırçalamak istiyordum), biri arkamdan omzuma dokundu.

Gün tamamen tatsız sürprizlerle doluydu, ama Pediatrik Dudebro'nun elbise gömleği, aptal kravatı ve koşu *taytı*, boktan pastanın üzerindeki kirazdı. Madison'a sııttı ve kıyafeti için ona iki başparmak verdi.

"Maddie! Yarı maratondan önce bir şans öpücüğü almaya geldim." İkimiz de kapının önünde, onun eşiğinde, benim yanımda koşuyordu. Bu adamın ne kadar iyi olduğu umurumda değildi. Radyoaktif miktarda pislik sızdırıyordu.

"Merhaba." Dönüp bana baktı ve elini uzattı. Elini sıktım ve neredeyse kemiklerini kıracak kadar sert bastırduğımdan emin oldum. Tamamen yok etmememin tek nedeni hastalarının reşit olmamasıydı ve Karma'nın bok listesindeki ilk isim olduğumdan şüphelenmek için yeterince nedenim vardı. Sıkılmış ev kadınlarına ve kibirli erkeklere hizmet veren bir estetik cerrah olsaydı, eli şu anda lokum gibi olurdu.

"Chase Black."

"Ethan Goodman."

"Ethan ..." Mad, onun kendisi için ne ifade ettiğini düşünmek için kendine bir tanıyarak sözlerini yarıda kesti. İkimiz de beklentiyle ona baktık. Yüzüme yavaş bir gülümseme yayıldı. Henüz o konuşmayı yapmamışlardı. Düşünmemi istediği kadar ciddi değillerdi. Mad boğazını temizledi. "Birbirimizle görüşüyoruz."

Ethan onaylarcasına başını salladı, onun saçma açıklamasından memnun olmuştu. Eğer erkek arkadaşın başka bir şey olarak tanıtılsaydım. . .

Düşünceni bitir, aptal. Beynim içeriden şakağıma bir silah doğrulttu. *Sana meydan okuyorum.*

"Güzel kravat. Brioni'nin yeni koleksiyonundan mı?" Çenemi ciddi bir şekilde ona doğru uzattım. *PAW Patrol* kravatı takıyordu. Özellikle de üzerinde itfaiyeci kaskı olan Chase'in olduğu. Köpeğin adını biliyordum çünkü Booger Face bir süre bana Doggy Chase diye seslenmişti ve en sevdiğim cinsel pozisyonu bildiği için endişelenmiş ve rahatsız olmuşum.

Ayrıca, neden tayt giydiği gerçeğinden bahsetmiyorduk?

"Brioni mi?" diye yineledi, hâlâ yerinde koşuyordu. "Bu bir tasarımcı markası mı?"

"Yaklaştın. Bir İtalyan yemeği," diye kestirip attım.

Kendimi bir pislik gibi hissettim. Öyle göründüğüme de şüphe yoktu. Ve çok uzun zamandır ilk kez görünmez bir çizgiyi aşıyormuşum gibi hissettim. Her zaman iğneleyici ve küstah olmuşum ama hiçbir zaman tamamen raydan çıkmamıştım. Ethan'ın durumunda kendimi durduramadım. Onun taytlı kasıklarını (cidden, taytı görmezden mi gelecektik?) Madison'ın yumuşak kıvrımlarına bastırıldığını ve onu öptüğünü hayal ettim ve açıkçası bu bende ölene kadar içmek, viski şişesini bir tuğlaya vurup parçalamak ve onu bıçaklamak isteği uyandırdı.

"Chase!" Madison yüksek topuğunu yere vurdu, bu arada bu gecenin ilerleyen saatlerinde dişlerimle çıkarmaya karşı değildim. Parfümünün esintisini her yakaladığımda sikim külotumun içinde rahatsız edici bir şekilde kıpırdanıyordu. Balkabağı turtası,

Hindistan cevizi ve Daisy'nin kokusu. Ev gibi kokuyordu. Kategorik olarak davet edilmediğim bir ev ama yine de bir ev. Ethan çenesini bana doğru uzattı, gözlerinde vahşi bir parıltı vardı. Bu, Madison'ın bir av olduğunu bildiğini ve geri adım atmayacağını söyleyen cinsel bir kıvılcımdı.

Hepsi senin, Pedi Boy.

"Giyim konusunda pek bilgili olmadığımı itiraf etmeliyim. Maddie'nin bana yardımcı olacağını umuyorum." Ona bir gülümseme ve göz kırptı. Gözlerimi vücudunda gezdirerek onu değerlendirdim.

"Senin için kötü oldu. Tencere kara, seninki benden kara. Hiçbir retina güvende olmayacak."

Şimdi ikisini de aşağılıyordum. Bana yardım etmek üzere olduğunu düşünürsek çok kötü bir davranıştı. Ama birlikte yanlış görünüyorlardı ve o bunu o kadar fark etmemişti ki kendimi durduramadım.

Mad gözlerini devirdi. "Onun için endişelenmene hiç gerek yok derken ne demek istediğimi anladın mı? Çekilmez biri. Yarın görüşürüz Ethan." Öne doğru eğildi, yanağını öperken onun göğsüne dokundu. Dudakları onun teninde bir an fazla oyalandı ve ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı, belini kavrayıp onu fiziksel olarak ondan uzaklaştırmak için can atıyordum. "Maratonda iyi şanslar."

"Yarı maraton," diye düzeltti ve ona sıkıca sarıldı.

Taytına bakma. Eğer ereksiyon olmuşsa, onu öldürmek zorunda kalabilirsiniz ve avukatınız Maldivler'de tatilde.

Mad ve ben onun binasından çıktığımızda, nabzım düzenli ritmine geri döndü.

"Kokuyu alıyor musun?" Havayı teatral bir şekilde kokladı. "Ne kokusu?"

"Az önce kapımın önünde başlattığın sidik yarışmasının idrarı."

Güldüm. Bana sürekli baş ağrısı vermesine rağmen, onun 2.0 versiyonuyla takılmak çok daha eğlenceliydi. Onu en çok kızdıracağını düşündüğüm şeyi söyledim.

Çünkü onun yanaklarının pembeleştiğini görmek en sevdiğim eğlencelerden biriydi.

"Altın düşün senin için bir reçete olduğunu bilmiyordum. Bunu karşılamaktan mutluluk duyarım."

"*Chase!*" diye bağırdı.

"Ne? Bu su tasarrufu sağlar. Ben sadece çevreci olmaya çalışıyorum." Nedense Greta Thunberg'in bunu onaylamayacağını düşünmüştüm.

"İşte bu, artık biliyorum. Şeytan siyah giyer." Hem en sevdiğim rengi hem de soyadımı kastediyordu.

"Şeytan, tanımadığın melekten iyidir."

"Meleği daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum," diye karşılık verdi.

"Bahse girerim melek o çok sevdiğin diliyle o şeyi nasıl yapacağını bilmiyordur."

"Melek beni mutlu ediyor," diye tersledi, abartısız makyajının altında kızarmıştı. Mad bu konuda her zaman iyiydi. Bir Kiss grubu üyesine benzemeden bir arada görünmek.

"Bull. Lanet olsun. Bok. Seni rahat ettiriyor." "Rahatlığın nesi yanlış?"

"Rahatlık seni asla ." "Belki de yanmak istemiyordur."

"Hepimiz yanmak istiyoruz, Mad. Tehlikeli olduğu için bunu istiyoruz."

Metroya doğru ilerledik. Grant ve Layla hakkında onu sorguya çekmenin daha fazla düşmanlık uyandıracağına karar verdim. Zaten nefret elektriğe dönüşseydi, Madison kıcımlı patlatırdı. Yukarı Batı Yakası'na giden trene bindik. Cuma gecesi Manhattan'da araba kullanmak, sakinizi rendeye sürtmekle eşdeğerti: Teknik olarak mümkündü ama neden denemek isteyesiniz ki?

Trenden indiğimizde Mad olduğu yerde durdu, yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. Ona geri döndüm. "Şimdi ne oldu?"

"Muzlu ekmeği unuttum." Elini ağzına götürdü. "Hay aksi. Bana nasıl hatırlatmadın? Sen ve Ethan eşiğimde dans ederken o kadar telaşıydım ki getirmeyi tamamen unutmuşum."

Sanki kimsenin umurundaydı. Katie ve annem sadece onun kraliyet varlığından başka bir şey beklediklerini hissetmesini istiyorlardı. Bana tahammül edebilmesi onları şaşırtıyordu. *Aslında* muzlu ekmeği dört gözle beklemiyorlardı. Aslında, şarap ya da kötü reality şovlar dışında bir şey tüketmek için sabırsızlanmıyorlardı.

"Bu bir dans yarışması değildi," diye belirttim.

" yleydi," diye ısrar etti. "Ve sen kaybettin. Mecazi anlamda konuşursak, herkesin sarhoş amcası gibi dans ediyorsun."

"Ben  yle dans etmiyorum-" Gözlerimi kapadım, şakaklarıma masaj yaptım. Kendimi Kardashian klanındaki herkesi ismiyle ayırt edebilen bir kadının zek sına indirgemeyecektim. *İsteyerek*. "Muzlu ekmek olmadan da idare ederler."

"Ama bu *tatlı*."

"Seni kırmak istemem ama kimse senin muzlu ekmeğine güvenmiyordu. Julian ve Amber muhtemelen d n geceden beri mutfakta    yemek şirketi ve Gordon Ramsay'in kendisi ."

"Söz vermiştim!"

Ona bir şeyler yapmayı hayal etmek yasal mı? Bu noktada düşündüm. *Zihinsel olarak on beş yaşında*.

"Muhtemelen unutmuşlardır."

"Katie ve Lori ile bütün hafta mesajlaştım. Kesinlikle mesaj atmadılar."

Bütün hafta mesajlaşıyorlar mıydı? Annem bu yüzden mi yataktan kalkmış ve Katie gerçekten işe gelmişti? Saçma ve yersiz bir şey göğsümü sıkıştırdı. İfademi dikkatle boş tutarak görmezden geldim.

"Köşede bir fırın var." Burun deliklerimden nefes aldım. "Yerine yenisini almak ister misin, yoksa Martyr

Maddie insanları kandırmaktan daha mı üstün?"

"Bunun üzerindeymişim gibi davranmak için biraz geç." Elini aramızda salladı. Haklıydı. Ona çok daha büyük bir yalan söyletmiştim.

Madison'ın bütün paket olduğunu fark ettim. Aptallığım için bir şekilde takdir edilmeliydim. Sırf onun ... tam olarak ne yapacağından korktuğum için yüce bir sevişmeyi çöpe atmıştım. Onunla evlenmem için beni kandıracağından mı? Böyle bir şey asla olmayacaktı.

Bunu şu anda taktığı ve sizin ona verdiğiniz nişan yüzüğüne söyleyin.

Birdenbire Madison'la neden bir haftadan uzun süre birlikte kaldığımı hatırladım, üstelik bu süre boyunca onunla tek bir ciddi konuşma bile yapmamış olmama rağmen:

1. Seks bu dünyanın dışındaydı.
2. Pişirme günahkârdı.
3. Aileme ailem gibi davranırdı.

Karşılığında onu aldatmıştım -en azından o böyle düşünüyordu- ve şehri ziyaret eden babasıyla hiç tanışmamıştım. Muhtemelen, onun pantolonuna girmek benim için gelecekte olmayacaktı. Bu işi bir an önce bitirmek en iyisiydi.

Ben Levain Bakery'den iki somun muzlu ekmek alırken Mad de bir süpermarkete girip fırın tepsisi aldı. Julian'ın binasının hemen önündeki kavşakta buluştuk. Hala kahverengi bir kağıt torbaya sarılı olan muzlu ekmeği elimden aldı, torbayı ucundan tuttu ve ekmeği bir binaya şiddetle vurmaya başladı. Sokağın geri kalanı gibi ben de ona bakakaldım.

"Lanet olası dünyada ne yaptığınızı sorabilir miyim?" Sesim gerekli olduğunu düşündüğümünden daha samimi çıkmıştı. Ne de olsa pişmiş bir ürüne saldırıyordu. Hem de alenen.

"Hiçbir ev yapımı muzlu ekmek fırınlardan alınanlar kadar mükemmel görünmez. Ben sadece otantik görünmesini sağlıyorum."

sıkıntılı somunları satın aldığı tepsiye döküp üzerlerini streç filmle kapatırken hızlıca cevap verdi. Nefes nefese kalmıştı, dar elbisesinin içinde göğüsleri inip kalkıyordu.

Gözlerimi kaçırdım, göğüslerinin avuçlarımda ne kadar mükemmel hissettirdiğini düşünmedim.

"Bu çabanın daha fazlasını bana tahammül edebiliyormuş gibi görünmek için harcamalısın," dedim ekşiyerek.

"Bu benim maaş derecemi

aşar." "Sana ödeme

yapmıyorum."

"Aynen öyle."

Birbirimize ters ters bakarak caddenin karşısına geçtik. Sözsüz bakışmalarımızdan biri daha.

"Biliyor musun," diye başladım, "yapabilirim-"

"Hayır. Lütfen bana daireler, arabalar ve altın helikopterlerle rüşvet vermeye kalkma. Tanrım, tahmin edilebilirsin. Ethan'la tanıştığma çok memnunum."

Tayt giyen ve *PAW Patrol* kravatı takan bir adam beni yeniordu. Şimdi kendimi kurtarmak için iyi bir zamandı.

Asansörde başımı ona doğru eğdim. Nedenini bilmiyordum. Öylece bakıyordu. Deli gibi. Şirin, retro-şık bir şekilde seksi. Gençlerin mastürbasyon yapmayı sevdiği türden. Ya da, bilirsiniz, otuz iki yaşındaki işadamlarının da.

"Az önce beni kokladın mı?" Arkasını döndü, gözleri

kocaman olmuştu. "Hayır." *Evet*. Lanet olsun.

"Vahşi bir hayvan gibisin."

"*PAW Patrol* yaka¹ bir Chihuahua'dan daha iyi."

Sanki tek bir numaram varmış gibi gözlerini devirdi, elimi tuttu ve çıplak köprücük kemiğinin üzerine koydu. Yutkunma isteğime karşı koydum. Teni sıcak, ipeksi ve mükemmeldi; narin boynunu büyük avucumla ovarken yaptığı şeyde cinsel bir şey yoktu, ama işi bittiğinde aletimin tepesini bir inci tanesinin süslediğinden oldukça emindim.

"İşte." Elimi itti. "Bu sana yarın sabaha kadar kokumun iyi bir kısmını verir ve sen de

Oraya girdiğimizde benim gibi kokacaksın. Mutlu musun?" "Seninle mi? Asla," diye tükürdüm. Gülümsedi. Kaşlarımı çattım. Asansör kayarak açıldı ve ikimiz de dışarı çıktık. Uzun bir gece olacaktı.

Julian, Yukarı Batı Yakası'nda şehre bakan, kırmızı döşemeli mobilyalar, damlayan avizeler ve geniş bir ıslak bar da dahil olmak üzere bir geneleve esrarengiz bir benzerlik gösteren beş yatak odalı bir çatı katında yaşıyordu. Binaya girer girmez babamı biraz kalması için Clementine'in odasına yönlendirdim. Yanakları çökmüştü. Hayatı ağır çekimde akıp gidiyordu. Tam olarak ne beklediğimden emin değildim. Onun seviyesindeki milyarlarca kanser için bir tedavi olmadığını biliyordum. Grant, onu kemoterapiye sokmanın -eğer kan testleri kemoterapiye girmesine izin veriyorsa- zaman ve emek kaybı olduğunu ve sadece daha da hasta hissetmesine neden olacağını söyledi. Bu noktada önemli olan onu rahat ettirmektir.

Ama hiç de rahat görünmüyordu.

Ben.

"Chase." Babam kaşlarını çattı. "Neden buradayız?" Baktı Booger Face'in odasının etrafında. Dairedeki, bir mobilyanın üzerine oturduğunuzda cinsel yolla bulaşan bir hastalığa yakalanacakmışsınız gibi görünmeyen tek yer burasıydı. Pembe renkli duvarlar, tavanlar ve beyaz armatürler.

"Çünkü kendine dikkat etmiyorsun," diye tükürdüm. "İlaçlarını alman gerekiyor."

"Sakinleştirilmekten hoşlanmıyorum," diye karşı çıktı. "Var olmak istiyorum."

"Acı çekmeni istemiyorum," diye karşı çıktım. "Bu senin vereceğin bir karar değil."

Grant'i araması için onu sıkıştırdığım ve ikna edemediğim on dakikalık bir tartışmadan sonra kendimi açık mutfak alanına sürükleyerek ailenin geri kalanına katıldım. Babamı Clementine'in odasında bıraktım, yüzüne bakamayacak kadar öfkeliydi. Mutfğa vardıgımda (daha fazla avize, krema ve altın tezgahlar, çiçek desenli her şey ve gerçek yiyeceklerden eser yoktu), yolumda durdum.

Booger Face tezgahın üzerinde oturmuş, mor spor ayakkabılarını havaya sallıyor ve keyifle gülüyordu. Mad, Clementine'in asi turuncu saçlarını Fransız örgüsü şeklinde örmüş, savaşı prensesler hakkında gevezelik ediyordu. Amber şampanya flütünün arkasından onlara yan gözle bakıyor, annemin şehirdeki tüm mağazalarda aradığı sandaletin kalmadığını söylemesini dinliyormuş gibi bile . Karısının yanında duran Julian bana ölümcül bir bakış attı, şampanyasını sıkıca tutuşu neredeyse bardağı tuzla buz edecekti. Küçük bir sevinç göğsümü sızlattı.

Madison onlara iki aşk kuşundan daha az olduğumuzdan şüphelenmeleri için hiçbir sebep vermiyordu. *Güzel*di. Aslında o kadar iyiydi ki, seksi ve yetenekli Madison bile olsa bir kız arkadaşımın olmasının neden iyi bir fikir olmadığını kendime hatırlatmak zorunda kaldım:

1. Kız arkadaşlar bir noktada evlenmek isterdi. En azından çoğu.
2. *Hiçbir* evlenmek istemedim.
3. Madison'çıksaydım -ki bu asla olmazdı- şüpheli ve kırgın olurum. Onu inanamayacağı kadar mutsuz ederdim. Onu ikinci kez kaybetmek, kendi yüzümü yumruklamaktan başka çarem kalmayacak kadar utanç verici olurdu.
4. Yüzüme kasten yumruk atmak yapılacaklar listemde çok alt sıralardaydı.

Mutfğa girdim ve Clementine'in çılgın turuncu saçlarına bir öpücük kondurdum. Kolumu Madison'a doladım. "Ne var ne yok?"

"Her şey!" Annem bana döndü, sesi tizleşmişti. "Her şey harika. Muzlu ekmek çok lezzetli görünüyor. Teşekkürler Maddie."

"Yolun aşağısındaki Levain'de satılanlara çok benziyor," diye mırıldandı Amber içkisine doğru. Kısa kırmızı mini elbisesi pelvik muayene ya da amatör üniversite pornosu için mükemmeldi.

"Fırına sık sık uğruyor musun, Am?" Gözlerimi kasıtlı olarak, sırf kıkırdamak için onun sıkı ve fit vücudunda gezdirdim.

Elbisesinin rengini değiştirdi ve gözlerini bana dikti. "Aslında üç kilo verdim. Haftada beş kez bu yeni sıcak heykel yoga dersini yapıyorum."

"Başarılarınız sınır tanımıyor."

"Peki ya sen Maddie, egzersiz yapıyor musun?" Sahte nişanlıma döndü ve ona tatlı tatlı gülümsedi.

Madison, ev sahibinin pasif agresifliğinden habersizmiş gibi davranarak Booger Face'in örgüsünü ince pembe bir lastikle tutturdu. "*The Walking Dead* reklam arasındayken dondurma almak için oturma odasından mutfığa yürümeyi saymazsan hayır. Gerçekten AMC Premiere'e geçmeliyim ama fiziksel aktiviteye ihtiyacım var. Ve çok fazla reklam arası var."

Mad'in solgun, iyice sinirlenmiş Amber'a verdiği yanıtı memnun olarak bir sırıtışı bastırdım.

"Vay canına. Spor yapmadan hayatımı düşünemiyorum." Amber elmas kolyesiyle oynadı.

"Korkunç bir varoluş," diye kolayca kabul etti Maddie, "ama birinin bunu yapması gerekiyor."

Onu öpmek istedim.

Onu çok kötü öpmek istedim.

Sözde nişanlım olduğu için teknik olarak bunu yapabileceğim gerçeği de pek yardımcı olmadı. Şehit Maddie'nin onu herkesin içinde öpmeye kalkarsam yüzüme tokat atmayacağını biliyordum, ama kaba ve somurtkanlıktan doğrudan piçliğe geçmek için yeterince pislik toplayamadım.

Yemek açık büfe tarzındaydı. Tüm yemekler hâlâ önceden paketlenmiş yemek kaplarının içindeydi ve U şeklindeki devasa mutfak adasına yayılmıştı. Julian ve karısının yaptığı her şeyde olduğu gibi, bu da güzel bir şekilde kişiselleştirilmemişti.

Balla sırlanmış yengeç kekleri ve yengeç etiyle doldurulmuş enginar dipleri, miso ile marine edilmiş Hawaii tereyağı balığı ve salatalık ısırıkları vardı. Bu kez Mad yemeklerin çoğuna şans verdi. Tabağının önünde dehşet içinde oturan Clementine'di, iri yeşil gözleri ölü deniz canlıları yığınınına bakıyordu.

"Ama anne" duruyordu. "Anneciğim. Anneciğim. Anne. Anneciğim."

"Tanrı aşkına Julian, ona biraz Cheerios ver," diye tersledi Amber sonunda, Katie'ye Saks Fifth Avenue'de Kate Hudson'la karıştırıldığı hikâyesini anlatmaya devam edemeyeceği belli olduğunda.

"Ama ben Cheerios istemiyorum." Clementine dudak büktü, kaşları aşağı indi. "Her zaman onları yemekten bıktım. Büyükanнемin kreplerini istiyorum."

"Büyükanнемde o özel büyükanne karışımı yok." Annem elindeki kapları tabağına bıraktı, gözleri yumuşadı. Clementine annemlerin evinde epey zaman geçirdi ve annem torununa kendi yaptığı ve aşçıdan düzeltmesini istemediği tek şeyi ikram etmek için mutfaka girmeye cesaret etti: anında karışan krepler.

Anladığım kadarıyla Amber ve Julian'ın ilişkisi bitmek bilmeyen bir tartışmalar silsilesiydi; Julian sık sık evden kovuluyor, Amber ise her hafta ağlayarak uyuyordu. Ailem Booger Face'i bu gerçeklikten ellerinden geldiğince uzak tutmaya çalışıyordu.

Madison bu alışverişi belli belirsiz bir dikkatle izledi. Beynindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum. Haddini aşmak istemiyordu ama Amber'ın Booger Face'e davranışından hoşlanmamıştı. Kimsenin hoşuna gittiğini sanmıyorum. O çocuk mısır gevreği, Pop-Tarts ve havayla yaşıyordu.

"Genelde hangi karışımı kullanıyorsun?" Madison anneme döndü ve bir elini bileğine koydu. "Krep için mi?"

"Çabuk Buğday."

"Tamam, un, şeker, yumurta, su, süt ve tuz. Eğer varsa Hershey's Kisses da. Kileriniz nerede?" Amber'a döndü, gözleri ev sahibini reddetmeye cesaretlendiriyordu. Bir kez daha kendimi sertleşmiş buldum. Madison'ın yaptığı ve beni erekte etmeyen bir şey var mıydı? Düşünmeye çalıştım. Muzlu ekmeğe herkesin önünde saldırdığında sertleşmemiştim. Yine de, dürüst olmak gerekirse, hâlâ sikilebilir görünüyordu. Gerçi bağlanabilir de.

Amber kibarca gülümsedi. "Herkes ne yiyorsa o da onu yiyebilir. Bizim evde herkes aynı yemeği yer ya da hiç yemek yemez. Bu bir ebeveyn meselesi. Sen anlayamazsın."

Tam kemerin altından. Gülümsemesini taze ve tatlı tutan Madison'a baktım.

Amber'in düşüncelerine katılıyordum ama Clementine'in durumu tam bir saçmalıktı. Booger Face asla diğerlerinin sahip olduğu şeylere sahip olmadı. Amber sadece Clementine'i Madison'a ısındığı için cezalandırmak istiyordu. Sadece Clementine bunu bilmiyordu.

"Kabuklu deniz ürünlerine karşı hassas değil mi?" Babam Julian'a kaşlarını çattı. Julian bakışlarını çaresizce karısına çevirdi. *Aman Tanrım*. Katie Clementine'in tabağını ondan uzaklaştırdı. "Hafif alerjisi var. Kızarıklık yapıyor."

"Doktor düzenli olarak kabuklu deniz ürünleri yerse bağışıklık kazanacağını söyledi." Amber makyajının altında kızardı. Neredeyse ona acıyacaktım. İhmalkâr bir anne değildi ama annelik içgüdüleri bir paket Cheetos kadar zayıftı. Booger Face'in özel öğretmenleri vardı ve Amber onu bale derslerine götürüyor, yüzmeyi, bisiklete binmeyi ve takla atmayı öğretiyordu. Hatta onu Fransızca derslerine bile götürdü. Ancak Julian'ın çocuğunun hayatına müdahalesi çok azdı ve her akşam eve döndüğünde bir Labrador gibi başını okşamakla sınırlıydı. Amber'ın ruhunu Julian'la birlikte kaybettiğine dair bir teorim vardı.

Julian Black'i koca olarak seçtiği gün. Elbette son üç yıldır Julian'dan Nefret Ediyorum Kulübü'nün başkanı olduğum için biraz önyargılıydım. Her halükarda, çiftle olan etkileşimine bakılırsa Mad'i en yeni üyemiz olarak aramıza katabileceğime dair bir his vardı içimde.

"Küçük miktarlarla başlaması gerekmez mi?" Katie Amber'a döndü.

Clementine başını arkaya atarak, "Ben hun-grayyyyyy," diye sızlandı.

"Gerçekten, hiç sorun olmayacak. On dakikamı alır," diye açıklamaya başladı Madison, birbirinin üzerine konuşan seslerin kakofonisi içinde.

"Bırak da krep yesin!" diye gürledi babam aniden, yumruğunu masaya vurarak. Oda sessizliğe gömüldü. Madison hemen harekete geçerek mutfağa koştu.

Dikkatimi tekrar yemeğime verdim.

"Nişanlına eşlik etmeyecek misin?" Julian arkasına yaslandı ve yeni bir bok fırtınası başlattı.

Omuz silktim. "Mutfağınızda yolunu bulabilir." "Yirmi birinci yüzyıla giden yolu bulabilir misin? Ama? Bu oldukça şovenistçe."

Gözlerimi devirmekle savaştım. "Kız arkadaşımın kendi yemeğini yapabileceğini ima etmek ne zamandan beri şovenistlik oldu? Bu onu bağımsız yapmaz mı? Her neyse, en son ne zaman kendine Whole Foods'tan alınmamış bir tabak yemek hazırladın?"

"Kız arkadaş mı?" Julian kaşlarını *çattı*. "Nişanlın olduğunu sanıyordum."

"Chase. Julian. *Dur*," diye bağırdı annem. "Babanı üzüyorsun."

O başlattı, protesto etmek istedim. Belli sebeplerden dolayı yapmadım.

Madison'ın Julian ve Amber'ın mutfağında rahat ettiğini görebiliyordum. Tavaya vurdukça cızırdayan tereyağının sesini duydum. Sıcak şeker kokusu havaya yayılıyordu ve masada bir tane bile pislik olduğunu düşünmüyordum.

Sahte nişanlının yaptığı şey yerine organik sebzelerin içine doldurulmuş yengeç yemek istiyordu.

"Maddie'den gerçekten hoşlanıyorum." Booger Face organik kutu meyve suyunu emdi ve iç geçirdi.

"Bu çok hoş, tatlım." Amber gözlerini hızla kırıştıtararak tabağına baktı.

"Ondan *gerçekten* çok hoşlanıyorum," diye devam etti Clementine, bu akşam herhangi bir incelik puanı kazanmamıştı. "Bana krep yapması çok hoş. Umarım yakında onu klinikte tekrar görürüm."

Amber, botunun altında bir dalın çıtırdadığını duyan bir bekçi köpeği gibi başını kaldırdı. "*Klinikte* mi?"

"Evet. İğnelerimi yaptırmaya gittiğimde. Merhaba demek istedim ama telefonda konuşuyordunuz ve zaman olmadığını söylediniz, hatırladınız mı?" Clementine şaşkınlıkla ona baktı ve göğsümün içinde çok karanlık ve çok soğuk bir şey kıvrıldı. Bahse girerim Amber o sırada Clementine'in söylediklerine dikkat . "İğnelerimi yaptırmak için doktora gittiğimde onu gördüm. Maddie doktoruma sarıldı. Ona sıkı sıkı sarıldı. Uzun bir süre. Filmlerdeki çiftlerin yaptığı gibi. Çok iğrençti." Booger Face ürperdi ve tiksintiyle başını salladı.

Oda o kadar sessizdi ki kendi kalp atışlarımı bile duyabiliyordum. Bütün gözler yavaşça bana doğru kaydı. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. *MADISON NEDEN FİLMLERDEKİ ÇİFTLERİN YAPTIĞI GİBİ UZUN VE SERT BİR ŞEKİLDE KRAVATLI VE TAYTLI PİÇİ KUCAKLIYORDU?*

Sarılmak başka şeylere yol açtı ve tüm bu şeyler Mad ve Dr. Tights'ın bir çocuk kliniğinin önündeki tavşanlar gibi birbirlerine girdikleri bir kolaj halinde beynime saldırdı. Adam kızın ensesini kabaca kavırıyor, dilini kızın ağzına sokuyordu. Suyumdan bir yudum aldım, masayı ve üzerindeki her şeyi tabandan tavana pencereden fırlatmamaya odaklandım. Radikal, şiddetli ve şok edici bir şey yapmak istiyordum ama bunun davama yardımcı olmayacağını biliyordum.

Konuşmak için kendime güvenmiyordum. *Düşünmek* için.

"Öyle mi, tatlım?" Julian bardağıma biraz daha su doldurdu, sesi bir yılanın tıslamasına benziyordu. "Çocuk doktorunun adı neydi?"

"Dr. Goodman," diye mırıldandı Clementine, babası tarafından kabul edilmekten aptalca bir mutluluk duyuyordu. "En iyi kravatlar onda, baba. Çizgi filmlerden ve Disney karakterlerinden. Ve bana iğne yaparken onu çimdiklememe izin veriyor. Maddie'ye o kadar sıkı sarıldı ki vücutları arasında boşluk kalmadı. Sonra da yanağından öptü. *İğrenç.*"

Cinayet işleyecektim. Bundan emindim.

Amber'ın gözleri yüzüme yapışmıştı ama kırık bir sesle soran Katie oldu, "Chase? Yani bu doğru mu?"

İki seçeneğim vardı. Booger Face'i yalancı durumuna düşürmek - ki öyle değildi - ya da bunu dokuz yaşındaki vahşi hayal gücüne bağlamak. Üçüncü bir seçenek daha vardı, doğru olduğunu kabul etmek ve temize çıkmak. Ama bu Julian'ın kazanmasına izin vermek demekti. Üç yıl önce olsa, bu işten kibarca çekilirdim.

Ama bugün savaş vardı.

"Belki de ona benzeyen birini görmüşsündür, Booger." Elimi Clementine'in saç örgüsünde gezdirdim.

Bana baktı, kalp krizi geçirmiş gibi ciddiydi, kaşlarını çatmıştı. "Hayır, görmedim. Hamptons'da giydiği küçük avokadolu yeşil elbisenin aynısını giydi. Anneme böyle bir elbise istediğimi söyledim, o da bana onu giydirmektense kendini yakmayı tercih edeceğini söyledi."

Hayatımın canı cehenneme. Sahte nişanlımı oynaması için New York'un en tanınmış kadını seçmiştim. Herkes dikkatle değiş tokuşumuzu izliyordu. Özellikle babam solgun ve ekstra zayıf görünüyordu. Parmaklarını birbirine düğümledi, işaret parmaklarını düşünceli bir şekilde dudaklarına götürdü.

Julian'a anlamlı bir bakış attım.

Bana parmaklarını umursamazca salladı. Umurunda bile değildi.

Mad, kocaman bir gülümseme, fırın eldivenleri ve bir tabak dolusu yemekle büyük dönüşünü yapmak için tam da o anı seçti.

dumanı tüten krep dağı. Tabağı Clementine'a doğru kaydırıldı ve krepleri bir hamsterı boğmaya yetecek kadar akçaağaç şurubuna buladı. "Buyurun, tatlılar."

"Maddie." Julian neredeyse koltuğunda yayılacaktı, o kadar kendini beğenmişti ki. "Clementine az önce bizimle çok ilginç bir şey paylaştı. Bu hafta seni çocuk doktoru Dr. Goodman'a sarılırken gördüğünü ve onun da seni yanağından öptüğünü söyledi. Bu doğru mu?" Şaşırmış gibi yaparak bir kaşını kaldırdı.

"Chase yanlış görmüş olabileceğini söylüyor." Amber, kendi çocuğunu beslemekteki başarısızlığını çabucak atlatarak boktan vagona atladı. "Ama ben kızımı tanırım ve son derece gözlemcidir."

Madison'ın gözleri bana kaydı. Bakışlarını tuttum. Ona ne sorduğumdan emin değildim ama eğer reddederse dünyayı ateşe verme ihtimalimin yüksek olduğunu biliyordum.

Tik.

Tock.

Tik.

Tik.

Tik

tak.

Saatler ne zamandan beri bu kadar gürültülü? Bir şey söylemesini bekledim. *Herhangi bir şey.* İşler nasıl da değişmişti. Altı ay önce, Madison Goldbloom beni mutlu etmek için her şeyi yapardı (kelimenin tam anlamıyla, bu pozisyonu iki kez denemiştik). Şimdi ise onun merhametine kalmıştım.

Dudakları ayrıldı ve oda toplu bir nefes aldı.

"Oh, Dr. Goodman!" diye haykırdı o kocaman Maddie gülümsemesiyle, ama ben onun içini görebiliyordum. İri kahverengi gözlerinde panikle karışık bir kendinden tiksinti yüzüyordu. "Clemmy, beni kesinlikle gördün! Dr. Goodman ve ben eski arkadaşız. Yarı maraton için antrenman yapıyor. Bir arkadaşımı ziyarete geldiğim için biraz unlu mamul alıp uğradım."

Tabii ki. Bir arkadaş. Bir *arkadaş*. Bunu neden düşünemedim?

Çünkü konuştuğunuz ve kan bağınız olmayan kadınlar sonunda yatağınıza giriyor. Sen tanımazsın

adil seksle dostluk, eğer seni taşaklarından vurursa.

Clementine bu durumdan memnun görünüyordu ve Madison'a sanki yıldızları ve ayı onun için asmış gibi kısmen dişsiz bir sırıtışla gülümsedi.

Ancak Julian bu saçmalıktan etkilenmemişti. Kaşlarını kaldırarak Mad ve bana baktı. Duymak istemediğim bir şey söylemek üzereydi, ağzı açık kalmıştı ki büyük bir gürültü herkesi bu dramdan kopardı. Bakışlarım masanın başına kaydı.

Baba.

DOKUZUNCU BÖLÜM

CHASE

Babamın sağ kolunu tutup omzuma yasladım. Julian onun sol tarafını tuttu. Oturma odasında düzensiz bir şekilde zikzak çiziyorduk, Jul ile aramızdaki boy farkı babamın aramızda çamaşır ipinde sallanan bir paçavra gibi bilinçsizce sallanmasına neden oluyordu.

"Onu yatak odama götürelim," diye inledi Julian, dizleri babamın ağırlığı altında bükülüyordu. Onu koridorda sürükledik, annem ve Katie de peşimizden geliyordu. Amber'ın bir şişe likörü açtığını ve Madison'ın Clementine'dan hevesle kitap koleksiyonunu göstermesini istediğini duydum.

Koridor hiç bitmiyordu, kilometrelerce uzanıyordu ve babamın bu gece kollarımda öleceği düşüncesini aklımdan uzaklaştırdım. Duvarlardaki resimler bulanıklaştı. Julian ve Amber'ın yatak odasına vardığımızda babamı yatağın üstüne yatırdık. Grant'in numarasını çevirdim. Layla'yla olan randevusunu sikeyim. Katie babamın kuru, renksiz dudaklarının arasına biraz su dökmeye çalışırken ileri geri volta attım. Bilinci yerine gelmişti ama birkaç dakika önce kafası tabağına çarptıktan ve masada bayıldıktan sonra bunun hiçbir anlamı yoktu.

Annem sanki kendini hatırlamış gibi, babam için getirdiği ilaç çantasını almak için oturma odasına koştu (çünkü her yere ilaç çantası taşımak artık bir

şey). İçinde her türlü oksijen maskesi ve bir dizi turuncu hap şişesi bulunan büyük siyah bir cihazdı.

"Aç, aç, aç," diye mırıldandım, telefonum kulağıma yapışmış, içinde olmayı hiç istemediğim bir odada bir ileri bir geri volta atıyordum. Grant ikinci çalışta telefonu açtı. Olayları kesik bir ses tonuyla tekrar anlattım.

"Telefonu Ronan'a ver lütfen," dedi Grant, sinir bozucu bir sakinlikle. Dört yaşındaki benliğim gözlerine kum atmak istiyordu. *Neden kadar sakınsın? Babam ölüyor.*

Annem bana ilaç çantasını uzattı. Fermuarını açtım. Katie babamın sırtını yatak başlığına yasladı, alnını ince bir ter perdesi kaplamıştı. Telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırarak ona yardım etmek için acele ettim.

"Bana ne yapacağımı söyle."
"Chase, yapamam."

"Ben senin en iyi arkadaşınım," diye tısladım sıkılmış dişlerimin arasından, kulağa ne kadar çocukça geldiğinin farkındaydım.

"Papa bile olabilirsin, umurumda değil. Telefonu babana vermelisin. Sözlü iznini almadığım sürece ilaçlarını konuşabileceğim tek kişi o."

İkimiz de babamın kendi kararını verebilecek durumdayken sağlığı hakkında konuşmama izin vermeyeceğini biliyorduk. İnatçı bir şekilde gururluydu. İsteksizce babama telefonumu uzattım. Parmakları titreyerek cihazın etrafında kıvrıldı. Telefonla konuşurken bir yandan da kucağındaki ilaç çantasını karıştırmaya başladı. Ranitidin, yavaş salınlı morfin, diklofenak, metilprednizolon. Darülaceze ilaçları, onu rahat ettirmek için tasarlanmıştı, iyileştirmek için değil.

Katie dörtnala en-suite banyoya gitti ve kusarken öğürdüğünü duydum. Bu onun için çok fazlaydı. Onu kaybetmenin gerçekliği.

Babam birkaç hap içti, biraz daha su içti ve Grant'in kendisine sorduğu çeşitli soruları yanıtladı. Görevde olmayan bir doktorun oturup yirmi dakika boyunca hastasının yavaş nefes alışını dinlemesinin standart bir prosedür olduğunu sanmıyordum.

ama yaptı. Babam Grant'i hoparlöre verdi ve Katie odaya geri döndü.

"Hey, Bay Black, Chase'le yatıya kaldığımızda *The Shining*'i izlediğimizi ve altıma işediğimde temizlememe yardım ettiğinizi hatırlıyor musunuz? Eminim işlerin bu hale geleceğini hiç düşünmemiştiniz, değil mi?" Grant güldü. Babam da güldü.

Evrene, bana okula birlikte gittiğim türden dangalak bir Wall Street brokeri değil de bir doktor en iyi arkadaş hediye ettiği için sessizce teşekkür ettim.

"Nasıl unutabilirim ki?" Kıkırdadı. "Uzun bir yoldan geldin."

"Şey, birkaç yıl oldu." Grant'in sırttığını duydum.

Babam telefonu kapattı ve bana geri verdi, sert baba sesi beni kırbaçlıyordu. "Grant başımın iyi olduğundan emin olmak için birazdan evime uğrayacak. O iyi bir arkadaşdır. Onu ya da Madison'ı kaybetmediğinden emin ol. Beni memnun ediyorlar."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Az önce bayıldın ve konuşmak istediğin şey bu mu? Arkadaşım ve kız arkadaşım hakkında mı?"

Julian ağarmış bir gülümsemeyele "Nişanlısı," diye düzeltti.

Doğru. Unutmamak için bunu bileğime kazıyamam gerekiyordu. Julian yetenekli bir satranç oyuncusuydu. Ama aynı zamanda tahmin edilebilir bir oyuncuydu ve en sevdiği yöntem, öldürmek için içeri girmeden önce piyonları ele geçirmektir.

Bu durumda Madison piyondur, ama Julian tarafından sonradan düşünülmüş bir şey olarak yere serildiğini görürsem kahrolurum.

"Ve evet, kendinizi iyi insanlarla çevrelemek mutluluğun anahtarıdır. Ben bunu zor yoldan öğrendim. Şimdi, Clemmy'nin orada neden bahsettiğini bilmiyorum" -Babam kapıyı işaret etti- "ama bu kadını kaybedemezsin. Gitmesine izin veremeyeceğin kadar iyi biri."

"Sana bunu söyleten ne?" Elimi çenemde gezdirdim. Ona katılmıyor değildim. Ama Mad'de aynı şeyleri takdir ettiğimize inanmakta zorlanıyordum. Açık konuşmak gerekirse,

harika kıcı, sikilebilir ağzı, ukala gözlemleri ve eksantrik eğilimleri.

"Akıllı, şımarık, sevgi dolu ve gözleri kolay gören biri."

Tamam, belki *de* tamamen aynı şeyleri gördük. Sadece onun ağzından çıkanlar daha az iğrençti.

"Ailenize saygı duyuyor. İsteddiği şey için çok çalışıyor. Yüzünde her zaman bir gülümseme vardır, her ne kadar her zaman kolay olmadığından emin olsam da," diye detaylandırdı.

"Baba." Julian yatağın kenarına oturdu ve babasının solgun elini tuttu. Bazen Julian'ın kardeşim olmadığını unutuyordum. O benim kardeşim gibiydi. En azından babam onun halefi olduğumu açıklayana kadar. O andan itibaren Julian sadece "sıradan" bir kuzen olduğunu belirtmekte gecikmedi. Aslında, bugünlerde ona yüzde doksan Ronan Amca diyordu, bunun babamı paramparça ettiğini bilse de. Julian babamın elini sanki balçıktan yapılmış gibi beceriksizce okşadı. Önünde *Aptallar İçin Nasıl İnsan Olunur* el kitabı olsa bile gerçek bir duyguya ulaşmak için numara yapamazdı.

"Belki de kendine bakmanın zamanı gelmiştir. Evde Lori'yle daha çok vakit geçir." Elbette, annem artık *Lori*'ydi. Anne ve babası öldükten sonra kabuslar gördüğünde ona sıkıca sarılarak geçirdiği tüm o uykusuz geceler. Onun için düzenlediği tüm o doğum günü partileri. O acı çekerken döktüğü onca gözyaşı. "Belki de ... emekli olma zamanı gelmiştir," diye bitirdi Julian, sahte bir endişeyle alnını buruşturarak.

"Emekli olmak mı?" Babam bu kelimeyi ilk kez dilinde tattı. Elli beş yıldır bir gün bile işe gitmemişti. Aklından bile geçtiğinden şüpheliydim. Çalışmak onu mutlu ediyordu. Kendini iş bağlamı dışında tanıımıyordu. "Emekli olmamı mı istiyorsun?"

"Kimse emekli olmanı istemiyor," diye tısladım ve Julian'a ölümcül bir bakış fırlattım. "Yanlış duymuş olmalısın. İnsanlar ağzı bokla doluyken konuşursa böyle olur."

"Chase!" Annemin nefesi kesildi.

"Mücadele ediyor." Julian sırtını dikleştirdi ve çenesini dışarı çıkardı. "Ya binada elektrik kesintisi varsa ve o asansördeyse? Ya düşerse? Ya ilaçlarına ihtiyacı varsa ve ilaçlarını verecek kimse yoksa? Pek çok şey ters gidebilir."

Doğru. Mesela seni yanlışlıkla camdan dışarı itebilirim.

"Julian, kapa ," diye tersledim.

"Hissedarlar yakında sorular soracaklar. Bu iki nokta üç milyar dolarlık bir şirket ve iyi olmayan biri tarafından yönetiliyor. Özür dilerim, sadece kimsenin yeterince cesur olmadığı şeyleri söylüyorum." Julian ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Bu tür bir tıbbi durumu kuruldan saklamak etik açıdan yanlıştır. Ya-"

"Kapa çeneni, Jul!" Katie havladı ve gözyaşlarına boğuldu. Ağlamak kız kardeşimin yapacağı bir şey değildi. Çatışmacı olmak da kız kardeşime . Babam hastalanmıştı ve bu aile birdenbire *Sineklerin Tanrısı*'na dönüşmüştü. Ve Julian, klasik orta düzey yönetici -şaşırtıcı derecede özgüvene sahip olmak dışında hiçbir şeyde iyi olmayan- rol *bana* vaat edilmiş olmasına rağmen onun yerine geçmeye karar veren adamdı. Katie bana bir bakış fırlattı. "Annemle babamı eve götüreceğim."

"Ben alırım." Babamın ilaç çantasını alıp omzuma attım.

"Hayır, burada kalabilirler. I . . ." Julian elini babamın koluna koydu. İkimiz de ters ters bakarak onu susturduk.

"Bunu ben hallederim," diye küçük kardeşime güvence verdim.

"Hadi, Chase. Buraya trenle geldin. Benim arabam var ve zaten onlarınkinde kalmak istiyordum. Yarı maratonun başlangıç noktasına yakın."

Başımı salladım, onlara katılmakla Madison'ı eve götürmek arasında kaldım. Ama babamın bütün bir prodüksiyon istemediğini biliyordum -hepimiz ona eve kadar eşlik edersek kendini daha savunmasız hissedecekti- ve ayrıca, Madison'ı eve götürmek istiyordum.

Mad ile işleri bitirmek. Bu muhtemelen birbirimizi son görüşümüz olacaktı.

Babam, *onun kadar iyi olduğunu* söylemişti.
Onu elimde tutamamam çok kötü.

Madison'ın dairesine dönerken kafamda Ethan Goodman'la birlikte olmaması için nedenler saydım. Otuzda durduğumda, sırada en az yüz tane daha olduğunu ve bu konuda ona bir bok söyleyemeyecek kadar gururlu olduğumu fark ettim.

Madison bana endişeyle bakmakla alt dudağını ısırarak arasında gidip geliyordu.

Metro iğrenç derecede sıcak ve tıklım tıklımdı. İçerideki her bir orospu çocuğu ya terliyor, ya elinde yağlı bir paket servis poşeti tutuyor ya da her ikisini birden yapıyordu. Bir bebek mızızlanıyordu. koltukta genç bir çift öpüşüyordu ve bu durum, ayakta durup telefonlarından bir şeyler okuyan takım elbiseli iki adamın sırtları tarafından kısmen maskeleniyordu. Dışarı çıkmak, Madison'ı yanıma almak, bir taksi çağırmak -mümkünse bir Uber Copter- ve Park Avenue'deki daireme dönüp Elliott Smith'i açıp kendimi eski kız arkadaşına gömmek istedim.

Bu aşamada, onun benim için ne olduğunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu.

Sonunda trenden indiğimizde ve onu dairesine kadar geçirdiğimde, bunun muhtemelen onun sokağını son ziyaretim olduğunu fark ettim. Elveda havada asılı duruyordu, şişman ve sinsi ve adil olmayan bir şekilde. Ama ne yapabilirdim ki? Evlenmek istiyordu. Düğünlere takıntılıydı - yaşamak için gelinlik tasarlıyordu, her yerde çiçekleri vardı - ve evliliğin insanoğlunun aklına gelen en aptalca fikir olduğunu düşünüyordum. Hiç bu kadar popüler bir fikrin, bu kadar ilgi görmesine rağmen tekrar tekrar kullanıldığını görmemiştim.

böyle fakir Sonuçlar.Elli yüzde boşanma oran
ortalama, kimse var mı?

Hayır, evlilik bana göre değildi. Ve yine de .

. . Azgın Daisy ile sabah yürüyüşleri.

Anlaşmamız.

Şakalaşmamız.

Post-it Notlarımız.

Tüm bunlardan tamamen nefret etmemeye başlamıştım.

Bu da çoğu insanla olan etkileşimlerim için
söyleyebileceğimden daha fazlasıydı.

"İyi misin?" Mad sonunda apartmanın merdivenlerine
geldiğimizde yüzünü buruşturdu. Tüm yolculuk boyunca sessiz
kalmıştık. Tabii ki iyiydim. Her şey yolundaydı. Beni (*uzaktan*)
rahatsız eden tek şey Ethan'ın yarınki yarı maratonundan
sonra bu merdivenleri atlayarak çıkma fikriydi. Onu nasıl
becereceğiydi. Onun her zaman taze pişmiş ürünler ve
çiçekler kokan tatlı, sıcak vücuduna gömülecek ve
sikişecekti. Onun benimle yaptığı her şeyi yaptığını hayal
etmeye başladım. Alnımdaki damarlar patlamaya hazırды.

Mad elimi tutup iki küçük avucunun içinde sıkarak beni
şaşırttı.

"Size her şeyin daha iyi olacağını söylemek istiyorum ama
gerçekten olmuyor. Bu durumla ilgili tek iyi şey, yakın birinin
ölümünü deneyimlemenin duyularınızı artırmasıdır."

"Duyularımı mı güçlendiriyor?" Burun deliklerimin
alevlendiğini hissederek alaycı bir şekilde sordum. Bir
keresinde duyularımı güçlendirmek için başımı bir peçeteye
örterken ortolan yemiştim. Duyularım Empire State
Binası'ndan daha yüksekti. Yükseltilmeye ihtiyaçları yoktu.

Madison başparmağını avucumun içinde gezdirerek
omurgamda bir ürperti yarattı. "Ölüm artık belirsiz bir fikir
değil. Bu gerçek ve sizi bekliyor, o yüzden hayata dört elle
sarılın. Sevdiğin birinin ölümünü görmenin dehşetini
yaşadığında ve yine de ertesi gün uyanmayı başarabildiğinde

ayakkabı bağcıkları, tatsız bir kahvaltıyı boğazınıza tıkmak, *nefes almak*, hayatta kalmanın trajediden üstün olduğunu fark edersiniz. *Her zaman*. Bu ilkel bir içgüdüdür."

Birbirine dolanmış parmaklarımızı merakla izledim ve birlikteyken hiç el ele tutuşmadığımızı fark ettim. Madison denemişti. Bir kez, birlikteliğimizden birkaç hafta sonra. İlk fırsatta kendimi çabucak çözmüştüm. O zamandan beri denememişti.

Parmakları ince ve bronzdu. Benimkiler uzun, beyaz ve onunkilere göre komik derecede büyüktü. Yin ve yang.

"Annenin ölümünden başka bir şeye nasıl konsantre olabildin?" Huysuzca sordum.

Bana gülümsedi, gözleri dolgun yaşlarla parlıyordu. "Ben yapmadım. Başarana kadar numara yaptım."

Başımı eğdim, alnımı onunkine yapıştırdım ve onu içime çektim. Gözlerimi kapattım. İkimiz de o anda zerre kadar romantizm olmadığını biliyorduk. Bu saf bir gezegen-çılgın-ve-insan-durumu-çöp anı idi. Dünyanın sonu anıydı ve olmayı tercih edeceğim başka bir yer yoktu.

Saçlarımız birbirine değdi ve dokunduğumuz her yerde, her iki kolumuzda da tüylerim diken diken oldu. Gitmesine izin vermek istemiyordum ama vücudumun her zerresiyle bunu yapmam gerektiğini biliyordum.

Onun
için.
Benim
için.

Tam olarak ne zaman sarılmaya dönüştüğünü kestiremiyordum ama daha ne olduğunu anlamadan o bana doğru eğilmişti, ben de ona doğru eğilmiştim ve yaz ışıkları denizinde iki sarhoş gibi sallanıyorduk.

Başını kaldırdı ve gülümsemesi o kadar hüzünlüydü ki yüzünü bir öpücükle silmek istedim.

"Cesursun," diye fısıldadı. "Cesur olduğunu biliyorum."

Öyle olduğumu biliyor muydu? Nedenini bilmiyordum ama bu beni kızdırdı.

"Ben sadece istedim. ." diye başladım, kelimeler boğazımda düğümlendi.

Seni son bir kez becermek mi? 0 salakla gerçekten seks yapıp yapmadığını bilmek mi? Bir pediatri kliniğini yakmak mı?

Sonunda hiçbir şey söylemedim. Sadece merak ettim, neden o da benim gibi olamadı? Layla gibi? Neden eğlenceli, sıradan ve karmaşık olmayan bir ilişki istemiyor?

"Güle güle, Chase." Elimi son bir kez sıktı. Nişan yüzüğünü bana geri vermeyi unutmuştu. Ondan istemedim, çünkü (a) lanet olası yüzük umurumda değildi ve (b) geri vermek için benimle tekrar iletişime geçmesi gerektiğini biliyordum. Tüm hatalarına rağmen, Madison tanıdığım en büyük servet avcısıydı.

Eğildim ve şakağını öptüm, dudaklarımın orada gezinmesine izin verdim. Bir adım geri çekildi ve içeri girdi.

Bina kapısının arkasında kayboluşunu izledim. Sürekli arkasına bakıyordu.

Beni her zaman izlemeye ikna etmeye çalıştığı aptal filmlerdeki gibi bir U dönüşü yapacağını düşünüp duruyordum. Geri koşar, kollarıma atlardı. Öpüşecektik. Yağmur yağacaktı (yaz olmasına rağmen). Onu havaya kaldırırdım, o da bacaklarını belime sarardı ve üst kata çıkıp karanlığa doğru sevişirdik.

Ama giriş kapısının cam penceresinden bana birkaç saniye baktıktan sonra başını salladı ve merdivenlerin ikinci katına çıktı.

Arkamı döndüm ve elimi yüzüme bastırarak, asansörde parmaklarımı köprücük kemiğine sürttüğü andan itibaren onu içime çekmeye çalışarak yürüyerek eve geri döndüm.

Kokusu gitmişti.

ONUNCU BÖLÜM

MADDIE

1 Eylül 2002

Sevgili Maddie,

Eğlenceli bilgi: Karahindiba çiçeği sabahları güneşi selamlamak için açılır ve akşamları yatmak için kapanır. "Yaşlanan" tek çiçektir. Sen daha küçükken, seni her gün parka götürürdüm. Hatırlıyor musun, Maddie? Karahindibalara bakar ve hangilerinin önce beyazlayıp zayıflayacağını belirlemeye çalışırdık. Sonunda beyazladıklarında, toplar ve üflerdik. Rüzgarda kar taneleri gibi dans ederlerdi, sen de onları kovalar ve gülerdin.

Karahindibaları toplayıp üzerlerine üflemede bir sakınca olmadığını, çünkü tohumlarını yaydığımızı söylemiştim. Ölen her karahindiba, kendisi gibi bir düzine karahindibanın doğumundan sorumluydu!

Hayatın sona ermesinde çarpık, pürüzlü bir güzellik vardır. Yaşanmış olması acı-tatlı bir hatırlatmadır.

Anı yakalayın. Her

anı.

Tekrar görüşene dek.

Sevgiler,

Anne. x

Chase'siz üç gün geçti.

Post-it Notlar olmadan üç gün.

Üç gün boyunca Chase içeri girdi, Daisy'yi aldı, dışarı çıktı ve hayatıma geri döndüğünden beri ona yalvardığım gibi başımdan çekip gitti.

Ethan ve benim çok meşgul olduğumuz üç gün - ben hafta sonuna kadar bitirmem gereken birkaç eskizi bitirmekle, o da maraton sonrası (yarı!) ritüelleriyle. Ethan'ın buz dolu bir banyoda oturması ve blogunda buz banyosunun tıbbi yararları hakkında beş bin kelimelik bir yazı yazması gerektiğinden (bunu bana gönderdi; ben göz gezdirdim) resmi birleşme tarihimiz ertelendi. Kaslarının ağrıdığı gün seks yapmaya iyi bir şey olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım ve hala Chase'le geçirdiğimiz o akşam yemeğinin her bir dakikasını düşünüyordum. Özellikle de Hug-Gate beni rahatsız ediyordu. Kimsenin iki yetişkinin bir pediatri kliniğinin dışında kucaklaşmasına bir şey demeyeceğine kendimi ikna etmeye çalıştım. Kulağa tamamen platonik geliyordu ama Chase'in masada birini tereyağı bıçağıyla sakatlayacakmış gibi görünmesi, Julian'ın delicesine keskin içgüdüleriyle birleşince, hâlâ olduğumuzdan endişeleniyordum. Eğer bu Ronan'ın bayılmasına neden olabiliyorsa, gerçeği öğrendiğinde neler olabileceğini ancak Tanrı bilirdi.

Ethan ve ben Salı günü takılmak için plan yaptık. Ethan kendisinin Çin yemeği getirmesini ve benim de "doğru ruh halini" getirmemi önerdi. İsteyken akşam planlarımız için tüm heyecanımı toplamaya çalıştım.

iTunes'da romantik şarkılar çalan bir liste buldum, AirPods'umu taktım ve Peter Gabriel ve Snow Patrol'un şarkılarıyla kafamı salladım. Eski pikabımda yumuşak müzikler açmayı, belki evin etrafına biraz çiçek serpiştirmeyi planlıyordum.

Omzumda bir dokunuş hissettiğimde çizim tahtamda çalışıyordum, Gelin Annesi sonbahar koleksiyonumuz için basit bir elbisenin ana hatlarını çiziyordum (bu koleksiyon üzerinde çalışmaktan nefret ediyordum; bir annem *olmadığını* hatırlatan acı verici bir hatırlatmaydı).

Arkamı döndüğümde DoorDash dağıtım elemanının elinde öğle yemeğimi koyduğu bir poşet görmeye tamamen hazırdım. Ya da belki Nina'nın bana kaşlarını çatıp AirPods'umdaki müziği kısmamı söylemesine. Ama Katie Black'in önümde durup özür dileyen bir gülümsemeyle bana el salladığını gördüğümde neredeyse taburemden düşecektim.

"Merhaba!" Çok yüksek sesle söyledim, yalpalayarak ayağa kalktım. *Telaş*, hissettiklerimi anlatmaya yetmiyordu. Teknik olarak neden burada olduğunu anlayabiliyordum. Yakında baldız olacağımızı düşünüyordu. Pratikte ise meslektaşlarımın bizi birlikte gördüklerinde pek çok soru soracaklarını biliyordum. Özellikle de, Katie Black'in benimle konuşarak ne yaptığını anlamaya çalışan Nina'nın.

Çıktığımız süre boyunca Chase'le olan altı aylık ilişkiyi tamamen gizli tutmayı başarmıştım. En üst kattaki milyarderle yattığımı öğrenirlerse insanların bayram edeceğini biliyordum. İşimizi ayakta tutan mağazanın sahibiyle. Ayrıldıktan altı ay sonra gerçekte çıkmadığım bir adamla çıkarken yakalanmanın ironisi gözümünden kaçmamıştı.

"Selam. Merhaba. Hola." Katie tekrar el salladı, kızarması derinleşti. "Umarım bir şeyi bölmüyorumdur. Düşündüm de . . . şey, normalde öğle yemeğimi ofiste yerim, ama toplantılarımdan biri iptal oldu ve seninle birlikte biraz zaman geçirmemizin iyi bir fikir olacağını düşündüm. Bilirsin, sadece ..." Sözüünü yarıda kesti, tavana baktı ve utanç içinde kendi kendine kıkırdadı.

"Evet!" Çok parlak bir sesle, onu stüdyodan bir an önce çıkarmaya hevesli olduğumu söyledim. Dışarının bin derece olduğunu ve bu sabah yanımda ceket getirmediğimi hatırlamadan önce ceketimi bulmak için sandalyemi yokladım. Onu asansörlere doğru sürükledim. Onu fiziksel olarak asansörlere ittim. "Ne harika bir fikir. Açlıktan ölüyorum. Nerede yemek istersin?"

"La Table?" Balmain çantasını omzuna atmış, şaşkınlık ve endişe karışımı bir ifadeyle bana bakıyordu. La

Table, binamızın altında, tabak başına 300 dolarlık, sabit fiyatlı bir Fransız restoranıydı. Sadece rezervasyonla gidiliyordu (soyadınız Black ya da Murdoch değilse), bu da iş arkadaşlarımdan herhangi biriyle karşılaşma riskim olmadığı anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda Chase'in aptalca yalanı yüzünden bir haftalık kirayı ödeyecek kadar para harcayacağım anlamına geliyordu ama Daisy'nin veterinerinde olduğu gibi bunun faturasını da ona göndermeye tamamen hazırdım.

Asansör kayarak açıldı ve Sven göründü. Soru sorarcasına bana .

"Merhaba. Soru yok, lütfen. Hoşça kalın." O dışarı çıkarken ben de Katie'yi içeri ittim. Katie bana neler olduğunu sormak için ağzını açtı ama ben ondan önce davrandım.

"Maraton nasıldı?" Neşeyle sordum.

"Yarı maraton," diye düzeltti (Ethan'la iyi anlaşılırdı; içten içe gülümsedim). "Ve aslında gerçekten çok iyiydi. Çok eğlendim ve hayır işleri için çok para topladık. Eminim Chase sana bana sponsor olmak için üç yüz bin dolar bağışladığını söylemiştir."

Neredeyse tükürüğümde boğuluyordum. Bunu o mu yaptı? Hiçbir fikrim yoktu. Chase'in her zaman yağmur ormanlarını yakmayı ve kürk giymeyi destekleyen biri olduğunu düşünmüştümdür. Çok sinir bozucu bir şekilde ruhsuz görünüyordu. Birlikte olduğumuz zamanlarda bile, çelikten ve insan düşmanlığından yapılmış karanlık bir kabuk vardı, tam olarak geçemiyordum. Hâlâ nişanlı rolümü oynayarak usulca başımı salladım.

"Tabii. Evet. Kesinlikle."

Bir olumlu cevap yeter, Maddie.

Asansörden çıktık. Ronan'ın nasıl olduğunu sordum (iyi değil), sonra yarı maratona tamamladığı için ona iltifat ettim. Bana gelecek yıl tam maraton koşmayı planladığını söyledi. Sonra neden nişan yüzüğümü takmadığımı sordu.

"Gerçekten bunu büyütmemeyi tercih ederim." Yüzümün kızardığını hissettim. Yani, bu ve aslında kardeşiyle nişanlı olmadığım gerçeği. İstedikini seç. Panik alarmları çaldı

vücudumda. Yalan söylemek tamamen, inanılmaz derecede boktan hissettirdi.

"Neden? O teknik olarak senin patronun değil. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"İstiyorum, istiyorum." Chase'in beni kovacağından ya da rütbemi indireceğinden endişelenmiyordum. Kalbimi minicik parçalara ayırmasından endişeleniyordum. "Hâlâ insanları yanlış yönlendirebileceğini düşünüyorum. Kardeş bir şirket olması ve Chase'e rapor vermiyor olmam, bunun iyi koktuğu anlamına gelmez."

"Hmm," diye yanıtladı Katie. Yüzümün kızarmasından dolayı kafam patlamadan önce konuyu değiştirmek için iyi bir zamandı.

"Elbiseni çok beğendim," diye cıvıldadım. Diz hizasında kahverengi bir elbiseydi. Sert ama gerçekten zarıftı.

Katie şaşkın bir kahkaha attı. "Korkunç giyiniyorum. Her şeyin arasına karışmak istiyorum."

"Neden?" Merak ettim. Açıkçası, benim tam tersi bir sorunum vardı.

"Çünkü görünmekten hoşlanmıyorum. Bu benim anksiyete sorunumun bir parçası. Julian ve Chase'in doğuştan sahip olduğu özgüven bende yok. Her zaman kendi kendime, insanların benimle tanıştıklarında ilk gördükleri şeyin paradan geldiğim ve babamın mecbur kaldığı için bana harika bir iş verdiği olduğunu düşünürüm."

"Berbat olsaydın seni tutmazdı. Ronan hakkında o kadarını biliyorum." Binadan çıkarken başımı salladım. "Ve güven bir ev gibidir. Onu tuğla tuğla inşa edersin. Her tuğla önemsiz görünebilir ama bir süre sonra geri adım attığında çok ilerleme kaydettiğini fark edersin." Annem bana şöyle demişti. "Özgüvenli giyinmek ilk adımdır."

"Bir ara birlikte alışverişe gitmeliyiz. Bana yardım edebilirsin," diye önerdi Katie, restorana girdiğimizde dudağını ısırarak. Tam cevap vermek üzereydim ki şef garson bizi karşıladı ve pencere kenarındaki en iyi masaya oturttu. Sessizliğimi reddetme olarak algılayan Katie

Gözlerini menüsüne dikmiş, titreyen parmakları boynunda geziniyordu.

"Bunu çok isterim Katie," dedim. "Gerçi ağabeyinin bunu onaylayacağından emin değilim. Kıyafetlerim konusunda benimle hep alay eder."

"Bu sadece onun senin saç örgünü çekme versiyonu." Güldü ve suyundan bir yudum aldı. "Seni ne kadar sevdiğini biliyor olmalısın. Senin muhteşem olduğunu düşünüyor."

Öyle mi? Chase'in beni çekici bulduğunu düşünmek çok da zor değildi -bir süre benimle çıkmıştı- ama moda anlayışımın ne kadar berbat olduğunu belirtmek dışında görünüşüm hakkında nadiren yorum yapardı.

Sahte nişanlımla olan sahte ilişkim hakkında sahte baldızıma "Bazen daha derli toplu görünmemi isterdi diye düşünüyorum," dedim. Bana bunu söyleten şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Önemi de yoktu zaten.

Katie homurdanarak menüsünden başını kaldırdı. "Hiç sanmıyorum."

"Sen istemiyor musun? Amber gibi biri daha uygun görünüyor."

Katie'yi daha fazla bilgi için bilinçaltımda yemlemiyordum ama bunun yapıcı olmadığını biliyordum. Garson siparişimizi almak için geldi. Katie'nin ikimiz için de sipariş vermesine izin verdim, çünkü menüdeki çoğu şeyi telaffuz edemiyordum ama aynı zamanda ilk etapta iyice bakamayacak kadar gergindim. Garson gittikten sonra Katie peçeteyi açıp kucağına yaydı. "Nasıl geçtiğini hepimiz biliyoruz."

"Ne nasıl gitti?" Bastırdım.

Dur, Maddie, dur.

"Chase ve Amber."

Chase ve Amber diye biri mi vardı? Ve hepimiz nasıl gittiğini biliyoruz? Gerçekten mi?

Nabzımın rahatsız edici bir şekilde enseme vurduğunu hissederek başımı salladım ve Chase ile Amber hakkında her şeyi bildiğimi onayladım. Panik boğazıma kadar tırmandı.

"Evet, anlaşıyorlar," diye ciyakladım sonunda. Hamptons'dan bir an aklıma geldi. Amber ben duştayken odamızı ziyaret etmişti. Kısık sesler, ardından yoğun bir sessizlik. Bir sırrı paylaşıyorlardı. Bundan emindim.

"Bu yetersiz bir ifade." Katie homurdandı, sonra San Pellegrino'yu yudumladı. "Bazen annemle babamın ona yaptıklarından sonra onu aileye kabul etmelerine şaşıyorum. Yine de başka seçenekleri yoktu, değil mi?"

"Hayır," diye kabul ettim, vücudumun o anda tam olarak ne hissettiğimi tanımlayamayacak kadar çok duyguyla canlandığını hissediyordum. Endişe mi? Heyecan mı? Kızgınlık mı? "Katılıyorum. Amber'ın yaptığı hiç hoş değildi."

Ona ne yaptı böyle?

"Her neyse, seni bulduğu için çok mutluyum. Dürüst olacağım: Bu durumdan kurtulabileceğini hiç düşünmemiştim. İşler kötüye gittikten sonra olmaz. Amber'dan sonra ve senden önce hiç ciddi bir kız arkadaşı olmamıştı."

Chase ve Amber çıkıyorlar mıydı? Ama bu nasıl ?
Kardeşiyle birlikte.

"O benim." Pahalı maden suyu bardağımı gülümseyerek onunkıyla tokuşturdum. "Sürprizlerle dolu."

Ve yalanlar. Ve suçluluk. Ve muhtemelen vücudumun içerdiği tüm birikmiş saldırganlık ve pişmanlık sayesinde huzursuz bağırsak sendromu.

Tam #chamber (anında uydurduğum Chase-and-Amber gönderi adı) konusunu derinlemesine incelemeye çalışacaktım ki Katie ayağa fırladı ve heyecanla elini salladı. Kime baktığını görmek için başımı arkaya doğru çevirdim.

Chase.

Bize doğru geliyor.

Yüzünde ukala, her şeyi söylemeye cesaret bir gülümsemeyle.

O kadar acımasızca büyüleyici görünüyordu ki, Chris Hemsworth'ün kendine özgü siyah takım elbiselerinden birinin içindeki halini takdir etmek için kendime iki saniye izin verdim - uzun, geniş ve daha büyük

Her zamanki programım olan ona öfkelenmeye dönmeden önce.

Onun burada ne işi vardı?

"Gelebilmenize çok sevindim! Tanrım, yüzüne baksana. Çok şaşırdı." Katie şaşkınlığımı sevinçle karıştırarak güldü. "Daha yeni sipariş verdik. Aç mısın?"

"Hayır, bir hissedarla öğle yemeği yedim," dedi Chase rahatça, oturduğum yere doğru eğildi, boynumu tuttu (boynumu tuttu!) ve ağzıma sert bir öpücük (!@#^%\$!) kondurdu. Dudakları benimkilerin üzerindeydi. Sıcak, sert ve inanç doluydu. *Bu* öyle bir öpücüktü ki, "Yaptığın her şey için teşekkür ederim" değil, "*Bu gerçekleşiyor*" diyordu. *İyi bir hayatın olsun.* Onu merdivenimde otururken bulduğumda başladığımız bir şeyin devamıydı. Hafızamdan silmek istediğim ayak parmaklarımı kıvrandıran bir anın içine sarılmış bir yıkımdı.

O. Öyleydi. Mükemmellikti.

Arkasına yaslandı, yanımdaki koltuğa otururken bana şeytanca sırttı, gömleğini düzeltti ve nasıl giyineceğini bilen zengin erkeklerin yaptığı gibi puro pantolonunu ayarladı. Ona ters ters baktım, hâlâ o yakın dudaklı öpücüğü her yerde hissediyordum. Ağzım. Yanaklarım. Göğsümde. Göbek deliğimin altında nasıl zonklatacağını bildiği yer.

"Toplantı nasıl geçti?" Katie cıvıladı. Chase, Julian'ın yapamadığı ve onun yerine temizlemek zorunda kaldığı bir şey hakkında atıp tutmaya başladı. Bu fırsattan yararlanarak çantamdan telefonumu çıkardım ve ona kısa bir mesaj yazdım. Evet, Cuma günü akşam yemeğinden döndükten hemen sonra numarasını silmem gerekiyordu ama sanırım unutmuştum. Chase benim evrenimin merkezi falan değildi.

Maddie: Yaptım. Sen. Sadece. Öptüm. Beni mi?!?!

Mesajımın cevapsız kalacağını biliyordum, bu yüzden telefonumu kucağıma koydum ve ekstra peynirli soğan çorbası olan başlangıç yemeğime gömüldüm. Chase iş toplantısı hikâyesinden bir nefes aldı ve anlatma sırası Katie'ye geldi

Pazarlama departmanından birinin nasıl işleri berbat ettiğini ve tüm sonbahar kataloğunu iptal edip sıfırdan başlamak zorunda kaldıklarını anlatıyordu. Chase'in gözleri aşağı kaydı, parmakları telefonunun ekranında gezinmeye başlarken dudaklarında küçük bir sırıtış belirdi.

Katie hikâyesini bitirdi. Chase, Julian ve Ronan'ın bir keresinde bir etkinliğin ortasında gıda zehirlenmesi geçirip doğrudan bir yatırımcının kucağına nasıl kustuklarına dair bir hikâyeye karşılık verdi. Ondan hâlâ bir mesaj gelmemişti. Birkaç dakikada bir telefonuma baktım, kafam karışmıştı.

"Utanç verici hikâyelerin var mı Maddie?" Katie sordu.

Başımı kaldırdım. O anın içinde olmadığım için suçlanmış gibi hissettim. Kendimi toparlamaya çalışarak boğazımı temizledim. "Elbette." Kardeşine yan gözle baktım. Kanım öfkeyle kaynıyordu ama Katie bunu bilmiyordu. Çenesini elinin üzerine dayamış, az önce bize servis ettikleri ana yemeği (ratouille) görmezden gelerek benim keyifli ve komik girdimi bekliyordu.

"Utanç verici bir hikâye mi istiyorsun? Tamam. Eskiden bir adamla çıkıyordum... tam bir pislikti," diye ekledim ve metalik bir kahkaha attım. Katie de bana eşlik etti ve Chase'e çok tatlı bir göz kırpışı gönderdi. "Söylemeliyim ki, en başından beri cennette yapılmış bir eşleşme değildik, ama nereye gittiğini görmek istedim. Ayrıca, ciddi olduğumuz izlenimine kapılmıştım. Bana dairesinin anahtarını verdi, yaklaşık üç ay sonra."

Chase içkisinden bir yudum alarak umursamaz bir tavırla, "Belki de ona lojistik açıdan mantıklı gelmiştir," dedi. Sanki o ve Katie benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi kararsızca Katie'ye baktı.

Ona kibar bir gülümseme gönderdim. "Pardon tatlım, bu senin hikayen mi benimki mi?"

Çenesi çalıştı. Gözleri uyarı ile bulutlandı.

Benim için bunu mahvetme, dediler. Ama onun için ya da kendim için iyi olanı yapmayı geçmiştim. Aklımı kaçırmıştım.

İntikam. Bedenimde kaynayan ve aylarca gözyaşı döktükten sonra ağzımdan dökülerek yükselen acıyla.

Katie'ye döndüm. "Bir adamla çıkıyorum ve bana dairesinin anahtarlarını verdi. Bugün onun doğum günü. Düşünüyorum da, ona en romantik, en seksi şekilde sürpriz yapacağım..."

Katie güldü. "Çıt, Chase, bir sonraki bölüm için kulaklarını kapatmak isteyebilirsin."

"Merak etmeyin. O bu hikâyeyi iyi bilir." Ona bir bakış attım, vurucu cümlemi söylemeye hazırdım. "Arkadaşlarıyla içmeye gittiğini biliyordum. O ayın başlarında bana aldığı Louboutin topuklu ayakkabılar, kırmızı bir tanga ve dantelli siyah bir sütyenden başka bir şey giymeden -topuklulara uyması için- yatağında, onun için yaptığım beyaz çikolatalı pastanın yanında onu bekledim."

"Yatağının her yerini dağıttı." Chase konuşmamı kesti, sonra Katie ona bakmak için başını çevirdiğinde hızla geri çekildi. "Tahmin ediyorum. Kim yatağın üzerine pasta koyar ki?"

"Uzun lafın kısası," diyerek Katie'nin dikkatini tekrar bana çektim, "sonuçta benim arkadaşlığıma ihtiyacı olmadığı ortaya çıktı, çünkü yatak odasına ben olmayan bir kadınla girmişti. Oh, ve gömleğinde ruj lekesi vardı. Ne kadar klişe, değil mi?" Acıyla gülümsedim, Chase'in viskisine uzandım - sert bir içki sipariş eden tek kişi oydu - bir dikişte içtim ve masaya çarptım. "Bu nasıl utanç verici?"

Katie'nin yüzündeki ifadeden, acımayla karışık korku ve okumakta zorlandığım başka bir şeyden, bunun aklındaki türden bir hikaye olmadığını anlayabiliyordum. Katie elini benimkinin üzerine koydu, nefesini tutmaya çalışıyordu. Biraz geç de olsa gözlerimin parladığını fark ettim. Gözyaşlarımı tutuyordum. Ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Chase'i tamamen unutmuştum. Unutmuştum.

"Bunun başına gelmesine çok üzüldüm Maddie. Bunun hiçbir mazereti yok."

"Hiç," diye kestirmeden kabul ettim, nefeslerimi yutkunarak, birbiri ardına şışman nefesler alarak. "Hem de hiç."

"Bu çok üzücü," dedi Katie sessizce. "Tahminimce bundan daha fazla kalmadın."

Homurdandım. "Doğru tahmin ediyorsun. Ne derler bilirsin, bir kere aldatan her zaman aldatır."

"Bu duyduğum en aptalca şey," diye araya giren Chase, garsona elini sallayarak içkisini doldurmasını işaret etti. "Bu, kazara adam öldürme olayına karışan herkesin seri katil olduğunu söylemek gibi bir şey."

"Aldatmak tesadüfi değildir," diye belirttim. "Bu düpedüz bencilliktir."

"Her hikâyenin iki tarafı vardır," diye karşılık verdi Chase, yontulmuş elmacık kemiklerine renk gelmişti. "Belki adamla konuşmaya zahmet etseydin-"

"O sırada başka biriyle meşgul görünüyordu." Bir parça ekmek kopardım ve ağzıma attım. Öpüşmeyle ilgili mesajıma *hâlâ* cevap vermemişti. Katie aramıza baktı, çene çizgisi sertti, duruşu şaşırtıcı derecede sıkıydı. Bunu yüzünden anladım. Konuyu kapatmaya karar verdiği ve sanki büyük bir duygu ve sır madenine adım atmamışız gibi davranmaya karar verdiği an.

"Yani ..." Boğazını temizledi ve etrafımıza bakındı. "Chase'le hayatına devam ettiğine göre ... ne zaman evlenmeyi düşünüyorsun? Bir tarih var mı?"

"Randevu yok. Hayır," dedim, *hâlâ* Chase'in mavinin en koyu tonundaki bakışlarını tutarak. "Uzun bir zaman ayırmayı düşünüyoruz. Bilirsiniz, planlama ve diğer şeyler için."

"Bir yıl gibi mi?" Katie sordu.

"Daha çok on yıl gibi," diye ısırdım.

Maskaralığımızın ağzımdan kaçmasına izin verdiğimi biliyordum ve kendimi tutabilmeyi diliyordum. Katie ile gerçekten arkadaş olmak istiyordum. Chase'le olan sahte nişanımın nasıl sonuçlanacağından bağımsız olarak onu alışverişe götürüyor ve onunla vakit geçiriyordum. Chase'in buraya gelip her şeyi mahvetmesi beni hazırlıksız yakalamıştı.

beni izinsiz öptü, bu da beni tamamen şekilden şekle .

Şakaklarıma masaj yaptım ve gözlerimi kapatıp homurdandım. "Sanırım bir şeye yakalanıyorum. Bu hafta içinde telafi etmeme ne dersin Katie?"

"Elbette." Aramıza .

Gözlerimi açtığımda Chase'in hesaplara ilgilendiğini gördüm. Kendi payıma düşeni ödemeye çalıştım, kredi kartımı ona doğru kaydardım, ama o sadece elini benimkinin üzerine koydu ve bana gülümsedi.

"Asla, tatlım." "Tam bir centilmen."

"Hiçbir fikrin yok."

"Bu" -geriye yaslandım, onu boğazlama dürtüsüne karşı koydum- "doğru."

Şeytana biraz sempati duyarsan olacağı budur, diye düşündüm acı acı. Seni cehenneme sürükler ve yanarsın.

Amerika'nın dört bir yanındaki gelinlerin anneleri, düşen kızgın, keskin hatlara sahip bulanık görünümlü elbiseler satın alacaklardı. Tasarımlarım her zamanki temiz ve romantik tarzıma uymuyordu.

Chase ve Katie ile yediğim yemekten sonra o kadar öfkeliydim ki çizim yapmaya çalışırken üç kâğıdı yırttım. Telefonum bir mesajla çaldığında bulanık bir kadın vücudu şeklinin önünde oturuyordum -üzerinde henüz bir giysi yoktu-.

Chase: Eminim hala o öpücüğü düşünüyorsundur.

Ofise döner dönmez çamaşır suyu içtim. Biraz yardımı oldu.

Ne yaptığını sanıyordun sen?

Chase: Sevgi dolu nişanlıyı oynuyor.

Oyun bitti. Bir anlaşmamız vardı ve ben üzerime düşeni yaptım.

Beni pusuya düşürdün. Orada olacağımı biliyordun. Bunu neden yaptın?

Chase: Nişan hikayemizin daha da pekiştirilmesi gerektiğine karar verdim, çünkü sen gidip Taytlı Adam'a herkesin içinde sarıldın.

Chase: Ekstra uzun.

Chase: Filmlerdeki çiftler gibi.

Arkadaşım olduğunu söyledim!

Chase: Yine de oldu.

Chase: (Bu oldu, değil mi?)

Evet. Geçen hafta stresle fazladan kurabiye pişirdim ve ona biraz getirmeye karar verdim.

Chase: Ne tür bir insan erkek arkadaşıyla çocuk kliniğinde öpüşür?

O. OLDU. SADECE. BİR KUCAKLAŞMA!

Ross'un Rachel'a "MOLADAYDIK" diye bağırması gibi hissettim.

Bekle, neden kendimi sana karşı savunuyorum?

Chase: Çünkü ben senin nişanlınım.

Maddie: SAHTE FANCA.

Chase: Bunu annemin gelecek hafta bizim için planladığı gerçek nişan fotoğrafı çekimine söyle. Detayları birazdan sana mail atarım.

"Gawwwd," dedi Nina arkamdan avazı çıktığı kadar bağırarak. "Mesajları bile yüksek sesle yazıyorsun. Yazdığın her şeyi fısıldadığının farkında mısın? Çok basitsin."

Asansörlere doğru hışımla ilerlemeden önce kalemimi düşürdüm. Kapanmakta olan bir asansöre bindim, kapıları açmak için ayağımı içeri attım, sonra en üst kata, Black & Co. yönetimine giden düğmeye bastım. Oraya daha önce hiç adım atmamıştım ve ortalığı birbirine katarak içeri dalma ihtimali pek de cazip değildi. Ama daha fazla dayanamadım. Chase'in anlaşmamızdaki tüm kuralları çiğnediği çok açıktı. Tüm yolculuk boyunca ayağımı yere vurdum.

Chase'e ulaştığımda onu öldürmenin yollarını arıyordum.

Bıçak. Silah. Kundakçılık. Olasılıklar sonsuzdu, gerçekten.

Asansör açıldı. İlgüdüsel olarak kendimi dışarı attım ve doğruca en büyük akvaryum ofise ilerledim.

"Hanımefendi!"

"Affedersiniz!"

"Geçiş izniniz var mı?"

Kekeleyen resepsiyon görevlileri ve telaşlı sekreterler peşimdeydi, mantıklı üzerinde tökezleyerek arkamdan geliyorlardı. Uykulu bir takım elbiseli adam sürüsü, ellerinde kâğıt ve dosya yığınlarıyla ofisin kenarından beni izliyordu. Chase'in ofisinin cam kapısını avucumla tokatlayarak açtım.

"*Sen!*"

Piç okuduğu belgelerden başını kaldırıp bakmadı bile. Sadece bir sayfayı çok yavaş çevirdi ve okuduğu şeye kaşlarını çatıyormuş gibi yaptı. Bunu içeri girmem için bir davet olarak algıladım. Omuzlarımın arkasında iki resepsiyonist belirdi.

"Çok üzgünüm, Bay Black; az önce patladı-"

"İsim etiketini bile görmedim! Güvenlik yolda."

"Sorun yok." Sorun olmadığını ima eder bir şekilde sözlerini kesti. "Gidin."

İkisi şaşkın bir bakış attıktan sonra hep birlikte başlarını eğip koşar adımlarla ofisten çıktılar. Chase sonunda başını kaldırıp belgelerine baktı. Ofisinin ortasında çağrılan biri için şaşırtıcı derecede sakin görünüyordu.

"Bayan Goldbloom, nasıl yardımcı olabilirim?"

Çalışma ortamının heyecan verici zenginliğini görmeyi reddederek cam kapıyı arkamdan kapattım. Krom masa, devasa Apple ekran, Manhattan'a bakan tavandan tabana pencere ve gri-beyaz mobilyalar.

"I-" Başladım ama beni durdurdu, avucunu yukarı kaldırdı, sonra masasındaki çekmeceyi açtı ve ofisindeki siyah perdeleri kapatmak için kullandığı uzaktan kumandayı çıkardı

otomatik olarak. Göz kırptım. Şimdi yalnızdık ve dünyadan tamamen gizlenmiştik. Meslektaşları hiçbir şey göremiyordu ve ben sadece ne düşündüklerini tahmin edebiliyordum.

Ofis seksi. Tanrım, ondan ve oyunlarından nefret ediyordum.

"Ne diyordun?" Arkasına yaslandı, gözlerinde eğlence parlıyordu. Bu iyi bir soruydu. Ne diyordum? Başımı salladım.

"Kalbimin iyiliğinden faydalanıyorsun. Sana o yemekten sonra ilişkimizin bittiğini söylemişim. Beni öpmeye ya da benimle fotoğraf çektirmeye hakkın yok."

"Daisy'yi her gün
gezdireceğim." "Ne zamana
kadar?" Alay ettim.

"Babam ölene kadar," diye kesin bir dille cevap verdi.

Cümlesinin ağırlığının içime çökmesine izin vermemeye çalıştım ama yine de omuzlarımın çöktüğünü hissettim. "Chase," dedim usulca. "İkimiz de onun yaşayabildiği kadar yaşamasını istiyoruz. Bu ikimiz için de adil değil."

"Ne istediğimizin canı cehenneme - en iyi ihtimalle birkaç ayı var," diye homurdandı, gözlerini benden kaçırarak. "Muhtemelen daha az."

"Bu sürdürülebilir değil." Sesim o kadar kısıktı ki daha çok nefes alıyormuşum gibi geliyordu.

"Sürdürülebilir olmamıza gerek yok. Biz plastik poşet değiliz."

"Seninle evcilik oynayacağıma kafama bir tane sararım daha iyi," diye mırıldandım ve hemen sözlerime pişman oldum. Acı çekiyordu. Tüm varlığı bu gerçeği kanıyordu. Babasından bahsetme şekli, akşam yemeğinde masanın karşısından ona bakışı.

Chase oturduğu yerden kalktı ve bana karanlık bir sırıtışla baktı. "Berbat bir yalancısın."

"Yalan söylemiyorum."

"Katie'ye ayrılık hikayemizi anlattığında gözlerin yaşarmıştı. Beni unutamadın." Masasının üzerinden öne doğru eğildi, dudaklarını dudaklarıma değdirmesine sadece bir nefes kalmıştı.

"Bununla birlikte, tahminlerinizin aksine Ben."

Alt dudağımın titrediğini hissettim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Buradan çıkmak istiyordum. En başta ofisine gelmeme neyin sebep olduğundan bile tam olarak emin değildim. Chase masasının etrafında döndü, her santimi nefret etmeyi sevdiğim havalı bir iş adamıydı.

"Madison." Adım bir emirdi.

Masasına yaslanmış, ayak bileklerini kavuşturmuş, ellerini ceplerine sokmuş bir halde dururken çenemi meydan okurcasına öne doğru uzattım. "Sahte ilişkimizi yeniden başlatmak istiyorum," dedi.

"Windows PC olmaması çok kötü."

"Öyle olsaydı, tamamen yeniden biçimlendirir ve yedi ay öncesine geri alırdım," beni şaşırttı. Kokusundan bir esinti sistemime doğru yol aldı. Çam, ahşap, erkek ve satın alınamayacak bir zenginlik. O bir güneşti. Güzel, kör edici ve sizi diri diri yakabilecek güçte. Ve ben onun takımyıldızında sadece bir yıldızdım. Küçük ve önemsiz, çıplak gözle tamamen ayırt edilemez.

"Seni onunla yakalamadan çok önce batırdın."

Ama bunu söylerken bile bunun gerçek olmadığını biliyordum. En azından tam olarak değil.

Onu yatıştırmak için kendimin sulandırılmış bir versiyonu olmuştum, sonsuza dek bir şehit.

Beni umursamayan ve tanımak için hiç zahmet etmeyen egomanyak, bencil bir playboydu. Ama mesele şu ki, eski Maddie ona bu şekilde davranmasına izin vermişti. Ancak şimdiki halim buna izin vermiyordu. Hem de hiç.

Gözlerim onun bakışlarından ağzına kaydı, göz bebeklerimin ardında ne olduğunu ona göstermemeye kararlıyım. Ona gösterdiğim sempatinin bir kısmını bile neden bana gösteremediğini ve beni rahat bırakmadığını merak ediyordum. Onun varlığı bile beni parçalıyordu.

"Madison," diye .

"Chase."

Parmakları boynumun kenarında geziniyor, bakışları benimkileri kavırıyor, aramıza koyduğum ince kararlılık duvarını delip geçiyordu. Ölmek istiyordum. Ölmek çünkü Chase'in boynuma dokunması, Ethan tarafından tamamen öpülmekten ve ellenmekten daha fazla cinsel olarak çıldırtıcı hissettiriyordu.

"Fazla zamanı yok ve eğer şimdi görüşmeyi kesersek Julian bir haftadan kısa bir süre içinde maskaralığımızı ortaya çıkaracak."

"Ne öneriyorsun?"

"Şimdilik birbirimizi görmeye başlayacağız."

"Hayır." Midem boş hissediyordum, sesim içimde zıplıyordu.

O.

"Neden?"

"Çünkü senden nefret ediyorum."

"Sana doğru eğildiğimde vücudun bana farklı bir hikaye anlattı.

seni daha önce öptüm." Yırtıcı bir şekilde bana doğru ilerledi, hareketleri zarif ve pürüzsüzdü. Eli boynumun hassas etini pençeledi ve karnım dokunuşunu onaylayarak lezzetli bir şekilde sıkıştı. O haklıydı. O karanlık ve günahkâr olan her şeydi. Ona teslim olmamak imkânsızdı.

"Bedenim bir yalancı." Kelimeler dilimde ağırlaştı. "Ağzın öyle, ve eğer gerçeği becermek istemiyorsam dışarı."

Uzaklara baktım, çevremde onun gittikçe yaklaştığını izliyordum. Üç adım geri attım. Aramızdaki mesafeyi bir adımda yedi. Geriye doğru yürüdüm. O da beni takip etti. Sonunda sırtım siyah panjurlara çarptı. Chase kollarını başımın üzerine koyarak beni sıkıştırdı, dudaklarında tehditkâr bir alay vardı.

Artık engeller yok. Sadece biz ve havada tatlı bir duman gibi duran o kalın, neredeyse elle tutulur gerilim.

"Eğer benden nefret ediyormuş gibi yaparsan ..." Sesi ipek ve kadife gibiydi, sıcak nefesi enseme okşuyordu. "En azından ciddiymişsin gibi yap."

Ağzı ağır çekimde benimkinin üzerine inerken dizini kalçalarımın arasına soktu. Vücudu

çerçevem. Orada öylece durdum, gözlerim açık, ağzının benimkiyle buluşmasını dehşet içinde izledim. Yine de onu kendime çektim, tırnaklarım kürek kemiklerine batıyordu. Dudakları sıcak ve yumuşaktı. Hatırladığımdan daha yumuşaktı. Farklı hissediyordum. Sanki dudaklarımızın bu kısa fırçası aracılığıyla onun ruhu benimkine dokunuyordu. Onun kollarında olmanın, kokusunun, sıcaklığının ve hissinin kuyusundan içmenin bu kadar yüklü hissettirmesi beni şaşırttı ve korkuttu.

Tadı viski ve naneli sakız karışımı gibiydi, keşfediyor, yokluyor, diliyle içeri dalmak için izin bekliyordu. Öpüşürken iç çektim, kaslarımın rızam olmadan gevşediğini hissettim.

Chase ellerini yanaklarıma koyup güçlü parmaklarıyla beni çerçevelediğinde bir arzu havuzuna dönmüştüm. "Bu kötü bir fikir," diye fısıldadığımı duydum ama yine de onu bırakmadı.

İnledi, dilinin ucu benimkine değdi. İkimizin de içinden bir akım geçti ve birbirimizin içine doğru titredik.

"Keşke başka biri olsaydın." Dudakları benimkilerle konuştu. "Ruhsuz, benim gibi."

Sözlerini aç bir öpücükle yutmadan önce kapı uçarak açıldı.

"Ronan üçüncü çeyrek büyüme raporunu bekliyor..." Julian eşikte durdu, elinde bir dosya vardı, gözleri üzerimizdeydi. Chase'in ağzı benimkini hızla terk etti ve bakışlarım yere düştü. Dehşete kapılmıştım ama nedenini bilmiyordum. Julian'a göre biz Chase'in ofisinde takılan nişanlı bir çifttik. Eğer bir şey varsa, yakalanmak faydalıydı, öyleyse neden kendimi sahtekâr gibi hissediyordum?

Julian parmaklarını kapı kolunun üzerinde kıvrarak başını yana eğdi. Gülümsemesi, iki aşk kuşunu gizli bir an yaşarken yakalamış birinin gülümsemesi değildi. Bir fareyi neşterle parçalara ayırıyormuş gibi görünüyordu. "Lütfen, benim yüzümden durma."

Chase beni kolunun altına aldı. İlk kez onun tarafından korunduğumu hissediyordum ve bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum.

"Maalesef bu bir dikiz şovu değil, dolayısıyla perdeler kapalı. Ve lanet *kapı*. Otobüste mi doğdun sen? Kapıyı çal, Allah kahretsin."

Julian omzunu kapının pervazına dayadı, şimdi sırtıyordu. "Yüzün kızarıyor mu, kardeşim? Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Evet. Eğer içkine işeme şansım olursa, emin ol bunu yapacağım. İkinci bir düşünce yok."

"Çok ... *huysuz* görünüyorsun." Julian çenesini ovuşturarak aramıza baktı. "Ne yalan söyleyeyim, birlikte olmaktan bile rahatsızım."

"Dün yatağını birlikte kırdığımızda çok rahat hissettik, değil mi bebeğim?" Chase başıma kişisel olmayan bir öpücük bıraktı. Sertçe başımı salladım, şu anda Chase'i azarlamaktan çok Julian'a çakmakla ilgileniyordum.

"Merak etmeyin. Bu öğleden sonra yenisini göndereceğim." Chase çenemi sevgiyle kucakladı. İtaatkâr nişanlıyı oynamakta iğrenç derecede iyiydi.

"Beyaz olsun. Yeniden dekore ediyorum." Ben de eşlik ettim.

"Saçmalık, bokla tanış. Ben dün doğmadım." Julian'ın boncuk gibi gözleri yuvalarında dans ediyordu. "Yalan söylüyorsun. Birlikte değilsiniz ama Chase şu anda senin gözüne girmeye çalışıyor ve sen de saf küçük bir kız olarak buna kanıyorsun."

Gururumu -ve öfkemi- yuttum ve gülümsememi korudum. Bir parçam da aynı şeyi düşünmüştü. Chase'in aniden beni öpmeye ve benimle ilgilenmeye başlamasının nedeni beni yakınında tutmak isteyip istememesiydi. Bizim sahte-gerçek-birlikte olmamızı istediğini çok iyi biliyordum. Bir çiftin tüm avantajlarıyla, ama bağlılık ve duygular olmadan.

"İma ettiğiniz şeyi gerçekten takdir etmiyorum," dediğimi duydum şen şakrak, müşteri odaklı, hepimiz bir arada olamaz mıyız sesimle. "Chase ve ben neredeyse bir yıldır birlikteyiz. Clementine'in bana söylediklerinin ışığında

biraz şüpheli olduğunuzu, ancak şu anda gereksiz yere kaba davrandığınızı söyledi."

"Ah, Maddie," dedi Julian melodramatik bir sesle, "*Ah, seni küçük aptal,*" der gibi. "İkiniz de bütün o süre boyunca birlikte olmadığınızı biliyoruz."

"Öyle mi?" İğnelemeye çalışarak canlandım. Chase'in vücudu yanımda sınırsız bir kıkırdamayla titredi.

"Tabii seni en az üç kadınla aldatmadıysa. Chase özel işlerini saklamakta pek iyi değildir.

. . şey, özel. Ve küçük kardeşimi kontrol etmek için ona sürpriz ziyaretler yapmayı seviyorum." Chase'e göz kırptı.

Julian'ın verdiği bilgi benim için sürpriz olmasa da fiziksel olarak midemin bulandığını hissettim. Chase'in biz ayrıldıktan sonra kadınlarla takıldığını biliyordum. Sven bana bunu açıkça söylemişti. Yine de onun kolunu üzerimde hissetmek ve bunun doğru olduğunu bilmek beni bir sefalet ve kendinden nefret yumağı haline getirmişti.

"Her şey affedildi ve unutuldu," dedim rahatça, boğazımdaki safrayı yutarak. O anda Chase'den o kadar nefret ediyordum ki, onu bir çizim kalemiyle bıçaklamak istiyordum. Kendimi Eliza Hamilton gibi hissediyordum. Zeki ve yıkıcı kocası yaptığı işleri itiraf ederken, yüzünü kurtarmak için dünyaya gülümsüyordu.

"Öyle mi?" Julian alaycı bir kaşını kaldırdı.

"İnsanlar her hata yapar," diye .

"Evet. Müstakbel kocanız bunun canlı bir kanıtı gibi görünüyor. Ve şimdi de sadık olduğunu tahmin ediyorum?"

"Karının olabileceğinden çok daha fazla." Chase omuz

silkti. "Dikkat et." Julian uyarıcı bir parmak kaldırdı.

"Yeterince gördüm." Chase dişlerini emdi, yüzünde alaycı bir sırıtış vardı. "Ve kardeşçe saçmalıkları kes. Babam beni geleceğin CEO'su olarak ilan ettiği gün ilişkimiz sona erdi. Unutma Julian, savaşta kazananlar ve kaybedenler vardır. Tarihsel olarak konuşursak, kazananlar kendilerini tahttan indirmeye çalışanlara merhamet etmezler."

Gözlerim iki adam arasında gidip geliyordu. Bir aile felaketinin ortaya çıkışında kapana kısılmıştım. Sonunda, bir tür hakem olarak aralarına girdim.

"Tamam, bu kadar yeter. Chase, ona üç aylık ... büyüme . . . her neyse." Elimle sabırsızca masasının üzerindeki dosyayı işaret ettim. Chase daha önce okumakta olduğu kâğıdı aldı ve Julian'a uzattı. "Julian, lütfen bizi biraz yalnız bırak ve bir dahaki sefere kapıyı çal. Teşekkür ederim."

Süreci hızlandırmak için kapıyı Julian'ın arkasından fiziksel olarak kapattım. Onların yanında olmak çok yorucuydu. Chase'e döndüm. "Konuştuğumuz şey hakkında. Buna devam etmek için . . ."

Baban öldü. Cümleyi tamamlayamadım. İkimiz de başka tarafa baktık. Annemi düşündüm. Özellikle de her şeyde bir güzellik olduğunu söylediği mektuplarından birini. Birini kaybetmekte bile. Mektubu okuduğumda o kadar sinirlenmişim ki, korkup vazgeçmeden önce bir çakmak alıp yakmaya başlamıştım. Bugüne kadar, bozulmamış durumdaki tek mektup buydu. Kenarları kararmış, lokum gibi olmuştu. "Üzgünüm Chase, ama bunu yapamam. Yapabilseydim yapardım ama zarar görmek istemiyorum. Ve bu" -aramızı gösterdim- "şimdiden beni öldürüyor ve gerçek bile değil."

Başımı salladım ve beni başka türlü ikna etmeye fırsat bulamadan ofisinden kaçtım. Beni keşfetmek istediğim karanlık, muhteşem şeylerle dolu şeytanın inine çekmek için.

Ayaklarım kendi kendine hareket ederken, asansörlere doğru sendeledim. Odanın her köşesinden bana merakla bakan yüzlerin bulanıklığını görmezden gelerek Chase'in ofisine baktım. Panjurlar hâlâ çekiliydi.

Stüdyoya döndüğümde Nina'dan gelen bir e-posta beni bekliyordu. Şirket e-postamın aksine Gmail'ime gönderilmişti ve İK tarafından rastgele kontrollerinden birinde görülebilirdi.

Maddie,

Tuvalet kağıdından gelinlik yaptığına dair bir makaleden sonra kendisine gelinlik gönderdiğiniz için teşekkür eden bir ezikten çiçek aldınız (WTF?).

Çizim tahtanızın yanında, elbisenizin içindeki resminin hemen yanında. Gelinlik iğrenç görünüyor. Gelin de öyle. Lütfen ofiste çiçek istiflemeyi bırakın. Bazılarımız gerçekten alerjiden muzdarip.

-Nina

Ona cevap olarak bir şeyler yazmak istedim. Kötü ve saldırgan bir şey. Sonra Sven'in güzel stajyerle aramda bir sorun olduğunu bilmesini istemediğime karar verdim. Bunun yerine eşyalarımı topladım, çiçeklerimi suladım, elbiseyi gönderdiğim gelinin polaroidini aldım ve sonra yaralarımı sarmak için eve geri döndüm.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

MADDIE

Apartmanımın kapısında bekleyen iki teslimatçı vardı. kocaman bir karton kutu vardı, birbirlerine bağıarak yol tarif ediyorlardı, ağızlarının kenarından sarıma sigaralar sarkıyordu. Gözlerimi kısarak onlara doğru koştum. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Umarız öyledir hanımefendi," diye homurdandı ikisinden daha terli olanı.

"Goldbloom için karyola teslimatı mı?" İkinci adam, on dokuz yaşlarında sivilceli bir çocuk, yüzündeki saç örgüsünü patlattı ve bu sırada elindeki ruloyu yere düşürdü. Gözlerimin açıldığını hissettim.

Hayır, .

"Evet, o benim. *Karyola* mı?"

Başlarını salladılar. "O kadar şaşırmış görünmeyin. Acele teslimat için fazladan ödeme yaptınız."

Baş döndürücü bir gülümsemeyle savaştım. "Beyaz mı?"

Genç kız sinirlendi. "Parmaklarımdan daha beyaz, hanımefendi. İçeri girebilir miyiz?"

Geçmelerine izin verdim. Sadece teşekkür etmek için bile olsa Chase'e mesaj atma isteğime karşı koydum, onun tekliflerine boyun eğmeyeceğim konusunda kendime güvenmiyordum. Gerçek şu ki, artık ona yardım etmeye gücüm yetmiyordu. Ondan nefret etmemeye başlamıştım ve bu karşılayamayacağım bir lükstü çünkü Chase hâlâ Chase'di.

Beni aldatan adam.

Biz ayrıldıktan sonra sayısız kadını yatağına getiren adam. Gülümsemesini bir silah gibi kullanan şık takım elbiseli şeytan.

Kuryeler gittikten sonra (hemen bahşış verip diyet kola kutularıyla gönderdiler) Ethan geldi. Elinde Meksika yemeğı ile planladığımızdan daha erken geldi. ("China Palace'ın erken kapandığına inanabiliyor musun? Bugün hiçbir şey planlandığı gibi gitmiyor!") Dairem bir ayakkabı kutusu büyüklüğünde olduğu için aynı zamanda yemek masam olarak da kullanılan sehpa oturduk. Daisy artık için bizi rahatsız ediyor, burnunu yemek kaplarına sokuyor ve sızlanıyordu. Ben sadece kırık cipsleri yemeye odaklanmışım (dayanışma amacıyla), aklım hala Chase'le olan o iki öpücükteydi. Ne yapmam gerektiğini biliyordum ve kötü zamanlamadan korkuyordum, özellikle de Ethan'la yatmamız gereken günde. Elimdeki taco'yu bırakıp koltuktaki Ethan'a döndüm. Pikap bozulduktan sonra yerel haberleri izliyorduk, zaten bozuk olan havamız tamamen bozulmuştu. Ethan iştahla yemeğini yiyor, Brooklyn'deki yeni bir yaya geçidinin çevresinde yaşayanlar için çok gürültülü olmasıyla ilgili bir habere dalmıştı.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor." Boğazımı temizledim. Başını kaldırdı, ağzından peynir ve marul parçaları çıkıyordu. Tanrım, bunu gerçekten yapmak istemiyordum.

"Bugün Chase'i gördüm. Kendi isteğıyle değil. Kız kardeşi beni öğle yemeğine davet etti ve o da geldi. Bir şey diğere yol açtı ve öpüştük. Gerçekten üzgünüm Ethan. Bütün gün kendimi bok gibi hissettim."

İkinci öpücükten bahsediyordum. Benim tam rızamla olan. Ruhlarımız birlikte dans ediyormuş gibi hissettiren, bir öpücükten daha fazlasına yol açabilecek olan.

Ethan taco'sunu bıraktı ve dikkatini televizyonda şikayet eden yaşlı bir kadından isteksizce ayırdı.

apartmanının altındaki gürültülü kapıyı bana açtı. "Onu kız kardeşinin önünde mi öptün?" diye sordu, kafası karışmıştı.

Ne?

"Evet. Yani, hayır. Yani, evet, dudaktan, bir öpücük, sanırım. O başlattı. Sonra bu konuda onunla yüzleşmek için ofisine gittim ve tekrar öpüştük." Duraklama. "Gerçek bir öpücük."

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Kaşlarını çatı. "Seni öptüğü için ona bağırmaya gittin, sonra da seni tekrar öpmesine izin mi verdin?"

İtiraf etmeliyim ki, bunu pek iyi açıklayamıyordum. Chase ve benim birlikte yaşadığımız çılgınlığı açıklamanın bir yolu yoktu.

"Garip olduğunu biliyorum. Nasıl olduğunu açıklayamıyorum bile. Bir an ona avazım çıktığı kadar bağırıyordum, sonra ..."

Beni kemik eriten bir öpücükle susturuyordu.

"Senden ne istiyor?" Ethan kaşlarını çatarak taco'sunu kâğıt tabağına bıraktı. Artık sahte nişanımdan pek memnun değildi. Belki de bazı kısımları gerçek gibi gelmeye başladığı içindir. "Gitmene izin verecek gibi görünmüyor, ama seni elinde tutarken korkutarak iyi iş çıkardığı kesin."

Pardon, Natalie ? Sormak istedim.

Bana bok atacak durumda değildi.

"Babası ölene kadar rol yapmaya devam etmemizi istiyor." Sehpanın altındaki eski püskü çiçekli halıya göz kırptım. Çıtır çıtır tacoların kırıntılarıyla doluydu. Daisy onları temizlemek için ortalıkta görünmüyordu, bu yüzden tahminimce Ethan'ın ayakkabılarının içine işemeye çalışıyordu, tıpkı kalesine giren ve ben olmayan herkese yaptığı gibi. Ayakkabılarını plastik bir torbanın içine koyarak kapının yanındaki sehpanın üzerine yerleştirmekle akıllılık etmişim.

"Ve hayatını askıya mı alayım?" Ethan kaşlarını çatı. "Ne kadar düşünceli biri."

"Hayır dedim."

"Tabii ki hayır dedin!" Ethan ellerini havaya kaldırdı, sonra durakladı. "Bekle, neden hayır dedin?"

Neden, gerçekten? Kim biliyordu ki? Çünkü korkmuştum. Çünkü yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu. Kararlarının iç yüzünü anlayan insanlara sesleniyorum. Ben onlardan biri değildim. Çoğunlukla mantığımı ve Dr. Phil'in durumum hakkında söyleyeceğini düşündüğüm şeyleri takip etmeye çalıştım.

"Senin yüzünden."

Yani, gerçeğin yarısıydı. Belki de dörtte biri. Asıl neden, Chase'in kalbimi tekrar kırmaktan çok daha fazlasını yapabileceğini bilmemdi.

Ethan pürüzsüz çenesini kaşıdı. "Ondan hoşlanmıyorum." "Ben de." Bir yalan daha.

"O zaman bir sorun göremiyorum." Taco'sunu tekrar eline aldı. "Sahte nişan bitti; resmen piyasaya geri döndün. Öpüştüyseniz ne olmuş? I . . ." Son anda kendini durdurdu. "İkimiz de başkalarıyla görüşürken ben de bir şeyler yaptım. Bu yüzden işleri bir sonraki aşamaya taşımadan önce şu ana kadar beklemeye karar verdik." Kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırdı. "Bir sonraki seviyeye hoş geldin Maddie."

"Bir sonraki seviye için henüz hazır değilim." Çoktan parçalanmış marulu parmaklarımın arasında özenle yırttım, gözlerine bakmadım.

"Bugün yapmamıza gerek yok."

Başımı salladım ve gözlerimi kapattım.

"Ya da yarın, hatta," diye pazarlık etmeye başladı.

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum, nokta. O öpücüğün bir sebebi vardı. Belki Chase'i tamamen unutamadım. SeriousSinglesOnly'a kaydolduğumda öyle sanmıştım. Gerçekten düşünmüştüm. Ama şimdi o kadar emin değilim."

Ethan, "Az önce onu benim yüzümden reddettiğini söyledin," diye belirtti.

"Evet, çünkü senin gibi birini istiyorum," diye kabul ettim. "Sadece hayatıma devam etmeye hazır olup olmadığımı bilmiyorum."

Sessizliğimiz, televizyondaki haber sunucusunun robotik sesiyle bozuldu ve başka bir habere geçti.

Kız arkadaşının yüzüne adını kazıyan on dokuz yaşındaki suçlu. Adı Constantine Lewis'ti. Bahse girerim Chase şu anda izliyor olsaydı, en azından *Stan*'i kısa kesecek terbiyeli olmasını umduğunu söylerdi.

Chase'in ne söyleyeceğini ya da düşüneceğini tahmin ediyordum. Nasıl tepki vereceğini. Uyanık olduğum her an onu düşünüyordum. Ne yaptığını, ne düşündüğünü, ne yediğini. Kiminle görüşüyordu. *Kesinlikle* onu unutamamıştım.

"Gerçekten üzgünüm Ethan. Sana bunu yaşattığım için dehşete düştüm. Ne olursa olsun, sen kesinlikle mükemmelsin."

"Bana sen değilsin-ben klişesini yaşıyorsun." Gömleğinin sol tarafını tuttu ama sesinde zehir yoktu. "Ah."

"Bu bana senden daha çok acı veriyor." Yorgun bir şekilde gülümsedim. "Ama onu unutmak istiyorsun. Yolculuğun yarısı bu." Hiçbir şey söylemedim, çünkü gerçek buydu.

"En azından bu konuda bir söz hakkım olabilir mi? Burada haksızlığa uğrayan taraf benim, sözde."

Kıkırdadım. "Bu adil."

"Bunu düşünmek istiyorum. Affedilmeyecek bir şey yaptığın ve milyarder, yakışıklı, çirkin olmayan eski erkek arkadaşını öptüğün için seni affetmek isteyip istemediğimi."

Şimdi tam anlamıyla kıkırdadım. "Beni terk etme hakkını saklı mı tutuyorsun?"

"*Güzelce,*" diye düzeltti Ethan. "Ve evet. Her ne ise, bundan vazgeçmeye hazır emin değilim. Zarar görebileceğim konusundaki uyarın için minnettarım ama yine de denemek isteyebilirim. Anlaştık mı?" Bana elini uzattı. Aptalca bir gülümsemeyle sıkarak elini tuttum. Bugün başıma gelen en güzel şeydi bu.

"Anlaştık."

Yemeğimizin geri kalanını yerken rahat bir sessizliğe gömüldük, ta ki kapıdan gelen ince bir sıvı sesi ve ardından bir köpek hırıltısı duyana kadar.

"Daisy!" Kanepeden atladım ama artık çok geçti. Çikolata renkli Aussiedoodle'im çoktan yanımda duruyordu.

ağzında yırtık pırtık plastik poşet, doğruca Ethan'ın ayakkabılarının içine işiyor.

Sonraki üç günü Chase'in aramalarını tarayarak geçirdim. Ethan bizimle ilgili fikrini değıştirme hakkını saklı tutsa da, Meksika yemeği yediğimiz geceden beri ondan haber almamıştım. Olayların bu şekilde gelişmesi beni biraz rahatlatmıştı. bir şey daha azalmıştı. Layla bana papadan daha aziz olmayı bırakmamı söylemeden önce Ethan'a özür dileyen, uzun bir mesaj gönderdim. "Adam seninle yemek yediği gün başkasıyla yatmış. Belli ki birbirinize *o kadar* da bağlı değilmişsiniz."

Nükleer öpücüklerden ve erkek arkadaşım olmayan Ethan'dan ayrılışımdan üç gün sonra yeniden nefes almaya başlamıştım. Henüz bitmediğini bilen birinin sığ, geçici nefesleri.

Ronan hala hastaydı.

Chase her zaman istediğini elde eden bir adamdı.

Peki ya ben? Yavaş yavaş kendimi savunmayı öğreniyordum.

Kendimi işe verdim ve Gelinin Annesi koleksiyonu için üç eskiz bitirdim. Eskizlerden birini annemin şerefine yaptım ve modeli kemoterapi sırasında taktığı turuncu türbanın aynısıyla çizdim. Annemle aynı gülümseyen ela gözlere, aynı dolgun dudaklara ve çillere sahipti. Elbise çiçekli, büyük ve dantelliydi. Annemin düğünümde giyeceği bir şeydi. Sven son tasarımları gördüğünde yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordum. Eskizde bir modelin yüzüne ayrıntılar koymak yaygın bir uygulama değildi. Sonra anladı ve uzanıp omzumu sıkarak nefes verdi. "Buna bayılırdı."

"?" Sessizce sordum.

"*Biliyorum.*"

Bir sonraki görevimin annemle ilgili olmaması için dua ettim. Annemi her zamankinden daha çok özölüyor, Chase/Ethan karmaşasını çözmeme yardım etmek için burada olmasını diliyordum. Gelinin Annesi koleksiyonunu bitirdikten sonra Sven bana yaklaştığında nefesimi tutmaya başlamıştım bile.

"Maddie, dikkatine ihtiyacım var." Sven parmaklarını şıklatarak stüdyodaki köşeme doğru ilerledi. Beyaz ve pembe zambaklarımı kabartıp merakla ona baktım. Benden birkaç adım ötede durdu ve elime bir yığın kâğıt tutuşturdu. "Ödeviniz."

Taburemde tamamen döndüm, bacak bacak üstüne attım ve kalemimi sigara gibi dişlerimin arasında tuttum. Bana uzattığı dosyayı açtım. İnce bir dosyaydı ve göz gezdirdiğimde bunun nedeninin bize genellikle bir pakette verdikleri her şeyin içinde olmaması olduğunu fark ettim: genel moda çizgisinin maketleri, yapılması gerekenlerin madde madde işaretleri, vb.

"Uzun zamandır bekliyordum ama yıllardır en çok sen çalıştın ve bence bu şansı hak ediyorsun," dedi Sven, ben ödev paketindeki kelimeleri tekrar tekrar okurken.

Tüm Gelinlikleri Sona Erdirecek Gelinlik: Croquis'in Amiral Gemisi Gelinlik

Parmaklarım belgenin etrafında titriyor ve kalp atışlarım ensemde atıyordu.

"Sonbahar koleksiyonumuzu birkaç ay içinde New York Moda Haftası'nda tanıtacağız. Geleneksel olarak açılış parçası Rüya Gelinlik'tir. Bildiğiniz gibi, bu defiledeki en prestijli yerdir. Genellikle ağır top tasarımcılarımız için ayrılmıştır. Tüm Vera Wang, Valentino ve Oscar de la Renta'cıların bakacağı elbise budur. Ön sıradaki ünlülerin düğünleri için sipariş . Pastanın üzerindeki kiraz. Onu *siz* tasarlayacaksınız."

Bunların hepsini biliyordum. Bu büyük bir olaydı. Geçen yıl bunu tasarlayan kişi terfi etmişti ve şimdi

Carolina Herrera için. Ona kelimelerle cevap vermek yerine, o anı nazik olmayan bir şekilde dağılmak için seçtim. Kelimenin tam anlamıyla, sandalyemden kırımın üzerine düştüm, o kadar afallamıştım ki. Mutluluk gözyaşlarımı uzak tutmaya çalıştım ama bu çok zordu çünkü kariyerimin bu kadar erken döneminde bu kadar prestijli bir işi alabileceğimi hiç düşünmemiştim.

"Yerçekimiyle başa çık Maddie," diye mırıldandı Sven, elini uzatarak beni tekrar ayağa kaldırdı. "Layla bana kırımın üstüne düşeceğini söylediğinde gerçekçi olduğunu bilmiyordum."

"Layla görevi aldığımı biliyor mu?" Nefes nefese kaldım ve iki elimle ağzımı kapattım. Ama tabii ki biliyordu. Tanrım, bu ikisi beni gerçekten sinirlendiriyordu. "Sven, pişman olmayacaksın, söz veriyorum."

"Kes şunu. Bu yılki yıldız tasarımcım olman için seni seçtim. Daha açık bir ifadeyle, tasarımların beni sıkmadı. Bu sefer gerçekten çılgınca ve duvardan dışarı çıkmanı istiyorum. Talimatları iyi uygulayabildiğini gösterdin ama şimdi içindeki çılgın şapkacıyı görmek istiyorum. Sanatçıyı."

"Tamamdır." Zıplamamak için elimden geleni yaptım, artık tutamadığım mutluluk gözyaşlarımla gülüyordum. Gözyaşlarımı genellikle iyi haberler ve Disney filmleri için saklardım.

"Ne zaman bitiyor?" Ben sordum.

"Birkaç ay, yani kırımı kaldırırsan iyi edersin." Bir kırbaç sesi çıkardı. "Ah, sen sormadan söyleyeyim, bu işin bir ikramiyesi yok," dedi kuru bir sesle.

"Kazanmak için açlık çeken sanatçı." Havayı yumrukladım. "Bu arada Francisco nasıl?"

"Hâlâ bir çocuk istiyorum." "Peki ya sen?"

"Hâlâ Equinox eğitmenimle kaçmak istiyorum." "Yalancı," dedim usulca, ön kolunu ovuşturarak. Bastırmadım daha fazla bilgi için. Eğer Sven bana evlat edinme davası hakkında daha fazla bilgi vermek isteseydi, verirdi.

Arkamda sıkılmış bir ses duyduğumda ödev paketime göz atmakla ve tüm detayları ezberlemekle meşguldüm. "Maddie Goldbloom?"

"Tam burada," diye şarkı söyledim, hâlâ kafam iyiydi. Arkamı döndüğümde sarı tulumlu ve altında mor kapüşonlu genç bir teslimatçıyla yüz yüze geldim. Elinde bir buket zambak tutuyordu.

"Size teslimat var." İmzalamam için bana dijital bir ekran uzattı. Ben de gri plastik kalemi ekrana saplayarak imzaladım.

"Ugh. Bu şeyler asla işe yaramıyor. İmzam pürüzlü gri bir çizgiden başka bir şey olmuyor," diye mırıldandım, daha sert karalayarak.

"Merak etme dostum. Bu sadece yasal amaçlar için. Kimse eBay'de satmayı planlamıyor." Teslimatçı adam saçlarını yana savurdu. Beyaz zambaklarımı aldım, kendi çiçeklerimin yanına koydum ve notu aradım. Nina'nın ofisimin köşesine daha fazla çiçek eklendiği için bayram edeceğini biliyordum.

Sonunda küçük notu buldum ve titreyen parmaklarımla açtım. Umutlanmama izin vermedim. Ki bu iyi bir şeydi.

Maddie,

Uzun ve dikkatli bir değerlendirmeden sonra, bana vermeye razı olduğunuz her şeyi almaya hazır olduğuma karar verdim.

Ben de .

-Ethan

Notun fotoğrafını çektim ve Layla'ya gönderdim. Beş saniye bile geçmeden adı ekranımda belirdi.

"Oh. Benim-"

"Senin dersin yok mu?" Konuşmasını kestim.

"Evet. Okul öncesi çocuklara bağımsızlığı ve kendi kendini yönetmeyi öğretmek son derece önemlidir, bunu bilmenizi isterim." Kıs kıs güldü. Boş koridora yerleşirken sesinin yankılandığını duydum. "Dürüst olacağım, Chase tekrar devreye girdikten sonra Ethan'ın bir şansı olduğunu düşünmüyordum ama bu

a oyun değiştirici. O o temelde kabul ediyorum için olmak yan parça. *Sulu*."

"Hayır, değil," diye itiraz ettim.

"Ne yapman gerektiğini biliyor musun?"

"Hayır, ama bana söylemek üzere olduğuna dair bir his var içimde." "İkisini de becermeli ve daha iyi olduğunu görmelisin."

İçimde pastayı (ve orgazmı) kimin aldığını bildiğime dair bir his vardı. Çiçeklerin içine sıkıştırılmış nota baktım, dehşet ve hayal kırıklığından başka bir şey hissetmiyordum.

"Bu onlardan biri için adil olmaz." Alt dudağımı kemirdim.

"Hmm, hayır. Bu sadece Chase'in Ethan'ı geçtiği ve senin de büyük kız külotunu giyip Ethan'ı serbest bırakman gerektiği gerçeğini pekiştirir. Chase'in erkek arkadaşa uygun olmadığını ilk kabul eden benim - adam benim erkek versiyonum. Ama Ethan ..." Layla tısladı. "Hayır, hayır."

"Hepsi bu mu?" İnledim.

"Hayır. Ayrıca Grant'in uvalda mükemmel olduğunu bildirmek ve göreviniz için sizi tebrik etmek istiyorum. Seni seviyorum."

"Evet, ben de." Telefonu kapattım.

Ethan'a kısa bir teşekkür mesajı gönderdim ve kahve içmek isteyip istemediğini sordum. Bu tatlı jestinden sonra en azından bunu yapabilirdim. Cevabı hemen geldi.

Ethan: Bunu çok isterim.

Çizim tahtamın üzerindeki boş bir sayfayı düzelttim ve Hayalimdeki Gelinlik devimi düşündüğümde gülümseyerek göz kırptım. Beni boş bir sayfadan daha fazla heyecanlandıran hiçbir şey yoktu. Olasılıklar sonsuzdu. Harika ya da vasat, kötü ya da bir başyapıt olabilirdi. Sayfayı süslemek üzere olan gelinliğin kaderi henüz yazılmamıştı. Onun hikâyesini yazmak benim işimdi.

"Seninle ne yapacağım ben?" Kara kalemimi dudaklarıma vurarak fısıldadım, sayfaya sırtarak baktım.

"İyi bir yemek düşünüyorum, ardından takside ilk s, ardından asansörde seni yiyerek

ardından Jenna Jameson'ın yüzünü kızartacak bir sikiş şöleni."

Nefes nefese kaldım ve sesin nereden geldiğini görmek için arkamı döndüm. Çarpmanın etkisiyle o alaycı tonu tanıdım. Dizlerim büküldü ama bu sefer sandalyemden düşmedim.

"Bunu yapamazsın-"

Ben daha cümlemi bitirmeden, "Patronun değil," diye işaret etti.

"Sizin için çalışmıyor olmam bana cinsel tacizde bulunmadığınız anlamına gelmez."

"Seni cinsel olarak taciz mi ediyorum?" Başını yana eğdi ve bir kaşını kaldırdı.

Hayır.

Yüzüm cevabımı iletmiş olmalı, çünkü derin, gürleyen bir kıkırdama çıkardı.

"Burada ne işin var?" Chase'e kaşlarımı çattım. Siyah takım elbisesini bordo kravatıyla tamamlamış, elini cebine sokmuş, Rolex'i dışarı çıkmıştı. Hayatımda gördüğüm şirket pornosuna en yakın şeydi.

"Seni arıyorum," dedi hiç istifini bozmadan, masamın yanındaki çiçek dolu üç vazoya bakarak. "Bir vazoyu annen yüzünden saklıyorsun," dedi ve kalbimin şaşkınlıkla sarsılmasına neden oldu. Hatırlamış mıydı? "Diğer ikisini sana kim gönderdi?"

"Gelinlik gönderdiğim biri."

"Ve?"

"Ethan."

"Bunlar zambaklar, değil mi?" Çiçeklere yaklaştı, bir taç yaprağını çekti. İrkildim. "Güzel seçim. İlişkinizin erken bitmesinin yasını mı tutuyor?"

"Ethan ile ilişkimiz ölmedi."

Başını arkaya atıp umursamazca güldü. "Onun acısına son ver, Mad. Dr. Seuss için oyun bitti. Bir demet çiçek bunu değiştirmeyecek."

"Bir demet çiçek her şeyi değiştirir" -elini tokatlayarak uzaklaştırdım, çiçekleri koruyarak- "bir çiçekçinin kızı için."

Başını eğdi, şimdi bana tuhaf tuhaf bakıyordu. Bakışından hoşlanmamıştım. Planı olan bir adamın bakışydı bu ve Chase'in planlarıyla benimkilerin uyuştüğunu sanmıyordum.

"Öyle mi?" Gözlerinde bir muziplik parıltısı belirdi.

Güzelliğinden etkilenmiş gibi gözlerimi kaçırdım. Gözleri her üzerimde olduğunda içime doğru sızan sersemlikten nefret ediyordum.

"Benimle gel." Avucunu açtı. Ben almadım. "Hiç sanmıyorum."

"Bu bir rica değil."

"On yedinci yüzyılda da değiliz. Bana emir veremezsin."

"Bu doğru, ama benimle hiç tanışmamış olmayı dilemenize neden olacak bir sahne yaratabilirim."

"Bunu zaten diliyorum," diye yalan söyledim.

"Herkesin zamanını boşa harcıyorsun. Özellikle de Ethan'ın. Şehit Maddie, Ethan'la bebek sahibi olmak istiyor. Ama gerçek sen dalmak, benimle boğulmak istiyorsun. Hadi ama."

Onunla tartışmak anlamsızdı. Dahası, Chase'in bana göstermek istediği şeyin gizemi başımın üzerinde asılı dururken, Rüya Gelinliği'ni (Dream Wedding Dress-DWD kısaca) yaratmaya konsantre olamıyordum. Ethan'ın ne zaman harekete geçeceğini altıncı hissiyle bildiğini ve ortaya çıkmak için tam olarak aynı gün ve saati seçtiğini düşünmek rahatsız ediciydi. Etrafımdaki insanların meraklı bakışlarından kaçarak Chase'i asansöre kadar takip ettim. Sven'in sırtı bize dönüktü. Camdan ofisinin içine kapanmış, siparişlerinden birini berbat eden bir kumaş tedarikçisiyle telefonda hararetli bir şekilde konuşuyordu. Ama Nina oradaydı, koltuğunda zarif bir şekilde oturmuş, tırnaklarını törpülerken bizi izliyordu. En az bir düzine iş arkadaşı vardı.

-tasarımcılar, terziler ve stajyerler- stüdyodan çıkarken bize merakla baktılar. Neyse ki Nina dışında çoğunu arkadaşım olarak görüyordum ve hakkımda kötü düşünmeyecek kadar beni sevdiklerini biliyordum. Yine de.

"İnsanlar konuşacak," diye yakındım içimden.

"Konusan kişi değil de özne olduğunuz sürece, bunun nasıl bir sorun olduğunu anlayamıyorum."

Asansöre girdik. "Ben senin gibi değilim. Dokunulmaz değilim."

"Madison Goldbloom, keşke bana dokunabilseydin," dedi ciddiyle, asansör kapıları ağır çekimde üzerimize kapanırken. "Bunu çok ama çok isterdim."

ON İKİNCİ BÖLÜM

CHASE

Onu New York'un en büyük çiçekçisine götürdüm. Empire State Binası'nın yanındaki Midtown çiçekçisine.

Mad ayaklarını sürüyerek ve somurtkan bir ergen gibi kaşlarını çatarak, birlikte görülmediğimizden emin olmak için omzunun üzerinden baktı. Tanıdığım çoğu kadın benimle görünmek için iyi para öderdi. Ama bu öyle değildi. Onun etrafımda olması kendimi özgür hissettiriyordu. Kafamın içindeki kaostan uzaklaşmak gibi. Doğru, ona asla evlenme teklif edemeyecektim ama yine de iyi vakit geçirmesini sağlayabilirdim. Bu sefer, onu benim yapma konusunda ciddiye dim.

Geçici olarak benim.

Hatta kız arkadaş unvanını bile geri alabilir.

Bonus puan: Julian'ı lanet davamdan uzak tutacaktım.

Plan kurşun geçirmezdi.

Çiçekçinin vitrininin önünden geçtik. Rengarenk çiçek demetleri ve üzerinde "**AŞK BÜYÜK BİR MESELEDİR**" yazan bir tabela bize bakıyordu. Evliliğe ve aşka bu kadar takıntılı olmasına şaşmamalıydı; ailesi doğduğu günden beri bunları boğazına tıkmıştı. Kapıyı iterek açtım ve içeri girmesini bekledim. İçeri girdiğinde Madison bana döndü ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Sarı civciv desenli, sevimli yakalı bir elbise giymiş, siyah kadife bir kravat takmış ve genç bir allık sürmüştü. Bu da ne yazık ki beni onun sapık yaşlı amcası gibi gösteriyordu.

"Şimdi ne olacak? Bana dükkândaki tüm gülleri alacak ve bana olan sonsuz aşkını mı ilan edeceksin?" Gözlerini devirdi.

"Pek sayılmaz. Ethan'a çiçek alacağım."

"Ethan'a çiçek mi alacaksın?" Madison yankılandı ve ağzının mükemmel bir O şekline girmesine izin verdi.

"Evet. Ve ben."

"Ve sen."

"Söylediğim her şeyi tekrarlayacak mısın?" Kibarca sordum.

"Evet, siz bana bir şeyler anlatana kadar."

"Pekâlâ." Elini elime aldım - bir hafta içinde ikinci kez el ele tutuşuyorduk - onu mağazanın derinliklerine doğru sürükledim. Polen kokusu o kadar yoğunlu ki neredeyse öğürecektim. Mad'in bundan nasıl hoşlanabileceğini bilmiyordum. Ama tabii ki sevebilirdi. Çocukluğu, nostaljisi ve *annesî* gibi kokuyordu. Bunu daha önce nasıl düşünmediğimi bilmiyordum. Benden önce fark ettiği için Ethan'a tebrikler. Çiçekler. Tek kelimeyle dahice.

"Anladığım kadarıyla ilişkimizle ilgili bazı çekinceleriniz var ve anlaşılmamızın ince noktalarını değiştirmek istiyorsunuz. Sana babam ölene kadar bu işi yapmak istediğimi söylediğimi hatırlıyor musun?" Kelimelerin ağzımda ne kadar acı hissettirdiğini görmezden gelerek sordum.

Babam kendini bok gibi hissediyordu ama her gün işe gelmeye devam ediyordu. Julian ortalıkta koşturup hissedarlara ve yatırımcılara babamın sağlık durumuyla ilgili ipuçları veriyor, yönetim kurulunda büyük bir değişiklik olacağına dair medyaya isim vermeden tüyolar veriyordu. Grant, Julian'ın bir otel odasına, Wall Street muhabirinin aynı odaya yönlendirilmesinden yirmi dakika önce giriş yapmasının ardından onu suçüstü yakalamıştı. En iyi arkadaşım otelin lobisindeki restoranda annesiyle birlikte öğle yemeği yiyordu.

Kuzenim kesinlikle satrançta "çifte saldırı" dediğimiz şeyi yapacaktı.

"'Bunu yapmak' derken 'beni yapmak' demek istiyorsun, değil mi?" Madison kaşlarını çatı, gözleri bir şekerçi dükkânındaymış gibi etrafta dolaşıyordu. Kendine engel olamadı. Turuncu-mor bir çiçeğe dokundu, kadifemsi taç yapraklarını parmaklarının arasında gezdirdi ve zevkten titredi. Aletimi pantolonumun içinde sarsmak için tek gereken buydu.

"Evet," dedim. "Ama sana tüm nişanlılık paketini, sadece sana eşlik etmenin indirimli fiyatıyla vermeye karar verdim."

"Nişanlı paketi neleri içeriyor?" Kadın esnedi. İyi bir başlangıç değil.

"Randevular, film geceleri, restoranlar, sevişmek, babanla tanışmak." Son söylediğimin aklımda yer etmesine izin verdim, yüzünü izledim ama o metanetini korudu, ayçiçeklerini koklamak için eğildiğinde önündeki çiçeklere odaklandı.

"Bu konuda ciddiym," diye ekledim.

"Beni aldattın," diye milyonuncu kez işaret etti.

Yine bu eski melodi olmaz. Gerçeği öğrenmesinin zamanı gelmişti. Koluna dokundum ve bakışlarının benimkilere yönelmesini sağladım. "Seni aldatmadım."

Umursamıyormuş gibi yaparak inledi. "Seni gördüm."

"Hayır, gördüğünüz şey benim daireme başka biriyle girmemdi. Ona dokunduğumu görmediniz. Onu öptüğümü görmedin. Hiç öpmedim."

"Gömleğinin üzerinde ruj izleri vardı." Şimdi tamamen bana dönmüştü. Fısıldamıyordu da. Düğünleri için çiçek baktığı çok belli olan otuzlu yaşlarında bir çift merakla bize bakıyordu.

İzlemeye devam edin, pislikler.

"Benim gömleğim değildi."

"Tabii ki değildi." Mad başını geriye attı ve güldü. Ağzından bir daha asla duymak istemediğim acı bir kahkaha. Kulağa yabancı geliyordu. Hiç Madison'a benzemiyordu. Yanımızdaki adamın yanındaki kadın ona dirsek attı.

başını bize doğru eğdi. İnanılır gibi değil. Müstakbel kocasına ters ters baktım.

Çaresizce omuz silkti. "Üzgünüm, kardeşim. Görünüşe göre bunu kendi başına sen açtın." Kıkırdadı.

Dikkatimi tekrar Madison'a çevirdim. "Gömlek benim değildi. Grant'ındı. Biriyle takılıyordu. Hayır, düzeltmemeye izin verin - biriyle takılmanın ortasındaydı ve iş için çağrıldı. Anlaşılır bir şekilde, Ho Island'da tatil yaptığını gösteren bir gömlek giyerek gelemezdi."

"Demek gömleğini gönüllü verdin." Daha fazla alaycılık.

"Doğru," diye . "O gömleği hatırlıyor musun? O gömlek Beyaz. Ben beyaz giymem. Sadece giyerim-"

"Siyah," diye tamamladı benim yerime, gözleri parlıyordu. Ampul gibi bir an yaşadı. O gün siyah giymiştim. Hatta her gün siyah giyerdim. Bir süre sessizlik oldu. Yanımızdaki çift konuşmamıza ilgi gösteriyordu ve Madison'a o gece gerçekten ne gördüğünü açıklamaya odaklanmamış olsaydım, onlara bir parça akıl verebilirdim.

"Fark etmez zaten. Grant'in gömleğiye ne olmuş? Eve getirdiğin kadın gerçektir. Onu gördüm. Sanırım seni takip etti? Hayır" -elini kaldırdı, gülümsüyordu ama bu gülümsemede mutlu bir şey "sadece bir baltalı katilden kaçıyordu ve sen ona sığınak verdin, değil mi?"

Yanımızdaki kadın kıkırdadı. Nişanlısı sırtışını gizleyerek çenesini aşağı doğru eğdi. Birini öldürecektim. Muhtemelen en başta o aptal planı yaptığım için kendimi.

"Onu eve getirdim çünkü orada olacağını biliyordum," dedim kuru bir sesle.

." Mad başını salladı. "Başka kimseye söylemedim..."

"Katie," diye onun yerine ben bitirdim. "Katie bana söyledi. Doğum günü hafta sonumu Grant ile Florida'da geçirebileceğimden bahsettim. Bana bunu yapmak istemeyeceğimi söyledi, sonra da senin planını açıkladı."

Madison'ın yüzündeki ifadeye bakınca anladım. Geçen gün restoranda duygusal bir kasırgaya yakalanan Mad, dairemde beklemeden önce Katie'ye doğum günü sürprizinden bahsettiğini unutmuştu. Restoranda, yakaladığı aldatan piçle ilgili hikâyesini anlatmıştı ama Katie'nin Madison'ın iç çamaşırlarıyla yatağında beni beklediğini söylediği gerçeğinden haberi yoktu.

Ve Katie'ye beni yatak odamda bekleyeceğini söylediğini unuttu.

Katie aptal değildi. Hesabı yapmıştı ama bir şey söylememişti. Ailemden en az bir kişi Julian'ın ortaya çıkarmak için can attığı şeyi zaten biliyordu.

"Ve seni yakalayayım diye onu eve getirdin." Mad'in burun delikleri alevlendi.

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü görmeni istedim."

"*Neden?*"

"Çünkü işler çok hızlı bir şekilde gerçek olmaya başladı ve ben gerçekleri sevmem Madison. Sanırım ikimiz de benim de hızlı olmadığımı biliyoruz." Yanımızdaki çifte dikkatle baktım. Adam kızardı. *Gerçekten mi?* Şimdi kız arkadaşının beni yargılamasını umursamıyordum bile. Erken boşalan bir kocayla bir ömür geçirmeye mahkûm edilmişti.

"Hayatım anlamsız, dağınık duygular tarafından rahatsız edilmeyecek." Şimdi de erkekçe konuşuyordum. Çenemi kapatmam gerekiyordu.

"Tamam, RoboCop," diye mırıldandı yanımızdaki kadın. "Benimle konuşabilirdin," dedi Mad.

"Tecrübelerime göre, kadınlar mesajı almıyor. Ağırdan alacaklarını söylüyorlar ama bu sadece zaman kazanmak anlamına geliyor. Ve alınma ama sen tanıdığım en düğün takıntılı kadınsın. Geçiminizi sağlamak için gelinlik tasarlıyorsunuz ve dairenizle ofisiniz arasında Hollanda'yı işinden edecek kadar çiçek var."

"Benden ayrılabilirdin." Mad'in sesi cümlelerin ortasında çatladı. Haksız değildi ve ben de onun

yanlış değildi. Korkakça bir çıkış yolu seçmiştim.

"Mesajı alırsın, sinirlenirsin, sonra da bir seks arkadaşı olarak yeniden ortaya çıkarsın diye düşündüm."

"Vay canına. Akıllı bir insan için gerçekten aptalsın." İç çekti. Kendini savunurken, yüzünde küçümsemeden ziyade hayranlık vardı.

"Aynı fikirdeyim." Yanımızdaki kadın kolunu kaldırdı. "Süper aptalca bir hareket."

"Bilgi için teşekkürler. Tamamen yabancı birinin karakterim hakkında ne düşündüğünü öğrenmek için sabırsızlanıyordum." Bakışlarını Madison'a çevirmeden önce ona kibarca gülümsedim ve avuçlarını avuçlarımla içinde topladım. "Sana sonsuza kadar söz veremem ama şu anda söz verebilirim ve bu daha önce bir kadına teklif ettiğimden çok daha fazlası."

Madison ellerini benimkilerden çekip elbisesini kalçalarının üzerinde düzelterek, "Çarpık, tuhaf, geriye dönük mantıklı gerçeğini takdir ediyorum," dedi. "Ama beni aldatmamış olsan bile, gerçek şu ki yine de beni incittin. Cevabım hayır."

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Bu yüzden buraya Ethan ve bana çiçek almaya geldim." Sanki nerede olduğumuzu bilmiyormuş gibi çiçekçinin etrafını işaret ettim. Bu benim en parlak hamlem değildi ama planımın başarısı tehlikeye girmişti. "Çiçekleri biliyorsun, değil mi? Hem Ethan hem de kendim için aynı bitkiden alacağım. İç mekanda yaşatılması en zor olanı, sen seç. Eğer Ethan gerçekten Bay Mükemmel'se ve ben bu kadar bok çuvalıysam, eminim bitkiyi canlı tutarak bağlılığını gösterebilir."

Bana göz kırptı. "Mantığını anlamıyorum."

"Yaseminler." Bir hayvan gibi dişlerimi göstermemek için kendimi zor tuttum. "Çiçeklerin ölmesini önemseydiğini söylemiştin, değil mi? Yanlış hatırlamıyorsam bu konuda bana koca bir nutuk çekmiştin. Çiçeklere ve onları canlı tutmaya takıntılısın." Nefes aldım, masasındaki çiçekleri annesiyle ilişkilendirdiğini fark ettim ve annesi

Ölmüştü ve çiçekler onun için gerçekten çok şey ifade ediyordu. "Bu konuda kudurmuş gibisin."

"Bu büyük jesti bana gerçekten satıyorsun." Madison alnını buruşturdu. "Ama bunu açıklarken içindeki pisliği bir kademe aşağı çekebilir misin, böylece suratına yumruk atma isteğinin sisini görebileyim? Teşekkür ederim."

Bir gülümsemeyi bastırdım. Gerçek Maddie, birkaç ay önce hayatıma giren hafif, yağsız, glütensiz versiyonundan gerçekten çok daha iyiydi. Evet, çok iyi biriydi ama hiç de kolay lokma olmadığını öğrenmiştim.

"Bitkileri önemseyişinizi söylemişsiniz. İnsanların onlara nasıl baktığının karakterlerinin bir göstergesi olduğunu. Bence Ethan umursamıyor. Yeterince umursamıyor. En azından seni. Benim kadar değil."

Sessizlik vardı. Başımı onun yüzünden kaldırdığımda, sadece o otuzlu yaşlardaki çiftin değil, tüm mağazanın bizi izlediğini fark ettim. Benim (pek de öyle olmayan) aldatma geçmişimden ve niyet beyanımdan oluşan çok sesli bir tartışma yaşamıştık ve artık insanlar oyunda başka bir adam olduğunu biliyordu. *The Real Housewives of Wherevererthefuck*'a konuk olmaktan bir estetik ameliyat ve çıplak skandal uzaktaydım.

"Açelyalar," diye fısıldadı, derin düşüncelere dalmış görünüyordu. Bacakları onu mağazanın en ucuna kadar taşıdı. Büyülenmiş bir halde onu takip ettim. Düğün çiçeği seçen çift de *beni* takip etti. Onları durdurmak için arkamı döndüm ve elimi kaldırdım.

"Sizin için bu kadar, Bay ve Bayan Peepson."

"Ama nasıl bittiğini bilmek istiyorum," diye sızlandı kadın. "Spoiler uyarısı: Kızı ben alıyorum. Şimdi devam edin."

Madison'ı çiçek açmış pembe, kırmızı ve mor açelyaların önünde dururken yakaladım. Gözleri parlıyordu.

"Serin ve nemli alanları severler ve çiçek açmalarının neredeyse imkansız olduğu düşünülür. Ağustos ayında New York'ta canlı tutmak baş ağrıtabilir. Bu görev neredeyse yapılamaz. On bir açelya bitkisinden yalnızca biri hayatta kalır. Babamın dükkânında açelya bulundurmaktan *nefret ettiğini* hatırlıyorum. O

Erkekler eşlerine çiçek alırken müşterilerinin neden başka bir çiçek seçmeleri gerektiğine dair tüm nedenleri sıraladı." Duraklama. "Ama annem ..." Sözünü yarıda kesti. "En çok onları severdi. Bu yüzden her Cuma, ne olursa olsun, yağmur çamur demeden ona açelya getirirdi."

"Açelyalarımı canlı tutacağım," diye kestirip attım.

Bakışlarını çiçeklerden ayırıp kaşlarını çatarak bana baktı. "Hizmetçinizi onlara bakmakla görevlendirmeyeceğinizi nereden bileyim? Ya da bir bahçıvan tutmayacağınızı?"

"Çünkü ben ahlaksız bir piç değilim," dedim basitçe. Bana inanmayan bir bakış attı. Sanırım haklı olduğu bir nokta vardı.

"Bu konuda ahlaksız bir piç olmayacağım," diye düzelttim ve seçtiği iki bitkiyi almasına izin verdim. Kasaya doğru yürüdük. Mad bir Sharpie istedi, bana arkamı dönmemi söyledi ve her iki bitkiyi de yenisini almam durumunda onları tanımasını sağlayacak şekilde işaretledi. Ona güvenin nerede olduğunu soracaktım, ama birlikte yaşadığımız her şeyi göz önünde bulundurduğumda, bu sorunun cevabının lanet olası bir çöp kutusunun dibi olduğunu tahmin ettim. Aramızda hiçbir şekilde güven yoktu.

Çiçeklerin parasını ödedim, sonra kasiyere meraklı çift düğünleri için ne sipariş ettiyse hesabıma yazmasını söyledim. Madison aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. Omuz silktilim. "Şehit Maddie'nizi görecekim ve size Charity Chase'in yanında bir de Blissful Black yetiştirecekim."

Güldü. Bu kahkahaya hazır değildim. Gırtlaktan ve içten geliyordu, gözlerinin kenarları kırışıyordu. Bu sefer ilk tepki veren aletim değildi. Başka bir organımdı. Yıllardır uykuda olan bir organ. Uyanmaya hiç niyeti bir organ.

"Küçük erkek arkadaşını kendi çiçek oyununda yenecekimden mi korkuyorsun?" Kaşlarımı kaldırdım, umursamaz bir tavırla.

"O benim erkek arkadaşım değil-" diye başladı, sonra ağzını kapattı. Ona zafer dolu bir gülümseme gönderdim.

Başlamıştı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MADDIE

15 Kasım 2004

Sevgili Maddie,

Dünyadaki en iyi kız olduğun için sana teşekkür etmek istedim. Dün bütün gün hastaydım ve işe gitmedim. Ertesi gün önemli bir sınavın olmasına rağmen babana dükkanda yardım etmeye gittin ve geri döndüğünde yanında bir buket açelya getirdin. En sevdiğim (hatırladın. Her zaman hatırlarsın).

Bana yaprakları gizlice yediğini söylemiştin. Tadı tatlı nektar gibiydi, demiştin. Onları yatağымda kitapların arasına sıkıştırdık, Steel Magnolias'ı izledik ve şekerli çay içtik. Çiçek bana sevildiğimi hissettirdi. Umarım bir gün sana da aynısını hissettirirler.

*Sevgiler,
Aya ve arkaya,
anne. x*

Kahve içmek için buluştuğumuzda açelyaları Ethan'a verdim. (Çay, diye bir mesajla düzeltti. **Kahve son derece sağlıksızdır. Size bir makale göndereceğim**). iddiamı ile Chase'e aktarmak yerine, hangi ben kaba olduğunu düşündüm ve

Küstahça, sadece çiçeklerin benim için çok şey ifade ettiğini açıkladım ve onları ona hediye ettim. Açelyaların annemin en sevdiği çiçekler olduğunu, özel ilgi ve bakım gerektirdiklerini ama bunun karşılığında çiçeklerinin nefes kesici güzellikte olduğunu açıkladım.

"Çok çalışıyorlar ama buna değer."

"Bana birini hatırlatıyor." Yeşil çayından bir yudum aldı, gülümsemesi bir yara gibi yüzüne yayıldı. Farklı görünüyordu. Yorgun. Yardım edemedim ama bununla çok ilgim olduğundan şüpheleniyordum.

Ethan bahisten haberdar olmadığı için, ki bu açık bir dezavantajdı, açelyalara nasıl bakılacağına dair özel talimatlar yazdırarak bunu dengeledim. Ethan glütensiz pasta siparişi vermeden önce bitkiyi ve talimatları masamızın altına itti ve anksiyeteden muzdarip çocuklar hakkında bir konferansta konuşmak üzere nasıl davet edildiğiyle ilgili bir konuşmaya başladı. Hemen Katie'yi düşündüm. Bu konferansı dinlemekle ne kadar ilgileneceğini.

Sonra geçen gün yaptığım aptalca hatayı düşündüm, Chase'in doğum gününde onu beklediğimi bildiğini unutmuştum ve aslında gizliliğimizi havaya uçurmuştum.

Ethan'a gelince, onunla takılmak güzeldi ama Chase'le yaşadığım o duygudan yoksundu. Birbirimize söylediğimiz her bir şeyi takıntı haline getirmeden önce, her etkileşimin ilahi bir his olduğu yer.

Hafta sonu geldi ve beni DWD projesinden zorladı. Layla, Sven ve Francisco ile planlar yaptım. Son ikisi yıllık çatı partilerini komşularının çatısında düzenliyor, düşük kalorili, düşük karbonhidratlı mojitolar servis ediyor ve George Michael'ı patlatıyorlardı. Sven bu partiyi yılda bir kez düzenlemek konusunda çok kararlıydı ve kredi kartının limitini aşmadan içindeki Kris Jenner'ı ortaya çıkarması gerektiğini söylüyordu. Biletleri tanesi 100 dolardan satıyordu. Bir bilet size plastik bir şezlong ,

sulandırılmış kokteyller, Costco sandviç dürümleri ve birkaç saatliğine Sven'in muhteşem arkadaşlığı. Tüm para Sven'in seçtiği bir hayır kurumuna gitti. Bu yıl, Hayvanları Koruma Derneği'ne.

Çatı katı Francisco ve Sven'in meslektaşları ve arkadaşlarıyla tıklım tıklım doluydu. Lady Gaga'nın "Born This Way" şarkısı yeri göğü inletiyordu. Layla ve ben çatının en ucunda, Francisco'nun ofisinden gelen yüksek perdeden konuşan stajyerlerden uzakta bir çift şezlong bulduk. Sven ve Chase'in binasının çatı katının partinin çatıya paralel olduğunu fark etmeden edemedim. Bu da Chase'in oturma odasının tam karşımda olduğu anlamına geliyordu. Tüm yüksek binalarda olduğu gibi, pencerelerde renkli film vardı, bu da dışarıya bakabileceği, ancak kimsenin dairesini göremeyeceği anlamına geliyordu. Evinin içine bakmayı planladığımdan değil. Ya da kimse bakmazken bakmaya çalıştığımdan değil.

Gözlerimi kapattım ve tenimin güneş ışınlarını içine çekmesine izin verdim. Şezlongum bozuktu ve muhtemelen eve her tarafım kırmızı çizgilerle dönecektim ama o anda burada arkadaşlarımla olmaktan başka hiçbir yerde olmayı tercih etmezdim.

"Erkeklerden bahsetmişken, Grant nasıl?" En iyi arkadaşıma sordum. Chase'le ayrıldıktan kısa bir süre sonra Layla, Grant'le yatmak istediğini söylemiş ve bunun benim için sorun olup olmayacağını sormuştu. Elbette sorun olmazdı. Grant güvenilir bir adama benziyordu. Ama bu Chase'in ruj lekeli gömleği onunla değiştirdiğini söylemesinden önceydi. Gerçi kendime karşı dürüst olsaydım, Grant ve Layla arasında kalbini koruması gereken kişi en iyi arkadaşım değildi. Uzun süreli romantik ilişkilere karşı olduğu biliniyordu.

"Her zamanki gibi süper yalayıcı. Miami'de bir bekârlar partisine gitmiş."

"Peki orada Küba yemekleri ve meyveli kokteyllerden daha fazlasını tadacağından endişelenmiyor musunuz?" Ben sordum.

Layla başını salladı. "Umarım öyledir. Ona sadece bir kaçamak yaptığımızı söyledim. Hatta özel olmadığımızı anlasın diye Tinder'da sikişen bir çocukla çıkarak bu gerçeği pekiştirdim. Ne yazık ki Grant evlenecek bir tip."

"Ve siz evlenecek tiplerden değilsiniz çünkü ?" Francisco yanımıza geldi, hamburgerleri bir tepsiye masanın üzerine koydu. Benim şezlongumun kenarına oturdu.

"Çocuk sahibi olmak istemiyorum." Layla omuz silkti. "Her ne kadar ikisi bir arada olmak zorunda olmasa da, kabul edelim ki biri diğerini ima ediyor. Ben sadece evliliğe inanmıyorum."

"Ethan da öyle," diye düşündüm. "Evlenecek tipte yani."

"Evet"-Layla başını yana eğdi-"ama Grant, bilirsin, ilginç biri."

"Ethan ilginç biri," diye itiraz ettim. "Bu haksızlık. Onunla tanışmadın bile."

"Bu yüzden mi hâlâ bahşişi koymasına izin vermedin Maddie?" Layla ikna olmamış görünüyordu.

Francisco öne doğru eğildi ve Layla'nın omzuna dokundu. "Bana Grant'i göster."

"Tamam ama sakın bağlanma. Çünkü yine söylüyorum, o tam bir aile babası ve bir yuva kurmama konusunda ciddi olduğumu anladığında ayrılmamız kaçınılmaz," diye uyardı Layla, çantasından telefonunu çıkarmak için gövdesini döndürerek. Çıkardı ve benim çiçekli telefonumu da tuttu. "Al, bağlanma fobisi olan birinden mesajın var."

Telefonumu havada yakaladım, vücudumun beynimle senkronize olmasına şaşırdım. Kalbim, partide kolay av arayan bir öğrenci birliği çocuğu gibi düzensiz bir şekilde zıplıyordu. Chase bana sehpasının üzerindeki canlı görünümlü açelyaların bir fotoğrafını göndermişti. Arka plandaki oturma odasını tanıdım. Bana her zaman rock yıldızlarının ölmeye gittiği hüzünlü, pelüş bir otel odasını hatırlatan minimal, kişisel olmayan alan.

Etkilendim. Nobel Ödüllü insanlar yolda.

Chase: Bu "pantolon giy" şifresi mi?

Neden gün ortasında pantolon giymiyorsun?

Chase: En sevdiğim şeylerden bazılarını pantolonsuz yaptığımı bilmeni isterim. Sen ne yapıyorsun?

Binanın tam karşısındaki çatıda güneşleniyor.

Chase: Eğer bana bu şekilde yaklaşıyorsan, bu hiç hoş değil.

Chase: Ayrıca, bu pantolon giymediğin anlamına da geliyor.

Chase: Ayrıca 2: En son aynı odada pantolon giymeden bulunduğumuzda ne olduğunu hatırlıyor musun?

Maddie: Aslında böyle bir şey olduğunu hiç hatırlamıyorum. 😊

Chase: Hafızanı tazelemekten her zaman mutluluk duyarım. 😈 **Seks yapmayacağız.**

Chase: Harika. Birkaç saat içinde gelip sana kişisel bir gösteri yapacağım. D vitaminine ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun.

Maddie: Eğer denersen biraz P vitamini almış olacaksın.

Chase: Bu takviyeye aşına olduğumdan emin değilim?

Suratına bir yumruk.

Chase: Aldatmadığımı anladıktan sonra daha az ateşli olursun sanmıştım.

Neden? Beni korkutup hayatım boyunca iz bırakmamı istemek, pantolonunu indirirken yakalanmaktan çok daha kötü.

Ve evet, pantolon giymediğini biliyorum. Tekrarlamaya gerek yok.

Bana vücudunun alt yarısının fotoğrafını gönderdi, siyah deri koltuğunda koyu gri pantolonuyla oturuyordu. Onu daha önce siyah takım elbise dışında bir şeyle hiç görmemiştim ve aptalca bir şekilde bu beni hazırlıksız yakaladı. Bacakları ayrılmıştı ve devasa ereksiyonunun izi iç uyluğu boyunca izleniyordu. Bir yutkunmayla boğazımın düğümlendiğini hissettim ve bir nefes çektim. Milyonlarca karınca etimin üzerinde heyecanla dans ediyordu. Başlıkta şöyle yazıyordu: **Güzel bikini.** Aşağı baktım, mayomun içindeki göğüslerimi inceledim. Gerçekten pencereden bana mı bakıyordu? Camları karartılmıştı ama yine de kontrol etmemek için kendimi zor tuttum.

"Maddie neden bayılacakmış gibi görünüyor?" Layla sordu. "Telefonunda neye bakıyor?"

Francisco mırıldanarak, "Durduğum yerden süper bir burrito gibi görünüyor," dedi.

Layla, "Mojitomun yanına biraz Meksika yemeği iyi giderdi," diye düşündü. "Yolun aşağısındaki mekanın DoorDash saatini kontrol et."

Pişman olacağımı bildiğim kelimeleri yazarak arkadaşlarımı görmezden geldim. Chase'in yemini yutmamak için çok telaşlıydım - çok tahrik olmuştum. Ayrıca, zararsız bir flörttü. Ben bekârdım. Ne kadar sıradan olduğumuzu ilk söyleyen Ethan olmuştu.

O bir silah mı yoksa beni gördüğüne sevindin mi?

Durakladım, onu şok etmek istiyordum. Aramızdaki elektrik akımını cızırtılı tutmak için. Böylece inanılmaz olanı yaptım. Akla hayale gelmeyecek bir şey. Telefonumu kaldırdım ve ananas desenli bikinimin içinde bir selfie çektim. *Sports Illustrated'a* layık bir vücudum yoktu. Amber'ın özenle yapılmış kasları ve ameliyatla geliştirilmiş kıvrımları gibi bir şey değildi. Ufacıktım, geniş kalçalarım ve yumuşak da olsa düz bir karnım vardı. Ona gönderdim, gönderirken de yüzümü buruşturdum. Arka planda Layla'nın benim hiçbir şeye hayır diyemememden yakındığını duydum. "Muhtemelen ona mesaj atmasını istemiştir ve hayır kelime dağarcığında olmadığı için reddedemez."

"Az önce bikinili bir fotoğraf mı çekti? Instagram'da çiçek ve çizim içermeyen şeyler bile paylaşıyor," diye mırıldandı Francisco, ilgisini kaybederek.

Bu bikiniyi mi diyorsun?

Chase: Evet, o. Evet, seni gördüğüme sevindim ve evet, seni o kadar sert dövmek istiyorum ki yatağında, sana aldığım yeni karyola ve halıda bir çukur açacağım.

Maddie: Romantik. Bu Atticus mu?

Chase: İsimsiz.

Maddie: Günlük işini bırakma. Şiir senin uzmanlık alanın değil.

Chase: Ey inancı az olan. İstersem romantik olabilirim.

Maddie: Gerçekten mi? Görelim bakalım. Bu eğlenceli olacak. Chase: Seni öyle bir dövmek istiyorum ki

Yatağın, sana aldığım yeni karyola ve halının üzerinde bir çukur bırakacağım. Lütfen.

<3 <3 <3

Chase: Nasıldım?

Enfes. Pablo Neruda'nın senin üzerinde hiçbir etkisi yok.

Chase: Bu akşam gelebileceğim anlamına mı geliyor?

Hayır. Ve eğer bana bir daha mesaj atarsan, numaranı engellerim.

Chase: Kendine yalan söylemeye devam et.

Yapmayacağımı mı sanıyorsun? İlk seferinde seni hayatımdan çıkarmakta pek tereddüt etmemiştim.

Chase: Bu ilk kez olmuyor, Mad. Bu gerçek ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Maddie: Ve bu seni endişelendirmiyor mu? Chase: Hiçbir şey beni endişelendirmiyor.

Ama bu doğru değildi ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Ronan Black'i kaybetmek onu endişelendirmişti. Aslında, Chase'in Ronan Black'i istememesinin sebebinin bu olabileceğini düşündüm.

yeni birini sevmek için.

Chase Black aşkı reddetti çünkü onu kaybetmekten korkuyordu.

Peki ya ben? Onu kovaladım *çünkü* en büyük aşkımlı kaybetmişim.

Hepsi.

Biz kötüydük için her diğer içinde tüm yolları bu

önemliydi. Ben onun korktuğu her şeyi istiyordum, o ise her şeyden nefret ediyordu. Akli başında bir kız aptal açelya bahsini iptal eder, arkasını döner ve kaçardı.

Öne doğru eğildim, başarısız bir şekilde Chase'in penceresinden içeri bakmaya çalıştım. Ağırliğımin çoğunu şezlongun kenarına verdim. Her şeyi devirip kısa yoldan yere düştüm ve Francisco'yu da yanımda götürdüm.

Trenle eve dönerken, Layla'ya flört durumumu tekrar anlattım. Ona iki seçeneğim olduğunu söyledim: kalbimi paramparça edeceğinden emin olduğum Chase ile son kullanma tarihi olan bir ilişki ve tatlı, güvenilir Ethan ile güvenli, istikrarlı bir ilişki.

Kaşlarını çatarak iki seçeneği de değerlendirdi ve sonra, "Bir yandan Ethan'ı istemiyorsun. Ondan Chase'den bahsettiğin gibi bahsetmiyorsun. O aradığında ya da mesaj attığında gözlerinde o parıltı olmuyor. Öte yandan, Chase bir joker ve eğer onunla tekrar yatarsan, bir noktada pişman olacaksın. Sana açıkça evlilik istemediğini söyledi. Bir düğün. Çocuk. Bunlar senin için önemli Maddie. Koyu renk takım elbiseli güzel bir yüz için bunlardan vazgeçmeni istemiyorum. Ama yirmi yıl sonra uyandığında Ethan'ı seçtiğin için kendinden nefret etmeni de istemiyorum."

Dudaklarını yalayarak derinlere daldı. "Mesele şu ki, sana Şehit Maddie dememizin bir nedeni var. Affetme eğilimin var, af dilemeyenleri bile affediyorsun. Örneğin iş yerindeki Nina denen kızı ele alalım.

Sven'e zorbalığından hiç bahsetmiyorsun ya da ona karşı çıkmıyorsun. Chase'in sana lanet olası bir köpek hediye etmesine izin verdin Maddie ve ev sahibin buna izin bile vermiyor. Ve senin alerjin var."

"Zar zor," diye mırıldandım, haksız olmadığını biliyordum.

"Demek istediğim, bence anneni genç yaşta kaybetmek seni kelimenin tam anlamıyla herkesten kabul görmeye itti. Bu yüzden hala Ethan'la olan ilişkini sürdürüyorsun. Omurgalı olman ve sana uymayan her şeye hayır demen gerekiyor. Bu iki erkek olsa bile."

Alt dudağımı kemiriyor, sözlerini kafamda evirip çeviriyordum.

"*Ancak.*" Layla kaşlarını çatarak başını yana eğdi. Elektrikli saçlarıyla mükemmel uyum sağlayan yeşil bir plaj elbisesi giymişti. "Chase'i sisteminden çıkarmanın ille de kötü bir şey olduğunu sanmıyorum. Şeytanla son bir kez birlikte olmak, onu kafandan atmak için bir reçetedir. Bir yaz kaçamağı. İşe yarayabilir, ama sadece bağlanmazsan. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Sanmıyorum. Ama bir parçam bunu istiyor. Bu Şehit Maddie'nin özgürleşmesi olacak." Kıkırdadım. "Bana ihtiyacı olan kırık dökük, muhteşem bir adamdan uzaklaşmak."

Derimin altında bir şey uğulduyordu. Bir karar vermek için cinsel bir ihtiyaç. Ethan'a mesaj atarak Salı akşamı beni görmesini istedim. Layla ve ben apartmanımıza vardığımızda, her birimiz kendi kapımızın kilidini açarken, Layla'nın Cuma günü kapısından kaldırmayı unuttuğu günün sözünü görmek için omzumun arkasına baktım.

Hiraeth: Geri dönemeyeceğiniz ya da hiç bir eve duyulan özlem.

Bu kelime bütün öğleden sonra benimle kaldı. Yaz güneşi gibi iliklerime işledi. İçimde kök saldı, bedenime yerleşti. Korkutucu bir netlikle anladım.

Hiraeth.

Benim olmayan ama hayatım boyunca içine girmeye çalışmaktan vazgeçemediğim bir ev. Hiç ziyaret etmeden özlediğim bir yer.

Evim diyebileceğim kendime ait bir yer.

Maddie: Ayrıldığımızdan beri kaç kadınla yattın?

Chase: Gerçekten

mi? Maddie:

Gerçekten.

Chase: Önce bayanlar. Kaç erkek var?

Hayır, sen.

Chase: Bunun burada başarmaya çalıştığım şeye son derece ters olduğunu hissediyorum.

Hangisi?

Chase: Dudakların aletimin etrafını sarmış, ben başının üstündeki grileri inceliyorum.

Maddie: Aslında birkaç tane var. Annem bunun ailemde olduğunu söyledi.

Chase: İstersen cımbızı hazırlayabilirim. Chase: (Romantizm oyunum bugün çok güçlü.)

Teşekkürler ama sana stres topuyla güvenmezdim.

Maddie: Ayrıca, griler doğaldır.

Chase: Grilerini alacağım. Elli tonunu da. 😊

Şimdi oyalamayı bırak ve söyle. Chase: Dört.

Vay canına.

Chase: Sanırım bu iyi bir vay değil. Doğru, Sherlock.

Chase: Sen mi?

Sıfır. Chase: Vay

canına.

Sanırım bu iyi bir vay.

Chase: Evet. Gerçi tayt ve kravat kombinasyonunun cazibesine nasıl dayandığınız beni aşıyor.

Ethan tam da aşık istediğim türden bir adam.

Chase: Aşk senin kışın için geçerli değil, Mad. Ona kime aşık olacağını söyleyemezsin.

Gerçekten aşık olmaya karşı bağışıklığın olduğunu mu düşünüyorsun?

Chase: Evet.

Detaylandır.

Chase: Evet, gerçekten aşık olmaya karşı bağışıklığım var.

Yapamıyorum. Bu bir sorun değil.

Neden?

Chase: Aşkın çirkin yüzünü gördüm ve şimdi konu karşı cinse geldiğinde tamamen ayığım.

Bana Amber'dan bahset.

Chase: Sadece pazartesi günü benimle nişan çekimine gelersen.

Maddie: Sahte nişanlımı vurabilecek miyim?

Chase: Har. Har. Evet mi, hayır mı?

Bu şantaj.

Chase: Pazarlık demeyi tercih ederim.

Senden nefret ediyorum.

Chase: Sen öyle san.

Bu gece ne yapıyorsun? Chase: Sen, umarım.

Tekrar dene.

Chase: Yakında geçici olacak kız arkadaşım beni görmeyi reddettiği için dışarıdayım.

Görüyorum ki hilekarlığa geri dönmüşsün.

Chase: Biz özel değiliz. Ethan'ı her zaman öpüyorsun. Eminim Ethan da başka kadınları öpüyordur.

Maddie: Unut . Git eğlenmene bak. Umarım uçuk kaparsın.

Chase: Hispes mi?

Herpes, pour homme. Chase:

Siktir, seni özledim.

Aslında bunu Ray Donovan'dan çaldım. Chase:

Küçük (desenli?)

Külot. Şu anda ailemin evindeyim ve babamla satranç oynuyorum. Ve kaybediyorum. Senin sayende.

Maddie: Çilek (yeniden: külot). Nasıl hissediyor?

Chase: İyi (külotla ilgili). Ve iyi değil (babamla ilgili).

Gerçekten çok üzgünüm. Bunu daha iyi hale getirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok ama her zaman seni ve aileni düşünüyorum. Haftaya Katie'yi öğle yemeğinde göreceğim. Onun yanında olacağımı bilmeni istiyorum.

Chase: Sonu bilinmez. Bugün burada, ama yarın, kim bilir?

Maddie: Annem meme kanseri olduğunu ilk öğrendiğinde bana kişisel mektuplar yazmaya başladı. Benim çocukluğum ve onun anneliği hakkında küçük anekdotlar. Çiçeklerle birbirimize bağlandık. Beni işe götürdüğünde ve bir düğün için büyük bir sipariş olduğunda hep heyecanlıydım. Kanserini ilk kez yendiğinde bana mektup yazmayı bırakmadı. Nedenini sorduğumda, önemli olmadığını söyledi. Kanser olmaması ölmeyeceği anlamına gelmiyordu. Ve beni her zaman seveceğini hatırlatmak istedi. Bence şu anda nasıl hissettiğini ona söylemek iyi bir fikir olabilir.

Chase: Nasıl hissettirdi? Yani, sonrasında.

Onun tarafından ihanete uğramış hissettim. Hiçbir anlam ifade etmese de bunu bana nasıl yapabildiğini düşünüp durdum. Hasta olmayı seçmediğini biliyordum. Kendimi bir şeylerden mahrum bırakılmış hissettim. Kandırılmış. Lanetlenmiş. Ama sonra, yavaş yavaş, tekrar ayağa kalktım. Sen de ayağa kalkacaksın.

Chase: Ya yapmazsam?

Yapacağından emin olacağım.

Chase: Burada kalıp bana yardım etmene izin vermeyeceğim. Sormayacağım.

Chase: Yani beni ama sikmeyeceksin öyle mi?

Maddie: Aynen öyle.

Chase: Pazartesi. Seni altıda alırım.

Pazartesi.

Chase: Deli mi?

Maddie: Evet?

Chase:

Teşekkürler.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CHASE

Aynı stüdyoydu.

Tabii ki aynı lanet stüdyoydu.

Broadway'de endüstriyel bir çatı katı.

Hiç şaşırmadım. Annemin maaş bordrosunda bir asistanı vardı -Berta- yaklaşık seksen yaşındaydı (bir noktaya değinmek için abartmıyorum). Yaklaşık otuz yıl önce emekli olması gerekiyordu ama Berta duldu, çocuğu yoktu ve annem bu işin onu meşgul ettiğini söylüyordu. Berta'nın teknolojiyle kişisel ve süregelen bir kavgası vardı ve ailenin kullandığı olağan hizmet sağlayıcıların dışında bir şey için rezervasyon yaptırması gerektiğinde Sarı Sayfalar'ı kullanıyordu. Bu da son yüzyılda nişan çekimleri, Noel kartları, taziyeler, Booger Face'in çekilen neredeyse tüm resmi fotoğrafları, benim üniversite mezuniyet fotoğraflarım ve Katie'nin Himalaya kedisinin cenaze fotoğrafları da dahil olmak üzere tüm aile etkinlikleri için rezervasyon yaptırdığı stüdyonun (Events4U) aynı stüdyo olduğu anlamına geliyordu (bu konuya daha sonra değineceğim; kedinin uygun bir şekilde gömülmesini sağlarken herkesin zamanını boşa harcadığı için onu hala affetmemiştim).

Mad için kapıyı açtım, bu stüdyoda en son ne zaman bulunduğumu düşünürken tehlikeli bir şekilde kendi derimden çıkıp gezegenin diğer tarafına kaçmaya çok yakındım. Bu stüdyoda *kiminle* birlikte olduğumu. Ailem daha sonra burayı ziyaret etmemişti ama ben bunu kesinlikle reddetmiştim.

bir daha bu stüdyoya adım atmamasını istiyorum.

Şimdiye kadar.

Madison içeri girdi, hareketleri de tıpkı varlığı gibi hızlı ve neşeliydi. Vücudunun üst kısmını tezgâha yasladı ve resepsiyondaki kişiyi sanki hayatı boyunca tanıyormuş gibi selamladı. Peri saçları her zamankinden biraz daha uzamıştı ve şakacı bir şekilde dışarı çıkıyordu. Çok ateşliydi ve saçlarının uzamasına izin verip vermeyeceğini ve bunun seks sırasında saç çekmenin benim için kartlarda olduğu anlamına gelip gelmediğini merak ettim.

Madison resepsiyon görevlisinin söylediği bir şeye güldü, sonra çantasından telefonunu çıkardı ve ona bir şey gösterdi. Resepsiyon görevlisinin yıllar önce fotoğrafımı çeken kadın olduğunu fark ettim. Anı, kalabalık bir kavşaktaki kamyon gibi üzerime geldi. Burası tek kişilik bir işletmeydi. O kadın (gerçek) eski nişanım ve bana -gerçekte kim olduklarını bilmeden evlenmek gibi ölümcül bir karar vermiş iki gergin yüksek lisans öğrencisine- kameraya gülümsememiz için şirinlik yapan kişiydi.

Seni tanımayacaktır. Broadway'de bir stüdyosu var. Her hafta yüzlerce insanla görüşüyor, bazıları oldukça çirkin, bazıları oldukça güzel. Yüzün bir şey ifade etmiyor.

"Aman Tanrım." Kendisini Becky olarak tanıtan kadın gözlüklerini burnuna doğru itti ve gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Elli yaşlarında, atletik görünümlü, gri, muhafazakâr bir elbisesi, elbisesiyle aynı renkte saçları ve *Titanik*'i batıracak kadar mücevheri vardı. "Yine sizsiniz, Bay Black."

Tanrı aşkına.

"Yine mi?" Madison kibarca gülümsedi, bakışları Becky'den bana doğru gidip geliyordu. "Bu buradaki ikinci nişan çekiminiz mi?" diye sordu, şüpheleri doğrulanırken.

Becky'nin, Berta'nın ve annemin bağırsaklarını göt deliklerinden çıkarıp onlardan modaya uygun eşarplar yapmak istedim. Üç kat yaşındaki kadınlara fiziksel olarak saldırmak yerine Mad'in elini elime aldım (üçüncü kez, ve bu benim üzerimde büyüyordu - bir çeşit) ve yorumun omuzlarımdan yuvarlanmasına izin verdim.

"Bu seferki yapışacak," diye kestirip attım. "O kadar emin olma," diye mırıldandı Mad.

"Oh, olacak. Önceki kız" -Becky başını salladı, bizi stüdyoya götürmek için tezgâhın etrafından dolanırken- "onun için iyi değildi. Olmaması gerektiğini biliyordum. Bu tür şeyler hakkında içimde bir his var. Ben hissediyorum." Projektörler tarafından yoğun bir şekilde aydınlatılmış beyaz bir ekranın önünde durdu. Odanın karanlık köşesinde bir tabure ve karşısında kamera ekipmanı duruyordu. Becky tripodun üzerindeki kamerayı canlı olarak çalıştırdı ve ayarlarken gözlerini kısarak baktı. "Onu başka biriyle görünce hiç şaşırmadım. Siz ikiniz, ben sadece göremedim. Bir çift içeri girdiğinde onlarla konuşmama bile gerek yok. Vücut dillerini görüyorum ve yapıp yapmayacaklarını anlıyorum. Hiç şaşmaz." Manikürlü tırnağını şakağına vurdu. Ona kibar, buradan çıkmak için sabırsızlanan bir gülümseme fırlattım. Babamın yüzünde bir gülümseme yaratmasaydı tüm bu çekimden kaçırdım.

Annem bana hediye olarak bir nişan çekimi ayarladığını söylediğinde ilk başta reddetmişim ama sonra babam öyle hayal kırıklığına uğramıştı ki evet demek zorunda kaldım.

"Peki ilişkimiz hakkında ne düşünüyorsun?" Mad, arkasında beyaz fonla ayakta durarak sordu. Üzerinde gri bir bluz, incili bir yaka ve pembe, şeftali desenli, vücudundan söküp atmaya çok istediğim bir kalem etek vardı.

"Sen kesinlikle uzun vadede bu işin içindesin. Bu senin sonsuza dek mutlu olacağın yer." Kadın kameranın arkasında gülümsedi. Madison bana *pshhh* bakışı attı. Onunla eğleniyordu. Becky eğlenmiyordu. O kadar da komik olduğunu düşünmedim.

Becky bize birbirimize yakın durmamızı söyledi ve bunu yaparken aşırı el hareketleri kullanmamızı istedi. Ayakta dururken bir elimi Madison'ın omzuna atmamı istedi.

("Şu boy farkına bak, vay canına!") ve sonra iki elimi omuzlarına koyup gözlerinin içine bakmamı istedi. Patlamış mısırdan bile daha mısırlıydı ve vücudumdaki her alaycı kemik öfkeyle çatlamak istiyordu, ama ailemin son ürünleri görmekten büyük zevk alacağını bilerek ve Mad'in bana babama nasıl hissettiğimi göstermem konusunda söylediklerini aklımda tutarak yaptım.

Bize söyleneni yaptık, Becky tıklarken kameraya acı içinde gülümsedik. İkimizin de bakışları flaş patlarken kameranın siyah gözüne kilitlenmişti. Bir süre daha orada kalabileceğimizi fark eden Madison bir sohbet başlattı.

"Demek buradasın. . yine mi?" diye sordu dişleri kapalı bir gülümsemeyle.

"Eğilin ve yanağından öpün Bay Black!" Becky kameranın arkasından bağırdı. Söyleneni yaptım ve dudaklarımı Madison'ın elma yanağına bastırdım. Temas ettiğimizde aramızda sıcak ve alışılmadık bir şeyin sarsıntısı geçti. Sanki vücudu kollarımda şişmiş, daha yuvarlak, daha sıcak ve daha canlı hale gelmişti.

"Bırak onu," diye mırıldandım tenine doğru.

"Seninle bu çekimi yaparsam bana Amber'dan bahsedeceğini söylemiştin. Dökül bakalım," diye tısladı, gülümsemesi hâlâ parlaktı.

"Madison, arkanı dön! Sarıl ona! Ciddiymişsin gibi bak. Hayır, bu tamamen yanlış. Futbol maçında ona çalım atmaya çalışıyormuşsun gibi görünüyor." Becky yorumlarına devam etti. Mad arkasını döndü ve kollarını etrafımda dolaştırarak yanağını kalbime yasladı. Başının üst kısmına baktım ve iki tane gri saç olduğunu gördüm. Kahverengi saçlarının arasında parlıyorlardı.

"Gergin misin?" diye fısıldadı. "Hayır."

Alay ettim.

"Kalp atış hızın tavan yaptı." "Kahve."

"En son ne zaman kahve içtin?"

Muhtemelen öğlen. Yine de kalbimin atmasına izin vardı, özellikle de karşımda muhteşem bir kadın varken. "Seni almadan hemen önce. İyi maldan iki shot."

"Yalancı." Gömleğimin içinden sırtıttığını hissedebiliyordum. "Ee, Amber."

Küçük bedenini cebime sokup fermuarını çekmek istedim. Sinir bozucuydu.

"Bay Black! Ona tekrar sarılın. İlk raundunuzda bu kadar donduğunuzu hatırlamıyorum."

"Şu anki ilişkimin iyiliği bundan bahsetmeyi kesmek isteyebilirsin," diye yüksek sesle karşı çıktım.

Bana el salladı. "Açık sözlü olamayacak yaşıyım."

"Sert bir içki içmeden bu konuşmayı yapamayacak kadar asabiyim," diye homurdandım. Madison güldü. Kollarımı ona doladım, dudaklarım saçlarını okşadı. Çiçek, hindistancevizi ve benim potansiyel ölümüm gibi kokuyordu. Ona boyun eğmeden önce gerçek kız arkadaşmış gibi davranma fikrini yeniden düşünmem gerekiyordu. "Amber'la çıktın demek," diye başladı, sıcak nefesi göğsümü gıdıklıyor.

"Amber'la *nişanlıydı*," diye düzelttim.

"Çık dışarı." Göğsüme vurdu ve şaşkınlıkla bana baktı.

"Madison! Stüdyoda pil yok. İşte bu yüzden fotoğraf çekimlerinden önce çiftlerin içki içmesine izin vermiyorum. İşler çığırından çıkabilir," diye bağırdı Becky, fotoğraf makinesini tripoddan çıkarıp etrafımızda dolaştırarak. "Ona tatlı sözler fısıldayın Bay Black."

Dudaklarımı Madison'ın kulağının kabuğuna dayadım ve kollarımda titrediğini hissettim. "Üniversiteyi yeni bitirmiştik. Amber o zamanlar farklıydı. Güzel, doğal, *aklı başında*. İster inanın ister inanmayın, tamamen yüzeysel değildi. Birlikte bazı dersler aldık ve her zaman tartışmanın aynı tarafında yer aldık. Gerçi geçmişe baktığımızda, doğum kontrol yöntemi olarak bebekleri boğmanın iyi bir yöntem olduğunu kabul ederdi.

terfi ettirip ettirmeyeceğimi bilmiyordum. Tam burslu okuyordu ve evlenmek istiyordu. Öyle de yaptı." Acı acı kıkırdadım.

"Aldattı mı?" Madison'ın etrafındaki hava öfke, şaşkınlık ve zevkle ve *lanet* olsun, *lanet* olsun, neden onunla ilgili her şey bu kadar etkileyiciydi? Eğilip alt dudağını inleyene kadar ısırarak istedim ama ailemin resmi nişan fotoğrafları istediklerinde akıllarından geçen bu olduğundan şüpheliydim.

"Bildiğim kadarıyla hayır." Başparmağımı yanağında gezdirdim, beni itemeyecek kadar konuşmamıza dalmış olduğunu biliyordum.

"Sonra ne oldu?"

"Hayatımda ne yapmak istediğime karar vermek için birkaç dakika ayırıyordum. Julian tamamen şekillenmiş bir insandı. Black & Co'nun bir sonraki CEO'su olmakla övünüyordu. Bu iş için yetiştirildiğini ve hazırlandığını söylüyordu. Julian ve Amber yakınlaştılar. Ben onlardan uzaklaştım."

Başparmağımı alt dudağına sürttüm. Bunu yapmama izin verdi. Konuşmaya devam ettim ama aklım Julian ve Amber hikâyesinden çok uzaktaydı.

"Varsayımını asla düzeltmedim. Amber besin zincirinin en tepesinde olmak istiyordu. Ona CEO olacağıma dair söz verip veremeyeceğimi sordu. Peşinde olduğu lüks hayatı ona vereceğimi söyledim. Veremeyeceğimi söyledim. Öğretmen olmak isteyebileceğimi de söyledim. Julian onu kararları kendisinin verdiği inandırdı."

" miydi? Öyle mi?" Gözleri bana yalvarıyordu. Başımı salladım.

"Gerçekten öğretmen olmak istiyor muydun?" Sesi şaşırmış ve sevinmiş gibi geliyordu. Onu suçlayamazdım.

Omuz silktim. "Yarım dakika kadar düşündüm. Eskiden biraz idealist biriydim. Her neyse, Amber nişanı bozdu. Birkaç ay izin aldım. Dünyayı gezdim. Geri döndüğümde Black & Co'ya katılmak istediğimi biliyordum. Öğretmen olmanın bana olmadığını fark ettim.

Amber çoktan Julian'la nişanlanmıştı ve Clementine'e hamileydi. Oğullarının evlilik dışı bir bebek dünyaya getirmesi annemle babamı öldürecek, bu yüzden Julian ve Amber ben ABD'ye döner dönmez nikâh masasına oturdular."

Kafasının içinde hesap yaptığını, kaşlarını kaldırdığını görebiliyordum. "Hamilelik. Sen ve Julian arasında kıl payı bir seçim oldu."

Başımı salladım. "Bu yüzden aldatıp aldatmadığını bilmediğimi söyledim."

"Hiç sormadın mı?"

"Cevabı bilmek istemedim. Julian benim kardeşimdi ve aramızda hep bir bağ vardı. Bıraktım ama evlilik aşkına bir kavram olarak inanmayı bıraktım."

"Düğüne gittin mi?" diye sordu sessizce. Benim adıma yıkılmış görünüyordu ve ben kendi yüzümü tokatlamak istedim. Çünkü benim için gerçekten önemli değildi. Köprünün altından çok sular geçmişti. Amber-Julian darbesi bugünlerde soluk bir yaradan başka bir şey değildi.

"Sağdıç bendim." Sırıttım. "Onları siklediğimi göstermek benim için menüde yoktu."

"Bay Black! Bayan Goldbloom! İzin verir misiniz?" Becky arka plandan bağırdı ve geç de olsa son on saniyedir dudaklarımız birbirine değerek konuştuğumuzu fark ettim. Mastürbasyonun inceliklerini anlamaya çalışırken yakalanmış bir ortaokul öğrencisi gibi kızarmış hissederek geri çekildim. Madison kıpkırmızı kesilmiş bir halde ayaklarına baktı.

Becky elindeki fotoğraf makinesini sallayarak sert bir şekilde "Tatlı sözler," diye tekrarladı. "PDA'yı balayına sakla. Bu arada balayınız nerede?"

"Malta," dedi Madison.

"Fiji," dedim aynı anda.

İkimiz de birbirimize kaşlarımızı çattık. Ben gülümsemeye çalıştım. "Malta mı?"

"*Game of Thrones* turuna katılmak istiyorum. Hani dizinin büyük bir bölümünü çektikleri yer. Fiji mi?"

"Evet, bronzlaşmak, sarhoş olmak ve kendimi kumların üzerine gömmek istiyorum."

"Oh, Tanrım." Becky bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Odaklan! Tatlı sözler. Kirli şeyler değil. *Tatlı şeyler.*"

Dudaklarımı tekrar Mad'in kulağına götürdüm. Madison ve benimle ilgili olan şey, vücutlarımızın birbiriyle tam bir senkronizasyon içinde olmasıydı. Tekrar döndü ve bana doğru bastırdı, kışının kıvrımı ereksiyonuma değiyordu ve ben bir laneti bastırdım, burnumdan nefes aldım ve kendimi onun her tarafına sürtmekten alıkoymak için üzücü şeyler düşünmeye çalıştım.

Yoksulluk sınırının altında yaşayan çocuklar.

İklim değişikliği.

Aç aylar. Baba.

Sonuncusu başardı. Becky beyaz ekrana doğrultulmuş parlak ışığın ötesindeki yerine döndü ve gölgelerin arasından kamerasını tıkırdattı.

"Demek Amber seni kırdı," diye fısıldadı Mad.

"Sanırım zaten kırılmıştım ama evet, vücudumdaki tüm romantik kemikleri parçalayan son çekiş kesinlikle oydu."

"Ondan nefret ediyorum," dedi Mad.

Ben hissetmedim. Üniversite yıllarımın çoğunu birlikte geçirdiğim eski nişanlıma karşı hiçbir şey hissetmiyordum.

Amber'ın etkisinden kurtulmak için bir şeyler yapmalıydım. Ondan ya da Julian'dan bahsetmek istemiyordum. Aşka tövbe etmeme neden olan şey kalp kırıklığı bile değildi. Utanç verici sonraydı. Dedikodu değirmeni. Aşağılanma.

Zavallı Chase terk edildi.

Hiç Julian kadar çalışkan ve aç olmamıştı.

Amber'ın kardeşiyle ilişkisini resmileştirmek zorunda kaldığını çünkü Chase'le nişanlıyken onu hamile bıraktığını söylüyorlar.

Belki Chase seni bilmem nereye teslim etmemiştir.

Chase önce aldatmış olabilir. O sadece için en iyi olanı yaptı.

Julian af dilediğinde onu affettim. O benim örnek aldığım ağabeyimdi ve bunu unutup aramızdaki sorunları çözmeye kararlıydım. Benim sorunum Amber'dı. Aşkın, aşk sandığım şeyin vefasızlığı bana geliyordu. On üç yaşındaki çocukların dünyanın en büyük pop yıldızına vurulduğu gibi ben de Amber'a vurulmuştum. Amber'ın güzelliği ve yaşama arzusu vardı ve ben de onu küçük kasabasından çekip çıkaracak, her zaman hayalini kurduğu göz kamaştırıcı hayata sürükleyecek paraya ve yeteneğe sahiptim. Amber'la dört harfli bir kelimeyle karşılaştıktan sonra, birinin hayatıma girmesine izin vermeyi pek sevmediğime karar vermiştim, hele de gidişini izleme riski varken. Amber'ın bahse girdiği atın kazanmayacağına, Julian'ın CEO bitiş çizgisine benden önce varacağına dair en ufak bir ipucuna ihtiyacı vardı ve beni kaldırırma attı.

Babamın hastalığı, aşkın benim için menüde olmadığını acı bir şekilde hatırlattı.

Aşk = acı. Acı=

ıstırap.

Acı çekmek= bugün değil, Şeytan. Bugün olmaz.

Dudaklarımı Madison'ın kulağına bastırdım. Kameraya bakıyordu, hâlâ gülümsüyordu ama ondan beş yüz metre yüksekteki görüş noktamdan (gerçekten *o kadar* küçüktü), sonsuza kadar burada sıkışıp kalmanın dehşetini gözlerinde görebiliyordum.

"Sana çok pis şeyler yapmak istiyorum."

Titredi ve ben de gülümsedim, dişlerim kulağının kabuğunda gezindi.

"Duşta," diye devam ettim. "Ben seni yerken duş bankımda oturabilirsin."

"Tanrım" - yumuşak bir iniltiyle gözlerini kapattı - "bu çok . . . hijyenik."

İkimiz de aniden kahkahalara boğulduk ve Becky kaşlarını çatarak bize baktı. "Çok fazla diş var. Lütfen, bunu asil ve sık tutalım."

Madison'ın yüzüne baktım, bir sonraki adımının ne olacağını merak ediyordum.

"Yani şimdi sen CEO olmak üzereyken Amber seni geri kazanmaya mı çalışıyor?" Mad sordu.

"Bilmiyorum."

"Umurunda mı?" "

değil."

"Julian, Amber'ın senin peşinde olabileceğini biliyor mu?" Bir omuz silkme daha. "Biliyorsa bile umursamıyor." "Neden?"

"Çünkü Amber asla onun son oyunu olmadı. O benim oynadığımı bilmediğim daha ayrıntılı bir satranç oyununun teminatıydı. Gerçekte istediği şey benden daha iyi olduğunun onaylanmasıydı. Ronan için benden daha iyi bir evlat. CEO olmak istiyor. Klandaki en siyah Siyah olmak istiyor."

"Peki Amber bunu neden yaptı? Julian'la mı gitti? Sen çok daha ..." Mad sözünü kesti.

"Sikilebilir mi?" Ona yardım ettim.

"Katlanılabılır diyecektim. Ama bu bile bazen cömertçe geliyor. O sadece bir çakal gibi görünüyor, bilirsiniz."

Hiçbir şey söylemedim. Becky bunun bir paket olduğunu bağırdı ve ben de Madison'ı bıraktım, sanki ateşten yapılmış gibi bir adım geri çekildim. Ama Mad hâlâ o ana takılıp kalmış, dayanamadığım savunmasız bir bakışla bana bakıyordu.

"Aşık olmak, nişanlanmak, çocuk sahibi olmak istememeniz haksızlık gibi görünüyor ... çünkü erkek kardeşiniz-kuzeniniz nişanlınızı çaldı. Bütün kadınlar para ve statüye önem vermez."

"Ama asla emin olamazsın." Acımasızca gülümsedim. Konuşmaya devam etmek istedi ama ben Becky'yi kadar takip ettim ve bu konuşmaya bir son vermeyi tercih ettim.

O yeşil çerçeveli ela gözlerin incelemesinden kaçmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. Mad konuyu kapatmayı reddederek arkamdan geliyordu.

"Hepsi bu kadar mı? Aşkla ilgili kötü bir deneyim mi?" "Evet."

"Bu çok korkakça. Sevmediğiniz bir dilim pizza yediğiniz için tüm karbonhidratlardan nefret etmek gibi."

"Ben de pizza sevmem," dedim kayıtsızca. Teknik olarak bu doğrudu. Pizzanın zor kazanılmış karın kaslarıma yaptığı şeyi sevmiyordum ve yakın zamanda yemeyi planlamıyordum.

"Küfür!" Madison arkamdan bağırdı, adımlarıma yetişmeye çalışıyor ama başaramıyordu. "Yani bu mı? *Bunun* yüzünden kendini yalnız bir hayata mı mahkûm ettin?"

Hikayemi dinlemiş miydi? Gelinlerini kardeşlerine kaptıran birçok insan tanıyor muydu?

"Yalnızlık değil," diye düzelttim. "Her zaman birileriyle takılıyorum ve kardeşim ve karısı dışında sevdiğim harika bir ailem var."

Madison, "Ama aşık olmazsanız, kötü adamlar kazanır," diye ısrar etti.

"Gerçekten mi?" Döndüm ve alaycı bir bakışla onu kıstırdım. "Çünkü kesinlikle kazanıyor gibi görünmüyorlar. Kesinlikle perişan görünüyorlar, bu da beni çok memnun ediyor."

Bir duraklama oldu. Daha iyi bilmesem Mad'in gözyaşlarının eşiğinde olduğunu söyledim. Ama bu doğru olamazdı. Neden bu kadar sikine taksın ki?

"Saçını uzatacak mısın?" Birdenbire konuyu değiştirerek tersledim.

"Bilmiyorum." Gözlerini kırıştırdı, şaşırılmıştı. "Belki."

"Ben kısa seviyorum."

"Bunu aklımda tutacağım." "Gerçekten mi?" diye sordum.

"Hayır," diye kestirip attı.

Madison'la arama biraz mesafe koymak için Becky'yle fotoğrafların üzerinden geçmek üzere resepsiyonda oyalandım. Nabzım artık benimle dalga geçmez olduğunda

Madison'a dışarıda, kaldırımda eşlik ettim. Sırtı bana dönüktü. Gergin görünüyordu, ayaklarının üzerinde zıplıyor, göbeğini kucaklıyordu. Ona baktım, kendimi belli etmedim. Çantasından telefonunu çıkardı ve biriyle mesajlaşmaya başladı. Pediatric Dude mu? Benimle nişan fotoğrafı çektiirdikten sonra onunla görüştüğünü, flört ettiğini düşünmek beni öldürüyordu. Elimi omzuna koyarak bir adım öne çıktım. "Bir şeyler atıştırmaya ne dersin?" diye sordum.

Sanki onu yapmaması gereken bir şey yaparken yakalamışım gibi şaşkın bir nefes alarak arkasını döndü. Çoğunlukla da öyle hissediyordum. Bana bir bok borçlu olduğundan değil, ama bu sahte nişanlılık olayı başladığından beri başka insanlarla görüşmüyordum. Hiç mantıklı bile değildi. Mad tam karşımdayken yepyeni biri için çaba sarf etmek istemiyordum. Tüm enerjimi onu yatağıma geri getirmeye harcadım.

Ve ben onu daha öpmemiştim bile.

Durumu düzeltmem gerekiyordu. Çabuk.

"Evde biraz yemek artığım var." Kibarca gülümsedi. "Savurgan olmak istemem."

Kaşlarımı çattım. "Bu reddedilmeye çok benziyor."

İçini çekti, yorgun gözlerini ovuşturdu. "Bak, Chase, sen iyi bir adamsın-"

"Hayır, değilim," diyerek sözünü kestim. Bocaladı.

"Doğru. Ama sen gerçek bir avsın. Paran ya da statün yüzünden değil, komik, kıvrak zekalı, zeki, eğlenceli ve -evet- tüm Yunan tanrıları, Chris Hemsworth ve James Dean'den oluşan bir seks partisinin ürünü gibi görüldüğün için."

"Hafızamdan silemediğim bu görüntü için teşekkür ederim. Bu arada, hangisi hamile kaldı?"

Bana göz kırptı.

"Hangi tanrı?"

"Ah . . . Chris. Sanırım bir bebek yumruğıyla cehennemi sallayacaktır."

Sessizlik. İşlek caddede insanlar bizi es geçiyordu. Resmen yayaların önünü kesen, nefret ettiğim bir piçtim.

"Her neyse" -şakağını ovuşturdu- "konu bu değil. Mesele şu ki, sen bir avsın ve seninle vakit geçirmek iyi bir fikir değil, çünkü sana karşı tekrar bir şeyler hissetmek istemiyorum, tamam mı? O yüzden üzgünüm ama senin sahte-gerçek kız arkadaşın olmak istemiyorum. Ya da nişanlın. Ya da başka bir şey. Hoşça kal Chase."

Arkasını döndü, metroya doğru yürüyordu. Bir iş adamına çarptı. Adam küfretti. Şehit Maddie özür diledi.

"Bekle." Onu kovaladım, elimle dirseğini kavradım. İronik bir şekilde, adım Chase olmasına rağmen hiç kovalamaca oynamadığımı fark ettim. Her zaman tam tersi olmuştu. Şimdiye kadar. Mad'e kadar.

Durdu, topuğunun üzerinde döndü ve ihtiyatla bana baktı. Gözleri o kadar doluydu ki duygularla dolup taşacaklarını sandım. Neyle dolu olduğunu anlayamadım. Yoğunluk mu? Acı mı? Her neyse, kendimi bok gibi hissetmeme neden oldu.

"Eğer beni önemsiyorsan," dedi yavaşça, kesik kesik nefes alarak, "o zaman peşimi bırakırsın. Bırak hayatımı yaşayayım. Bırak seni unutayım. Beni şaşırtıyor, çileden çıkarıyor ve mutlu ediyorsun. Bana hissetmemem gereken tüm o duyguları hissettiriyorsun ve ben hayatıma devam etmek için çaresizim. Ethan'ı *istiyorum* Bırak da bizim mutluluğu bulsun. Çünkü senin kendi mutluluğunu bulmak istemediğin çok açık."

Şimdi gözlerinde kesinlikle yaş vardı. Sertçe yutkundum. Tüm gevşek ahlakıma ve daha da gevşek ilkelerime rağmen kendimi birinci sınıf bir sik olarak görmüyordum. Kadınların benimle nerede duracaklarını bildiklerinden her zaman emin oldum (görünüşe göre Madison hariç). Teslim etmeye hazır olmadığım hiçbir şeyin sözünü vermedim. Ve Maddie belli ki ona yaptığım teklifi kabul etmemişti. Bu da artık gerçekten bırakma zamanının geldiği anlamına geliyordu.

Bir adım geri attım. Sonra bir adım daha, hâlâ bakışlarını tutarak. Dünya onun etrafında küçüldü, soluk bir resim gibi kenarları bulanıklaştı.

Arkanı dön ve yürümeye başla, seni aptal.

Yine de durdum, ilk hamleyi onun yapmasını bekledim. Son dakikada fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini merak ediyordum. "Belki başka bir hayatta." Mad hüznle gülümsedi, gözleri parlıyor.

"Kesinlikle," dedim huysuzca.

Arkasını döndü ve metroda kayboldu. Orada on dakika durdum, sonra topuklarımın üzerinde döndüm ve çöp kutuları ve mahremiyetle dolu bir ara sokak bulana kadar üç blok yürüdüm. Duvara yaslandım, alnımı kırmızı tuğlalara dayadım ve yarım saat boyunca orada durup kalbimin dört nala koşmayı bırakmasını bekledim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

MADDIE

Sonraki hafta dakika dakika ilerledi. Hava olağanüstü sıcaktı. Şehirdeki her şey sıvılaşmış gibiydi. Beton. Binalar. İnsanlar. Salvador Dalí'nin eriyen saatlerle yaptığı "*Belleğin Sürekliliği*" gibi.

Tik tak.

Tik tak.

Hayat her zaman bu kadar boş mu gelmişti?

Kendime açelyaları unutturdum. Chase ile olan bahsi. *Kendimi.*

Kendimi işe verdim, çizebildiğim her yerde çiziyordum. İşe gidip gelirken trende. Peronda. Restoranlarda. Öğle tatillerinde. Yatmadan önce. İş beni tüketti.

DWD tasarımını çizdim, sildim, baştan başladım, güldüm ve ağladım çünkü bu sadece bir tasarım değildi; bu *benim* tasarımımdı. Ve elbette, daha önce birçok gelinlik tasarlamıştım, ama her zaman ortaya konmuş ve kristal berraklığında kurallar vardı.

Bu bahar serimiz kılıf elbiselere odaklanacak. Bu kış tamamen balo elbiseleriyle ilgili.

Dantel koleksiyonu denizkızı tarzında olacak.

Bu sefer uymam gereken kurallar yoktu. Sadece ben ve zihnimde dolaşan kaos vardı. Bu oyunun sonuydu. Kate Middleton düğün gününde Grace Kelly ile tanıştı.

Audrey Hepburn ile Balmain imzalı elbisesi içinde tanıştı.

Chase'i düşünmemek için kendimi zor tuttum. Daisy'yi uzun yürüyüşlere çıkardım, Frank'i kovalamasını izledim. Layla'nın panosundaki günün sözünü dikkatle okudum, korkunç bir hata yaptığıma dair içimi kemiren duygunun yersiz olduğuna dair işaretler aradım. Bu süre zarfında Chase'in yanında olmak istedim. Katie, Lori ve Clementine için orada olmak.

Hatta Layla'nın astığı kelimelerin bir listesini çıkarıp onları bir anlama oturtmaya çalıştım.

Pazartesi

pişmanlıktı. Salı

rahatlamaydı.

Çarşamba günü *çikolata* vardı (itiraf edelim, Chase'i unutmaya çalıştığım hafta boyunca büyük bir rol oynadı).

Perşembe *korkaktı.*

Bugün panoyu kontrol etmemeye karar verdim. Nişan çekiminden sonra Chase'den kaçtığımı söyledikten sonra Layla'nın pasif agresif davrandığından yüzde 70 .

Beynimi dolduran Chasenness'i uzaklaştırmak için Ethan'la iki randevuya çıktım. Sağladığı dikkat dağınıklığı için minnettardım. Sonsuz sabırlı, şefkatli ve işi, hastaları ve Afrika'da gönüllü olarak geçirdiği zaman hakkında hikayelerle doluydu. Salı günü bir savaş filmi izlemeye gittik. Ertesi gece beni bir barda arkadaşlarıyla buluşmaya götürdü. Son olarak, bu gece, bir Tayland restoranına gitmeye karar verdik, sonra da şarap içmek için benim evime dönecektik.

Şarap demek seks demekti ve Chase'in aklımın her köşesini nasıl işgal ettiğini gördükçe, Ethan'la seks yapmaya hazır değildim. Bir parçam her şeyi dakika dakika düşünmek ve nasıl sonuçlanacağını görmek istiyordu. Belki havamda . Belki şarap beni gevşetir, birlikte uyurduk ve gerçekten ihtiyacım olan tek şeyin bu olduğunu fark ederdim - Ethan'la yakınlaşmak ve ona bağlı hissetmek için bir şans.

0 zaman neden Ethan'birlikte evime dönmekten korkuyorum? Neden ölüm gibi hissediyorum?

Ethan ve ben binama doğru yürüdük. Ona DWD projemi ayrıntılı olarak anlattım.

"Şapel treni olacak ve Viktorya dönemi korsesini andıran pilili, tatlı bir korse düşünüyorum. Oh, Ethan, çok güzel olacak. " diye bağırdım, yanımda sertleştiğini fark ettim. Onun yanında durdum ve merdivenime göz kırptım.

Olamaz.

Ama Chase'in beni kapımın önünde beklediği ve sahte nişan planına dahil ettiği ilk akşam tam da böyle düşünmüştüm.

"Düşündüm ki" diye başladı Ethan.

Başımı şiddetle salladım. Sanki içinde kurtulmak istediğim bir şey varmış gibi. *Vardı*. "Doğru düşünmüşsün. Ona geri çekilmesini söyledim. Bırak bununla ben ilgileneyim."

Öfkenin midemin çukurunda sıcak bir şekilde kıvrıldığını, çiçek açtığını, biriktiğini ve boğazıma tırmandığını hissederek kapıma doğru yürüdüm. Tüm vücudum öfkeyle uğulduyordu. Bunu nasıl yapabilirdi? Bunu bana nasıl tekrar yapabilirdi? Kendimi açıkça ifade etmemiş miydim? Onu görmek istemiyordum. Sırf geri adım atsın diye ona karşı bir şeyler hissettiğimi *itiraf edecek* kadar ileri gitmiştim. Birine karşı karşılıksız hisler beslediğini itiraf etmekten daha aşağılayıcı bir şey var mıydı? Evrendeki her şiirin, aşk şarkısının ve öfkeli sanat eserinin temeli buydu.

Ne kadar bencil olabilir ki?

"Sen burada ne yaptığını sanıyorsun?" Sesim tiz çıkıyor, histerinin eşiğinde dans ediyordum. Kendimi onun üzerinde konumlandığımda Chase hâlâ merdivende oturuyordu. "Sana bir adım geri çekilmeni söylemiştim. Neyin var senin?" Chase telefonundan başını kaldırıp sözlü saldırımdan irkilerek bana baktığında dişlerimi gösterdiğimi fark ettim. Donup kaldım.

Farklı görünüyordu. Darmadağınık, bitkin ve ...
kırılmış.

Beni çözen kırık kısımdı. Bu bakışı iyi bilirdim. Babam, annemin ölüm döşeğinde olduğu yıl boyunca bu bakışı takmıştı. *Gerçekten* ölüyordu. Hala göğüs kafesimin arkasındaki yere kalıcı kazınmıştı. Kaderi onu dize getirmiş birinin umutsuz bakışıydı bu.

Gardımı düşürdüm. Zırh ayaklarımın dibindeki kaldırımda takırdıyordu.

"Ne oldu?" Chase'in göz hizasına kadar çömelip dirseklerimi dizlerinin üzerine koydum. Parmaklarım çenesini tutarken ve yüzünü yukarı kaldırırken titriyordu. "Nerede o?"

"Hastane."

"Chase." Nefes alıp almadığımdan emin değildim.

"Neden onunla birlikte değilsin?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"Seninle gelmemi ister misin?"

Ethan'ın çevremde durduğunu gördüm, uzun, düz ve yanmayan yalnız bir mum. Manzarayı içine çekti. Bu beni korkuttu. O anda ne düşündüğü, ne hissettiği ne kadar da umurumda değildi. Sadece Chase çizdi.

Şehit Maddie olmanın sürdürülemez olduğunu ilk kez fark ettim, ama belki de değer verdiğim kişilerle iyi bir arkadaş olmak, başarabileceğim bir şeydi. Herkesin duygularını koruyamazdım.

Ama kalbime giden yolu bulanlar için ejderhaları öldürebilirim.

"Onu görmeye gitmeliyiz, tamam mı?" Başparmaklarımı Chase'in yanaklarına sürttüm. Başını salladığını hissettiğimi sandım. Telefonumu çıkardım ve bizi babasının yattığını söylediği hastaneye götürmesi için bir Uber çağırdım. İşim bittikten sonra Ethan'a döndüm. "Çok özür dilerim."

Başını öne eğdi. "Umarım yakında iyileşir."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Chase Ethan'ı fark edemeyecek kadar kendinden geçmişti. Onu Uber'e tıkmak zorunda kaldım. Bir top giyiyordu

Şoför, kasketi, kapüşonlu tişörtü ve sıkılmış ifadesiyle siyaset ve trafiğin durumu hakkında boş konuşmalar yapmaya çalıştı.

"Erkek arkadaşın sarhoş görünüyor," dedi sonunda. "Çok mu içmiş?" Dikiz aynasından bir bakışla beni kıstırdı. "Arka koltuğumda kusan birini istemiyorum."

"O iyi," diye kestirip attım.

"Sen de öylesin." Şoför sırttı.

Chase, "Ona bir daha o şekilde bakarsan gözlerini kurutulmuş et gibi tüttüreceğim," diye homurdandı. Arabaya bindiğimizden beri ilk kez konuşuyordu.

"Dostum, kıskançlık sorunları hakkında konuş."

"Bir gün geçiriyoruz," diye tersledim, artık kibar, hoşgörülü Şehit Maddie olmayı . "Sessiz olur musun?"

"Tabii. Tabii."

"Dur bakıyor at Onu." Chase uyarıldı tekrar gibi yaralı bir hayvan gibi. "Ona doğru nefes bile alma."

Tatlı kabuğumu kırarak şoföre, "Onu duydun," diye .

Şoför başını salladı. "Tanrım."

Katie ve Lori çoktan Ronan'ın hastane odasındaydı, daha iyi günler görmüş pastel mavi bir kanepeye tünemişlerdi. Antiseptik koku, parlak, acımasız floresan ışığı ve duvarlara yapıştırılmış hastalıklı eskilik midemi bulandırdı. Annem öldüğünden beri hastaneye gitmemiştim.

Chase baygın babasının yatağının yanındaki koltuğa yığılırken Lori ve Katie'ye sarıldım. Gözlerini kapatmış, burnundan nefes alıyordu.

"Kalp krizi geçirdi." Lori parmaklarını Ronan'ın gür beyaz saçlarında gezdirdi ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Doktorlar kalp krizinin önemsiz olduğunu söylediler ama

Sistemler teker teker çöküyor. Durumu stabil ama tehlikeyi atlatmış değil. Grant yolda."

Chase tepki vermedi. Tam olarak orada değildi. Kahve ve atıştırmalık bir şeyler almak için odadan çıktım. Belki Chase bu habere yanıt vermeden önce onları biraz rahat bırakmamı bekler diye düşündüm.

Katie yanımda belirlediğinde, kollarını göğsünde kavuşturmuş, otomat makinesinin düğmelerine basıyordum. Flanel pijama ve üzerine kalın bir palto giymişti. Hastanede havanın buz gibi olduğunu ilk kez o zaman fark ettim.

"Uyumuyor," dedi. "Chase."

Makineye odaklanıyormuş gibi yaptım. Kraker torbası çıkmıyordu. Cam ve metal çark arasında sıkışmıştı. Makineyi sallamayı denedim, ama o şey neredeyse hiç hareket etmedi bile.

"*Siktir,*" diye mırıldandım. Küfür etmedim. Ben *asla* . Katie irkildi.

"Sanırım en son bir hafta önce gerçek bir gece uykusu çekmişti," diye devam etti. "Bunun sadece babamla ilgili olup olmadığını bilmiyorum."

Söylediğini sandığım şeyi mi söylüyordu? Olamazdı. Yakaladığım aldatan eski sevgilimden bahsettiğim anda Katie'nin Chase'le gerçekten birlikte olmadığımızı bildiğini anlamıştım. Ama neden bana Chase'le görüşmediğimiz süre boyunca uykusunun kaçtığını söylesin ki? Bariz sebep, *çünkü doğru olabilirdi*, ama aklıma hiç gelmedi.

"Bundan onun için nefret ediyorum. Hepiniz için." Makinenin altını tekmeledim, ayak parmaklarımdan makineden çok daha kötü durumda olduğunu fark ettiğimde bir küfür daha savurdum. *Lanet olsun*.

"Evet," diye düşündü Katie, beni dikkatle inceleyerek. "Bilirsin diye düşünmüştüm. Nişanlı olduğunuza göre. Nişanlısınız, değil mi?"

Başımı ona doğru çevirdim ve ne olduğunu anladım. Yüzleşme. Katie'nin yüzleşmeden nefret ettiğini düşünürsek, burada neyin tehlikede olduğunu biliyordum.

"Oh." Gülümser gibi yaptım. "Dairem hâlâ bende. Son devim üzerinde çalışmak için bütün hafta evdeydim."

"Yani şu aldatma hikayesi ..."

"O hikâyeyi unutmalsın," diye ısırđım. Katie'nin Chase'in sırrını keşfedeceği fikri beni paramparça etmişti. Herhangi birinin öğrenebileceği fikri. "Bunu tamamen unut, Katie. Kardeşini seviyorum. Biz birlikteyiz."

Artık yalan gibi gelmiyordu. Bu cümlenin hiçbir parçası. Ve bu beni korkuttu.

Huzursuz hissediyordum. Neredeyse vahşi. Ellerimi otomatın iki yanına koydum ve bir yıl önce Chase'i o asansörde ilk grdėđm günden beri boğazımda düğümlenen çığlığı dışarı atarak içimdeki her şeyle onu sallamaya başladım. Koridordaki duvarlar ığlığımla sarsıldı. Zemin ayaklarımın altında sallandı. Ve yine de duramadım. Denemek bile istemedim. İimdekileri dökmek çok zgrleştiriciydi.

Yalanlar.

Acı.

Sizin için kötü olduğunu bildiğiniz bir şeyi istemenin acısı. Her zaman önünüzde yasak bir meyve gibi sallanıyordu.

Boğazımda ses kalmayana kadar çığlık attım ve otomatı salladım. Sonunda simit torbası yumuşak bir *ınlamayla* yere düştü. Onu almak için eğildim ve makinenin yanındaki koltuğa yerleştirdiğim tepsiye koydum. Tepside  köpük fincan ılık sade kahve ve yenmeyecek gibi görünen sandviçler vardı. Hiçbir şey olmamış gibi Ronan'ın odasına doğru yol almaya başladım. Sanki ığlık atmamışım gibi. Sanki iki hemşire kafalarını odalardan çıkarıp her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmemiş gibi.

Katie beni takip etti. "Hiçbir şey söylemeyeceğim," diye fıslıladı.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Yemek ve kahve tepside dans ediyordu, ellerim öyle titriyordu ki

Kötü.

"Şey Tanrım, o şeyin ne olduğunu bile bilmiyorum. Seninle birlikteyken mutlu görünüyor ve bence bu kısmı gerçek." Katie yutkundu. "Sanırım Amber'la birlikte olduktan ve birkaç yıl sonra Julian'ı da kaybettikten sonra onunla ilgili tek gerçek şey bu."

Sonunda Katie'nin ne dediğini anladım. Chase'in neden bağlanmayı reddettiğini. Sadece nişanlısını kardeşine kaptırmamıştı. Kardeşini de Ronan'ın ona yatırım yapmaya karar verdiği CEO unvanı yüzünden kaybetmişti. Sevdği herkes bir şeyler istiyordu ve Chase buna yanaşmayınca ona sırtlarını dönmekte gecikmediler.

Birlikte büyüdüğü kişi bile.

Örnek aldığı ve ağabeyi olarak gördüğü kişi bile.

"Bundan ne anlıyorsun?" Konuyu değiştirdim ve çenemi yaklaştığımız kapıya doğru salladım. Ronan'ın odasına. "Grant bunun ... bilirsin işte?"

Son.

Katie alt dudağını ağzına götürerek başını salladı. "Doktorları bilirsin. Asla öyle ya da böyle bir şey söylemezler."

Doktorları tanıyordum. Ve o kesinlikle haklıydı.

Katie ve Lori'nin minnettar olduğu kahveleri, sandviçleri ve krakerleri dağıttıktan sonra, bilinci yerinde olmayan Chase'i kolundan tutup çektim. "Biraz kestireceksin. Şimdi."

"Grant'i bekliyorum," dedi buz gibi bir sesle ama genelde ses tonuna eşlik eden Chase Black donukluğu onda yoktu.

"Hayır, konuşmayacaksın. Grant geldiğinde onunla kendim konuşacağım. Eğer önemli bir şey olursa seni uyandırırım. Aksi takdirde uyumalısın."

Dokunuşumu kolundan uzaklaştırdı ama dirseğini tutup sertçe çektim. Bakışları benimkilere kaydı. Yüzümde her ne gördüyse, geri adım atmayacağımı biliyordu. İsteksizce kalktı. Ona yan odayı gösterdim.

babasının. Katie ve ben atıştırma lıkla rla geri döndüğümüzde boş olduğunu fark etmişim. Ben yastıkları kabartırken o da arkamda durmuş garip bir şekilde beni izliyordu. Yatağa girdiğinde tereddüt ettim, sonra yorgunluktan neredeyse kendinden geçtiğini bildiğim için cızırtılı battaniyeyi vücuduna sardım. Hamptons'da sarhoş olduğumda o da bana aynısını yapmıştı. Bir kez bile şikâyet etmeden benimle ilgilenmişti.

Chase bileğimi yakaladığında kendimi odadan çıkmaya zorluyordum. Dokunuşunun kolumda yarattığı sarsıntı ensemdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Midem bulandı. Muazzam görünüyordu. Hatta çok önemli. Bir buz tabakası gibi gümüşü gözlerinin benim sıradan kahverengi gözlerimle buluşması. Ağzı kırırdadı ve ben de bakışlarımı kaçırıp onu takip ettim, kelimelerini çözemeyecek kadar telaşlıydım. Sadece tek bir kelimeydi. İlk ayrılığımızdan önce aylarca duymayı hayal ettiğim bir kelime.

"Ka l."

"Odada mı, yoksa ... ?" *Hayatında mı?* Nefes alamıyordum. Nefes almam gerekiyordu ama tüm umutlarımı bir anlığına onun cevabına bağladığımda bu çok zordu.

"Hastanede. Seni bulabileceğim bir yerde."

Siyah çerçeveli gözleri, elmacık kemiklerine sarkan derisi ile bir gecede kilo vermiş gibi, delicesine harap görünüyordu. Birini sevdiğinizi nasıl anladığınızı hep merak etmişimdir. Bana baktığında cevabımı aldım. O anda Chase'i sevdiğimi hiç şüphe duymadan anlamıştım.

"Ben kalacağım." Elimini onun elinin üzerine koydum.

Gözleri yarı kapalıydı, boğazı yutkunmaya gibi sallanıyordu. Dudakları kuru görünüyordu ve ben kendi dudaklarımı dudaklarına bastırmak istedim. Çılgınca, çılgınca düşünceler.

"Amber'ı unutup unutmadığımı sormuştun," diye mırıldandı ve gözleri kapandı. Geri kalanı da öyle. "Unuttum. Onu hiç sevdiğimi sanmıyorum. Gerçekten sevmedim. Seni sevebileceğim gibi değil."

Thud. Thud. Güm. Kalbim göğsümde isyan ediyordu.

"Aldatmadım ama istedim. Keşke yapabilseydim, Mad. Çünkü sen oradaydın, gerçektin ve sevmediğim Amber'la yaşadığım saçmalıklar canımı çok yaktıysa, sen de hayatımı tamamen mahvetme potansiyeline sahiptin. Sen bir zayıfıktın. Ben çok ..."

Ne olmuş yani? Nefesimi tuttum, devam etmesini bekliyordum. Ama hiç devam etmedi. Nefes alış verişleri daha da zorlaştı, ta ki yumuşak, tükenmiş horlamalara dönüşene kadar. Patlamasını engellemek için elimi kalbimin üzerine koydum.

Gözlerimi kapattım, yaptığım şeyi durdurmak için kendimi zorladım. Ne olduğumuzu romantikleştiriyordum. Ondan nefret ettiğim her anı unutuyordum. Layla'nın kafamın içinde eski Şehit Maddie kalıplarına dönmemle ilgili alay ettiğini duydum. Başkalarını kendimin önüne koymak.

Kapalı göz kapaklarımdan ekranında eski bir film gibi Erkek Arkadaş Chase'in bir görüntüsü yanıp söndü.

Kalçalarını benimkilere yaslaması, viski kokan nefesinin bir partide boynumu okşaması. "Hadi dalalım. Herkes ezik ve sen dayanabildiğim tek kişisin, ki bu komik."

"Neden komik?" Kalın bir sesle fısıldadım.

"Çünkü sana yapmak istediğim şeyin ikimizin de ayakta durmasıyla hiçbir ilgisi yok."

Gözlerimi açtım. Tekrar kapattım.

Chase sırtı bana dönük, tavandan tabana penceresinden Manhattan'ı izliyordu.

"Sen bir kurtsun," diye inledim. Sırtı o kadar geniş, o kadar kaslıydı ki kendime onun da benim gibi ölümlü olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım.

"Sen Ay'sın." Sırtı ve başını arkaya doğru eğerek beyaz kristal küreye baktı. "Beni deli ediyorsun."

Gözlerimi açtım, gözyaşlarımdan burnumu yaktığını, boğazımı tıkadığını hissettim. Gözlerimi tekrar kapattım.

Chase ve ben çimlere uzanmış, yıldızsız New York gökyüzüne bakıyorduk.

"Başka bir yere gitmek istiyorum. Geceleri yıldızları görebileceğin bir yere. Saf bir yere," dedim.

Cevap verirken Chase'in gülümsediğini duyabiliyordum. "Bundan bahsetmen çok garip. Geçen gün tam da bu nedenle bir teleskop aldım. Yıldızları göremiyorum ve bu beni deli ediyor. Ama şehir hayatından vazgeçmek istemiyorum."

Hayatındaki bir şeyden hoşlanmamak ve onu kendi isteğine göre şekillendirmek klasik bir Chase'di. Maddie'nin hayatıyla ilgili bir şeyi beğenmeyip pes etmesi, havlu atması ve her şeye yeniden başlaması da klasikti.

Yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzüldü. Elimde değildi.

Chase ve ben yatağımızda, Daisy ayaklarımızın dibinde. "Hiç değiştiğini mi?" diye sordu.

"Her zaman," diye yanıtladım. "Her zaman değişiyoruz. Sadece hareket halinde olduğumuz için bunu fark etmiyoruz."

"Değişmek istemiyorum."

"Fazla seçeneğin olduğunu sanmıyorum," dedim usulca.

"Eğer değişmezsen, yaşayamazsın."

"Belki de yaşamak istemiyordur." "İstediğini"

Yataktan kalktı ve giyinmeye başladı.

Gözlerim tekrar açıldı. Bahsettiği bizdik. Onu değiştireyordum.

Chase ve ben Cyclone hız treninde. Coney Adası. Romantik bir kaçamak değildi. Onu da gelmeye ikna etmiştim, çünkü eski usul elma şekeri yemek istiyordum.

"Hiçbir şeyden korkmuyorsun, değil mi?" Bana sırıttı. İlk araba bizimkiydi. Acı verici bir şekilde yavaşça, her seferinde bir inç yukarı çıktı.

"Neredeyse." Arabamız titriyordu. Kalbim de öyle. Elini tutmak için aşağı baktım ama parmaklarını kucağında birleştirmişti. Bana açılmasını istediğimi bile bilmediği bir şekilde bana kapalıydı. "Neredeyse her şey."

I açıldı benim gözler için ve dördüncü Zaman, Çılgınca. Sonra ne olduğunu hatırladım.

İkimiz de düşmüştük.

Sonraki saatlerimi Grant'tan alabildiğim kadar bilgi almaya çalışarak geçirdim. Grant sonunda yeniden toparlanmak için eve gitmemiz gerektiğini söylediğinde ufukta şafak söküyordu. Sven'e evden çalışacağıma dair mesaj attım ve Chase'i kontrol etmeye gittim. Hastane yatağında oturmuş, kaşlarını çatmış telefonuna bakıyordu. Yaklaşık yedi saattir baygındı.

Chase telefonundan başını kaldırdı, nefis görünüyordu. Saçları dağınıktı, gözleri sağlıklı bir şekilde parlıyordu. Dün gece verdiği kiloları geri almış gibi görünüyordu. Yüzüne yeniden renk gelmişti.

"Beni haberdar ." Sesi çatallaştı, şüphesiz bu onu dehşete düşürmüştü.

Odaya girdim ve yatağın kenarına, onun yanına oturdum. "Bir haber olması koşuluyla," diye kabul ettim. "Ben sözümü tuttum."

"Babamın bilinci yerinde mi?"

"Oraya doğru gidiyor. Durumu stabil ."

"Grant ne dedi?"

"Ronan'ın büyük ihtimalle söyledi." "Siktir. Tamam o zaman. Haber yok o zaman."

Başımı çevirdim ve ona "*Gerçekten mi?*" der gibi baktım. Ellerimden birini tuttu ve kucağına koydu. İçimden başka bir akım geçti. Siklon'un düştüğü zamanki gibi.

"Sana kahvaltı ısmarlıyorum."

"Teşekkürler, aç değilim." Onunla daha fazla bire bir zaman geçirmek istemiyordum. Artık devrildiğimi biliyordum. O siklon dalışını yaptıktan sonra ona bir daha sırtımı dönemeyecektim. Hayattan istediğim her şeyi bana asla vermeyeceğine söz veren bir adama aşık olamazdım: Bir koca, bir düğün. Çocuklar. Aşk.

"Yemek nadiren yemekle ilgilidir," dedi. "Rahatlıkla ilgilidir. Seksle ilgilidir. İntikam, şehvet ve öfke ile ilgilidir. Ama yemek asla yemekle ilgili değildir."

Gözlemine yorgun bir şekilde gülümsedim. Ronan'ın odasından gelen bir çığlık duyduk. İkimizin de bakışları aynı anda Katie'nin kükremesinin geldiği yöne doğru uçtu. Katie olay çıkaracak biri değildi. Chase yataktan fırladı ve kapıdan fırladı. Ben de onu takip ettim. Katie, Amber ve Julian koridorda duruyorlardı. Katie nefes nefese kalmış, göğsü inip kalkıyordu. Yanağında kırmızı pençe izleri vardı, sanki o kadar sinirlenmişti ki kendi etini parçalamaya çalışıyordu.

"Bu ne cüret! Sana inanamıyorum, Julian. Bu senin için bile çok ileri bir adım."

"Ben sadece buradaki herkesin yapamayacak kadar korkak olduğu şeyi yaptım." Julian'ın sesi çaresizdi, Amber'ın elini biraz fazla sıkı tutuyordu. Amber, Chase ve beni gördüğü anda onun dokunuşundan kurtuldu. Aramıza baktığında yüzü düştü. El ele tutuştüğümüzü fark ettim. Bunu yaptığımızın farkında bile değildim.

"Neler oluyor?" Chase elimi bıraktı ve Julian ile Katie arasında bir tampon görevi üstlendi. Katie öne doğru eğildi ve Julian'ın elinde tuttuğu bir grup belgeyi kapıp Chase'in yüzüne doğru salladı.

"Piç kurusu babama imzalaması için yasal bağlayıcılığı olan bir sözleşme getirdi, bu sözleşme onu Black & Co'nun acil CEO'su yapıyor. Annem babam için bir şeyler almaya gittiğinde odaya sızmaya çalıştı. Ben dışarıda telefon görüşmeleri yapıyordum."

"Julian, Chase'e doğru dönmek üzereydi. Kötü bir fikirdi. Chase doğrudan yüzüne bir yumruk indirdi. Julian sendeleyerek geri çekildi ve duvara çarptı. İki eliyle burnunu tutmuş, nefes nefese kalmıştı. "Pislik herif!"

Chase, Katie'nin elinden kâğıtları kaptı ve parçalara ayırdı. Ayaklarının dibine yağın kâğıtlar, kar taneleri gibi mokasen ayakkabılarının etrafında toplandı. Amber ona baktı, gözleri dikkatli bir makyaj ve gözyaşlarıyla çevriliydi.

Julian hâlâ burnunu tutarak sırtını duvardan aşağıya doğru sürükledi. Kan parmaklarının arasından gömleğine ve yere damlıyordu. "Kendini tehdit altında mı hissediyorsun, *kuzen*?" diye tısladı.

Julian'ın Chase'den kardeşi değil de kuzeni olarak bahsettiğini ilk kez duyuyordum ve bunun uzun zamandır beklediğim bir şey olduğunu hissediyordum. Gözlerimde mükemmel, tek boyutlu bir Shakespeare kötü adamı olan Julian'a bakarken, onun da bir hayat hikâyesi olduğunu kendime hatırlatmak zorunda kaldım. On yıl daha genç, başarılı, muhteşem ve Amerikan kraliyet ailesinde doğmuş kuzeninin gölgesinde yaşamak muhtemelen zordu.

Chase daha yetenekli, daha becerikli ve daha otoriter olarak görülüyordu. Ve belki de en kötüsü, en azından dışarıdan bakıldığında, Chase'in Julian'ın nişanlısını çalmış olmasından etkilenmemiş olmasıydı.

Chase soğuk bir şekilde gülümseyerek ona doğru yürüdü. "Black & Co.'nun yönetimini bir kez daha kurcalamayı dene, Julian. Sana meydan okuyorum. Ve sen de" -geri çekilip elmas kolyesini üç inçlik tırnaklarıyla kavrayan Amber'a döndü- "dul kalmak istemiyorsan onu benden uzak tut."

Elimi tuttu ve hışımla koridorda ilerlemeye başladı. Adımlarına yetişmeye çalışarak arkasında çırpındım.

"Nereye gidiyoruz?"

"Benim daireme."

"Senin ayrılığın . . . Chase, *hayır*." "Evet."

"Neden?"

O durdu ve döndü etrafında için Ben keskin bir şekilde. "Çünkü," diye dişlerini gıcırdattı.

"Çünkü mü?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Uyuyamıyorum." Sinirli bir şekilde kelimeleri . "Ve?"

"Ve sen yapabilirim." Sözcüklerin geri kalanı ağzından isteksizce döküldü. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum"

açıklayamam, açıklamak da istemiyorum. Uyku saatlerimi doldurabilmem için varlığınıza lütfeder misiniz?"

Ona bakarak dudaklarımı yaladım.

"Seninle yatmaya çalışmayacağım." Bir elini kaldırdı. "İzci onuru."

"Son kez , sen-"

"Öyleydim," diye . "Bir yıl boyunca. Korkunç bir zaman. Ve bugün bile, bir şeyleri nasıl bağlayacağıma dair bilgiyi kötüye kullanıyorum."

İnlemekle kıkırdamak arasında bir şeyi bastırdım. "Tamam."

Elimi tekrar tuttu, dışarıda taksi aramaya devam etti ve aptal anlaşılmamız başladığından beri bu kadar çok el ele tutuştığımız bir zamanı hatırlayamıyordum.

Şeytanın beni cehenneme sürüklemesine gerek yoktu. Onunla isteyerek gelmiştim.

ON ALTINCI BÖLÜM

CHASE

Dört saat daha uyuduktan ve duş aldıktan sonra kendimi daha insani hissediyordum ve bir torba kemik, öfke ve kullanılmamış boşalma gibi hissetmiyordum.

Grant, Katie ve annemden gelen telefonları kontrol ettikten ve babamın durumunun hâlâ stabil olduğuna dair bir mesaj aldıktan sonra siyah takım elbiselerimden birini giydim (neden başka renklerin var olduğu beni aşıyordu. Siyah her durum için uygundu. Bunun tek istisnası gri eşofman altlarıydı, çünkü onlar erkekler için iç çamaşırı sayılırdı) ve ana yatak odasından çıktım. Üç mermer basamaktan oturma odasına indim. Tavandan siyah, şık avizeler sarkıyor, döşemeli siyah deri koltuklar ve yatar koltuklar odayı dolduruyordu. Tavandan tabana pencerelerin olmadığı üç duvar çıplak, ham betondandı. Evimle ilgili her şey karanlık, hoşgörölü ve tehlikeliydi. Modern bir dangalağın estetiğiyle özenle tasarlanmış bir daire.

Kasvet ve karanlığın içinde, dün geceki randevusundan kalma önlük benzeri sarı A kesim bir elbise giymiş, üzerinde damlayan dondurmaların deseni bir kadın oturuyordu, yüzü çizim defterinin önünde konsantrasyonla buruşmuştu. Dili ağzının kenarından dışarı çıkıyordu - konsantre olduğu zaman yaptığı gibi. Gömleğimi ilikledim ve kendimi belli etmeden onu izledim. Orada bir şey vardı sapıkça

Onu izlenmeden izlemenin yırtıcılığını. Zihnim gitmemesi gereken yerlerde dolaşıyordu. Babamın hasta olduğunu öğrendiğimden beri almadığım zevklere.

Telefonu çalmaya başladı. Wombats'ın "Greek Tragedy" şarkısı zil sesiydi. Mad'in bu küçük tuhaflıkları onu fevkalade becerilebilir kılıyordu. Tam olarak hipster sayılmazdı ama hipster gibi giyindiğini ve indie şarkı listelerinden anladığını biliyordum. Yüksek kültürlü değildi ama dilenci ya da kral, dünyadaki hemen herkesle sohbet edebilirdi. Üst sınıf değildi. Alt sınıf da değildi. O Maddie sınıfıydı. Tamamen eşsiz, seksi bir tür. Onu sistemimden çıkarmalıydım. Onu tekrar sikkemeliydim.

Ekranı kaydırmadan ve AirPods'unu kulaklarına sokmadan önce dikkatinin dağılmasından dolayı sıçradı. Belli ki şarjları yoktu çünkü Ethan'ın kısırlaştırılmış sesi oturma odamı doldurdu.

"Sadece kontrol ediyordum. Eve döndün mü?" diye sordu. Etrafına bakındı. Bir heykelin arkasında duruyor olabilirdim de olmayabilirdim de. Parmaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasıyla *Ağlayan Melek*, yüzünü bir bar tezgahının üzerine dayamıştı. Güney Amerika'dan döndüğümde eski nişanlımı kardeşimin bebeğiyle hamile bulduktan sonra düşüncesizce, dilimin ucuyla satın almıştım. O zamanlar anlamsız bir şey için çok fazla para harcama ihtiyacı duymuştum. Sanki şöyle diyordum: *Ne olmuş yani? Çoğu insanın kışını silmeyi kabul etmeyeceği bir bok parçasına hala beş yüz bin dolar verebilirim.*

"Geceyi hastanede geçirdikten sonra bu sabah Chase'in dairesine geldim," dedi özür dileyerek. "Kendini iyi hissettiğinden emin olmak istedim."

Madison Goldbloom'da nefret etmediğim bir başka şey de suçu başkalarının üzerine atmamasıydı. Buraya gelmesi için onu zorlayan bendim. Ama bundan Ethan'a bahsetmedi.

"Oh," dedi. Ne kadar anlamlı. Cidden, nasıl oldu da bu adamla çıktı?

"Ronan iyi bu arada." Dudaklarını büzdü.

"Elbette. Ben de tam soracaktım," dedi. Sonra durakladı. Hayır, sormamıştı. Babam onun umurunda değildi. "Chase'le aranızda bir şey oldu mu?"

"Hayır, tabii ki değil." İçini çekti.

Sessizlik odanın her tarafına yayılmıştı. Bu ikisinin cinsel kimyası bir tampon ve ketçap lekesi gibiydi. Onun bunu nasıl göremediğini anlayamıyordum. Madison ateş gibiydi, Ethan ise ... o da neydi öyle? Su değil. Toprak da değildi. O bir gölgeydi. Başka bir şeyin yan ürünüydü.

"Bu gece birbirinizi görmek ister misiniz? Biz de-"

Lanet olsun ki hayır. Boğazımı temizleyerek heykelin arkasından çıktım. "Üzgünüm Ethan. Bu gece bizim için işe yaramayacak." Gömleğimin kollarını damarlı kollarımdan yukarı sıyırdım ve kayıtsızca Mad'e doğru ilerledim. Onu becermeyeceğime söz vermişim; bu gece başkasının bunu yapmasını engellemeyeceğime dair hiçbir şey söylememiştim. Alnına zarif bir öpücük kondurdum, kaşlarını çatarak sildi, gözleri korku ve kızgınlıkla parlıyordu. Bakışlarını tuttum. "Gördün mü, Madison bu gece benimle olacak."

"Chase!" diye tersledi. "Bunun için üzgünüm Ethan. Çok isterdim-"

"Görüştüğüm adamdan hem etkilendiğim hem de ona ilgi duyduğum bir ilişkim olsun," diye tamamladım sırtarak. "Biliyorum, Mad. Bu işleri çok daha kolaylaştırırdı."

"Hiçbir şey senden daha zor olamaz." Beni uzaklaştırmaya çalıştı ama sesindeki sırtışı duyabiliyordunuz. Yüzü parlıyordu. Görev tamamlandı.

"Aradığınız kelime zor," diye takıldım. "Ve teşekkür ederim."

"Sen bir kâbussun." Kıkırdadı.

"Ama seksi olanından, değil mi? Buruşuk meme uçları ve mahvolmuş külotlarla uyandığın?" Onu cesaretlendirdim. Kızarmaya başlamıştı, gözleri kocaman ve doluydu.

Ethan soğuk bir tavırla, "Bunu halletmen için seni yalnız bırakayım Maddie," dedi ve Maddie konuşmayı kurtaramadan telefonu kapattı.

Mad ayağa kalktı ve telefonunu havada salladı. "Beni sıkıştırmayı kes!" Göğsüme tokat atar gibi yaptı.

Elini tuttum ve parmaklarının ucunu şakacı bir şekilde ısırdım. "Eğer ben biraz almazsam, bu sahte nişanda kimse alamaz."

"Bizim bir ilişkimiz yok!" Hırlayarak başını geriye attı. "Birlikteyken seni elimde tutmak için o kadar uğraştığıma inanamıyorum, ama beni yalnız bırakmayacağını öğrendim."

"Birkaç hafta bekleyin," diye şaka yaptım.

"Şunu söylemeyi kes. Bu babana saygısızlık. Aylarca yaşayabilir. Hatta yıllarca."

"Hayır, yapamaz."

"Chase."

"Deli."

Durdu, alnını buruşturdu. "Neden bana Mad diyorsun? Neden Mads değil? Maddie? Madison? Neredeyse tüm diğer lakaplarım."

Cevabı biliyordum. Bir süredir biliyordum. Ama bunu onunla paylaşmak haddimi aşmak gibi geliyordu, özellikle de dün o hastane yatağında bayılmadan önce ağzımı serbestçe açtığımdan şüphelenirken. Yere baktım, çizdiği gelinliğe bir göz attım, sonra tekrar yukarı baktım. "Yeteneklisin," dedim konuyu değiştirerek.

"Ve bu şaşırtıcı mı?" İpucunu aldı.

"Hayır." *Evet.* "Çizimleriniz temiz. Zarif. Bunu beklemiyordum."

"Temiz ve zarif olabilirim. Ben ilginç ve her yere uygun giyinmeyi tercih ediyorum."

"Neden?"

"Çünkü bu benim tekstil formundaki kişiliğim."

"Bipolar mısın?" Kestirip attım.

"İğrenç." Öğürüyormuş gibi yaptı. Birlikte iyiydik ve o da bunu biliyordu. Ben de biliyordum, bu yüzden onu takip etmeye devam etmek benim için son derece aptalcaydı. Kaşlarını çatarak tekrar sayfaya baktı. "İnsanların bundan hoşlanacağını sanmıyorum. Özellikle de Sven'in."

"Neden?"

"Çok fazla ayrıntı var." Eliyle taslağı işaret ederek kolları, yakayı ve tülü gösterdi. "Geleneksel olarak, Rüya Gelinlik çok daha basittir. Daha temiz çizgiler, minimal detaylar, fazla karakter yok. Vurgu, kesim ve üstün uyum üzerinedir. Ayrıca, Croquis'nin şimdiye kadar sergilediği tüm gelinlikler saf, kuğu beyazıydı. Bu öyle değil."

"Nedir o zaman?"

"Crème." Alt dudağını ısırdı. Gözlerim eskizden kayarak onun bakışlarıyla buluştu. Krokiyi elinin tersiyle itti. "Sorun değil. En kötü ihtimalle bazı detayları keserim."

"Hayır," dedim. "Yapmayacaksın. Bu mükemmel ve bu .
Devam et

o."

Boğazı çalışıyordu. Gözlerim narin boynuna kaydı. Onu öpmek istedim.

"Tamam," diye fısıldadı.

"Teşekkürler." "Hiç uyudun mu?"

"Evet, biraz."

"Duşa girmek ister misin? Belki seni seninkine ?"

"Ben iyiyim."

"Güzel. Hadi işe gidelim. Hâlâ günün bir kısmını telafi edebiliriz."

Anahtarlarımı aldım. Beni takip edeceğini biliyordum. Benimle iletişimi kesmek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Ama ilk defa umurumdaydı.

Yani, tabii ki umurumdaydı.

Babam umurumdaydı.

Black & Co. hakkında

Ama asla bir kadın hakkında değil. Asla bir randevu hakkında değil. Göğsümdeki düzensiz tıkırtı bir uyarı işaretiydi. Kalbim kendini test etti. *Tap, tap, tap. Bu bok işe yarıyor mu?*

Dişlerimi sıktım ve asansörün düğmesine bastım, orada olup olmadığını görmek için arkama bakmadım.

Üç gün sonra babamın bilinci yerindeydi ve hastaneden çıkabilecek durumdaydı. Annem evi hazırlarken ben de onu aldım, ne demekse artık. Zaman kazanarak daireler çizdim ve zamanı değerli olsa da aldırıyor gibiydi. C-kelimesi ortaya çıktığından beri iş dışında bir konuda anlamlı bir konuşma yapmadığımızı fark ettim. İş güvenli bir konuydu. Julian'ın elinde sözleşmeyle hastane odasına daldığı zamana dair bir şey hatırlayabileceğinden şüpheliydim. O olay olduğunda babam hâlâ baygındı. Grant bana onun üzerine fazla gitmememi ve tansiyonunu yükseltebilecek şeylerden bahsetmememi tavsiye etmişti. Julian saçmalığıyla onu rahatsız etmek gündemimde yoktu.

Aynı ara sokakta dönüyor, aynı Pret kafesinin önünden geçiyor, aynı öğrenci kümesinin birbirine sokulmasını ve aynı trafik ışıklarında bekliyorduk. Siz mutsuzken diğer insanların neşeli olmasında iç karartıcı bir şey vardı. Her şey gözünüzün önündeydi.

"Keşke şehirden çıkabilsek," diye mırıldandı babam pencereden dışarı bakarken. "Yazları yağmur ya da kar temizlemediği için pis geliyor. Sana da pis gelmiyor mu?"

O bunları söylerken, üç farklı rögardan dumanlar yükseldi ve sarhoş bir öğrenci derneği üyesi, gülerek elindeki bira kutusunu sokağın karşısındaki arkadaşına fırlattı.

"İstediğın buysa buradan çıkabiliriz," dedim direksiyonu sıkıca kavrayarak. Julian yönetim katında dolaşırken işi bırakmak istemiyordum. Madison'ı vasat Ethan'la rahat etmesi için bırakmak istemiyordum. Madison Goodman nasıl bir isimdi ki zaten? Bunu yapmasına izin veremezdim. Ama babamın istekleri ön planda olmalıydı.

"Julian hafta sonu için George Gölü'ndeki çiftlik evine gitmemizi önerdi. Hatta bizim için hazırlatmış bile," diye ekledi babam.

Julian işi devralmak için seni gölde boğar, diye cevap vermek istedim. Sakince gülümsedim. "Bunu o mu yaptı? Harika fikir."

"Madison'ı da getirebilirsin elbette. Bence orayı sever. Yapacak çok şey var. Çok açık hava. ?"

"Pennsylvania," diye cevap verdim. "Philadelphia'nın hemen dışında." "Hiç kardeşi var mı?"

"Hayır. Annesi .ile mücadele etti." Durdum. Babam benim yerime bitirdi. "Meme kanseri, değil mi?"

"Evet." Ben bir aptaldım. Konuyu değiştirmesi gereken bir aptal. "Ailesinin bir çiçekçi dükkânı vardı. Babasının hâlâ var."

"Yakınlar mı?" Babam sordu.

"Evet, çok sıkı. İki ayda bir onu ve kız arkadaşını görmeye gidiyor. Her yıl birlikte tatile çıkıyorlar."

"Onun hakkında çok şey , değil mi?" Dönüp bana baktı, gülümsüyordu. . Söyleyeceklerini dinlediğimi -en azından bilerek dinlememiştim- ama bana kendisi hakkında anlattığı her şeyi hatırlıyordum. Bu çok fazla bir şey değildi, çünkü konuşmak ilişkimizde hiçbir zaman teşvik ettiğim bir şey olmamıştı. Ama şu anda en önemli soru, Mad'in şehir dışında bir hafta sonu daha bana katılarak şaka yapıp yapmayacağıydı. Geleceğini sanmıyordum.

Babamın telefonu cebinde çaldı ve da hoparlörden açtı. "Jul," dedi , sesi yumuşayarak. O

sözleşmeyi *kesinlikle* hatırlamıyordu. "Clemmy nasıl?" "Ha?

Oh evet. O iyi." Babam

Aramasının gerçek sebebini. Acaba Sümük Surat Julian'ın aklına hiç gelmiş miydi? "Hey, bak, Amb bakım şirketiyle konuştu. George Gölü'ndeki ev iyi ve hazır. Seni ve Lori'yi alayım mı, mesela Cuma sabahı?"

Ailemle birlikte bir hafta sonu geçirmeye mi gidiyordu? Katie ve ben olmadan, babam ölümün eşiğindeyken ve neredeyse bakımevindeyken mi? Kesinlikle hayır. Planının kokusunu kilometrelerce öteden alabiliyordum. Julian, CEO'yu öldürmeye gitmeden önce babama yağ çekmek istiyordu. Kardeşim ve benim onu durduramayacağımız bir yerde.

"Kulağa hoş geliyor," dedi babam. "Katie ile konuştun mu?" "Hayır. Sanırım Saint Jude's'da gönüllü bir işi var.

Bu hafta sonu," dedi Julian. Arka planda kâğıtları karıştırıyor gibiydi. Muhtemelen babama imzalatmak istediği daha fazla saçmalık vardı. "Katie'nin nasıl olduğunu bilirsin. Her zaman yardımseverdir."

"Tekrar denemelisin. Katie genellikle her ay sonunda gönüllü olur." Konuşmalarına müdahale ettim.

Julian'ın tarafında bir duraklama oldu. Sonra toparlandı. "Chase. Orada olduğunu fark etmemiştim."

"O benim babam."

"En azından biyolojik olarak." Julian iyi huylu bir şekilde güldü. "Yine de siz ikiniz çok farklısınız."

"Bu da ne?" Ailemin apartmanına gitmeden önce son bir kez yan sokağa saparak sordum. "Çiftlikte sana katılmak ister miyim? Tabii ki isterim. Teklif etmen ne kadar hoş, Julian."

Bir duraklama oldu ve sonra, "Maddie'de yanında getir. Amber nişan fotoğraflarını görmek için ölüyordu."

"Yapacağım." *Yapacak mıyım?* Son baktığımda Madison benden uzak durmak için elinden geleni yapıyordu. Aramalarımın ve mesajlarımdan kaçıyor. Bu noktada, onu kıcıma karşı bir yasaklama emri çıkarmaktan alıkoyan tek şey

Aslında aynı binada çalışıyorduk. Yine de orada olamazdım.
Anlamak zorundaydı.

"Harika. Dört gözle bekliyorum." Julian'ın sesi çok rahattı.
Fazla bıkkın.

Ama bunun bir tuzak olduğunu anlayamayacak kadar
öfkeliydim.

Neyin içine isteyerek girdiğimi bilemeyecek kadar
kudurmuştum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

MADDIE

25 Eylül 2008

Sevgili Maddie,

Bugün sırt çantanda sigara buldum. Tekrar. Bir tartışma yaşadık. Çok kötüydü. Hata olduğunu söylemiştin. devam edersen hata olmaz. Aynı eylemi tekrar tekrar yapmak için bir nedeniniz olmalı.

İster isyan etmek isteyin, ister dikkatiniz dağılsın ya da sadece bağımlısı olun.

Çürümüş et gibi kokan ceset çiçeği gibi. Tesadüfen değil, nadir ve savunmasız olduğu için böyle kokar.

Aldığınız her kararın bir nedeni vardır. Bir düşünün.

Sevgi,

Anne. x

Bu sefer kendime yalan söylemedim.

Savaşmadım ya da inkar etmedim. Bunun bir adı vardı. Annem yıllar önce, on beş yaşındayken sigara içmeyi denediğimde yazdığı bir mektupta bunu en iyi şekilde ifade etmişti. Bu bir *bağımlılıktı*.

Arayan numaramda Chase'in adını gördüğümde, ilk çalışta açtım. Beni çiftliğe davet ettiğinde.

İkna edici bir konuşmaya başladığında, onun argüman ve vaat cephaneliğini kestim ve hemen kabul ettim. Onun yanında olmak için duyduğum cinsel ihtiyaç beni neredeyse felç ediyordu. Damarlarımda fokurdayan bir kesinlikle biliyordum ki bu beni Şehit Maddie yapmıyordu.

Bu beni Chase'e derinden değer veren ve onun başarısız olduğunu görmek istemeyen biri yaptı.

Layla hâlâ şeytanla oynadığımı öğrenince bayram edecekti. Ama Julian ve *Amber* hakkında bildiklerimi bildiğimden, onlar söz konusu olduğunda Chase'e karşı kendimi sorumlu hissediyordum. Ayrıca, ailesine söylediğimiz yalan o kadar büyüktü ki, vicdanım da dahil olmak üzere her şeyin üzerinde duruyordu. Yuvarlanan bir kartopuydu, her dönüşünde daha da büyüyor, nesneleri, duyguları ve kurbanları -Ethan, Katie, Clementine- yutuyor, sonsuz bir onursuzluk dağından aşağı iniyordu. Kartopunun her an bir yere çarpıp patlayacağını bilsem de onu durduramıyordum. İtiraf etmek artık bir seçenek gibi görünmüyordu. Bunun Chase'in babasını kaybettikten sonra başa çıkması gereken bir şey olduğunu kabul ettim.

Cuma akşamı erkenden George Gölü'ndeki çiftliğe vardık.

On dokuzuncu yüzyıldan kalma taş bina, Black'lerin sahip olduğu on bin dönümlük arazinin büyük bir bölümüne yayılmıştı. İkinci katın tamamı yeşil çift kapılı balkonlarla doluydu. Sarmaşıklar binayı kıvrım kıvrım sarıyor, arka plandaki göl ise araziye gözlerimle gördüğüm en büyüğü şeylerden biri haline getiriyordu. Güneş tembel tembel ufka doğru batıyor, gökyüzü altın ve pembenin çeşitli tonlarıyla dalgalanıyordu.

Chase bavullarımı taşımama yardım ederken nefesimi tutmuş olmalıyım, çünkü omzunun üzerinden bakıp kıkırdadı. "Bu babamın favorisi. Hamptons annemin oyun alanı."

"Hangisi senin?" Ne ima ettiğimin tam olarak farkında olmadan sordum.

Yürümeyi bıraktı ve bana kaşlarını çatarak baktı.
"Sen. "

Çantalarımı bıraktı. Bir an kollarını bana dolayıp beni öpeceğini sandım. Bunu yapmasını *istiyordum*. Hem de çok. Ama o sadece başını salladı ve düşündüğü her neyse ondan kurtuldu.

"Seni baştan çıkarmama izin verme,"
diye hırladı. "Tamam." Yürümeye devam
ettik. "Neden?"

"Çünkü sana bir kez daha sahip olduğumda, gitmene izin vermem imkânsız olacak. Olmana izin vermem. Kararına saygı duymak."

Spor çantamı döner valizimin üzerine kaldırdı ve boştaki eliyle elimi tuttu. Maskaralık tüm gücüyle geri dönmüştü.

Sahanlığa ulaştık. Yemek odasından sesler sızıyordu. Gülüşmeler, konuşmalar, fısıldaşmalar. Kaplar şingirdadı. Şarap kadehleri de. Birbirimize kaşlarımızı çattık.

"Julian," diye kestirip attı Chase, çenesi gerilmişti. "Herkes geç kalacağımızı ve yemeğe başlamalarını söylemiş olmalısın. Dangalak."

"Ona haddini bildirmenin zamanı geldi."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Bana ters ters baktı. "Onu serbest bıraktım çünkü ailemiz, kız kardeşimiz ve Clementine benim ona yaşatmak istediklerimi yaşamamalı."

Bavulları sahanlıkta bırakarak yemek odasına doğru ilerledik. Uzun masa tamamen tabak ve çanakların altına gizlenmişti. Taze ekmekler, terleten ev yapımı buzlu çay sürahileri ve şarap şişeleri tertemiz beyaz masa örtüsünün üzerine serpiştirilmişti. Tütsülenmiş et ve baharatlanmış sebzelerin kokusu havayı sarmıştı. Tükürük ağzımı kapladı.

"Tanrım, lütfen bize o hikayeyi tekrar anlat. Clemmy'nin bunu söylediğine inanamıyorum!" Lori haykırdı.

"İçeri girdiği andan itibaren başla." Amber'ın sesi tereyağlıydı, farklıydı. "Boş akvaryumu gördüğünde."

", . Tekrar anlatacağım." Ethan'ın güldüğünü duydum.
Dur, dur, dur. Geri çekil. *Ethan mı?*

Arkamı dönüp canımı kurtarmak için kaçma ayrıcalığına sahip değildim. Bunu fark ettiğimde yemek odasının yarısına gelmiştim bile. Chase bir adım önümdeydi, geniş gövdesiyle beni koruyordu, elim hâlâ onun kindeydi. Zeminin sandaletlerimin altında yumuşadığını, çenesini açıp beni yutmakla tehdit ettiğini hissettim. Gözlerim masanın karşısındaki Ethan'ın kilerle birleşti. Yılanlar midemin çukurunda dans ediyor, zehirli dişlerini içime batırıyorlardı.

Orada, Clementine ve Amber'ın arasına sıkışmış, ağzına bardak beyaz şarap tutmuş ve *Puppy Dog Pals* kravatı takmıştı.

Geriye
bakıyorum.

Öfkeli
bakıyorum.

Anılarımda gezinerek son iletişimimizi tekrar gözden geçirdim. Her şeyi nerede bıraktığımızı. Bu hafta telefonda konuşmuş ama buluşmak için bir plan yapmamıştık. İşler bitme noktasına gelmişti ve ikimizin de bunu sorun etmediğini düşünüyordum. Ethan bu hafta sonu bir yere davet edildiğini söyledi. Ben de planlarım olduğunu söyledim. İkimiz de gizemli davranmıştık. Artık nedenini biliyordum.

Ethan hikayemin hep kıyısında köşesindeydi. Chase'i ne zaman kendimden uzaklaştırsam koşarak gittiğim ikincil bir karakterdi. Onu memnun etmeye, ona hitap etmeye, *sevmeye* çalışırken, ona yanlış umut vermiştim. Duygularını bağışlamaya çalışırken, ona karşı zalimce bir şey yapmışım. Şehit Maddie'nin karanlık bir tarafı olduğunu şimdi anlıyordum.

Ethan'ın yüzündeki yavaşça yayılan sırıtış bana onun benim gibi hazırlıksız yakalanmadığını söyledi. O biliyordu. Bu bir tuzaktı. Vicdan azabım öfkeye dönüştü. Omurgamı dikleştirdim ve başımı yukarı kaldırdım.

Chase'in elini tutmayı ne zaman bıraktığımı bilmiyordum. Parmaklarım yumruk haline geldiğinde, tırnaklarım derime batıyordu.

"Bu çok garip. Birbirinizi tanıdığınızı söylememiş miydin?" Julian buzlu çayından bir yudum alarak alçak sesle ısıklık çaldı. Sesi heyecandan kalınlaşmıştı. Tenimi tırmalıyordu.

"Dr. Goodman Clementine'in çocuk doktoru. Nadiren izinli olduğu bir hafta sonunda çiftliğin tadını çıkarması için onu davet etmenin iyi olacağını düşündük," diye belirtti Chase ona ne oluyor bakışı attığında.

"Hiç de garip değil. Daha önce de belirttiğim gibi Ethan'ı tanıyorum ve arkadaşlığından hoşlanıyorum. Biz arkadaşız." Gülümsedim ve eğilerek Ronan'ın solgun yanağını öptüm. Lori ve Katie ayağa kalkıp bana sarıldılar. Oturmakta olan Amber ve Julian'ı atlayarak her ikisinin de omuzlarını okşamakla yetindim. Clemmy'nin başını öptüm, sonra Ethan'ın yanağına bir öpücük kondurdum.

"Ne güzel bir sürpriz," diye dudaklarım tıraşlı tenine değdiğinde. Sesi kağıt kuruluğundaydı.

"Ethan" diye nefes aldım. "*Neden?*"

"Madison, otursana." Chase Ethan'ın karşısında durdu, ölümcül bakışları Ethan'ın irkilmesine neden oldu. Omuzlarımın çöktüğünü hissederek ona doğru yürüdüm. Koltuğumu arkaya itti. Yemekleri tabaklarımıza doldurmaya başladık. Ethan, Clementine'in son ziyaretinde ofisteki boş bir akvaryuma dışarıdan aldığı sashimi parçalarını nasıl düşürdüğünün hikâyesini anlatırken masadakiler kahkahalara boğuldu.

Bir çatal dolusu yemeği birbiri ardına ağzıma tıktırdım. Hiçbir şeyin tadını alamıyordum. Chase'in ailesinin birlikte olmadığımızı öğrenmesinden mi yoksa sonrasında Ethan'la yapacağım konuşmadan mı daha çok endişelendiğimden emin değildim. Chase bir elini aramıza soktu ve masanın altından elimi sıktı. Nükleer akımlar omurgamdan geçti.

"Biraz geri alabilir miyim?" Julian çenesini ovuşturarak iyi huylu bir şekilde kıkırdadı. "Bir şeyi anlamaya çalışıyorum. Maddie arkadaş olduğunuzu söyledi, Dr. Goodman. Ama Clemmy'nin birkaç hafta önce kliniğinizde ikinizi uzun uzun ve sıkı sıkı sarılırken gördüğünü söylediğini sanıyordum - 'filmlerdeki çiftler gibi', sanırım tam olarak böyle söylemişti-. Değil mi, Clemmy?" Önce kızına, sonra da bana döndü. "Peki hangisi? Arkadaş mısınız, yoksa daha fazlası mı?"

Clementine kızarak yere baktı.

"Dediğim gibi," diye homurdandım, Ethan'a cevap verme şansı tanımadan, "Chase'le birlikteyim."

"Benim hatam, Maddie." Julian avuçlarını teslimiyetle kaldırdı, herkesin Clementine'in Ethan'ı öptüğümü söylediği zamanı düşündüğünden emin olmak için bir an durdu. "Düşündüm de... şey, bu çok saçma ama belki bir şey olmuştur diye düşündüm. Geçen gün seni işte gördüm. Nişan yüzüğünü takmamıştın," dedi Julian kızarmış tavuğunu küçük, özenli parçalara ayırırken. "Ama işte buradasın, nişan yüzüğünle."

Bize karşı hazırladığı ayrıntılı davayı sunarken giderek daha açık sözlü olmaya başlamıştı. Bu işin içinden kendim çıkmam gerektiğini biliyordum. Chase araya girerse, Julian'la aralarında yeni bir ağız dalaşı varmış ve ben de onun için bahaneler uyduruyormuşum gibi görünecekti. Omuz silktim. "Yüzük çok pahalı. Onu kaybetmek ya da bir mücevher parçası için karanlık bir sokakta birinin parmağımı kesmesini istemiyorum."

Katie ağzına bir atarak, "Akıllıca," dedi. "Parmakları yüzüklerle kesmek diye bir şey var. Bir gerçek suç podcast'inde ."

"Arkadaşların nişandan memnun mu?" Amber dudaklarını parlatan sahte bir gülümsemeyle bastırdı. "Sanırım müthiş bir bekârlığa veda partisi planlıyorlar."

"Yakın arkadaşlarım heyecanlı, evet. Gösterişsiz bir kutlama yapacağız. Gerçi henüz iş arkadaşlarıma söylemedim. Bilirsiniz, hayat pahalı yüzüklerle hava atmak ve vergi diliminde yükselmek için evlenmek değildir."

Şehit Maddie'yi bir süreliğine terk etmek eğlenceliydi.

Amber yüzünü buruşturdu. "Bunun ne kadar garip olacağını anlayabiliyorum. Yani, Black & Co. ve Croquis kardeş şirketler. Acaba insanlar senin uyuyarak zirveye çıktığını mı düşünüyor?"

"Chase'le tanışmadan çok önce de bu işi yapıyordum. Para için evlenmek benim için olimpik bir spor değil." I

gölümsedi. Chase kahkahasını bastırmak için öksürüyormuş gibi yaptı. Lori bir kadeh şarabını bitirdi.

"Clementine, izinle," diye bağırdı Amber, hâlâ bana bakıyordu. Ronan parmaklarını şıklattı ve bir garson belirerek Clementine'i tatlıyı tatması için mutfağa götürdü. Yemek odası şimdi tam bir savaş alanına dönmüştü. Eldivenler çıkarılmıştı.

"İlginç." Julian çenesine vurdu.

"İlginç bulduğun şeyler beni şaşırtıyor. Cinsiyetsiz, sevgisiz bir hayat yaşayınca böyle mi oluyor?" Chase kuru bir sesle sordu. Lori'nin nefesi kesildi. Ethan ve Katie hepimize deliymişiz gibi baktılar.

Ronan, "Konuşmayı başka yöne çevir," diye inledi. Bitkin görünüyordu ve birden Chase'in Julian'a neden karşı koymadığını anladım. İstemediği değildi. Bunun babasını tüketeceğini biliyordu. Chase sahte nişanlılığımız boyunca Ronan'ı üzmemeye çalışmıştı. Julian'ın baltalayıcı davranışlarını ve önemsiz yorumlarını sineye çekiyormuş gibi davranmaya çalışmıştı. Ama öyle değildi. Julian Chase'in sinirlerini bozmuştu ve bugün Chase sonunda patlamıştı.

"Haklısın Ronan. Başka şeyler hakkında konuşuyor olmalıydık. Ethan, sen tam bir avsın." Amber ona doğru uzanıp kolunu ovuşturdu. Bir tank kadar ince. "Genç, yakışıklı, çocuk doktoru. Tanışmak isteyecek bir sürü bekâr arkadaşım var. Görüştüğün biri var mı?"

Ethan ensesini ovuşturdu ve bakışları benimkilere kaydı. "Aslında ..."

Ne yapıyor bu?

Yüzümdeki dehşet okunuyor olmalıydı, çünkü Ethan her ne demeye çalışıyorsa geri adım attı. "Özel olarak değil, hayır."

Şehit Maddie, her zaman doğru olanı yapar. Sadece kendini iyi hissetmesi için bir erkekle çıkmak bile olsa, Layla'nın sesi kafamın içinde şarkı söylüyordu. Ama sadece bu değildi. Ben

Ethan'a aşık olmak için çaresizce çabaladım, böylece incinmeyecektim ve bu süreçte onu incittim.

Sessizlik vardı, eski güzel Lori tarafından noktalandı. "Ethan bana yarı maratonda da koştuğunu söyledi, Katie."

Katie başını tabağından kaldırdı ve gözlerini Ethan'a dikti. "Gerçekten mi? Sana kim sponsor oldu?"

"Afrika için Doktorlar. Kaç numaraydınız?" Ethan'ın yüzü açıldı. İfadesinden çok fazla ışık akıyordu. Onu daha önce hiç bu kadar ... *hazır* gördüğümü sanmıyordum.

"Dokuz iki iki üç. Sarı gömlek. Sen?" "Üç beş iki yedi. Pembe."

"Vay be, iyi ki birlikte koşmamışız. Birbirimizin yanında dondurma külâhı gibi görünürdük." Katie alnındaki görünmez teri sildi. Birbirlerinin bakışlarını tuttular, çapkın bir şeyin ipliği onları aynı anın içine soktu. Tabağına ilk bakan Ethan oldu ve çatalıyla bir parça patates kızartması sapladı.

Ethan, "Belki bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayız," dedi.

Ya da belki yaparsın, diye düşündüm. Ethan ve Katie birbirleriyle konuşurken çok rahat görünüyorlardı.

"Hepimizin aynı fikirde olduğundan emin olmak için soruyorum. Ethan ve Maddie sadece arkadaş mı?" Julian şarap kadehimi ağzına kadar doldurdu. Beni sarhoş etmeye mi çalışıyordu? Muhtemelen, ailesinin Hamptons'taki evine yaptığım felaket ziyarete dayanarak.

"Bu kavram sana yabancı mı?" Chase arkasına yaslandı ve kuzenine kara bir bakış fırlattı. Elim hâlâ masanın altında onun elinin içindeydi. "Yoksa genel olarak nişanlıma mı takıntılısın?"

"Nişanlı. Bu cesur bir ifade," diye mırıldandı Amber şarap kadehine doğru.

"Cesaret konusunu burada, masada mı açacağız, Leydi Macbeth?" Chase kuru bir sesle sordu. Amber neredeyse şarabını tükürüyordu. Elimi Chase'in koluna koydum. Kasları parmak uçlarımin altında esnedi. Dizginlenmiş bir canavardı.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye fısıldadım.

"Bilmez miyim. Hâlâ Noel'de taşaklarımı geri almayı umuyorum." Chase iç çekerek şakağını öptü. "Özür dilerim."

Elbette bu bir yalandı, ama ayrıntılı bir Chase oyununun parçası olsa bile takdir ettiğim bir yalandı.

"Sadece iyi geçinmenizi istiyorum çocuklar." Lori iç çekerek Chase ve Julian'ın arasına baktı. "Duygularınızın yüksek olduğunu biliyorum ama hiçbir şey arkadaşlığınıza değmez. Kan sudan daha kalındır."

"Damarlarımızda aynı kan dolaşmıyor," diye acı acı tükürdü Julian. "Belki de benim sorunum budur."

"Julian," diye azarladı Ronan. "Kes şunu."

Julian, "Chase belli ki en sevilen çocuk," diye ısrar etti. Sesi beş yaşındaki bir çocuk gibiydi.

"Hayır, belli ki hâlâ çocuksun," diye karşılık verdi Chase. "Nişanlımı suçluyor ve benim adıma hayali aksilikleri ortaya çıkarmaya çalışıyorsun. Bu gerçek ve oluyor ve ne kadar uğraşırsan uğraş, bunu durdurmak için hiçbir şey yapamazsın. Ne yaparsan yap. Onunla evleneceğim." Chase durdu, gözleri Julian'dan Ethan'a kaydı ve sözlerini şöyle bitirdi: "*Julian*."

Ama artık sözleri Julian'a yönelikmiş gibi görünmüyordu. Hem de hiç.

"."

Bir sandalye gıcırdadı ve dikkatimi Chase'in gürleyen yüzünden başka yöne çevirdim. Ethan peçetesini tabağının üzerine attıktan sonra dötrnala dışarı çıktı.

Onu takip ettim. Nedenini bilmiyordum. Belki de Chase'in davranışı yersiz olduğu içindi. Çünkü öfkesini Ethan'a yöneltmişti, oysa burada saldırmaması gereken kişi Julian'dı.

"Ethan, bekle!"

Banyoya girdi, kapıyı yüzüme çarpmak üzereydi. Tam kapı kapanırken ayağımı aralıktan içeri ittim. Cildimin morardığını hissederek bir çığlık attım.

"Oh, kahretsin." Ethan kapıyı açtı ve sandaletli ayağıma bakarken yüzünü buruşturdu. "İyi misin?"

"Lütfen." Kapının diğer tarafında durdum, kapıyı yüzüme kapatmasını engellemek için ayağım hâlâ aramızda sıkışmıştı. "Beni içeri al."

"Haftalardır burada yapmaya çalıştığım şey buydu," dedi sessizce. "Ve sen beni incittin."

"Biliyorum," diye fısıldadım, suçluluk duygusundan midem bulanıyordu. Şehit Maddie yine devreye girdi. Doğru, ikimiz de bunun sıradan bir şey olduğunu kabul etmiştik ama o *bana* hitap etmişti. *Benim* durumuma göre. Birçok yönden birbirimize çok benziyorduk. Her ne pahasına olursa olsun çatışmaya girmezdik. "Çok özür dilerim," diye mırıldandım. "Seni asla incitmek istemedim."

"Üzgün müsün?" Ethan başını geriye doğru kaldırdı, yüzündeki ıstırap beni parçalara ayırıyordu.

"Evet, elbette öyleyim," dedim umutsuzca. Gerçeği söylemek için iyi bir zamandı. Onunla birlikte olamayacağımı ve bunun Chase'le hiçbir ilgisi olmadığını. Ethan Beyaz Atlı Prens'ti ama başka birinin hikâyesinde. Benim değil. Uyurken düşündüğüm kişi o değildi.

Beni uyanık tutan o değil .

"Pişman mısın?" Ethan bir ayağından diğerine geçti. Başımı salladım. Pişmandım. Onu incittiğim için pişmandım.

Bir geleceğimiz olmadığını bildiğim halde daha önce bitirmedığım için pişmanlık duydum.

Chase'i öptüğüm için pişman *değildim*. Ve bu bir sorundu.

Bir şeyler daha söylemek için ağzımı açtım ama Ethan benden önce davranarak banyonun eşiğinde dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Kollarım sanki yapay olarak omuzlarıma dikilmiş gibi bedenimin arkasında sallanıyordu. Ethan tarafından ilk kez öpülmüyordum ama bu sefer özellikle yanlış hissediyordum. Buna bir son vermeliydim. Geriye yaslanmaya başladım, öpücükten koptum, ağzım küllenmişti.

"Nişanlının 'iyi arkadaş' anlayışı buysa, açık ilişki dedikleri şeye sahip olmalısın." Julian'ın eğlenen sesini sağımdan duydum. Sarsılarak geri döndüm ve Julian ile Chase'i buldum.

Julian kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Chase . . . Chase bana hiç bakmadı. Ethan'a sanki onu yere yıkacakmış, sonra da vücudunu ateşe verene kadar üzerinde tepinecekmiş gibi baktı. Çenesi çalışıyordu. Gözleri her zamanki buz mavisi grisinden iki ton daha koyuydu.

"Ne karmaşa ama." Julian kıkırdayarak başını salladı.

Chase, Ethan'a, "Ondan uzak dur," dedi. Julian onun evrenine bile girmemişti. Onu duyduğundan bile emin değildim. Ethan kendisine söyleneni yaptı ama Chase'i ona ne yapması gerektiğini söylediği için azarlamamı bekleyerek aramıza baktı. Genelde öyle yapardım. Chase bir şekilde kendimi sürekli tartışırken bulduğum tek kişiydi.

Chase bir adım öne çıktı. Artık Ethan'la burun burunaydı, boyu, posu ve Chasenness'yle Ethan'ın üzerindeydi. Göğsüm sıkıştı. Korktuğumu fark ettim.

"Her ne yapmak üzereysen," dedi Ethan, sesi sabitti ama Julian'ın duyamayacağı kadar sessizdi, "yerinde olsam bunu yapmazdım. İkimiz de bu hikâyenin henüz bitmediğini biliyoruz. Son bölüm henüz yazılmadı."

Beni yıkan buydu. Sözlerinin gerçekliği. Chase'in vurulmuş gibi geri adım atmasına neden oldular. Onu hiç böyle görmemiştim. Duygusal olarak açığa çıkmıştı.

"Doğru. Sanırım konuşacak çok şeyimiz var, *kardeşim*." Julian, Chase'in sırtını sıvazladı. "Kütüphanede sessiz bir konuşma mı? Orası bizim en sevdiğimiz yerdir."

Onlar uzaklaşırken arkalarından baktım. Julian şişip koridorun daha büyük bir kısmını doldururken Chase nasıl da küçülüyordu.

İlk kez bir şeyi iyilikle öldürdüğümü fark ettiğimde ona baktım.

Yani kalbim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

CHASE

"Sadede gelelim, olur mu *Chase*?" Julian bir puro yakıp üfledi ve bütün kütüphaneyi kokuttu. Kelime oyunları. Baş düşmanımın örtbas hikâyesi havaya uçsa ve ben de ön sıralarda otursam ben de kelime oyunlarına .

Arkama yaslandım ve Don Corleone rolünü ne kadar az önemsedığimi anlamasını sağlamak için bacak bacak atarak masaya oturdum. Sorun şu ki, kızartacak daha büyük balıklarım varken kütüphanede oturup Julian'ın saçmalıklarını dinlemek zordu. Özellikle de Ethan Goodman, ironik bir şekilde başıma gelen en kötü şeydi. Onun varlığı bile beni kişisel olarak rahatsız ediyordu. Hemen ilgilenilmesi gereken bir Ethan durumum olduğunu resmen kabul ettim.

Nabzım her yerde atıyordu. Boynumda. Bileğimin içi. Lanet olası göz kapaklarım. Şiddet yanlısı bir adam değildim ama Mad'in o aleti öpüşünü izlemek, azami hapis cezası olmadığından emin olduğum radikal şeyler yapma isteği uyandırmıştı bende.

"Beni bu saçmalıktan kurtar ve şu işi bitir." Parmaklarımı başımın arkasında düğümledim ve esnedim. "Ve lütfen bu sırada boşalmamaya çalış. Yüzün bana kardeşimin yüzünde görmeyi hiç istemediğim orgazm öncesi titreşimler veriyor."

En nefret ettiğim kısım buydu. O benim için hâlâ kardeşimdi. Kanka değil, kardeş. Kesinlikle berbat bir kardeşti ama yine de.

"İnsanların düzenli olarak geldiğini görmeye alışık olduğunuzdan çok şüpheliyim. Zevk vermek için fazla benmerkezcisiniz," dedi Julian purosunu üflerken.

"Karının yüzünde yeterince gördüm." Dilimi üst dişlerimin arasında gezdirdim.

Gülümsemesi düştü. En azından artık gülümsemesinin o kendini beğenmiş suratına kalıcı olarak yapışmadığını biliyordum. "Sen bir pisliksin."

"Bana en iyisi öğretti."

Julian, "Ben sana nasıl acımasız olunacağını gösterdim, piç olunmayacağını değil," diye karşı çıktı.

"Hangi kişilik özelliklerini taklit edeceğimi seçemedim. Bütün paketi seçtim." Omuz silktim. Gerçek buydu. Sahip olduğum her bir pislik hareketini Jul'dan öğrenmiştim. Üniversiteden döndüğünde bana yatıp kalkmaktan, uyuşturucu denemekten, kaba davranmaktan bahseden oydu. "Şimdi sadede gel," diye ısrar ettim.

"Sanırım ikimiz de CEO koltuğuna oturursan bu şirketi batıracağını biliyoruz. Ronan'ın kendini sana karşı borçlu hissetmesini anlıyorum. Sen onun biyolojik oğlusun. Ama ben aidatımı ödedim-"

"Biyolojik oğul saçmalığını bırak, Jul. Sen CIO'sun. Bilgi işlem müdürü. Sen dar eteği olmayan abartılmış bir halkla ilişkiler kızısun. Bu işi benden daha iyi yapabileceğini düşündüren ne?"

"Seninle ilgili bir şeyim olduğu gerçeği." Julian sanki çok açılmış gibi kaşlarını çatı. "Maddie Goldbloom ile olan her şeyi sen uydurdun. Nişanlı değilsiniz. Çıkmıyorsun bile. Senin küçük örtülü kızın kızımın çocuk doktoruyla çıkıyor ve sana zar zor bakabiliyor. Neden Ronan'a gerçeği söylemeyeyim?"

"Çünkü onun kalbini kırmak istemiyorsun," diye homurdandım. "Çünkü seni o büyüttü."

"Gerçeği bilmeyi hak ediyor." Julian başını salladı. "Ona tüm resmi vererek bir kamu hizmeti yapmış olacağım. Neden oğlunun gerçekte kim olduğunu bilmesin ki? A

Yalan söylüyorsun, HİLE Piç kurusu. El üzerinde
ve CEO başlık Şimdi, herkesin önünde ve
kimse zarar görmeden. *Şah mat.*"

Ona deliymiş gibi göz kırptım.

"Sen veren Ben bir ültimatom mu?" I
aranıyor için Gülmeden önce tamamen emin
olmak istedim.

"Evet."

Kıkırdadım, ayağa kalktım. Eğildim ve patronluk taslayan
bir tavırla omzunu okşadım. İçimden, felç geçirmeme birkaç
kalp atışı kalmıştı. Ailemin şu anda Madison'ı öğrenmesi
olabilecek en kötü şey olurdu. Katie zaten biliyordu ama
herkesi mutlu etmek için çenesini kapalı tutacaktı ve biz her
zaman birbirimizin hatalarını örtbas etmiştik.

Öte yandan, Julian'a bu rolü vermek kötü adamın
kazanmasına izin vermek demekti ve Black & Co'nun Julian'ın
hükümdarlığı altında mutlu bir sonla bitmeyeceğini bilecek
kadar Michael Bay filmi izlemiştim. Ayrıca, CEO olmayı *hak* .
Julian şimdi karısı olan eski nişanlımla kavga edip barışmakla
meşgulken ben on yıl boyunca kıcımlı yırtarak çalışmışım.

Eğildim ve kulağına fısıldadım, "Ethan'ın geleceğini bile
bile bizi buraya çektin. Bize tuzak kurdun."

Parmaklarını birbirine geçirerek arkasına yaslandı.
Onaylamasına gerek yoktu. Yüzü söylenecek her şeyi
söylüyordu.

"Çok kirli bir oyun oynuyorsun, Julian. Eldivenler çıktı."

"İşte ben de çaldıktan sonra böyle bir tepki bekliyordum.
yıllar önce senin kızındı."

"Yemek artıklarını çalmazsın. Onları çöpte ararsın."
İçtenlikle gülümsedim. "Ama şimdi başladı ve benim o yeni
uyandırdığın tarafım Julian? Bundan hoşlanmayacaksın."

MADDIE

O gece yatağında dönüp durdum ama uyku bir türlü gelmedi.

Benim odam Ethan'inkinin tam karşısındaydı. Chase koridorun sonundaydı. Kimsenin bizi duyamayacağı bir anda Katie'ye uyku düzeni hakkında soru sorma cüretini göstermiştim. Bana baktı ve "Ethan'la gerçekten çıkıyor musun?" diye sordu.

"Karmaşık bir durum," diye fısıldadım. Neredeyse incinmiş görünüyordu ve nedenini anlayabiliyordum. Katie, Chase'le aramızda gördüğü şeyin bir geleceği olduğu konusunda kararlıydı. Masada Ethan'la aralarında bir şeyler olduğunu fark ettiğimden bahsetmiyorum bile.

"Nasıl karmaşık?" Bir kaşını kaldırdı.

"Demek istediğim, Ethan tamamen senin," dedim, bunu kast ederek. "Eğer ilgileniyorsan tabii."

"Tanrım, ben bu kadar şeffaf mıyım?" Elini yanağına götürdü.

Gülmüştüm. "Hayır, sadece ... keşke yapabilsem dediğim şekilde açık ol."

Şimdi çıkmadığım iddiamı güçlendirmem gerekiyordu. Ethan ve bu işi sonsuza dek bitir. Telefonumdan saati kontrol ettim. Saat üç buçuktu. Neredeyse sabah olmuştu. Ethan'ın uyuduğunu biliyordum. Ama sabah olduğunda, eğer konuşmazsak işlerin on kat daha garip bir hal alacağını da . Chase ve Julian Ethan ve beni bıraktıktan sonra Katie ve Lori yemek odasında belirmiş, neler olduğunu öğrenmek istemişlerdi. Onunla konuşma fırsatını hiç bulamamıştım.

Yavaşça battaniyeyi vücudumdan sıyırdım ve ayaklarımı terliklerimin içine kaydırdım. Hava sıcak ve nemliydi ve üzerimde beyaz saten bir kombinezondan başka bir şey yoktu.

Koridora doğru kaydım, sonra Ethan'ın kapısına vurdum. Arkasından hırçın bir ses geldi. "İçeri gel."

İçeri adımımı attım. Oda karanlığa gömülmüştü. Yorganın altındaki vücudunun dış hatları, oturuşunu yeniden düzenlerken hareket ediyordu.

"Uyandın mı?" Fısıldadım. "Evet.

Sen de, ha?"

Başımı salladım. "Konuşabilir miyiz?"

"Çok gecikti, öyle değil mi?"

Yatağının kenarına oturdum, parmaklarımı kucağımda birbirine geçirdim. Başını yatak başlığına dayamıştı. Bakışlarını silüetimde hissettim. Tanrı'ya şükür karanlıktaydık.

"Ethan, ben-"

"Biliyorum." Alnını ovuşturarak sözümü kesti. "Sadece . . . yapma. O cümleyi bitirme. Sanırım hep biliyordum. Hiçbir zaman gerçekten benim olmadın. Bunu belli bir dereceye kadar kabullenmeyi öğrendim. Kalbimi yarışın dışında tutarsam, belki bir kol boyu uzakta kalır diye düşünerek Natalie'yle düzenli ilişkiye devam ettim. Chase'in her şeyi tekrar berbat etmesinin an meselesi olduğunu ve senin koşarak benim açık kollarıma geri döneceğini düşündüm. Siyah sisten geri adım atmanı bekledim ama o seni içine çekmeye devam etti. Gerçek şu ki Maddie, bu sadece bittiğimiz anlamına gelmiyor. Aslında hiç başlamamıştık."

"Aramızda bir şey olmasını istedim," dedim. Sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı ve uyluklarımın çıplak tenine düştü. Neden bu kadar üzgün olduğumu bilmiyordum. "Sen mükemmelsin Ethan."

"Lütfen böyle söyleme. Lisedeyken bütün kız arkadaşlarım böyle derdi." Yorgun bir şekilde iç çekti. "Mükemmel sıkıcıdır."

Başımı salladım, parmak uçlarımı gözlerimin kenarlarına bastırarak gözyaşlarımı kuruladım. "Hayır, öyle değil. Ama mükemmel ve kırık bir arada bulunmaz. Kırık, bütün olmak için başka bir kırığa ihtiyaç duyar. Benim *Vogue*'dan daha fazla sorunum var. Annemin ölümünü asla gerçekten atlatamadım ve ... ve ... Herkesi memnun etmek gibi takıntılı bir ihtiyacım var. İşte bu yüzden ikimiz de burada bu konuşmayı yapıyoruz." Bir el hareketiyle etrafımızı işaret ettim.

Güldü, şimdi yanımda olmak için tamamen oturdu. Uyluk uyluğa. "Chase'in kırıklığın tanımı olduğunu hissediyorum." Ethan iç çekti. "Sen iyi bir eşsin."

Hüzünle gülümsedim. ", ha?"

"Şanssız ben," diye karşı çıktı Ethan. Koluna vurdum. Karanlıkta sırtıyordu. Atmosfer daha hafif bir şeye dönüşüyordu. Bu şekilde kalmasını istiyordum.

"Hey, sana bir soru sorabilir miyim? Biraz kişisel ama hep bilmek istemişimdir ve asla öğrenemeyeceğim." Kendi dizimle onun dizini dürttüm.

"Bana bırak."

"En sevdiğin pozisyon hangisi?" Burnumu kıvırdım. "Cinsel olarak."

"Misyoner," dedi. "Kesinlikle misyoner."

Gülümsedim. *Lanet olsun sana, Chase.* Kibirli pislik asla yanlış anlamazdı.

Ethan ellerini bacaklarının arasına sıkıştırarak bir tanesiyle beni dürttü. "Hey, sence o hala resmin içinde olmasaydı işler farklı olur muydu?"

Sorusunu birkaç saniye düşündüm. Dürüstlük, kısa süren ilişkimizde yaşadığımız onca şeyden sonra Ethan'a verebileceğim en son şeydi.

"Hayır," dedim sonunda. "Sen tam teşekküllü bir insansın ve ben

. . . Hiçbir zaman da olacağımı sanmıyorum. Sanırım bir parçam hala evrende yüzüyor ve annemi arıyor." Bir şey fark ettiğimde kaşlarımı çatarak durdum. "Belki de bu yüzden düğünlere bu kadar takıntılıydım. O şeyi başka birinde bulmayı umuyordum. Bilinçaltımda. Ama onu kendimde bulmam gerekiyor."

"Ne olursa olsun" -dudakları şakağımı buldu, konuşurken üzerinde geziniyordu- "sen tanıdığım en iyi yarım insansın Maddie Goldbloom. Kusurların ve her şeyinle."

Ethan'ın yatak odasından çıktığımda şafak ufukta sökmeye başlamıştı. Karanlık, yüksek pencerelerden kadifeden toz mavisine dönüşüyordu. Tökezleyerek koridora çıktım,

bir bardak su almak için mutfağa doğru ilerliyordum. Zihnim hâlâ içimdeki eksik parçayı bulmam gerektiğinin farkındalığıyla uğulduyordu.

Chase odasından çıktığında neredeyse koridorun sonuna gelmişim. Gri eşofman altı ve pahalı uzay gemilerine benzeyen Kanye West tipi spor ayakkabılar giymişti. Göğsü çıplaktı ve dışarıda koşmaya hazırdı. Saçları dağınıktı, gözleri kan çanağına dönmüştü ama Yorgun Chase'e alışmaya başlamıştım. Her nasılsa normal Chase'den bile daha seksiydi.

Işıksız koridorda bakışlarımız birbirine karıştı.

Gözleri Ethan'ın kapısına kaydı, sonra tekrar benimkine. Soru sorarcasına bir kaşını kaldırdı. Başımı salladım. Zar zor görülebilen bir hareketti.

Hiçbir şey olmadı.

Onu yakaladı. Boğazı düğümlendi. Göğsümde bir heyecan kabarcığı kabardı.

Beat.

Şişme.

Beat.

Şişme.

Beat.

Chase atladığında balon patladı, dudakları beni sersemleten bir açlıkla dudaklarıma çarptı. Bu öpücükte hesaplanmış, soğuk ya da kontrollü hiçbir şey yoktu. Sırtım gürültüyle duvara çarptı ama dilinin ağzımı işgal etmesinden ve ellerinin kombinezonumun altından kalçalarım tırmanıp külotumun dış hatlarını alaycı bir şekilde çizmesinden başka bir şey hissetmedim. Külotumun ortasındaki ıslak kumaş parçasını bulduğunda öpüşürken inledi ve sanki acı verici bir şey yaşıyormuş gibi gözlerini sıkarak kapattı.

Bir elimi aramıza soktum ve haftalardır yapmak istediğim şeyi yaptım. Parmaklarımı taş gibi sert karın kaslarında gezdirdim, göbeğinin altındaki kaba, mutlu saç izini parmakladım

Her zaman özlediğim ve asla nefret etmediğim parçasının ana hatlarını bulana kadar düğmeye bastım.

Chase kıcımı tuttu ve beni yukarı kaldırdı, böylece ben duvara yaslanırken bacaklarım onun beline dolandı. Çenemi yakaladı ve beni daha derinden öpmek için boynumu uzattı. Hayır. Yaptığımız şey öpüşmek değildi. Ağzımı acımasızca sikti ve ben hiçbir şeye karşı sıkılmadım, kalçalarımın ihtiyaçla onun dar beline kilitlendiğini hissettim.

"Yatak," diye inledim öpüşürken.

"Seni bundan vazgeçirmeye çalışmayacağım," diye inledi, beni odasına götürüp kapıyı tekmeleyerek kapatırken dudakları hâlâ benimkilerden ayrılmamıştı. Spor ayakkabılarını çıkardığında hâlâ beni öpüyordu. Sonra beni çam, yağmur ve büyüğü şeylerin yaşandığı karanlık bir orman gibi nefis Chase kokusuyla dolu yatağına yatırırken dudakları boynumdan aşağı indi. Beklenmedik bir şekilde kendimi o kadar mutlu hissettim ki mutluluk gözyaşları kirpiklerime yapıştı.

"Chase," diye inledim.

Elleri kalçalarımın kenarlarında geziniyor, kombinezonumun ince kumaşını kaldırıyordu. Parmakları tenimde dans ediyordu.

-Titriyor muydu? "Chase," diye tekrar mırıldandım, çaresizce.

Ağzı isteksizce benimkinden ayrıldı. Beni dikkatle inceledi. Bunu durduracağımı düşündü. Fikrimi değiştireceğimi. Kalplerimiz göğüs kafeslerimizde birbirine çarpıyordu.

"Ethan'dan ayrıldım. Temelli olarak."

Bana göz kırptı. Belki de duymamıştır diye düşündüm. Belki de bütün kan kasıklarına hücum etmişti. Bacaklarımın arasında duran devasa şeye bakılırsa, bu pek de uzak bir ihtimal değildi.

"Neden?" diye sordu. Sesi *kızgın* geliyordu.

Çünkü sen bu riski almaya değersin ve ben de riski almak üzere olan bir aptalım. Tekrar.

"Teklifiniz yüzünden."

"Daha açık konuşur musun?"

Geçici bir sonsuzluk.

İç uyluğumda nabızı atıyordu. İçime girmezse öleceğimi sandım.

"Sahte kız arkadaşın olmak için kadar ..." Dişleri kombinezonumun içinden göğüs ucumu bulup sıkıldığında inledim. "Teklifin hâlâ geçerli mi?" Dişlerim takırdadı.

"Öyle," diye mırıldandı etime. "O zaman kabul ediyorum."

Tamamen dondu kaldı. Beni yanlış duyduğunu düşündüm. Yoksa neden aramızda olan tüm bu lezzeti durdursun ki? Sonra parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi, bir eliyle nişan yüzüğüme doğru kıvırdı ve diğer eliyle kombinezonu bedenimden söktü. Bunu kolayca yaptı, sanki kıyafetleri yırtmak her zamanki işiymiş gibi. Etime çarpan kumaşın verdiği cezalandırıcı acı nefesimi kesti. Altımda, yatağının üzerinde ince bir saten yığını birikti. Külotumu bir kenara - *muhtemelen yırtması gereken tek giysi*, diye düşündüm eğlenerek- işaret parmağını yarığım boyunca fırçaladı, içime daldırdı ve kıvırdı. Gözünü bile kırpmadan G noktama vurdu, ben nefesimi çekip karın kaslarım kasılırken sinsice sırıttı. Bu işte ne kadar iyi olduğunu unutmuştum.

Aslında, hayır. Çarşafların arasında ne kadar başarılı olduğunu çok net hatırlıyordum, bu yüzden uzak durmaya çalışmışım.

Chase vücudumu öptü, her bir meme ucunu dişlerinin arasına aldı ve minnettar bir şekilde çekti. Islak meme uçlarıma değen soğuk nefesi vücudumda lezzetli ürpertiler yarattı.

Öpüşerek, dişlerini sürüyerek, kemirerek güneye doğru ilerlemeye devam etti. Göbek deliğimde durdu, dilini oraya daldırdı ve döndürdü. Uyluklarımın iç kısımlarını Fransız öpücüğüyle öperken parmaklarımı saçlarımın siyah tepesinde gezdirdim.

Chase Black'e her açıdan bakmak muhteşemdi ama özellikle de solgun gözleriyle bana baktığında

Dilini içimde kaydırırken, yarım sırtışı hala bozulmamıştı. Dili içimde fiske vurmaya başladı ve yaklaşan orgazmın -ve kalp kırıklığının- ezici ağırlığı vücuduma on tonluk bir tuğla gibi indi.

Yastıklarından birini tuttum ve uzun zamandır beklediğimiz kavuşmamızı bir sır olarak saklamaya hevesli bir şekilde içine inledim. Kalçalarımın titrediğini, vücudumdaki her kasın gerildiğini hissettim ve yakın olduğumu biliyordum. Ayak parmaklarım karıncalanmaya başladı ve beni dillemeye devam ederken nefesim kesildi, meme uçlarımdan birini şakacı bir şekilde bükme için uzandı.

"Acaba kendiliğinden yanarsam babam sigorta paramı alır mı?" diye yarı sızlandım, yarı düşündüm.

"Şu anda bunu ancak sen söyleyebilirsin." Daha sert, daha derine, daha hızlı girerken içime kıkırdadı, beni yutarken iki parmağını içime soktu. Sıkıştım, vücudumdaki her bir kas gerildi ve dondu. Zevk sıcak dalgalar halinde bedenimi sardı.

Yüksekten indiğimde nefesim titriyordu. Chase'in ağzı hâlâ girişime bastırıyordu. Karnımı yaladı, sonra dilini kirli bir öpücükle ağzıma soktu. Kendimin tadına baktım ve bir kayanın altına girip hayatımın sonuna kadar orada yaşamak istemedim. Onda böyle bir şey vardı, Chase. Birbirimizle ne kadar kötü didişirsek didişelim, yatakta kendimi tanrıça gibi hissetmemi sağlardı.

Elimi aramıza soktum ve uzun boyunu kavradım, pantolonunu ayaklarımla şehvetle tekmeledim. İyiliğine karşılık vermek için kendimi kasıklarına doğru indirmeye çalıştım ama beni tekrar yatağa sabitledi. "Korkarım ön sevişme bizim için söz konusu değil. Beni terk ettiğin andan beri bunun olmasını bekliyordum." Komodinine uzandı, cüzdanını açtı ve bir prezervatif çıkarıp dişleriyle ambalajını yırttı ve yere tükürdü.

İçime battı, kılıflı ve zonkluyordu, içime yavaşça, derinlemesine girdi, yüzü o kadar konsantre ve yoğun ki

gözlerimi kapatamadım.

Sırtımı dikleştirdim, onu ne kadar özlediğimi fark ettim. *Onu* özledim. Sonra durdu. Chase içimdeyken bana baktı. Tüm dünyanın ağırlığı göğüslerimiz arasındaki birkaç santime sıkışmış gibi hissediyordum.

"Hey." Sesi neredeyse bir . "Hey,"
diye .

"Senin içindeyim. Yine." Uçuşan bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Tüm kanıtlar bu yönü gösteriyor." Vücutlarımızın birleştiği yere baktım.

Güldü, boynumu öptü, sonra tekrar içime girmeye başlarken ağzımı yakaladı. İnlemelerimi öpücüklerle yuttu ve o ana teslim olduğumda göz kapaklarım nihayet kapandı.

Chase kalçalarımın arkasını kavradı ve daha güçlü bir şekilde içime girdi. Bir zevk çılgınlığını bastırmak için alt dudağımı ısırıldı. O hızlandıkça göğüslerimin zıpladığını hissettim. Onların sallanışını kapüşonlu, kirli bir bakışla izledi ve beni bir mengene gibi sıktı. İçime her itişinde yatak yayları sızlanıyordu. Tam bir senkronizasyon içinde birlikte hareket ettik.

"Deli," diye inledi, sanki o anki halinden utanıyormuş gibi başka tarafa bakıyordu. İçime girerken kalçalarımı döndürerek onu itiş kakış karşıladım ve içimde kontrolsüzce sarsıldığını hissettim.

"Siktir," diye tısladı, avucunu karnımın alt kısmına bastırdı ve vücudunu ele geçirmiş bir iblisten kurtulmaya çalışır gibi içime girerken beni hareketsiz tuttu. "Hayır, hayır, hayır."

Hayır mı?

Chase beni yüzüstü çevirip kalça kemiklerimden destek alarak arkamdan girdiğinde, göbek deliğimin altında ikinci bir doruk noktası açıldı ve bacaklarıma, göğsüme, parmak uçlarıma yayıldı. Yeni pozisyonuma alışmaya çalışırken bir inilti çıkardım.

"Siktir," dedi yine. "Bu benim için de işe yaramıyor."

Ama hâlâ benimle seks yapıyordu ve sesi o kadar gergin geliyordu ki bundan zevk *almadığını* düşünemiyordum. Tabi

...

Hissettiğim tatmin çok fazlaydı. Göğsümün içine ılık bir bal gibi yayıldı.

Gelmemeye çalışıyordu. Ve *başarısız oluyordu*.

"Ne kadar yakınsın?" diye tısladı, sesi kısa bir nefesle çıkıyordu. Sesimiz, etin ete çarpması ve ıslaklığımın gümbürtüsü odayı doldurdu. Acaba yatakta birbirimize bu kadar yakın olmamız onu tahrik ediyor muydu? Ben ne kadar küçük ve , o ne kadar iri, kaslı ve uzun.

"Yaklaştın," diye inledim.

İçime girmeye devam ederken klitorisime masaj yapmaya başladı. Tüm vücudum titriyordu.

"Geliyorum."

"Çok şükür. Bir bakayım." Kısa saçlarımı tuttu, boynumu uzattı ve gözlerimin içine baktı. Bu çok tuhaf ve mahrem bir şeydi. Yine de bakışlarını karşıladım, orgazm bir akıntı gibi içimden geçerken gözlerim uykuluydu. Ağzım O şeklinde düştü ve saçlarımı bıraktı, birkaç kez daha itti ve üstüme yığıldı.

Prezervatifin içinden gelen ılık, kalın sıvıyı içimde hissettim. Terli göğsü sırtıma yapışmıştı. Başım çenesinin altında sıkışmıştı. Birkaç kez daha inledi, içime tembelce pompaladı. Yumuşak bir inilti çıkardım. İki yüz kiloluk kasları ve Staten Island büyüklüğünde egosu vardı. Ağırdı.

"Senden pide mi yapıyorum?" diye sordu uykulu bir şekilde. "Karbonhidratlara asla karşı koyamam."

Güldü. "Neden," dedi enseme doğru, ince bebek saçlarımı ılık nefesiyle üfleyerek, "kendimi amcığı yeni öğrenmiş on altı yaşında bir çocuk gibi hissettiriyorsun? Sende beni çılgına çeviren ne var Madison Goldbloom?"

"Desenli elbiselerden olmalı," dedim yastığına doğru.

Gölerek enseml öptü. "Yanl, ben dllml *içlne* sokmuşken babandan bahsettl. Sllklml çlğllk atarak kaçması gerekldl. Benlm içln seni dğlerlerlnden farklı klán ne?"

Bunu yüksek sesle sorgulaması yarlı aşığılayıcı, yarlı gurur verlclydl.

"Ben benim." Omuz slkltlml, gözlerlml klpattlml. "Ben kendlmlml ve dğler herkes senln etrafında başka brl olmaya çalışıyor. Senln düzgün, tamamen slyah evrenlne uymak içln. Ben renklrln içlnde yaşıyorum. Sanırlml bu senln içln br meydan okuma."

Bldennbre uykuya dalmaktan daha çok lstedğlml br şey klmlmamıştı.

Ben de öyle yaptlml.

Düşmüş br melek, şeytanln karanlığına batmış, onun güçlü, ölümcül kolları tarafından yutulmuş.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

CHASE

Çiftlikteki hafta sonunun geri kalanı, bana ağzının dünyanın sekizinci harikası olduğunu hatırlatan Madison'ın aksine berbat geçmedi. Aylardır geçirdiğim en iyi zamandı. Güzel, *yıllar*. Hafta sonu iyi yemek, hoş sohbet ve akıllara durgunluk veren seksten oluşuyordu. Muhasebecimden üç aylık vergi ödememin zamanı geldiğini hatırlatan bir e-posta almasaydım öldüğümden ve cennete gittiğimden şüphelenebilirdim.

Ayrıldıktan sonra Madison'la seksi efsaneleştirerek, yaşadığım vasatın altındaki sikişler için kendimi teselli ettiğimi düşünüyorsam, yanılmışım. Gerçek olan şey hatırladığımdan bile daha iyiydi.

Daha uzun, daha sert daha ıslak.

Hafta sonunun tek olumsuz yanı, Ethan Goodman'ın hala tesiste olması, bizimle ata binmesi, masamıza oturması ve Katie ile flört etmesiydi (kız arkadaşımın eski sevgilisiyle öpüşme ihtimalinden beklediğimden daha az iğrenmiş görünüyordu). Tam olarak açıklamak gerekirse, kız kardeşimle çıkmasına aldırış etmedim. Konuyu daha yakından düşündüğümde, onun düşündüğüm gibi bir fuckboy olmadığını fark ettim. Kız kardeşimin mutlu olacağı, bilekleri çoraplı, güvenli bir kilise müdavimi gibi görünüyordu. Sadece benim için uygun bir eş olduğunu düşünmüyordum.

Madison. Yani, Madison. *Benim* Madison'ım değil. O benim değildi. Bunu biliyordum.

Hepimizin şehre döneceği sabahtan önceki gece, Ethan'ın acil bir durum için acilen Manhattan'a dönmesi gerekti. Katie'ye bizi bırakmasını teklif etti ve Madison'a baktı, o da ona geniş bir sırıtışla onay verdi.

Böylece kahvaltıda Ethan ve Katie'den kurtulmuş olduk. Bu da sahte nişan planını yaptığımdan beri hayalini kurduğum tek şeyi yapabileceğim anlamına geliyordu. Kahvaltı sırasında, çok gelişigüzel bir şekilde eğildim ve Madison'ı dudaklarından öptüm. Bir öpücükten fazlası değildi. PDA yapan insanların kasaba meydanında halka açık bir şekilde idam edilmesi gerektiğini düşünürdüm. Ama herkese gerçek olduğunu göstermek için yeterliydi.

Amber'ın yüzündeki sinek yutmuş gibi ifade ve Julian'ın dehşete düşmüş kaşları beni neredeyse güldürecekti.

Artık eve dönüyorduk ve veda etme fikri beni rahatsız ediyordu. Eski-şimdiki-geçici kız arkadaşım çok lezzetliydi ve aklımı babamın hastalığından uzak tutuyordu, bu da kesinlikle bir avantajdı.

"Bu gece nerede uyumak istersin?" Yaşlıları suçlu serseriler gibi gösterecek bir hızda sürerek sordum. Kırsal manzara, New York'a yaklaştıkça yavaş yavaş daha fazla betona, daha yüksek binalara ve daha dar kaldırımlara dönüşen fiskeli resimler gibi geçti.

"Yatağım." Güldü. "Başka nerede olacak?"

"Benim yatağımda," dedim açıkça.

"Daisy," diye işaret . "Muhtemelen beni çok özliyordur. çok."

"Onu benimkine getirebilirsin." *Ne halt ediyorum ben? Ne diyorsun?* Yastığımın üzerinde kadınların başıboş tüylerini görmek tüm daireyi yeniden döşemek istememe neden oldu. Döşememdeki bir tüy yumağı muhtemelen tüm binayı yakmama neden olurdu.

"Bence çıldırırdı." Mad durakladı. "Aslında bence sen de korkardın. Hayır, teşekkürler."

Mad bir düğüne göz atarken ben davetiye bekledim.
dergi o getirdi birlikte ile onu.
Araştırma için, kendime hatırlattım. O biliyordu.
Manhattan'a girdiğimizde nihayet, "Ya da sende uyuyabilirim,"
dedim. Dergiyi kapatıp çapraz bacaklarının üzerine koydu.
"Kendine ait bir yer istemiyor musun? Daha yeni
hafta sonu birlikte."

"Düzenli olarak sevişmek kişisel alandan daha iyidir," diye
alaycı bir şekilde cevap verdim. "Haftanın her günü. Bu
bilimdir."

"Bu, biz geçici olarak birlikteyken tek eşliliğe bir şans
verdiğin anlamına mı geliyor?" Bu bir sorudan çok bir alaydı.

"Yapmamı ister misin?" Karşı çıktım. Sesim, Şükran
Günü'nde pastanın son dilimini yemeleri için birbirlerini pasif
agresif bir şekilde ikna etmeye çalışan annem ve kız
kardeşime benziyordu.

"İstiyor musun?" diye cevap verdi. Beynimin klavyesi kaba
bir yanıt verdi. Beş yaşında mıydı?

"Elbette," diye kestirip attım. "*Geçici* tek eşlilik
yapacağım. Eğer sen
yap."

"Eğer yaparsam?" Çevremden bana sıırttı. "Ben
"Şehirde yatakta zıplamakla mı tanınıyorsunuz?"

İyi bir noktaya değindin. Yatağa girdiğimizden beri, onun
içine her birkaç IQ puanı kaybediyormuşum gibi hissettiğim
doğruydı. Sanki içimdeki mantığı emmiş gibiydi. Samson'ımın
Delilah'ı, eğer o bir dahi olsaydı ve o da

. .. şey, ilginç bir hipster. Kahvemden bir yudum aldım.

"Sence bir seks kaseti yapsak tuhaf görünür mü? Çok
büyüksün," diye düşündü Mad.

Neredeyse kahvemi ön cama püskürtecektim. "Her
şeyden önce, asla bir seks kaseti yapmam - ya da herhangi bir
sıfatla başka bir kişiye karşı şefkatli olduğumu belgelemem."
Köpük bardağı bardak tutucusuna sıkıştırdım. "Ama sizi temin
ederim ki yatakta hiç de garip görünmüyoruz."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü biz yaparken yatak odamın aynasında bizi
izledim." Duraklama. "Biz lanet epik
görünüyorduk,

çok teşekkür ederim."

Mad nişan yüzüğüyle oynadı ve tüm bunları düşünürken suratını astı. Evine on dakika uzaklıktaydık. Hâlâ onun evinde kalıp kalamayacağımı söylememişti. Ona yine sinirlenmiştim. Belki de biraz ayrı zaman geçirmek iyi bir fikirdi.

"Sanırım bu gece tek başıma uyumak istiyorum," dedi sonunda. "Bilirsin, sadece ilişkinin çok yoğun olmadığından ve birbirimize karşı herhangi bir şey hissetmediğimizden emin olmak için."

"Peki," dedim. Onu düzeltecek ve ... şey, benim bir kalbim yoktu, bu yüzden duyguları yakalamak benim için menüde *değildi*.

"Harika."

Evinin önüne park ettim ve bavulları taşımasına yardım ettim. Bavulları oturma odasına bıraktıktan sonra dudaklarından öpüştük ve arkamı dönüp arabama doğru yürüdüm.

Binanın girişinde durdu.

Bir U dönüşü yaptım ve yukarı çıktım, yumruğum çoktan kıvrılmış ve kapısını çalmaya hazırdı. Kapıyı çalmak için elimi kaldırdım ama parmak eklemlerim tahtaya çarpmak üzereyken kapı açıldı. Madison orada durmuş, nefes nefese kalmıştı.

Gözlerimi kırptırdım, talimatları bekliyordum. Onu öpmeli miydim? Onu rahat bırakmalı mıydım? Bu kadar kararsız olduğu için onu azarlamalı mıydım?

"Zemin kuralları"- avucunu kaldırdı uyardı
-"Çünkü senin duyguların olmadığını biliyorum, ama benim var ve önce kendimi korumak için buradayım."

Dinlediğimi belirtmek için çenemi yukarı kaldırdım. Dairesinin önünde durdum. O içeride duruyordu. İçeri girmek için izin istedim. Muhtemelen şu anda Black & Co.'nun tüm bölümlerini bir oral seks için satmayı kabul ederdim.

"Bir, iki daire arasında haftada üçten fazla yatıya kalmak yok. Oran bu."

"Bitti," diye .

"İki, ben şehir dışındayken Daisy'ye sen bak. Layla'nın ona bakmak zorunda kalması hiç adil değil. Onu bana hediye eden sendin."

"Sokakta bir Aussiedoodle'ın yanından geçerken hep bir köpek yavrusu istediğini söylemiştin," diye belirttim. O sırada ona bir iyilik yaptığımı düşünmüştüm.

Bana deliymişim gibi baktı. "Bir sürü şey söyledim Chase. Bir İtalyan şatosunda evlenmek istediğimi de söyledim."

"Ve?" Ona boş boş baktım.

"Ve tabii ki babamın arka bahçesinde evleneceğim!" Sanki her şey çok açıkmiş gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Her neyse. Sen şehir dışındayken Daisy'ye ben bakacağım ve sana hayatta kalmak için su ya da pilden daha fazlasına ihtiyaç duyan hiçbir şey hediye etmeyeceğim." Ona sadece korkunç şeyler hediye etmeyi aklıma not ettim. Isıtıcı pedler, çiçekli planlayıcılar ve tatlı gibi kokan el kremleri. Mad'i gülümseten ucuz şeyler. "Başka bir şey var mı?" Kollarımı teatral bir şekilde açtım.

"Hmm." Alt dudağına dokundu. "Oh evet. İş yerimizdeki kimseye bizden bahsetmek yok. Aramızdaki bu şeyin bir son kullanma tarihi var ve beni terk etmiş gibi görünmek istemiyorum. İki kere."

Mad o zaman da şimdi de çıktığımızı kimseye söylememişti. Ancak ben, sabahları işe birlikte geldiğimizde onu öptüğümü kimin gördüğü umurumda bile değildi.

"İlk seferinde de benim tarafımdan terk edilmemiştin."

Bana salladı. "Sadece varsayacaklar."

Haksız da sayılmazdı. İnsanlar her zaman parası olanın çöpe atan kişi olduğunu düşünürdü.

"Ve bir şey daha." Parmağını havaya kaldırdı. Umarım sadece bir tanedir, çünkü şirket avukatımın hazır bulunmasının iyi bir fikir olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Mad'in muhtemelen olacaklar için bir sürü kuralı vardı.

iki haftalık bir kaçamak olacaktı, o bile olsa. Bunun babam için ne anlama geldiğini düşündükçe midem bulanıyordu.

"Bitir işi." Gözlerimi devirdim.

"Bu iş bittiğinde, beni asla aramayacağına ya da bu ilişkiyi uzatmaya çalışmayacağına söz ver. Düğünlere ve evliliğe takıntılı olduğumu söyledin ve bu doğru. Feminist, hipster ya da 2020 Manhattan'ı olmasa bile bunlar benim çok önemsedğim şeyler. Beni sonsuza dek bırakacağına söz ver. İyi olanı yap ve vedalaştığımızda beni takip etmeyi bırak."

"Söz veriyorum," dedim, bir adım öne çıkarak aramızdaki boşluğu sildim. Artık dudak dudağaydık. Göğüs göğüse. Alet amcığa. "Kalbini bağışlayacağıma söz veriyorum. Şimdi lütfen geri kalanını alabilir miyim?"

Kollarını boynuma doladı. "Duş aldıktan sonra yapabilirsin."

Ağzını yakaladım, onu niyetle öptüm. Onu dairesine geri götürürken ayakkabılarımı tekmeledim. Onun evinde uyumaktan duyduğum memnuniyet ve rahatlama beni endişelendirmeliydi. Neyse ki kan akışımın yüzde 90'ı kemerimin altındaydı, bu yüzden beynimin çalışacak fazla bir şeyi yoktu.

"Kismet," diye mırıldandı ağzımın içine.

"Yine mi geldin?" diye sordum. *Ve tekrar ve tekrar ve tekrar.*

İdeal olarak yüzümde.

"Layla'nın günün kelimesi Cuma günü *kismet* oldu. Az önce kapısına baktım."

Onu duyduğumu belirtmek için kayıtsız bir ses çıkardım, onu duşuna kadar geri götürdüm, kıyafetlerimiz hala üzerindeyken akıntıyı açtım ve elbisesini dişlerimle soydum.

Hayatımda aldığım en uzun, en kirli duştu.

İki gün sonra Grant ve ben Central Park'ta koşuyorduk. İkimiz de aynı blokta yaşadığımızdan ve kendi kendimize DEHB teşhisi koyduğumuzdan ve biraz enerji atmaya ihtiyaç duyduğumuzdan, gençliğimizden beri sürdürdüğümüz bir alışkanlıktı. Bazen sessizce koşardık; bazen okuldan, kızlardan, işten ve boktan konuşurduk (gerçek boktan değil, Grant'in Tahoe'daki bir kayak tatili sırasında korkunç bir gıda zehirlenmesi geçirdiği zaman dışında, bunu uzun uzun tartışmıştık).

Genellikle günlük 6,1 millik bir koşu olan tam döngüyü tamamlar, ardından iş günümüze başlamadan önce binamın spor salonunda kısa bir güç antrenmanı seansı yapardık. Dünyü Mad'de geçirdiğimden, daireme sadece temiz kıyafetler almak ve yarım saatliğine tuvalete gitmek için uğradığımdan (tuvalette otururken *New York Times*'taki her bir makaleye göz atmak için bir bayanın stüdyo dairesinin banyosunu işgal etmenin kesinlikle centilmenlik dışı olduğu söylenmişti), bir günlük antrenmanı atlamıştık.

"Demek işler ciddileşiyor." Yastıklı koşu ayakkabıları, koşu şortu, şapkası, Apple Watch'u ve özel jel çoraplarıyla Grant tam bir koşucu görüntüsündeydi. Görünüşünü tamamlamak için ihtiyacı olan tek şey, Usain Bolt gibi sırtına yapıştırılmış lanet olası bir numaraydı. Bense daha abartısızdım; -tahmin ettiğiniz gibi, ding ding ding- *siyah* koşu şortu, *siyah* tişört ve Katie'nin ayaklarımın tabanı su toplamasın diye üç ayda bir hediye ettiği *siyah* spor ayakkabılarımla. Yine de Katie ve Ethan gibi yarı maratonlara katılmıyordum. Spor yapıyordum çünkü genç yaşta ölmek ya da otuzlu yaşlarımın ortasında bir göbeğe sahip olmak istemiyordum.

"Tam tersine, Gerwig. Sıkı bir teslim tarihimiz var, bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Her şeyi ayarladım."

Babam öldüğünde Madison'la olan ilişkimiz de bitecekti.

Grant, "Bunu duymayı çok isterim," dedi. çenesini yumruğunun üzerine koydu, hızını kesmedi. "Bana bu işi nasıl hallettiğini anlat."

"Günlerimi babamla geçireceğim. Her gün işten sonra onun evine gideceğim, satranç oynayacağım, yemek yiyeceğim, televizyon izleyeceğim, konuşacağım, sonra akşam Mad'e gideceğim ve geceyi onunla geçireceğim. Bu şekilde tekrar oyuna gelmeden her iki dünyanın da tadını çıkaracağım."

Grant daha fazla açıklama bekleyerek, "Oyuna getiriliyor," diye tekrarladı.

"Geçen sefer, kirli sikişler ve temiz konuşmalarla dolu bir kara deliğin içine çekildim. Bir daha asla."

"Buna aşık olmak denir, seni aptal. Aşık oldun ve kimsenin sana not göndermemesine çok üzüldün. Bu yüzden akıl almaz derecede aptalca bir şey yaptın, pişman oldun, ikinci bir şans elde ettin ve şimdi, buradan anladığım kadarıyla, yine her şeyi berbat etmek üzeresin."

Aşık oldum. Kullandığı kelimeler bunlardı. Grant kesin aşıktı. Bundan emindim. Babamın sağlığı konusunda ona güvendiğim gerçeği beni endişelendiriyordu.

"Ben bir ilişki istemiyorum," diye kestirip .

"Ama zaten bir ilişki içindesin."

"Bunun gerçek olmadığını biliyor," dedim, haftada üç gece kuralının içine etmek üzere olduğumuzu anlamamış olmama rağmen.

"o değil, Chase."

Virajı dönüyorduk, yokuş yukarı çıkıyorduk. Babamın bana Central Park'taki yolların at arabası yarışlarını önlemek için kavisli olduğunu söylediğini hatırladım. Bana henüz söyleme fırsatı bulamadığı daha kaç tane bilgi kırıntısı olduğunu merak ettim. Grant geride kaldı ve ben de konuşmayı ona çevirme fırsatını yakaladım.

"Peki ya sen ve Layla?" Ben sordum.

"Bitti."

"İlginç," dedim. Gerçi ilginç değildi. Grant ve Layla, Daisy ve Frank kadar uyumluydu. Grant ciddi bir ilişki istiyordu, Layla ise yaratıcısıyla buluşmadan önce fiziksel olarak becerebildiği kadar çok insanla yatmak istiyordu.

"Evet." Grant iç çekti. "Çocuk istemediğini öğrendim."

"Çocuk istemediğini biliyordun," diye karşı çıktım. Onunla tanıştığında ilk konuşması bu olmuştu. *Merhaba, ben Layla. Çocuk istemiyorum ama okul öncesi öğretmeniyim. Lütfen bu konudaki fikrini bana sakla. Oh, hey, güzel gömlek.*

"Esnek olduğunu sanıyordum. Bilirsiniz, Şükran Günü yemeğinde kilolarına dikkat ettikleri için fazla yemeyeceklerini söyleyen ama iş başa düştüğünde yine de tıkanan insanlar gibi."

"Çocuklar ve balkabaklı turtaların pek çok ortak noktası var," diye alaycı bir şekilde söylendim ve adımlarımı hızlandırdım. Grant bana yetişti. "Düzenli bir ilişkiniz varken neden ilişkinizi kendi akışına bırakmadığınızı hâlâ anlamıyorum."

"Çünkü ben tam bir aptal değilim," diye açıkladı dişlerini sıkarak. "İki yıl sonra benim istediğimin tam tersini isteyen bir kadınla uyanmak istemiyorum."

"Nasıl karşıladı?" Sordum, çünkü bu yapmam gereken bir şey gibi görünüyordu.

"İşini o yaptığına göre gayet iyi." "Kahretsin," diye teklif ettim. "Özür dilerim."

Açıkçası, harika ve değerli katkıları olan mükemmel bir arkadaştım.

"Sence de ironik değil mi? Layla beni terk etti çünkü ben ciddi olmak istiyordum. Sen de ciddi *olduğu* için Maddie'yi korkutup kaçırmaya çalıştın. Eğer Madison ve ben senden önce tanışmış olsaydık her şey mükemmel bir şekilde yürürdü. O zaman sana Layla'yı ayarlayabilirdi."

"Sen ve Mad?" Isırarak söyledim. "Mümkün değil. O çok tuhaf, *sen* de çok ... sensin."

"Öyle mi?" Grant eğlenerek sordu. Beni kışkırtıyordu.

"Belki de yanılıyordumdur. Belki iyi bir çift olabilirsiniz. Önemli değil. Kardeşlik kuralları

Çünkü ona ilk ben dokundum." Durakladım. "Ve *her yerine* dokundum."

"O şekilde çalıştığını sanmıyorum." Grant güldü ve vücudumun sertleştiğini hissettim. Sırf onu tepeden aşağı yuvarlayabilmek için tepeye kadar onunla yarışmak istedim, lanet olası kalçasını kırmasını umuyordum. "Artık lisede değiliz. Ondan pek hoşlanmıyorsun bile. En azından sana göre."

"Ne ima ediyorsun, Grant?" Koşmayı bıraktım, arkadaşına kaşlarımı çatarak baktım. Grant olduğu yerde koşmaya devam etti. Her zaman yerinde koşmanın gösterişçi bir hıyar olmanın uluslararası işareti olduğunu düşünmüşümdür. Ethan daha geçen gün bunu yapmamış mıydı? Birdenbire en iyi arkadaşımı görmeye dayanamadım.

"Bu kadar üzölme. Maddie'ye asılmaya karar versem bile benimle asla çıkamaz. Kardeş kuralı diye bir şey olmayabilir ama kardeş kuralı gerçektir ve Maddie iyi bir elmadır. Bunu Layla'ya asla yapmaz."

Haklı olduğunu biliyordum. Yanımda kıkırdamasına aldırmadan koşmaya devam ettim. O kadar da komik değildi. En iyi arkadaşımın eski sevgilimle yatmasını istemiyorsam ne olmuş yani? Bu ona *aşık* olduğum anlamına gelmiyordu.

"İma ettiğim şeye gelince," dedi geniş bir gülümsemeyle, "Sanırım aradığım terim, senin, dostum, asil, önemli ve resmi olarak sikilmiş olduğun."

YİRMİNCİ BÖLÜM

MADDIE

Dostane, yetişkin ayrılığımızın üzerinden neredeyse tam bir Ethan'sız hafta geçmişti.

Bir tatil kolajı gibi yuvarlandı. Black'lerde fotoşoplu aile yemekleri, Lori'yle kraliyet ailesinin en iyi modacıları hakkında keskin fikir alışverişleri, Katie'yle okullu kızlar gibi fısıldaşmalar ve Clemmy'ye hazır kek yapmayı öğretirken saçlarını örmeler. Ronan'la zamanını tekelleştirmeden konuşabildiğim konuştum. Hasta bir akrabayla ilgilenme konusunda ilk elden deneyimim vardı. İnsanlar genellikle hastadan uzak durmayı tercih ederdi. Diğer aile üyeleriyle sohbet etmeyi. Sanırım bakması daha kolay olanlarla.

Amber ve Julian bana bir hizmetçiymişim gibi hitap ettiklerinde kan damarlarım patlamadan onları görmezden gelmeyi öğrendim. Aslında o kadar da zor değildi. Amber genellikle sosyal kayganlaştırma amacıyla kendini unutturacak kadar içiyordu ve alt edilmesi kolaydı. Julian hâlâ bir yıldı ama zamanının çoğunu ya Ronan'la gizlice buluşmaya çalışarak ya da kendini Chase'le birlikte, kapılar kapalıyken bile oktavların Broadway'e yakışır birkaç tizliğe ulaştığı kütüphaneye kilitleyerek geçiriyordu.

Chase'e Julian'la olan görüşmelerini sormadım. Bu beni ilgilendirmezdi. Julian'ın Ethan'la öpüşmemden haberdar olduğunu biliyordum ama Chase'in bunu hallettiğini tahmin ediyordum. Ben de sormadım.

dahil olmak istiyordum. Ne kadar çok şey bilirim o kadar çok bağlanıyordum ve umutsuzca kalan hislerime tutunmaya ve kalbimi bu anlaşmanın dışında tutmaya çalışıyordum.

Ancak vücudum hevesli bir katılımcıydı. Chase ve ben sanki rekabetçi bir spormuş gibi seks yapıyorduk. Ve *kazanıyorduk*. Benim yatağında ve onunkinde, duşta, onun küvetinde, mutfak tezgahında (onunkinde - çaylak değildim), tavandan tabana pencerelerinin önünde ve çamaşır makinemin üzerinde (benim kişisel bir fantezim).

Her sabah uyandığımda kendime Chase Black'in geçici bir çözüm olduğunu söylüyordum. Yara bandı ya da SlimFast gibi. Gerçek şeyin gelmesini beklerken beni meşgul edecek bir şey. Onunla etkinliklere gitmeyi reddettim ve Chase, Grant ve bir iş arkadaşıyla çiftte randevudan bahsettiğinde (*Gerçekten mi? O kadar hızlı mı?*), ona onunla toplum içinde görünmemin mümkün olmadığını söyledim. Bunlar, haftada üç kez yatıya kalma kuralı ortadan kalkmış olsa bile, almaya dikkat ettiğim güvenlik önlemleri.

Sonra Ethan'dan bir mesaj geldi. Chase olmadan geçirdiğim tek sabahı. Dün bir noktada, biraz kendime zaman ayırmak için onu fiziksel olarak dairemde dışarı itmişim.

Ethan açelyalarımı bana geri gönderdi. En azından onlardan geriye kalanları. Çiçekler solmuş, yaprakların kenarları gri ve siyah renkte kıvrılmış, kendi içlerine büzüşmüşlerdi. İçinde sakladığı saksı katran benzeri bir kumla kaplanmıştı ve bir araya toplanmıştı. Onu kollarımın arasında tuttum ve çiçeklerimin geliştiği pencere pervazına baktım, sonra tekrar ölü açelyalara döndüm, göğüs kafesimin arkasında kırmızı, sıcak ve öfkeli bir şey cızırdıyordu. Bir not vardı. Koparıp aldım.

Çok özür dilerim. İnsanları hayatta tutmakla meşguldüm, bitkiyi unuttum. Belki onu kurtarabilirsin?

Yine de hediye için teşekkürler.

-E

Hayalimdeki Gelinlik üzerinde çalışırken günümün ilk yarısının tamamında ölü açelyaları düşündüm. Kalemimi eskiz defterine sapladım ve birkaç kez yırttım.

"Ne oldu? Çocuklarından biri mi öldü?" Nina, Sven görüş alanından çıktıktan sonra stüdyodaki köşesinden, solmuş bitkiyi kastederek alay etti. "Kötü anne, Maddie."

Başımı eğdim ve çalışmaya devam ettim. "Maddie." Sven omzumun arkasında belirdi. Sıçradım, Nefes nefese.

"?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama elini sallayarak sözümü kesti. "Boş , buraya havadan sudan konuşmaya gelmedim. Eskiz hazır mı?"

"Neredeyse." Koruyucu bir şekilde göğsüme bastırdım. Bu taslağa çok bağlanmıştım. Benim için çok şey ifade ediyordu. Kendimi o elbiseyi giyerken görerek tasarlamıştım.

"Görelim bakalım." Başka birinin istasyonundan bir tabure sürükledi ve önüme oturdu.

"Şimdi mi?" Zaman kazanmak için etrafıma bakındım.

"Şu andan daha iyi bir zaman olamaz." Üzerinde çizimlerimin olduğu panoyu parmaklarımın arasından çekip aldı. Stüdyonun duvarlarının üzerime kapandığını hissederek nefesimi içime çektim. Ciğerlerim yanıyordu, çok gergindim.

Bir dakikalık sessizliğin ardından Sven'in tek söylediği "Oh," oldu. *Oh* iyi olamazdı. *H'yi* bile uzatmadı. *Ohhhhh*. Hayır. Sadece *Oh*. Midem bulanıyordu.

Sven'in kaşları birbirine yaklaştı. "Burada çok fazla ayrıntı var."

"Evet," dedim. "Benden sanatsal olmamı istedin."

"Senin de aklı başında olduğunu düşündüm." Burnunu kaşdı, hâlâ taslağa bakıyordu.

"Gerçekten de *duvardaki* kelimeleri kullandın," diye karşı çıktım, kulaklarıma inanamayarak. Sven ile tartışıyor muydum? Bu kesinlikle bir ilkti. Patronuma hiç meydan okumamıştım. Beni bu kadar çabuk terfi ettirmesinin nedeninin bu olduğundan şüpheleniyordum. Ben onun evet diyen kadınıydım. Ama şimdi değil. Bu elbisenin bugüne kadarki en iyi tasarımı olduğunu bilirken olmazdı.

Sven çizimi bana uzattı, gözleri benimkileri buldu. "Bak, iyi değil demiyorum ama para kazanılacak ve bu sezon basit vuruşlardan ibaret."

"Bana özellikle gereken kurallar olmadığını söylemişsiniz." Krokiyi elinden kaptım. "Ve ben de tam olarak bunu yaptım. Herkes Moda Haftası'na aynı basit elbisenin varyasyonlarıyla katılacak ve ben onlara yeni bir şey vereceğim. Büyük bir şey. Bu dünyanın dışında bir şey. Bana bu görevi verdin çünkü hazır olduğumu söyledin. Evet, hazırım Sven. Ve bu tasarımı seviyorum. Tüm kalbimle seviyorum."

Chase'in cesaretlendirici sözlerini düşündüm. Hoşuna gitmiş gibiydi. Hayır, bundan daha fazlası. Büyülenmişti. Bu taslağa sadık kalma kararına yardımcı oldu. Gelinlikler sadece haute couture değildi. Bazen sadece Chase gibi erkeklerin güzel bir gelinliğe bakıp, içlerine bir yumruk atıldığını hissetmeleriyle ilgiliydi.

Sven bana uzun uzun ve sertçe baktı. Ben de ona baktım. Karakterime aykırı olsa da doğru şeyi yaptığımı biliyordum. Sadece kendim için değil, şirket için de.

Çenesini benim taslağıma doğru salladı. "Bu konuda kodamanlardan çok fırça yiyeceğim, biliyorsun."

Bakışlarını tuttum. "Aynı zamanda kirli beyaz." Gözleri büyüdü. "Ama kuğu beyazı-"

Avucumu yukarı kaldırarak başımı salladım. "Satacak, Sven.

Sana söz veriyorum."

Ayağa kalktı, yanağını kaşıyordu. Şok olduğunu sanmıştım. Kendi inatçılığı yüzünden kesinlikle şok olmuştum.

"Ne zaman bu kadar" -doğru kelimeyi aradı- "hiddetli oldun?"

Gülümsedim. "Kolay lokma olmanın iyi olmak anlamına gelmediğini öğrendiğimden beri. Güçlü olmak sadece kendime karşı değil, diğer insanlara karşı da nazik olmaktır."

Öğlen buçukta herkes mola verirken biri omzuma dokundu. Hâlâ çizim masamın üzerine eğilmiş, dilimi ağzımın kenarından çıkarmış, çizim yapıyordum. Arkamı döndüm.

Chase orada durmuş, kaplarla dolu beyaz plastik bir torbayı kaldırıyordu. Pho çorbasının kokusunu alabiliyor ve küçük plastik kaselerdeki kâğıt inceliğindeki beyaz pirinç köftelerini fark edebiliyordum. Ne yaptığını anlamadan önce tam beş saniye boyunca ağzım sulandı.

Nina'nın yerinde olup olmadığına bakmak için onu küçük bir itekledim. Yerinde değildi.

"Delirdin mi sen?" Gözlerimin büyüdüğünü hissederek fısıltıyla bağırdım. "Biri seni burada görebilir."

"Ve?" Gözlerini bana dikti. "Sana çorba ikram ediyorum, sık değil. Öğle yemeğini birlikte yersek dedikodu değirmeni çıldırmaz."

Nankörlük ettiğimi fark ettim. Beni beslemek niyetiyle gelmişti. Sakinleştirici bir nefes aldım ve yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Endişenizden çok etkilenmiş olsam da, kimsenin bizi bilmemesi konusunda da çok kararlıyım. Bu geçici bir durum ve dediğim gibi-"

"Evet, evet." Bu konuşmayı daha önce binlerce kez duymuş gibi boştaki elini salladı. "Tanrı korusun, biri patron tarafından terk edildiğini düşünebilir."

"Sadece o değil." Dişlerimi sıktım. Kalçasını çizim tahtamın üzerine koymuş, bir açıklama bekliyordu. Etrafıma bakındım. Stüdyo boştu. İçeride kalmanın mazoşistlik sınırında hissettirdiği o yaz günlerinden biriydi. Telefonuma baktım. Daha en az otuz dakikamız vardı.

insanlar geri gelmeye başladı. Ayrıca, o haklıydı. Yemek paylaşıyorduk, orgazm değil. Başımı salladım. "Tamam. Çünkü kolumu büküyorsun."

"Ana yemeği bitirdikten sonra seni daha çok bükeceğim." Göz kırptı.

Ben iki kutu diyet kola alırken Chase hemen mutfağımızda masayı hazırladı. Ona Ethan'ın açelyalarından bahsettim ve tepkisini dikkatle izledim. Açelyaları ona verdiğimden beri Chase'in evini birkaç kez ziyaret etmiştim ama bir noktada onlardan kurtulduğunu biliyordum. Artık oturma odasındaki masanın üzerinde ya da dairenin başka bir yerinde değillerdi. Kendisi için hazırladığı testi geçememişti. Önemli değildi, ikimiz de bunun geçici bir durum olduğu konusunda hemfikirdik.

"Çiçek katili." Chase dudak büktü, yemek çubuklarıyla çorbasından bir karides çıkarıp ağzına attı. "Katie'nin ondan hoşlandığını düşünürsek çok yazık."

"Öyle mi?" Dudaklarımın arasında bir erişte höpürdeterek yedim. Katie ve Ethan, kurabiye ve süt gibi anlamlıydı. İlham verici değillerdi ama efsanevi bir uyumları vardı. Bir klasik. Chase kaşlarını çatı ve benim düşüncemi başka bir şey zannettiğini anladım.

"Bu bir sorun mu?" Çubuklarını çorbasına bıraktı. Yengeçli kekimi kemirerek onu beklemeye başladım. Ses tonu hoşuma gitmemiştir. "Hayır," dedim sonunda, *p*'yi patlatarak. Chase hâlâ kaşlarını çatıyordu. Bırakmaya karar anı gördüm. Konuyu değiştir. Ağzının kenarlarını bir peçeteyle sildi.

"Acaba sen eşlik eden Ben için ve Banyo, Bayan Goldbloom?"

"Hmm." Etrafıma bakındım. Ofis hâlâ boştu. "Kendi başına gidebilirsin. Tuvalet eğitimini tamamladığına inanıyorum."

"Bu katta banyonun nerede olduğundan emin değilim," dedi kuru bir sesle.

"Bu Şimdiye kadar duyduğum en aptalca bahane." Ona baktım, beni kendi pençesine almak istemesi beni hafifçe eğlendirmişti.

Bana tek omuz silkme hareketi yaptı. "Çalışan beyin hücrelerimi milyarlarca dolar değerindeki bir Şirketi yönetmeye yönlendiriyorum. Öncelikler, bebeğim."

"Bütün bu mütevazılık," diye alay ettim.

"Haklısın. Sana iyi olduğumu söylemek kötü bir . İzin ver göstereyim." Chase göz kırpıttı ve masanın üzerinden bana elini uzattı. Elini tuttum ve parmaklarımızın birbirine dolanmasını izledim. Beni öne doğru çekti. Ayağa kalktım, etrafıma bakındım ve kucağına oturmak için masanın etrafında döndüm. Asansörleri çok iyi görebiliyordum ve ne zaman açıldıklarını anlayabiliyordum. Ayağa kalkmam için bana üç saniyelik bir süre bırakmıştı. Güvendeydim.

"Bu daha iyi." Gözleri erimiş gümüş rengindeydi, şehvetle kararmıştı. Başparmağını alt dudağıma sürttü. "Çok, çok daha iyi."

Dudaklarımız buluştu, önce havada asılı kaldı. Göz kapaklarımız aynı anda düştü. Bir nefesi paylaştık. Bir nabız. Bir saniyeliğine aynı kalp atışını. Ağzı benimkinin üzerinde hareket etti. Sabırla. Baştan çıkarıcı bir Şekilde. Neredeyse tatlı bir Şekilde. İyi öpücüklerin iyi Şarap gibi olduğunu keşfetmiştim. Siz farkına varmadan sizi sarhoş ediyorlardı. Büyü gibiydiler.

"Bu İK kılavuzu Black & Co. için uygun mu?" Dudaklarına doğru mırıldandım. "Çünkü burada, Croquis'de buna izin verilmediği kesin."

"Ben de hiç okumadım, ama eğer değilse, sırf öyle olsun diye Croquis satın alabilirim." Beni tekrar öptü, sesinde alaycılıktan eser yoktu. Öpüşürken güldüm ve alt dudağını usulca ısırdım.

"Seni daha sık beslemeliyim," dedi.

"Yemeğimi sen halledebilirsin." Onu tekrar öptüm. Yakalanmaya çok yaklaştığımızın farkındaydım ama bir türlü duramıyordum.

"Bu bir randevu."

"Biz bunları yapmıyoruz," diye hatırlattım ona. "Kuralları hatırlıyor musun?"

Gözlerini devirir gibi yaptı, kıcıımı kavradı ve beni ereksiyonuna doğru sürttü. "Ama yine de bunu yapıyoruz, o yüzden sana tekrar sorayım, tuvalet nerede?"

"Birileri bizi yakalayabilir."

"Yakalamayacaklar."

"Nereden biliyorsun?" Neredeyse mırıldanıyordum. Kendime, lisenin yakışıklı oyun kurucusunun kamyonetinin kasasında neden çekip çıkarma yöntemini kullanabileceğini ve onu hamile bırakmayacağını açıklamasını dinleyen bakir, marjinal derecede eğitimsiz bir genç kızı hatırlattım.

"Çok basit. Her şeyi biliyorum," diye tersledi Chase, yüzü maske gibiydi.

"Sen-" diye başladım.

Sözümü kesti. "Biraz inanç, Mad. Sadece bir kez yaşarsın."

Gerçek bu değil mi? Chase son cümlesinin beni etkilediğini anlamış olmalı ki sırttı. "Hadi ama. Fazla vaktimiz yok."

Öğle tatilimi mi kastettiğini yoksa hiç mi demediğini bilmiyordum. Büyük ihtimalle ikisini de kastetmişti.

El ele tuvalete koştuk. Chase bir kabinin kapısını çarparak açtı ve beni içeri çekerek her yerimden öptü. Croquis'in insan kaynakları el kitabı hakkında bir şeyler mırıldandım ve yapmak üzere olduğumuz şeyi yaparken hijyen eksikliği konusundaki endişelerimi dile getirdim. Sonra şehvet galip geldi ve ne olduğunu anlayamadan kapıya doğru bastırıldım, Chase kalçalarımın arasındaydı. Kemerini çözdü ve elbisemin altından külotumu iterek bana doğru bastırdı.

"Elbise giymene bayılıyorum." Burnumu öptü. O uzaklaşmadan dudaklarını kaptım ve onu tutkuyla yuttum. "Bu seni sadece teorik olarak değil, lojistik olarak da sikilebilir kılıyor. Sorun şu ki prezervatifim yok," diye fısıldadı ağzıma. "Ama ben temizim."

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum ve temizim," dedim.

"Seni üzereyim."

İçime girdiğinde, kendi kurallarımın birini çiğnediğim düşüncesi aklıma geldi. Prezervatifsiz seks yapmak kesinlikle gerçek bir ilişkinin alanına giriyordu. Öte yandan, şu anda onunla seks yapmamak muhtemelen beni öldürürdü.

İçime derinlemesine girdi, kalçalarımın birini tuttu ve vücudu boyunca gerdi.

Başımı arkaya atıp kapıya vurdum, sonra da inledim. "Öleceğim."

"İyi bir çocuk ol ve birkaç dakika bekle. Buradan ayrılmadan önce gelersen çok memnun olurum." İçime daha sert girdi. Ben güldüm. O güldü. Seks yaparken gülüyor garip miydi? Muhtemelen. Ama Chase ve benim özümüz buydu. Birbirimizle ne yaşarsak yaşayalım, her zaman çılgınca bir şeye batırılırdı.

Banyo seksi, televizyonda reklamı yapılandıktan daha az seksi olduğunu kanıtladı. Bir kere, ikimiz de terliyorduk. Endüstriyel klima tuvaletlere kadar uzanmıyordu. Elbisem ambalaj filmi gibi etime yapışmıştı. Chase'e baktım, bakmadığımı sandığında yüzünde gördüğüm çocuksu kırılma beni şaşırtmıştı. İçimde bir orgazm oluşmuştu. İçime her girdiğinde, tokasının ucu klitorisime çarpıyordu. Her tarafım titriyordu, beni havada tutan şeyin kışımın üzerine düşmemi engellediğinden tam olarak emin değildim. Fizik bir yana, bunun bitmesini istemiyordum. Hiçbir zaman. Ve bu beni korkutuyordu.

"Gel, Mad," diye inledi.

"Hayır." Çenesinin kıvrımını öptüm. "Hayır, hayır, hayır. Devam etmek istiyorum. Biraz daha tutamaz mısın?"

"Yapabilirim," dedi acı içinde ama kendini kaybediyordu, bunu söyleyebilirdim. Gözleri bulanıktı, ilk titremeleri çözüyor, sıkı kaslarını dans ettiriyordu. "Ama zaman ..."

Tam bunu söylediğinde, omuzlarına tutunarak yüksek sesli bir inilti çıkararak dağıldım. Beni yerinde tuttu ama

İçime pompalıyor ve kendi boşalmasını arıyordu, elini ağzımın üzerine koydu.

Tuvaletin kapısının açıldığını ve sonra çarparak kapandığını duydum. Orgazmımın üzerine bir kova buzlu su dökülmüş gibi hissettim. Gözlerim parladı, ağzım elinin arkasında büzüldü.

Hayır, , hayır, .

Beni ayaklarıma kadar indirdi, elbisemi üzerinde düzeltmememe yardım etti, hala sert ve tatminsizdim. Elini tokatlayarak uzaklaştırdım, gözyaşlarımdan gözbebeklerimin arkasına battığını hissettim. Elbette her şeyin gireceğini söylemişti. Ve tabii ki değildi. Ona güvenecek kadar aptaldım. Ama kendi sorumluluğumu da inkâr edemezdim. O hayali kamyon kasasına çıplak girmeyi kabul eden balon kafalı amigo kız bendim. Oyun kurucunun üzerime sıçmasına izin vermiştim.

"Deli," dedi, kendini tekrar içeri sokarak. Chase'in hâlâ sert ve istekli bir şekilde beni teselli etmeye çalışmasını izlemenin şaşırtıcı derecede acınası bir yanı vardı. Bunun olmasını istemediğini biliyordum. Kapıyı duyduğunda beni uyarmaya çalışmıştı. "Her kimse sen olduğunu bilmiyor. Bacakların bana sarılmıştı, bu yüzden ayakkabılarını göremediler. Tek duydukları inlemelerdi. Tek bildikleri, bu kabinde kabız birinin olduğuydu."

"Bacaklarımdan biri sana dolanmıştı," diye karşılık verdim, ilk girdiğimiz zamankinden çok daha küçük hissettiren kabinde dururken. Oradan çıkmak istiyordum ama aynı zamanda gitmekten de korkuyordum. "Sadece bir tane. Diğeri hâlâ yerdeydi."

"Ayakkabıların o kadar da tanınabilir değil," diye ikna etmeye çalıştı. İkimiz de ayakkabılarıma baktık. Önünde sarı bir fiyonk olan çiçekli topuklu ayakkabılar giyiyordum. Bir Eurovision setinde yaşamadığınız sürece oldukça tanınabilirdi.

Chase, "Belki de aşağıya bakmamışlardır," diye önerdi.

"Tuvalet kabininde seks yapan bir çifti duyduktan sonra mı?" Acı acı güldüm. "Hiç şansın yok, Chase."

"Deli." Yüzümü paranteze aldı ve şakağını şakağıma bastırdı.

Dokunuşundan kaçmaya çalışarak başımı salladım. "Her neyse. İsteddiğini aldın. Bugünkü amacın bu değil miydi? Yolunu bulmak mı?" Sesim acı geliyordu ve kendimde değildim.

"*Deli.*"

"Ne?" Tersledim.

"Merak etme. Her ne olacaksa, bununla birlikte başa çıkacağız."

Ofisime giderken yol boyunca dizlerim birbirine beşlik çaktı. Kendi kendime moral konuşması yapmaya çalıştım. Kendime Chase'in haklı olduğunu söyledim. İnsanların ne yaptığımızı bildiğine ya da kabindeki kişinin ben olduğuma inanmak için hiçbir neden yoktu.

Tüm yiyecek kaplarını toplayıp mutfağa boşaltmak için geri döndüm. Buzdolabının üzerinde, kimsenin el yazısını tanıyamayacağı şekilde bir Word belgesine yazılmış bir not bekliyordu:

Şunu bir düşün: Sevimli, küçük ve biraz da deli, ama milkshake'i hâlâ bütün erkekleri bahçeye topluyor.

Daha , onu Black & Co.'nun büyük patronuyla seks yaparken yakaladım.

SİYAH giyen ve normalde Kate Moss gibilerle çıkan kişi.

Bu tür bir sözde hizmetle, terfi almasına şaşmamalı.

İyi niyet ve bağlılık dolu Şehit Maddie olmak için çok fazla.

Notu buzdolabından söktüm ve çöp kutusuna attım. Hızla istasyonuma giderken omzumun arkasından baktım. Nina tırnaklarını törpülemekle meşguldü ve yüzünde bir gülümsemeyle Ariana Grande melodisi mırıldanıyordu. Ona ters ters baktığımı fark etti, masasındaki milkshake'i aldı ve gürültülü bir şekilde höpürdeterek içti.

Onun milkshake'i bütün erkekleri bahçeye topluyor.

Aha. Bunu bir itiraf olarak görmek için özel dedektif olmaya gerek yoktu.

Suçluluk duygusu. Yakalandığım için o kadar utanmıştımd ki ağlamak istedim. Telefonumu  ıkardım.

Yakalandık. Chase: Nereden biliyorsun?

Buzdolabında bir not vardı. Chase: Kahretsin. Bizi kimin yakaladığını biliyor musun?

Biz. *Biz* demişti. Bu beni, bunu ortak bir sorun olarak gördüğüne dair umutlandırdı.

Nina Na, sanırım. Tabii ki baş düşmanım .

Chase: Onun adı Nina Na ve sen uydurma bir isme sahip olduğum için benimle alay mı ediyorsun?

Maddie: O  eyrek Koreli, I Düşün. Odaklan, Siyah.

Chase: Ben hallederim.

Kulağa gizemli ve çok karanlık geliyor.

Ne yapacaksın?

Chase: Bana bırak. Bu gece görüşürüz.

BÖLÜM YIRMI BİR

CHASE

Genel olarak, düne puan vermek zorunda kalsaydım, bir daha ziyaret etmeyeceğim, paramı geri istiyorum sıfır yıldızlı bir inceleme verirdim.

Korkunç bir metro kazasında ölmemem dışında her şey kötüye gitmişti. Mad ve ben onun katındaki tuvalette sevişirken yakalandık (benim hatam), Katie, Mad'e Ethan'la çıkmasının sorun olup olmadığını sormam konusunda başımın etini yedi (bu adam yakın çevreme girmeye kararlıydı, ya da öyle görünüyordu) ve -boktan pastanın üzerindeki kiraz-babam Julian, CFO'muz (Gavin) ve beni topladı ve önümüzdeki haftadan itibaren evden uzaktan çalışacağını açıkladı. Aslında demek istediği artık iki ayağının üzerinde bile duramayacağıydı. Sağlık durumunu hala yönetim kuruluyla paylaşmamıştı ve sanırım bu aşamada Julian'ın ne demek istediğini anlıyordum, ama o pisliğin tarafını tutmaktansa ölmeyi tercih ederdim.

Babam iki aydan kısa bir sürede yirmi üç kilo vermişti ve ölü gibi görünüyordu. Hastalığını kendine saklamak bu noktada düpedüz aptallıktı. Yine de onu tam olarak yargılayamazdım. Ölmekle ilgili utanç verici, neredeyse aşağılayıcı bir şey vardı. Ve o güçlü bir adamdı.

Babamın haberine ilk tepki veren Julian olmuştu. Ona sarılmış, anladığını söylemiş ve emekliliğin onun için de söz konusu olup olmadığını sormuştu. Bu sefer, babam pek de öyle görünmüyordu.

Buna karşı. Daha fazla tartışmak için bizi davet edeceğini söylemişti.

Julian perde arkasında sıkı bir şekilde çalışıyor, COO olarak performansım hakkında dedikodular yayıyor, rolü devraldığım da bir güvensizlik oylaması yapmayı planlıyordu. Bir de hâlâ diline doladığı aptal Ethan-Madison-Chase üçgeni vardı, ama bu kolayca buharlaştırılabileceği için

-Katie'nin Ethan'la çıkmasına çok az kalmıştı ve Mad'le gerçekten birlikteydik -birlikte- kışımı yırtarak çalışmaya ve kendi yolumda kalmaya odaklandım. Julian'la eninde sonunda uğraşacağımı biliyordum ama bunu babamın ölümünden sonraya ertelemeyi umuyordum, böylece Julian'ı lime lime edip ondan geriye ne kaldıysa şirket sokaklarına attığımda bunu göremeyecekti, saçma sapan bir şirkette en alttan başlayacaktı çünkü şehirde kimse onunla çalışmayacaktı.

Anladım. Ben anladım. Julian benim varlığımdan gafil avlanmıştı. Katie ve ben, gebe kalamayacaklarını düşünen Lori ve Ronan Black için hoş bir sürpriz olmuştuk. Düzelteyim, ben bir mucizeydim. Katie, hoş bir sürpriz. Annem polikistik over sendromundan muzdaripti ve doktorlar hamile kalma şansının yok denecek kadar az olduğunu söylemişlerdi. Julian çocukluğunun büyük bir bölümünü Black imparatorluğunun tek varisi olduğuna inanarak geçirmişti. On yaşındayken ortaya çıkmam o zamanlar onun için pek bir şey ifade etmemişti ama büyüdüğçe, servet ve güç pastasının paylaşılması gerektiğini anladığında bana daha fazla kızmaya başlamıştı.

Ve ikimizin de dokunduğu her şeyde ondan daha iyi olduğumu kanıtladığım gerçeğini kesinlikle takdir etmiyordu.

İşteki felaket bir günün ardından babamı eve bırakmış ve yanında oturmuştum ama bilinci yerinde değildi.

Ailemin evinden ayrıldığım da, Mad'e gidip şu anda içinde yandığımız ateşi söndüremeyecek kadar bitkin düşmüştüm. Evime geri döndüm.

sarhoş olmuş, iyice çıldırmış Madison'a yarı özür dileyen mesajlar bırakmış ve sızmış.

Bu sabah, hayatım olarak da bilinen karmaşanın bir kısmını çözmeyi umuyordum. Madison'ın ofisine çiçek gönderdim. Büyük, pahalı olanlardan. *Öylesine yattığım için teşekkür* etmeyen ama ciddi olduğum konusunda şüpheye yer bırakmayan çiçekler. Böylece Nina denen hatun ve Mad'in diğer meslektaşları en azından onun haftanın eğlencesi olmadığını bileceklerdi.

Madison sorununa para atmak sabahımın ilk ve son iyi şeyiydi. Ofise girer girmez bir şeylerin ters gittiğini fark ettim. *Yanlış* derken, kardeşimin akıl sağlığını kastetmiştim.

Ofisin ortasında durmuş, kollarını iki yana açmış, üzerinde Minnesota büyüklüğünde kahve lekesi olan buruşuk bir takım elbise içinde, gördüğü her sekretere ve asistana çılgınca talimatlar veriyordu. Etrafındaki insanlar kül gibi olmuş, korkmuş, düpedüz yıkılmış görünüyordu. Birkaç sekreter ve stajyer ağlıyordu. Herkesin donunu buruşturacak ne yapmıştı? Yaşamak ve nefes almak gibi bariz bir günah dışında.

Asansörden çıktım, güvenliği mi çağırırsam yoksa suratının ortasına yumruğu kendim mi indirsem diye düşündüm. İkincisi bir sürü yasal evrak işi demekti ama lanet olsun ki cazip gelmiyordu.

Boncuk gibi siyah gözleri, sanki onlar da içinde bulundukları adamdan kaçmak istercesine yuvalarında amaçsızca dolanıyordu. Bir asistan ona yeni bir takım elbise verdi ve o da üstünü değiştirmek için tuvalete koştu. Babamın ofisine baktım. Henüz gelmemişti. Telefonumu çıkardım ve anneme iyi olup olmadığını soran bir mesaj gönderdim.

"Bay Black! Haberler için çok üzgünüm."

"Bay Black, bilmenizi isterim ki eğer biriyle konuşmak isterseniz ben buradayım."

"Chase - sana Chase diyebilir miyim? - Ailen için dua edeceğim..."

Gevezelik eden asistan sürüsünün yanından hızla geçerek ofisime doğru ilerledim. Ne konuştukları hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama ilk kahvemi içtikten ve zombilikten yarı baygınlığa geçtikten hemen sonra bunu öğrenmeye hevesliydim. Koluma bir el indi. Telefonumdan başımı kaldırdım. Julian'dı. Yepyeni bir takım elbise giymişti. Çok hızlıydı. Umumi tuvaletlerde çabucak giyinmek gibi en işe yaramaz süper güce mi sahipti?

"Bir kelime," diye hırladı.

Ofisime girdim ve masamın arkasına oturdum. O da beni yakından takip etti. Julian söz konusu olduğunda kendime hâkim olmakla övünürdüm ama benim bile sınırlarım vardı. İçimden bir ses bugün o sınırlarla tanışmak üzere olduğumu söylüyordu.

"Eee?" Ona bir bakış bile atmadan dizüstü bilgisayarımı açtım. Masamda taze bir fincan kahve vardı ve bir yudum aldım. "Windsor'lardan kraliyet daveti mi bekliyorsun, yoksa öğle yemeğinden önce tükürebilir misin?" Vurgulamak için Rolex'ime bakar gibi yaptım. Elinde kalın bir kâğıt yığını tuttuğunu fark ettim.

"Herkes Ronan'dan bahsettim. Ölümcül kanseri hakkında. Yaşamak için sadece birkaç haftası kaldığını," dedi. Gözlerim yukarı kaydı. Alt dudağı titriyordu ama başını dik tuttu. "Bunun bizimle hiçbir ilgisi yok. Ronan'ı babam gibi severim ama böyle bir şey olmamış gibi davranamaz. Bu şirket binlerce aileyi besliyor. Neler olup bittiğini bilmeyi hak eden aileler."

Mantiğine itiraz edemezdim ama insanlara bundan bahsettiği için onu çarmıha gerebilirdim.

"Buna hiç hakkın yoktu," diye homurdandım, soğukkanlılığımın kaybolduğunu hissediyordum. Artık arkama yaslanıp bunu yapmasına izin veremezdim. Bıkmıştım artık.

"Şimdi, bu doğru değil. Hepimizin şirketi haberdar etme sorumluluğu vardı ama hiçbirimiz bunu yapmak istemedik çünkü ona sadık olduğumuzu hissediyoruz. Çünkü onu seviyoruz."

Julian'ın davranışlarına bakarak babamı hiç sevmediğiyle ilgili bir şeyler söyleyecektim ki masanın üzerinden bir kâğıdı bana doğru kaydırdı.

"Ronan CEO pozisyonu konusundaki tutumunu değiştirmeye istekli değil. Yani sen değiştireceksin. Mirası reddedin."

"Meth mi kullanıyorsun?" Kravatımı düzelttim. "Neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Çünkü-" diye başladı. Elimi kaldırdım, onu kestim. Kapalı.

"Dur tahmin edeyim: bir güvensizlik oylaması düzenleyeceksiniz

Toplantı. Emin ol, senden çok öndeyim. Bana karşı kıskırtmaya çalıştığın her bir kişi beni arayıp sana ilaçlarını geri vermem gerektiğini söyledi. Hepsi cebimde ve tam bir işbirliğine sahibim."

"Hayır." Kızardı ve öfkeyle yumruklarını sıktı. "Çünkü -"

"Madison ve Ethan mı? O saçmalık torbası mı?" Arkama yaslandım,

metalik bir kahkaha atmaya zorladı. Ethan hakkında konuşmak hâlâ cehennemde yalınayak uzun bir yürüyüş yapmak gibi geliyordu. "Madison ve ben nişanlıyız. Her geceyi onun evinde geçiriyorum. Köpeği yüzünden takım elbiselerim kahverengi kürkten yapılmış gibi görünüyor. Amber'ın seninle evliliği boyunca yaptığından daha fazla annem ve Katie ile takılıyor. Hatta dün onun katındaki tuvalette seks yaparken yakalandık." Kıkırdadım ama bu itiraf ağzımda ekşi bir tat bıraktı. Tükürmek bana düşmezdi. Sadece bunu onun yüzüne vurmak istedim. Mad ve benim gerçek olduğumuzu bildiğinden emin olmak için.

Julian yumruğunu masama vurarak klavyenin yüzeyden bir santim havalanmasına neden oldu. "Hayır! Bunların hiçbirini kastetmedim, seni pislik. Eğer konuşmama izin verirsen-"

"Sadece bir tane, lütfen."

"Clementine senindir!" diye tükürdü ve elindeki kâğıtlardan birini alıp bana doğru fırlattı. Aramızda süzüldü ve bir tüy gibi masamın üzerine düştü. "O lanet olası senin, tamam mı? Benimkini değil. Orası kesin."

Aramızdaki kâğıdı elime almadan öylece oturdum. Bunun babalık testi olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Julian düzensiz bir nefes aldı, parmaklarını saçsız kafasının üzerinde gezdirdi.

"Sınava girdim. Nihayet. Amber bir süredir bu konuda benimle dalga geçiyordu. Ne zaman kavga etsek, bunu yüzüme vuruyordu. Eminim aramızın bir süredir kötü olması seni şaşırtmamıştır." Bana gözlerini kısarak baktı, sanki birbirlerinden nefret eden ve yanlış nedenlerle evlenmiş D sınıfı dangelaklar olmaları benim suçummuş gibi. "Tam olarak üç yıl," diye ekledi.

"Tuhaf," dedim buz gibi bir sesle.

"Pek sayılmaz." Nefes verdi, nefes verirken vücudu küçülüyordu. "Senin CEO olacağını öğrendiğinden beri, yarın yokmuş gibi kıcıma biniyor."

Yani onu böyle yapan şey bu muydu? Lanet Amber mı?

Julian alnını ovuşturarak ofiste etrafına bakındı. "Dün nihayet bir sınava girdim. Sanırım çiftlikteki hafta sonundan sonra bir alay çok fazlaydı. Amber kötü bir ruh halindeydi ve benimle dalga geçip geçmediğini öğrenmek istedim. Dalga geçmiyordu. Clementine'in babası ben değilim. Bu da demek oluyor ki"-kızarmış yüzü öyle hain bir gülümsemeye dönüştü ki kafatasının her iki yanında küçük boynuzlar çıkacak sandım-"bebeğin babası *sensin, kardeşim*. Şimdi söyle bana, torunlarının kayıp babası olduğunu bilmek aileni öldürmez miydi?" Başını yana doğru eğdi. "Bu son derece alışılmışın dışında. Jerry Springer draması gibi bir şey."

Gazeteyi aldım, göz gezdirdim. Julian yalan söylemiyordu. Teste göre Clementine'in biyolojik babası o değildi. Tekrar ona baktım, kâğıdı yumruğumun içine aldım ve ofisimin karşısındaki çöp kutusuna kolaylıkla attım. Hiçbir şey söylemedim.

"Amber bana sana defalarca söylemeye çalıştığını söyledi," diye suçladı Julian, dudakları vahşî bir tiksintiyle bükülmüştü. Klinik olarak akli dengesinin yerinde olup olmadığını merak ediyordum. Dokuz yıl büyüttükten sonra kızının biyolojik olarak kendisinden olmadığı haberine üzülmeğe CEO'luk pozisyonunu benden almak için şantaj yapmaya çok daha görünüyordu. Sadece ben Julian'ı hayatın onu içten içe tanınmayacak kadar yaraladığını bilecek kadar tanıyordum. Onun bununla başa çıkma yöntemi buydu.

Ve şüphelendiğim başka bir şey daha vardı, biliyordu. Bilmemesi mümkün değildi. Clementine ne ona ne de Amber'a benziyordu. Benim renklerime, açılara ya da ifadelerime de sahip değildi.

"Sanırım defalarca babalık testi istediğimi unuttu," dedim.

"Artık sende." Julian arkamızdaki çöp kutusuna el salladı. "Belli ki bende daha fazla kopyası var."

"Babalık testleri böyle yapılmaz, salak. Kanıtladığı tek şey senin baba olmadığın. Dünyanın geri kalan erkek nüfusu resmen potansiyel aday haline geldi."

"Boşuna çabalıyorsun." Julian dişlerini gösterdi. Gözleri parlıyordu. Ağlamak istiyordu. Öne doğru eğildim, sesimde kötü niyetten eser yoktu.

"Hayır, sahip olduğun her şeyi kaybediyorsun, çünkü kazanmak yerine çalmaya çalıştın. Şimdi ofisimden defol Julian. Eğer bir kardeş istiyorsan özür dileyerek geri gel. Seni başka bir sıfatla görmek istemiyorum."

Ne yapmam gerektiğini biliyordum ama bir dakika sürecekti.

Julian ofisimden defolup gitmek yerine, arkasında bir duman izi ve üzerine sinmiş çaresizliğin kötü kokusunu bırakarak önümdeki koltuğa yayıldı.

"Maddie'ye gelince..." Sözüünü yarıda kesti. Onun adını dilinde duymak, kafasını çekiç olarak kullanarak ofisteki tüm cam duvarları kırma isteği uyandırdı bende. "Şu anda birlikte olabilirsiniz ama eskiden birlikte olmadığınızı biliyorum. Senden kısa bir süre önce

Ethan bana senin hakkında her şeyi anlattı. Onu nasıl aldattığını. Onun seni nasıl terk ettiğini. Küçük kız arkadaşın ona peşinden gelen kadınları bile anlattı. Patronunun senin çatı katına çıkarken gördüğü tüm fahişeleri. Şimdi, bir bakalım. Burada ne varmış? Nişanlı olduğun konusunda ailene yalan söyledin. Kardeşinin evlendiği kadından bir çocuğun oldu, bu gerçeği onlardan ve benden sakladın.

-Ve onu kendi kızım gibi yetiştirmemi istiyor. Lori ve Ronan'a, o öldükten sonra Madison'ı çok fazla göremeyeceğinizi söyleyebilirim. Bunun bir anlaşıma olduğunu. Yıldızlı gözlerle koluna yapışması için ona ne ödüyorsun? Para mı? Hisse mi? Statü mü? Dışarıdan ne kadar acınası göründüğünü görüyor musun? Ya da belki ..." Ayağa kalktı, başını sallarken gülüyordu, sanki bu ayrıntılı bir kişisel şakadan başka bir şey değildi. Kendini kaybediyordu. Ağlıyordu. Gülüyordu. Her yeri titriyordu. "Belki de doğrudan Madison'a gitmeli ve ona nasıl biriyle çıktığını anlatmalıyım. Bir çocuk babası olan ve bunu bile yapmayan bir adam-"

O cümleyi asla bitiremedi.

Ona öyle bir hızla saldırdım ki, ikimiz de ivmenin etkisiyle yere savrulduk ve cam kapıya çarptık. Julian kafasını çarptı. Artık seyircimiz olduğunu ve onun ekmeğine yağ sürdüğümü umursamadan üzerine atladım. Objektif olarak konuşursak, tam bir pislik gibi göründüğümü biliyordum. Ama yolun sonuna gelmiştim. Julian sahip olduğum tüm kırmızı çizgileri hızla geçmişti ve resmen raydan o kadar ki çizgiyi bile *göremiyordu*. Yaşadığımız onca şeyden sonra Madison'ı kaybetme fikri -tüm yalanlar, saçmalıklar, keşkeler ve belkiler- bu kadar aptalca, bu kadar kötü niyetli bir şey yüzünden kanımı kaydattı.

"Sakin bir daha onun adını ağzına alma." Takım elbisesinin yakalarını tutup vahşice bücktüm.

Julian güldü, başını bir deli gibi halının üzerinde yuvarladı. "Seni aptal. Seni lanet olası aptal. Sikin krallığına mal oldu. Clementine senin ve şirket de benim."

Yüzüme yumruk atmaya çalıştı ama ben daha hızlıydım. İnsanlar ofisimin dışında toplanmış, cam duvardan ağızları bir karış açık beni izliyorlardı. Doğrudan Julian'ın gözüne bir yumruk attım. Haykırdı ama başarısız bir şekilde beni yumruklamaya çalışmaya devam etti. "Yaşlı adam nalları diktikten sonra krallığını al!"

"Kapa çeneni," diye homurdandım.

"Ve eğer merak ediyorsan, neden, evet, Amber hala seninken onu becerdim. Sen parmağına yüzük bile takmadan önce. Sen hala yurttta kalırken..."

Ona tekrar yumruk attım. Ve tekrar.

Ve lanet olası bir kazanç.

Öfke ve gazabın kırmızı sisinin ardını göremiyordum.

İki iri yarı güvenlik görevlisi ofisime girdi, ardından da bu karmaşanın içine doğrudan girmiş olması gereken babam geldi. Elinde bir baston vardı, bastonun eğilmişti, ayakta durmaya çalışırken baston parmaklarının arasında dans ediyordu. Gözleri her şeyi anlatıyordu. Bizi duymuştu. Son parçasına kadar.

Julian ve ben hırsızlık yaparken yakalanan iki serseri gibi sırtımızı dikleştirerek yerden kalktık. Julian'ın gözü morarmış ve dudağı açılmıştı. İkimizin de özümüzde hâlâ babamızın değerli onayını almak için yarışan aynı çocuklar olmamız beni şaşırtmıştı.

"İşinizin başına dönün," diye kükredi babam, arkasında durup bakışlarını Julian ve benden, artık ölmek üzere olduğunu bildikleri Ronan'a çeviren insanlara ters ters bakarak. İnsanlar o kadar hızlı yerlerine koşuyorlardı ki kıçlarının yandığını sanırdınız. Babam dikkatini tekrar bize çevirdi.

"Yetmiş iki yıllık yaşamım boyunca hiç bugünkü kadar hayal kırıklığına uğramamıştım. Erkek yetiştirdiğimi sanıyordum. Her zaman aynı fikirde olmadığınızı biliyordum. Son birkaç yıldır akşam yemeği sırasında masanın karşısından birbirinize sarf ettiğiniz sözleri ve sataşmaları görmezden gelmiyordum. Çok üzülmüştüm.

Amber Chase'le olan nişanını bitirmeye karar verdiğinde ve hemen ardından Julian'la birlikte olduğunda, ama özünde hata yapmasına ve bunlardan ders çıkarmasına izin verilen iyi adamlar olduğunuzu bildiğim için dilimi tuttum. Julian." Brousin'ime döndü. Julian gözlerini hızla kırıştıtarak yere baktı. "Seni yanımıza aldığımız andan itibaren gözbebeğimizdin. Sen de en az Chase kadar benim oğlumsun."

Julian başını kaldırdı. "O zaman neden verdin-" "Çünkü o bu iş için daha uygun," dedi babam.

bastonunu haliya vurarak kırptı. "Daha çok çalıştı ve açıkçası daha az hata yaptı. Yaklaşımı daha analitik ve kriz anlarında tetikte bekleyen biri değil. CEO olacak çünkü bence iyi bir CEO'nun sahip olması gereken becerilere sahip. Sen duygusalsın Julian, ani tepkiler verme eğilimin var. Sana CEO olarak neden güvenemeyeceğime dair bir referans noktasına ihtiyacın varsa, tek yapman gereken son birkaç yıldaki, hatta haftalardaki davranışlarına bakmak. Chase'le alay *etmen*, hissedarları ona karşı kıskırtmaya çalışman, yarı bilinçliyen bana sözleşme imzalatmaya çalışman -evet, bunu hatırlıyorum- ve ben insanlara söylemeye hazır olmadan önce hastalığımla ilgili baklayı ağzımdan çıkarman."

Julian elleriyle yüzünü kapatarak bir inilti çıkardı. Yıllardır ilk kez insan gibi görünüyordu. Babam kaşlarını çatarak başını bana doğru çevirdi.

"Sana gelince, Chase, gerçekten ne diyeceğimi bilmiyorum. Maddie ile nişanlanmış gibi yapmak. Bu pozisyonu elde etmek için aileni manipüle etmek-"

"Bu pozisyonla ilgili değildi," diye ısırdım. "Seninle ilgiliydi." Bu itiraf ağzımda acı bir his uyandırdı. "Vedalaşmadan önce kendimi toparladığımı düşünmeni istedim. Gurur duymanı istedim."

Ağzımdan çıkan ses acınasıydı. O kadar çok gülmek istedim ki. Babam güldü. Mizahsızca ama. "Belli ki başarısız olmuşsun. Eşyaların bir arada değil. Bokun fana çarptı ve şimdi herkes kokuyor."

Kıs kıs gülme sırası Julian'daydı. Piç kurusu bundan zevk alma cüretini göstermişti.

"Şimdi Clementine hakkında konuşalım." Babam bastonuna tekrar vurarak konuşmayı önemli olan kısma yönlendirdi. Burada babamın önünde durmak ve onun iki oğlunun son on yılda yaptığı her utanç verici şeyi tek tek çözmesini izlemek gerçeküstü hissettiriyordu. "İkinizin de adım atması gerekecek."

"Yapacağım," dedim tereddüt etmeden, ne bildiğimi bile bile. Bunun bir önemi yoktu. Zamanın sonuna kadar, hangi sıfatla olursa olsun, kime ait olursa olsun, her zaman Öcü Surat'ın yanında olacaktım.

"Ben de." Julian ayılmış bir halde başını salladı. "Tanrım, ben bir canavar değilim. Ve her neyse, bir parçam her zaman biliyordu, sanırım. Clemmy benim. Her zaman da öyle kalacak."

Babam enerjisinin son zerresini kullanarak bastonu kaldırdı ve Julian'ın koluna sapladı. "O çocuğa farklı . Yanlış bir durumda doğmuş olması onun suçu değil. Anlaşıldı mı?" Bastonu ikimizin arasında gezdirdi.

"Evet efendim," dedik hep bir ağızdan.

Babam iç çekerek başını salladı. "Şimdi izin verirsiniz, Lori'den onu bu karmaşayla baş başa bıraktığım için özür dilemeye gitmem ve onu bilgilendirmem gerekiyor."

Arkasını döndü ve ofisimden çıktı. Ancak asansöre girdiğinde Madison'ın camın diğer tarafında olduğunu fark ettim.

Duymuştu.

Clementine hakkında. Ya da en azından Clementine'a babalık ettiğimi *düşündüğü* şey.

İfşa olan maskaralığımız hakkında. Her şey hakkında.

"Mad, bekle."

Ama artık çok geçti. Arkasını döndü ve babamla birlikte asansöre .

Chase: Ofisinde değilsin.

Teşekkürler, Kaptan Apaçık. Chase:

Senin evine geliyorum.

Yerinde olsam bunu yapmazdım. Chase:

Açıklayabilirim.

(Bu noktada yapamadım ama insanların sık sık söylediği bir şey gibi görünüyordu).

Hangi bölüm, babanın bizi ortaya çıkardığı bölüm mü? Yoksa ofisimde beynimi dağıttığın, sonra da tüylerini diken diken edince Julian'ın suratına fırlattığın bölüm mü? Evet, Chase. İnce cam kapı. Herkes duydu.

Maddie: Ya da belki KLEMENTİNİ BABALADIĞIN VE ONU HERKESE ANLATMAYI UNUTTUĞUN kısmı açıklayabilirsin?

O zaman senden nefret ettiğimi sanıyordum. Yanılmışım.

Bu, tam burada, şu anda, nefret.

Konuşacak bir şey yok. Bu geçiciydi, değil mi? Kendin söyledin. Görev tamamlandı. Beni becerdin. Bununla övündün. Herkes biliyor. Şimdi bırak gideyim.

Ve bir şey daha. Clemmy'ye iyi davran.

En azından bunu yapabilirsin.

Taksi Madison'ın evinin önünde durduğunda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Kağıtları ıslanmasınlar diye blazer ceketimin içine soktum ve taksiden inerken başımı eğdim. İleri geri volta atarak ziline üç kez bastım. Cevap vermedi. Onu aramayı denedim. Açmadı. Penceresinden ışığının açık olduğunu açıkça görebiliyordum. Onun

Yağmur dışarıdan cama vururken bitkiler camın arkasına rahatça . Binanın içinden kapı açılana kadar tam yirmi dakika boyunca aradım, mesaj attım ve yalvardım.

"Tanrım, Mad. Nihayet. I . . ." Kim olduğunu görünce durdum. *Layla*.

"Vay canına, Şeytan, bok gibi görünüyorsun. Genetiğin düşünüldüğünde bu açıkçası bir başarı." Bir Twizzler'ın kenarını ısırdı, iliklerime kadar ıslanmamı izlemekten büyük zevk alıyordu. O hâlâ içerideydi. Ben hala dışarıdaydım. Birdenbire burada ne aradığımdan emin olamadım. Madison mesajlarında haklı noktalara değinmişti.

-Bunun geçici olması gerekiyordu ve şimdi açığa çıktık. Bitti. Gerçeği bilip bilmemesi neden umurumda olsun ki? Özellikle de şimdi, hayatım söndürülmesi gereken dev bir yangınken.

"Beni içeri alın." Kaşlarımı çattım, saçlarımdan ve burnumun ucundan damlayan yağmuru fark ettim. Nasıl olur da ıslandığımı hissetmezdim?

"Tekrar dene. Bu sefer daha güzel," diye şarkı söyleyerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Neon yeşili bomber ceketi saçlarıyla uyumluydu.

"Bu terime aşına değilim," diye ısırdım.

"Utanç ağlıyor." Kapıya doğru ilerledi ve kapıyı yüzüme kapattı.

"Lütfen, içeri girebilir miyim?" Yüksek sesle sordum. *Hay sikeyim*. Kapıyı yeniden açtı.

"Arkadaşım ile ilgili niyetin nedir?" Twizzler'ından bir ısırik daha alarak isteğimi düşünüyormuş gibi yaptı.

Kendimi açıklamak, onu pazar gününden itibaren altı şekilde becermek, sonra bu kadar imkansız olduğu için ona bağırarak, sonra onu tekrar becermek isterdim.

"Konuş," dedim, daha kısa ve iş için güvenli bir cevap vermeyi tercih ederek. "Sadece onunla konuşmak istiyorum."

Yağmur başıma vuruyordu. Layla karar vermek için o tatlı kışını kullanıyordu. Öldürmek istediğim insanların listesi her geçen nanosaniye artıyordu.

"Sana çok kızgın, o yüzden bu kapıdan geçebilirsin ama *onun* kapısından geçmen şart değil." Sonunda kapıyı sonuna kadar açtı. "İyi şanslar, Şeytan."

Merdivenleri hızla çıktım, üçer üçer çıktım. Madison'ın kapısına geldiğimde içimi tuhaf bir şey kapladı. Kapının aralığında neredeyse Daisy'nin, çiçeklerin, Mad'in şampuanının ve taze pişmiş ürünlerin kokusunu alabiliyordum. Sıçmak, duş almak ve biraz kestirmek, sonra da onun keklerinden iki tane yiyip yanına da bir sakso çekmek istiyordum. Onun rahatını istiyordum, her gün yaşadığımız üç bin tartışmadan birini daha yaşamak değil.

"Madison." Kapıyı yumrukladım. Koridorun her tarafına damladım, giysilerim yağmurdan ağırlaşmıştı. Vücudumun alt yarısını da hissedemiyordum. Donup kaldıktan sonra muhtemelen kışımın kesilmesi gerekecekti. "Kapıyı aç."

"Hiç sanmıyorum."

Buraya nasıl geldiğimi merak ettim. Sadece bugün değil, genel olarak. Kapısının bu tarafını pek çok kez görmüştüm, her zaman yarım yamalak bir planla, her zaman yapmam gereken bir açıklama ve ikna ile, sürekli olarak lanet olası bir davette bulunmadan.

Yalvardım, çaldım, pazarlık ettim ve onu o kadar çok manipüle ettim ki onun etrafında olmak tam zamanlı bir iş haline geldi. Ve ne zaman yalnız kalsak, sonunda onu kendime aldığımda, ona bunun ciddi olmadığını hatırlatıp durdum. Geçici olduğunu. Umursamadığımı.

Spoiler uyarısı: Önemsedim. Hem de çok. Bu tahmin etmediğim bir olay örgüsüydü ve beni geriye doğru sendeletti, sırtım Layla'nın kapısına dayandı (neyse ki az önce dışarı çıkmıştı). Sinirli bir hırıltı çıkardım.

Kahretsin. Mad'e aşkıttım.

Madison "Maddie" Goldbloom, evrendeki tüm kadınlar arasında. Desenli, korkunç kıyafetler giyen ve kısa pixie saç kesimi olan kızın modası geçmişti.

insanları memnun etmek, çiçekler ve düğünler konusunda *takıntılıydı*. Tatlı, nazik, düşünceli ama aynı zamanda şımarık, hazırcevap ve kendi parasını kazanan biri olmasını sevdim.

Mad'e acı verici bir şekilde aşkıttım ve bir saniye geç olana kadar bunun farkında bile değildim.

"Deli." Tökezleyerek kapısına geri döndüm, alnımı kapıya yapıştırdım ve gözlerimi kapattım. Tanrım. Babamı ve sevdiğim kadını arka arkaya kaybetmek çok fazlaydı. Bu yağsız göt sismeyi hak etmek için karmaya ne yapmıştım?

Boş ver. Uzun bir liste vardı. "Lütfen."

"Chase," diye duydum kapının arkasından. Sesi yumuşaktı, yalvarıyordu. "Söyleyecek fazla bir şey yok. Kendimi aşağılanmış hissediyorum. Nina bütün gün ofiste başımın etini yiyor, ailen muhtemelen benden nefret ediyor, ki bununla uğraşmak istemiyorum ve Clemmy'yle olanlar Ricki Lake'in bir bölümünden fırlamış gibi."

En azından *Jerry Springer* dememişti. İlerleme var, değil mi? "Sadece aç. Lütfen. Açıklayacağım; sonra gideceğim."

"Buna kanmam." Kapının arkasında acı acı gülümsediğini duydum. "Hayatıma ilk başta bu şekilde gizlice girdin."

Onu ikna edemeyeceğimi bildiğim için arkamı döndüm ve sırtımı kapısına yasladım. Oturuyordum. Bekliyordum. Orada olduğumu biliyordu. Bir duraklama oldu.

"Kapımın önünde mi oturuyorsun?" "Doğru."

"Neden?"

"Bir şey görmeni istiyorum. Bekleyeceğim."

Ve bekledim. Bir buçuk saat bekledim. Madison'ın akşamına devam ettiğini duydum. Yemek pişiriyor (makarna, fesleğen ve zeytinyağı - kokusu fark edilmeyecek gibi değildi), Daisy'yi besliyor ve *You* dizisinin izlemediğim bir bölümünü izliyordu.

henüz (Allah kahretsin). Sonra, ancak o zaman kapıya geri döndü.

"Tamam. Söyleyeceğin şeyi duymaya hazırım ama çabuk ol."

Kapı hâlâ . Arkamı döndüm, öfkeyle baktım. İyi. Onun yöntemiyle yapacaktık.

"Ben Booger Face'in babası değilim. Al bakalım. Bu öğleden sonra babalık testi yaptırdım. Julian bana onunkini gösterir göstermez." Kağıdı kapı aralığından içeri soktum. Clemmy'nin babası olamayacağımı biliyordum. Tarihler uyuşmuyordu. Eğer hesabımı doğru yaptıysam (ki hesabımı hep doğru yapardım) Amber'ı Malta'dan hamile bırakmayı başarmış olamazdım.

Gözlerim kapının altında duran kâğıdın kenarına takılmıştı. Mad onu diğer taraftan aldı. Bir nefes verdim ve rahatlayarak gözlerimi kapattım.

"Booger Face'in babası olamayacağımı hep biliyordum. Bu yüzden Amber'a sürekli babalık testi yaptırmak söyledim. Kendi çocuğuma sırtımı döneceğimi mi sanıyorsun?" Hırladım. "Kahretsin, onu kendi çocuğum gibi seviyorum ve o benim bile değil. Aslında, nişanım ve erkek kardeşimin arkamdan iş çevirmesinin ürünü olduğu söyleniyor."

Sessizlik. Ahh. Tamam. Dürüst olmak gerekirse, bunun olacağını tahmin etmiştim. Boktan davranışımda, eski nişanlımın bebeğinin babası olduğumu ona söylemememden çok daha fazlası vardı.

"Biyolojik babası kim?" Mad kapıdan sordu.

"Wisconsin'den bir ahbap. Babalık testini yaptırdıktan sonra Amber'la yüzleşmeye gittim." Elimi saçlarımda gezdirdim. "Amber'la ayrıldıktan sonra, ayrılığın kesinliğini anladı ve beni aramaya, Julian'a hayalet gibi görünmeye, kendini affettirmeye çalıştı. O sırada seyahatteydim ve telefonu açmadım. Göğsündeki kırık her neyse onu iyileştirmek için eve geri döndü. Clemmy'nin babası eski bir lise arkadaşı.

Alev. Amber onunla konuşacağını söyledi. Booger Face'in en iyi çocukluğu geçirmesi için bir şeyler düşünüyoruz."

"Ne karmaşa ama." Mad iç
çekti. "Evet."

"Zavallı
Clemmy." İçimi
çektim. "Evet."

Yeğenimi ölesiye severdim ama buraya konuşmaya geldiğim konu o değildi.

"Her neyse"-boğazımı temizledim-"ailem senden nefret etmiyor. Sadece söylüyorum. Annem benim birinci sınıf bir pislik olduğumu düşünüyor ve babam da muhtemelen beni vasiyetinden çıkaracak. Ama seni hâlâ seviyorlar. Hatta, para falan istemediğini ve bunu sadece babam için yaptığını açıkladığımda, daha da kahraman ve mükemmel oldun."

Ona Şehit Maddie derdim ama gerçek şu ki, son zamanlarda aylar önce tanıştığım o uysal, güvensiz kıza hiç benzemiyordu. Sürekli kendini savunuyor ve sadece inandığı şeyleri yapıyordu.

Ve ne yazık ki, bu onu aptalca karşı konulmaz yapıyordu.

Kapının diğer tarafından gelen sessizlik sinirlerimi bozdu. Alnımı tahtanın üzerinde sürükledim, gözlerimi sıkarak kapattım.

"Bunun bitmesini istemiyorum." Bu itiraf ağzımdan bir fısıltıyla döküldü.

Henüz ona her şeyi anlatmaya hazır değildim. Ona aşık olduğumu fark etmem için çok uygun bir zaman gibi görüldüğünün farkındaydım. Ama yarın uyandığımda gündemde Deli diye bir şey olmadığını bilmek, uğruna kendimi öldürmeye degecek bir ihtimal gibi görünüyordu.

"Lütfen." Sesi titriyordu. "Git buradan."

Parmaklarımı kapısına bastırdım, sonra onunla tanıştığımdan beri ilk kez sınırlarına saygı duyarak uzaklaştım. Doğru şeyi yapmanın insanı iyi hissettirdiğini söylerler.

Doğru şeyi yapmak boktan hissettirdi. Düpedüz aptalca. Sokağa geri döndüğümde, onun penceresine baktım,

yüzüme vuran yağmuru görmezden geliyordum. Camın arkasından yüzünün belirdiğini gördüm. Ağlıyordu.

Uber'ime bindiğimde ve damlalar yüzümden aşağı akmaya devam ettiğinde, belki ben de öyleydim diye düşündüm.

BÖLÜM YIRMI İKİ

MADDIE

Yapmıştım.

Kendimi savundum.

Şehit Maddie artık yok. Chase Black'e karşı çıktım. Onu açıkça reddettim. Ethan'la ilişkiyi kestim. Hatta Katie'ye bir mesaj göndererek eski sevgilimle çıkmasının benim için ne kadar sorun olmadığını açıkladım. Hayatımda proaktif bir duruş sergiliyordum.

Peki neden kendimi güçlenmiş hissetmiyordum?

Her zaman kendim için ayağa kalkmanın göksel bir his olduğunu düşünmüştümdür. Kozadan çıkıp rengarenk kanatlarını çırpan yetişkin bir kelebek gibi. Pratikte, babalık testi yaptırmak için aceleyle kliniğe gittiği gün Chase'i geri çevirdiğim için kendimden iğreniyordum. Kendimi o kadar boş hissediyordum ki, ertesi sabah stüdyoya adımımı attığımda kemiklerimin vücudumun içinde takırdadığını hissedebiliyordum. New York Moda Haftası'na sadece birkaç hafta kalmıştı. Ağustos Eylül'e karışmıştı ve eskizim hazır ve Sven'e teslim edilmişti. Elbiseyi dikmeye bugün başlamamız gerekiyordu. Modelin ofise doğru yola çıkmış olması gerekiyordu. Sven bana taslak hakkındaki tartışmamızı ciddiye aldığını söyledi. Eskizimde tek bir değişiklik yapmamakla kalmamış, aynı zamanda elbiseyi modellemek için sıradan bir kadın kullanmamızı önermişti. Ve "sıradan kadın" derken hâlâ on dokuz yaşında, mükemmel bir cilde ve ipeksi saçlara sahip, gülünç derecede muhteşem bir modeli kastediyordu. Ama çoğu podyum modelinin aksine,

tam altı bedendi. Dünyanın geri kalanı için süper sıska ve fit, ancak moda standartlarında kıvrımlı tarafta.

Tek yapmam gereken elbisenin yapımını aşama aşama görmektir.

"Bu ofis yatağı değil mi? Bir bilet alın beyler. Herkes yatacak," diye ilan etti Nina, ben ofise girerken. İçerideki tek iki kişi bizdik. Croquis'deki diğer herkes modaya uygun şekilde geç kalmayı severdi. Dün Nina tüm zamanların en sürtük seviyesine ulaşmıştı. Normalde Kore lise dramaları ve gündüz pembe dizileri için saklanan türden. Salata almak için aşağı indiğimde, omuz çantamdan ayaklarıma prezervatifler dökülmüştü. Ben bakmıyorken onları çantama tıktırmıştı.

"Kapa çeneni Nina," dedim yorgun bir sesle, koltuğuma çöküp dizüstü bilgisayarımı açtım.

Ona gerçekten cevap verdiğimi fark eden Nina başını çevirdi ve ağzını nefretle büktü. Stella McCartney imzalı siyah bir günlük elbise ve düz Louboutin'ler giymişti. "Yani *artık* bir ağzın mı var? Yani, önemli erkekleri uçurmaktan daha fazlası için mi? Anlaşıldı."

Figürler mi? Ne demek istedi?

"Ciddiyim." Gözlerimi devirdim, onun kaba davranışlarından bıkmıştım. "Bu kötü kız klişesi 2000'lerin başında kaldı. Yıl 2020. Gölge düşür. Bana Finstagram at. Beni küçük sürtüklerle utandırmaktan mezun ol. Bu gerçekten yorucu olmaya başladı."

"Prensip sahibi olmadığın için çok şanslısın," diye devam etti, yılmadan. "Bahse girerim, sektördeki doğru insanların benden bir parça almasına izin vermeyi seçersem senin olduğun yere gelebilirim."

Dizüstü bilgisayarımı kapattım. "Nina," diye uyardım, sonunda ona iyice bakabildim. Lobici erkek arkadaşıyla çekilmiş fotoğraflarını bir karton kutuya tıktırıyordu. Gözleri kıpkırmızıydı. Tanrım, eşyalarını *topluyordu*.

"Zafer konuşmanı bana bırak, tamam mı? Bildiğiniz gibi dün kovuldum. Sven ihbarımı bizzat verdi. Chase Black ile ilgili bir şeyler söyledi.

Croquis'nin insan kaynakları el kitabına dikkat. Görünüşe göre, Bay Black dün klinikte bir tür sonuç beklerken tümünü okumuş - ne için olduğunu söylemedi. Umarım klamidya içindir. Ve umarım pozitif çıkmıştır. Her neyse, Chase Sven'e görünüşe göre sana zorbalık yaptığımı bildirmekten çok mutlu oldu." Burnunu çekti. Ama babalık testinden bahsettiğini biliyordum. "Her neyse, umurumda bile değil. İlk tercih ettiğim staj Prada'ydı, ikincisi Valentino. Croquis *beşinci* tercihimdi." Burnunun ucundan aşağı kayan bir damla gözyaşını hızla sildi.

Ayağa kalktım ve ona doğru ilerledim. Kutulardan birini aldı ve bana sırtını döndü. Kolunun kumaşını çekiştirdim. "Bana bak," dedim sertçe. Şehit Maddie'den görünürde hiçbir iz yoktu. Kızgındım ve bunu kabullenmişim.

Başını sallayarak yere baktı.

"Nina." Sesim daha da keskinleşti. "Bana zorbalık yapıyorsun." "Bu sadece şaka!" diye bağırdı. Saçmalık.

"Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?"

Kafasını kaldırdı ve bana *aptal* bir bakış attı. "Neden yapmayayım ki? Kendine bir baksana. Korkunç bir kıyafet zevkin var ama yine de kendi teninde çok rahat hissediyorsun. Sen tanıdığım en havasız insansın, alınma. Yine de muhtemelen Sven'in en sevdiği çalışanısın. Chase Black gibi adamlar kendilerini sana atıyor, seninle banyoda seks yapıyor ve senin için insanları kovuyor. Yaşımıza göre çok ileridesin ve iyi bir üniversiteye bile gitmedin. Sen sadece . . . her şeye sahipsin. Bilemiyorum. Yirmi altı yaşındaki biri için doğal görünmüyor. Çok fazla kestirme yolun varmış gibi geliyor."

"Hayatımın tek boynuzlu atlar, kalpler ve unlu mamullerden ibaret olmadığı hiç aklına geldi mi?" Ona bağırdığım gerçeğine şaşırmıştım, ama yine de buradaydım - kelimenin tam anlamıyla ona bağıırıyordum. "Ben ... şey, aslında çoğu şey hakkında çok güvensizim. Çoğunlukla alerjik olduğum bir köpekle küçük bir dairede yaşıyorum. Aşk hayatım tam bir felaket, annem ben gençken öldü ve onun kaybını hiçbir zaman tam olarak atlatamadım. Oyunumun zirvesinde kalmak için, hemen hemen hiç sosyal ilişkim olmadı.

ve yükselmeye odaklandım. Stajyer olarak kalmak, evsiz kalacağım anlamına geldiği için karşılayabileceğim bir lüks değildi. Bu yüzden haftada elli saat çalışmam pahasına Sven'den hızlı bir terfi aldım. Çimenler her zaman başkasının Instagram filtresinden daha yeşildir. Kimse kendini toparlayamıyor. En azından tam olarak. Hepimiz ne yaptığımızı biliyormuşuz gibi davranıyoruz. Bunu yüzümüzde bir gülümsemeyle yapanlarımız daha çok keyif alıyormuş gibi görünüyor."

Nina burnunu çekti. "Şey, evet, sanırım, ama ..."

"Bana karşı adi, kıskanç, kontrolden çıkmış bir sürtük gibi davrandın Nina. Artık kimsenin bana böyle davranmasına izin veremem ve vermeyeceğim. artık. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen kovulmayı hak ediyorsun. Çantamı prezervatifle doldurdun, Tanrı aşkına. Ama ne var biliyor musun? İşsiz kalmanı vicdanımda istemiyorum, bu yüzden sana bir şans vereceğim. Bu pozisyonda kalmaya izin vermesi için Sven'le konuşacağım. Muhtemelen dinleyecektir, çünkü bana sataşan kişi benim. Ama yeşil gözlü canavarın ağzını ele geçirmesine ve bana bir daha kötü şeyler söylemesine izin vermeyeceğine dair bana söz vermelisin. Kıskançlık osuruk gibidir. Kokar, hepimizde vardır, ama en iyisi onu içimizde tutmak ya da kimsenin bizi görmediği ve duymadığı bir anda serbest bırakmaktır. Anlaşıldı mı?"

Şok içinde bana baktı ve gözyaşlarını kırıpıştırarak gözlerini kaçırdı.

"Nina, cevap ver bana."

"Evet," diye fısıldadı, hâlâ yaptığım seksenin büyüüne kapılmıştı. "Söz veriyorum. Ben . . . Özür dilerim."

"Öyle olmalısın."

"Öyleyim."

Bir duraklama oldu.

"Bunu neden yapıyorsun?" Burnunun kenarını ovuşturarak yüzünü buruşturdu. "zorunda değilsin. Yine de bana iyi davranıyorsun, bana bok atarken bile."

"Oh," dedim kayıtsızca. "Bunu senin için yapmıyorum. Kendim için yapıyorum. İyi olmak geceleri daha iyi uyumamı sağlıyor. Seninle aynı semptomlardan muzdarip olmadığımdan değil -kıskançlık, kalp ağrısı, güvensizlik. Bunlar hemen hemen hayatta olmanın yan etkileri. Ama geçenlerde basit bir şey öğrendim. Gerçeklik ve hayallerimiz arasındaki o boşluk mu? İşte hayatın sıkıştığı yer orasıdır."

Sonunda yapamadım.

Chase'in yüzünü tekrar gördüğümde ne kadar incineceğimi bilsem de arayı düzeltmeden ondan uzaklaşmak. Ayrıca, trilyon dolarlık nişan yüzüğünü ona geri vermek gibi küçük bir mesele vardı.

En kötüsü de bunun bilinçli bir karar bile olmamasıydı. Telefonu elime alıp onu aramak ya da mesaj atıp yer ve zaman ayarlamak gibi normal bir yol izlemedim. Bilirsiniz, aklı başında bir insanın yapacağı gibi. Kendimi işten sonra habersizce onun evine giderken buldum.

Kendimi toparlayabilmek için dairede birkaç dakika yalnız kalabileceğimi umdum -iyi, *dua ettim*- (çevirisi: zihinsel bir çöküş yaşayıp yüzümü yıkamak). Şans benden yanaydı. Chase'in programını biliyordum ve buna işten sonra babasını kontrol etmek için ailesini ziyaret etmek de dahildi.

Binanın kapıcısı, Bruce adında yaşlı bir beyefendi, beni yüzümden tanıdı ve içeri aldı. Sanırım Nina'nın bana taktığı isimle, evrendeki en havasız insan olmanın iyi tarafı da buydu. Bir milyarderin dairesindeki eşyaları ve mücevherleri boşaltacak bir tipe benzemiyordum.

"Son zamanlarda seni pek görmedim. Sen gelmeyi bıraktığından beri Bay Black'in suratı biraz asık." Bruce beni asansöre götürdü. İlk rodeomuzun anahtarı hâlâ bendeydi. Chase onu hiç geri istememişti ve ben de son zamanlarda

onunla daha fazla konuşma başlatmak için. Chase'in kapısını iterek açtım, tam o sırada telefonuma bir mesaj geldi.

Sven: Kötü haber. Rüya Gelinlik modeli hiç gelmedi. Mekandaydı.

Kahretsin! Yeniden planlayabilir miyiz?

Sven: Zamanımız yok. Her şeyi zamanında yetiştirmek istiyorsak yarın yapmaya başlamalıyız. Sen 6 beden değil misin?

Tabii. Ayrıca onun yarı boyundayım.

Sven: Ölçülerinizi bana gönderin. Primadonna prova için bizi görmeye geldiğinde ona göre ayarlayacağım.

Ona ölçülerimi verdim ve gönder tuşuna bastım. Sonraki bir saat boyunca kendime Chase'in dairesini gezdirdim, her şeyi hafızama kaydettim, bunun onu son ziyaretim olduğunu biliyordum. Bu sefer gerçekten. Açelyalar, tahmin ettiğim gibi, hiçbir yerde görünmüyordu. Ne yatak odasında, ne banyoda, ne oturma odasında, ne de mutfakta. Sonunda kanepesine çöktüm, tavana baktım ve bir iç geçirdim. Uykuya daldığım anı tam olarak hatırlamıyordum. Uyandığımda telefonum saatin gece bire yakın olduğunu gösteriyordu. Chase'in dairesinin kapısının kilidiyle oynadığını duydum ve dik oturup yanaklarımdaki kuru tükürüğe yapışmış olan saç tellerini kaldırdım.

Anahtarlarının yere düştüğünü, bir inilti ve ardından bir kadının oflayıp puflayarak anahtarları onun için aldığını duydum. Bir *kadın*.

Chase'in dairesine bir yabancıyla girdiği günkü deja vu bana çarptı. Kavgaya hazır bir şekilde fırladım. Gerçi buna gerek yoktu. Artık birlikte değildik. Ya da hiç. Yine de onu benim olarak düşünmekten kendimi alamıyordum.

"Kıpırdamadan dur," diye mırıldandı kadın. Adam hıçkırdı. Sarhoştı. Kapı itilerek açıldı. Chase yuvarlanarak içeri girdi, siyah elbise gömleği yırtılmıştı, onu dik tutmak için omzunu kavrayan ince bir kadın tarafından destekleniyordu.

"Beni unutman uzun sürmedi," dedim, parmaklarım bedenimin yanında yumruk haline geldi. Kaslarımın her biri öfkeyle titriyordu. "*Yine mi?*"

Kadınla aynı anda o da başını kaldırdı. İkisi de bana baktı.

Katie.

Katie'ydi.

Tanrım, tam bir aptaldım. Şimdi nişan yüzüğünü masasına koyup canımı kurtarmak için kaçmanın tam zamanıydı. Yine de yere yapışmıştım.

"Buradasın," dedi sesi çıkmadan.

"Sen ... sarhoşsun," diye karşılık verdim ve özür dileyen bir ifadeyle Katie'ye baktım.

Gülümsedi ve Chase'i kapıya doğru yatırarak gelip beni hafifçe sıktı. "Hey. Endişelenme. Aramızda bir gariplik yok. Kardeşim işten sonra kendini biraz kötü hissetti ve bazı arkadaşlarıyla içmeye gitmeye karar verdi. Eve gitmeden önce gittiği bara uğradım ve onu bu halde buldum. Akşamdan kalma olmadan önce iyi bir gece uykusuna ihtiyacı olduğunu düşündüm."

"İyi karar." Başımı salladım. "Ben sizi yalnız bırakayım."

Katie gitti ve sonra sadece Chase ve ben kaldık. En azından onun çok sarhoş bir versiyonu. Chase'i bana bu şekilde getirdiği için evrene öfkeliydim. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey varken ve bu son konuşmamız olacakken, zar zor tutarlı bir şekilde konuşuyordum.

Yüzüğü parmağımdan kaydırdım. Tuhaftı. Çıkıyormuş gibi yaptığımız haftalar boyunca isteyken çıkarmaya dikkat etmişim ama diğer zamanlarda neredeyse her zaman gösteriş yapmaktan hoşlanıyordum. Metroya bindiğimde, arkadaşlarımla dışarı çıktığımda ve Daisy'yi yürüyüşe çıkardığımda. Trende direği tutarken ya da bir taksiye işaret verirken ya da bir kuaför randevusu beklerken Kindle'ımda bir sayfa çevirirken diğer insanların nişan yüzüğüne baktığını gördüm. Kafalarında dönen çarkları görebiliyordum. Bu muhteşem yüzük için uydurdukları hikayeler. I

en çok bu kısmı sevdim. Tahmin etme kısmını. Düğün takıntımın aynı zamanda tanışma-sevişme ile ilgili olduğunu fark ettim. Aşık olma hikayesi. Her birini Chase'i anlatmak istiyordum. Ne kadar komik ve muhteşem olduğunu. Ailesini ne kadar çok sevdiğini, yeğenine ne kadar derinden değer verdiğini.

"Ben de uğrayıp bunu sana vereyim dedim." Yüzüğü ona uzattım.

Uzattığım elimi görmezden geldi ve yüzüme odaklanmaya çalışırken gözlerini kırıştırdı. "Sende kalsın."

"Chase . . ."

"Sat. Ver onu. Bunu hak ettin."

Başımı salladım, kalbim acıyla sıkıştı. "Bu çok fazla."

"Geri vermeyeceğim." Sendeleterek oturma odasına gitti, kanepeye yığıldı ve televizyonu açtı. ESPN onun varsayılan kanalıydı. "Ona bakamıyorum bile."

O kadar yorgun görünüyordu ki, bu konuda onunla tartışmanın yüzüğü saklamaktan daha az nazik olduğunu düşündüm.

"Dinle." Yanına oturdum, benden uzaklaştığını hissediyor ve onu sabitlemek istiyordum. "Nina hakkında. Yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum, gerçekten ama lütfen Sven'e ona işini geri vermesini söyle. Buna ihtiyacı var ve ben Sven'le bu işe girmek istemiyorum."

"İhtiyacı olan şey bir görgü dersi," diye geveledi, televizyona çocuksu bir tavırla kaşlarını çatarak. "Ve belki de etrafta dolaştığı Prada'ların parasını ödeyecek bir babaya. Onu Instagram'da araştırdım. Yine Şehit Maddie mi oluyorsun? Çünkü senin adına bu tür saçmalıklara katlanmayacağım."

"Bir anlaşmaya vardık." Ne yaptığının farkına varmadan yüzüğü tekrar parmağıma geçirdim. Bunu yaparken içimden geçen sıcak akımı görmezden geldim.

"Bu seni mutlu edecek mi?" Başını bana doğru çevirdi. İfadesindeki kırılganlık beni neredeyse kırıyordu. Başımı salladım. "Olur. İşini geri alabilir. Ben Sven'le konuşurum."

"Teşekkür ederim."

"Ama seni patronu yapması için ona dostça bir tavsiyede de bulunacağım. Her şey düşünüldüğünde adil görünüyor."

İtiraz etmedim.

"Baban nasıl?" Oyalararak sordum. Onu bu şekilde, sarhoş, acı içinde ve incinmiş halde bırakmak imkânsızdı.

Bana yarım omuz silkti. Haklısın. Aptalca bir soru.

"Ne olursa olsun senin ve ailenin yanında olacağımı bilmeni istiyorum. Bir arkadaş olarak."

"Arkadaşın olmak istemiyorum." Chase gözlerimi tuttu, bir an için ayıldı. "Senin her şeyin olmak istiyorum. Bu bile yeterli değil. O yüzden teşekkürler, ama hayır."

O sarhoş, diye bağırdı zihnim, kalbim onun için çarparken. Alkollüydü. Zil zurna. Kafayı bulmuş. Ciddi değildi.

Onu kanepede garip bir şekilde kucakladım, boynunu öptüm ve bu gece içtiği alkolün seyrelttiği Chase kokusunu içime çektim. "Bunu istemek çok fazla." Kulağının altına bir öpücük kondurarak hüznle gülümsedim. Bana cevap verirken sözlerini bedenimin içinde hissettim.

"Hak ettiğimden fazlası."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

MADDIE

2 Kasım 2009

Sevgili Maddie,

Bu bir veda. İliklerime kadar hissediyorum. Koridorda yürürken seni göremeyeceğim için çok üzgünüm. Çocuk sahibi olmaya karar vererseniz, küçüklerinize yardım etmek için. Ayrılıklarda, ergenlik dramlarında, küçük zaferlerde ve ince sarılmış çikolata parçaları gibi hayat boyunca ortaya çıkan tüm farkındalıklarda yanında olamayacağım için çok üzgünüm. Hepsinin tadı farklıdır, sevgili Maddie. Yoluna çıkardığı engeller ne olursa olsun, hayatın sana öğrettiği her ders bir armağandır.

Seni seviyorum, Madison. Sadece benim olduğun için değil, harika bir şekilde iyi, düşünceli, zeki ve tatlı olduğun için. Çünkü yaratıcısın ve kahkahaların bana Noel çanlarını hatırlatıyor. Çünkü sen babamın ve benim en iyi yanlarımın hepsine sahipsin. Beni bencilce gururlandırıyor.

Son vedamı etmeden önce, size çiçeklerle ilgili son bir eğlenceli bilgim daha var. Mimosa pudica'nın güzel pembe ponpon başları muhteşem parlak ve tüylü görünür, ancak aslında oldukça hassastırlar. Ponponlar dokunulduğunda utangaç bir şekilde katlanacaktır. Canlıdırlar ve

çiçek açıyor ama sadece uzaktan. Esasen dokunulmazdırlar.

Dünyadan uzak durma. . İstemeseniz bile başkalarını inciteceksiniz. Hayatta acı kaçınılmazdır. Ama neşe de öyle. O yüzden günü yakalayın.

Sıkı sev.

Bol bol uyuyun. İyi beslenin.

Ve çiçek kuralımızı hatırlayın: eğer sizi büyütüyor ya da çiçek açtırmıyorsa, bırakın .

Tüm

sevgimle,

anne. x

Üç gün sonra, babamı görmek için trenle Philadelphia'ya gittim. Birkaç hafta önce tekrar bir araya geldiğimizden beri onunla Chase hakkında konuşmamıştım. Uzun sürmeyeceği için gereksiz görünüyordu. Babamla bir rutinimiz vardı. Iris's Golden Blooms'ta buluşur, ayda iki kez muhasebe işlerini halletmesine yardım ederdim ve karşılığında evimizin yakınındaki bir lokantada güzel bir Çin yemeği yer, ardından o bana küçük kasaba dedikodularını anlatırken ben de televizyonun karşısında Costco dondurması yerdim. Babamın bir kız arkadaşı vardı. Maggie adında tatlı bir kadındı ve ona çok minnettardım çünkü babamı meşgul ve mutlu ediyor, benim gösteremediğim ilgiyi ona gösteriyordu. Ayrıca bizi başka bir düzeyde anlıyordu ve sahibi olduğu çiçekçi dükkanının hala rahmetli karısının adını taşımasından bir kez bile şikayet etmedi.

Bugün de farklı değildi. Her şeyi yaptım: muhasebe, Çin yemeği, içine bir ceset saklayabileceğiniz bir küvetten dondurma. Babam onların evinde yatıya kalmak isteyip istemediğimi sordu. Memnuniyetle kabul ettim. New York bana Chase'i çok fazla hatırlatıyordu. Her sokak köşesi ve gökdelen onun bir anısıyla ıslanmıştı.

Ertesi sabah mezarlığa gittim. Mezarlıkları pek sevmezdim. Bir gün orada ikamet edeceğimi hatırlatan çok fazla şey vardı. Ama annem için yılda bir kez, doğum gününde giderdim.

O da bugün oldu.

Her zaman unlu mamuller, bir balon ve lütfen çiçek getirirdim. Bir sürü çiçek. Bu kez leylaklar, laleler ve kadife çiçekleriyle geldim ve parmaklarım su toplayacak kadar temizledikten sonra onları mezar taşının üzerine bıraktım. Sonra şafak vakti pişirdiğim keklerle dolu bir kağıt tabağın yanına oturdum ve Layla'nın maskaralıklarını anlatırken soğuk taşı fırçaladım.

"Sana söylemeyi unuttum. İş yerinde Rüya Gelinliği tasarlamak için ben de seçildim. Mahallemdeki çocukların yarısını evlendirdikten sonra, sonunda kendi kişisel rüya yarattım. En iyi kısmı ne biliyor musun anne? Patronum tasarımı gerçekten beğenmediğinde bile, yerimde durdum ve bunu gerçekleştirdim. Ama asıl mesele şu ki, belki de takıntı haline getirdiğim mükemmel elbisenin en çok endişelenmem gereken şey olmadığını anlamaya başladım. Sanırım hayalimdeki erkeğin gitmesine izin verdim. Ve bu beni korkutuyor."

Sabahın keskin havasında sessizlik uzanıyordu. Kuşlar cıvıldıyordu ve her şey taze çiy ile kaplanmıştı. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. "Biliyor musun anne, sonunda bunun benim hatam olmadığını anladım. Kulağa tuhaf ve belki de yirmi altı yaşında biraz çocukça geldiğini biliyorum, ama her zaman küçük bir parçam, korkunç bir insan olduğum için mi seni benden merak etti. Artık böyle düşünmüyorum. Katie, Chase ve Lori'nin en sevdikleri insanı nasıl kaybettiklerini görüyorum ve anlıyorum. Hayat bir Rus ruleti gibidir. Nasıl sonuçlanacağını gerçekten bilemezsiniz; sadece yolculuk için buradasınızdır. Trajedi piyangoyu kazanmak gibidir, ama tersinden. Ama artık yaşamaktan korkamam. İnsanları hayal kırıklığına uğratmaktan. Sinmekten. Artık benim için Şehit Maddie yok. Herkese iyi ve tatlı davranırsam, başka bir felaketi önleyebileceğimi düşündüm. Ama bunu bekleyemezsin.

Piyangoyu kazanmak için neden sürekli başka bir trajedinin kapınıza dayanmasından endişe edersiniz ki? Artık güvenli oynamaktan bıktım."

Mezar taşını öptüm ve annemin adını son bir kez yazdım.

"Bu arada, Daisy'ye bayılırdın. O çok komik. Bir dahaki ziyaretimde onun bir resmini getireceğim. Chase'in daireme girip de ayakkabıya işeme muamelesi görmeyen tek erkek olduğunu biliyor muydun? Sence bu bir işaret mi?"

Etrafıma bakındım, *aslında* bir işaret bekliyordum. Filmlerdeki gibi. Gökyüzünü yaran dramatik bir şimşek. Beklenmedik bir şekilde açan bir çiçek. Chase'in kendisinden gelecek bir telefon bile yeterli olurdu. Bu yüzden etrafımdaki her şeyin durgunluğu beni kıkırdattı. Kısmet gerçek hayatta olmazdı.

Tam uzaklaşmak için arkamı döndüğümde, bir ağacın arkasından elinde yaprak üfleyicisi olan ve bana yorgun bir gülümsemeyle bakan bir bekçi belirdi. Siyah bir üniforma giymişti. Göğsünde uzanan tişörtün üzerinde beyaz bir yazı vardı: *Black Solutions*.

"Teşekkürler anne." Gülümsedim. Benim için bu kadarı yeterliydi.

Chase: Arkadaş olma teklifi hala masada mı?

Reddettiğin kişiyi mi diyorsun?

Chase: *Aşırı derecede sarhoşken ve paramparça bir egoya bakarken. Evet.

Evet. Senin için orada olmayı çok isterim. Chase: Bu akşam için planın nedir?

Maddie: Daisy'nin sincap Frank'le sevişmek için onun peşinden koşmasını izleyelim mi?

Chase: Size katılabilir miyim?

Maddie: Yani, onlara sormanız gerekir ama Daisy sevgili olarak Frank'i seçerse çıta oldukça düşer.

Chase: Ayrıca, oda arkadaşını becermek şeytani şöhretimle uyumlu olur.

Maddie: Vay be. Daisy ve Frank kapışırken yüzünü görmek için iyi para verirdim.

Chase: Bir hobiye ihtiyacın var.

Maddie: Hepimizin göller üzerinde egzotik çiftlikler ve Hamptons'da malikaneler şeklinde eğlenceye gücü yetmez. Biz ölümlüler daha az cömert zaman harcayıcılarla idare etmek zorundayız.

Chase: Siz ölümlülerin de Netflix'i var.

Daisy ve Frank'in Rüzgar Gibi Geçti'yi yeniden canlandırmasını izleme davetini geri çekiyorum.

Chase: Ya yiyecekle gelirim?

Maddie: Suşi?

Chase: Doğal olarak.

Başlıyoruz. Ama buraya geldiğinde film seçimim hakkında konuşmak yok. Küstahlığından hoşlanmıyorum.

Chase: Açıkçası, canım, değil.

◆ ◆ ◆

Chase: Katie ve annemi yemeğe götürdüğün için teşekkür ederim. Minnettar oldular.

Teknik olarak beni aldılar. Chase: Sen ödedin.

Sinsice. 😞

Chase: Bir yerlere gizlice girmekte iyisin. **Maddie:** Nereye mesela?

Chase: Kalbim.

<Chase sohbetten bir mesaj kaldırdı>

Layla ile seks oyuncakları alıyorduk.

Neyi sildin? Nereye gizlice girdim?

**Chase: Hiçbir
şey. Chase.**

Chase: Bu akşam platonik pizza mı?

Maddie: O tepeye aşına olduğumdan emin değilim.

**Chase: Bu benim en az sevdiğim ve seni tamamen
giyinik olarak içeriyor. Sonra sen yeni aldığın seks
oyuncaklarını kullanırken ben de eve gidip otuzbir
çekeceğim.**

**Maddie: Platonik pizza kulağa hoş
geliyor. Chase: Film seçme sırası
bende.**

◆ ◆ ◆

**Yaralı Yüz için seni asla affetmeyeceğimi bilmeni
istiyorum.**

**Chase: Love, Actually'yi seçecektim ama
maskaramın mahvolmasını istemedim.**

**Schindler'in Listesi'ni izlerken ağlamazsın.
Senin kalbin yok, unuttun mu?**

Chase: Evet, çünkü sen çaldın.

<Chase sohbetten bir mesaj kaldırdı>

**Neyi sildin? Daisy'yi yürüyüşe çıkardım ve Frank'le
işler biraz gerginleşti. Bu sefer neredeyse onu
yakalıyordu.**

Chase: Bir kalbim var dedim.

Chase: Masamda cam bir kavanozda tutuyorum.

**Chase: Tamam, bu bir Stephen King alıntısı. Ama
duygusu açık.**

Rövanş talep ediyorum.

Chase: Rövanş mı?

**Maddie: Benim seçtiğim ve acı çekmeniz gereken
bir film. Aslında bunu daha da acı verici yapmayı
düşünüyorum. Clemmy seçse nasıl olur? Wisconsin'den
dönmedi mi daha?**

Chase: Dün gece, evet. Amber'ı arayıp ayarlayayım.

Maddie: Amber'la aranız nasıl?

Chase: Sanırım bizim olmayacağımızı anlamaya başladı.

Peki Julian?

Chase: Julian ve I vardır kesinlikle değil gidiyorbu da olmayacak.

Maddie: 😞

Chase: Boşanmayla meşgul. Kendimiz hakkında pek konuşmadık (sende beni bir hatun gibi konuşmaya şey ne bilmiyorum ama işte).

Bir itirafta bulunacağım. Chase: Ben senin en iyindim, ha? Biliyordum.

Maddie: Yaşadıklarımızı özlüyorum ama her şey bittikten sonra kalbimi tekrar kırmandan ya da beni terk etmenden çok korkuyorum.

<Maddie sohbetten bir mesaj kaldırdı>

Chase: ?

Üzgünüm, bana ne oldu bilmiyorum.

Unut .

Chase: 🙅

BÖLÜM YIRMI DÖRT

CHASE

"Bugün Clementine'ı göreceğim." Julian ofisimin kapısında duruyordu, hâlâ morarmış bir gözün kalıntıları, kesik bir dudak ve yumruk yumruğa kavga etmiş orta yaşlı bir aletin somurtkan ifadesi vardı yüzünde.

Dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırdım, çünkü Booger Face hakkında konuşuyorduk. İşaret parmağımı ağzıma bastırdım.

"O zamandan beri ilk kez mi?" Yönetici koltuğumda arkama yaslanarak sordum. Julian'ın Wisconsin Dude'u öğrendiği andan beri her şey boka sarmıştı. CEO saçmalığı nihayet arka planda kalmıştı ve evliliğinin

-Ailesinin bir düzmece olduğunu anlamıştı. Harap olmuş görünüyordu. Sanki gerçeklik sonunda aklını başına getirmeyi başarmıştı. Özellikle de Amber, Clementine'ı sosyal darbelerden saklanmak için Wisconsin'e sürüklemekle hiç vakit kaybetmemiş ve bu züppeyi Clementine'a "iyi bir aile dostu" olarak tanıtmaya fırsatını yakalamışken.

Julian çenesini ovuşturarak başını salladı. "Ona ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Üzgün olduğunu söylemeye ne dersin?"

"Belki 'lanet' kısmı olmadan. Amber beni öldürecek ve sanırım bu da kumbaradaki yüz dolar demek." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Bekle, tam olarak ne için üzgünüm?"

"En başta onun bu durumda olması," dedim. "Koşullar hakkında. Onu nereye götürüyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Amber onu beşte almamı söyledi. Nereye gideyim? ? Nelerden hoşlanır? Tanrım, nelerden hoşlandığını bile bilmiyorum."

Julian iç çekerek önümdeki sandalyeye çöktü, içeri girmek için resmi bir davet almaya zahmet etmedi. Sanki az önce masama sıçmış gibi ona baktım. Babamın hastalığını ortaya çıkardığından ve ben de onun yüzüne karşı organları yeniden düzenlediğimden beri aramız pek iyi değildi. Babalık testinin negatif çıktığını Julian ve Amber'ın yüzüne vurmaya geldiğimden beri konuşmamıştık bile. (Kelimenin tam anlamıyla. Julian'ın burnuna sokmuş ve aşağı yukarı ovmuştum. Clemmy için daha fazla kötü haber anlamına gelmeseydi, bu yılının en önemli olayı olurdu).

"Sen onu hamburger yemeye götürsen, Mad ve ben de onu alıp sinemaya götürsek nasıl olur?" Ben önerdim. "Bu darbeyi yumuşatır."

Julian kafasını kaldırdı. "Onunla hâlâ görüşüyor musun?"

"Platonik olarak." Kelimeyi küfürmüş gibi tükürdüm. Bu Ona bir rafineriyi aydınlatacak kadar orgazm yaşattıktan sonra bir çift kirli çorap gibi arkadaş bölgesine itilmek son derece adaletsiz görünüyordu. Umurumda değilmiş gibi omuz . Ama umurumdaydı. "Cenazesi."

"Cenazelerden bahsetmişken." Julian açgözlü bir nefes aldı, göz temasından kaçınarak masamdan bir yığın siyah Post-it Not aldı ve onları endişeyle karıştırmaya başladı. "Herkes Ronan'ı anlatmak korkunçtu. Ondan özür diledim. Ona yakın zamanda CEO'luk işine girmeyeceğimi söyledim. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

Hiçbir şey söylemedim. Anlaşılır bir şekilde şüpheliydim. Başını arkaya attı ve iç çekerek tavana baktı.

"Sadece kendime ait bir şey istedim."

"Kendine ait bir şeyin vardı. Bir karın. Bir kızın. İyi bir kariyer."

"Onu her şekilde memnun etmeye çalışmama rağmen benden nefret eden bir eş. Bir CEO'nun eşi olacağına söz verdiğim ve sözümü yerine getiremeyeceğimi anlayınca beni sürekli terk etmekle tehdit eden bir eş. Genel müdürlük pozisyonunu istiyordum çünkü bunun Amber'ı elimde tutmak anlamına geldiğini düşünüyordum. O ve Clemmy bende olup da sende olmayan tek şeydi. Onları elimde tutmaya çalışırken ihmal ettim, tüm zamanımı işte geçirdim. Ve şimdi boşanıyorum." Acı acı gülererek kollarını havaya kaldırdı. "İroni bir sürtüktür."

"Clemmy hala senin olabilir. Tek bildiği senin onun babası olduğun. Amber'a gelince, içtenlikle söyleyebilirim ki aletini kâğıttan bir pipete sokmak, seni sadece cüzdanın ve statün için isteyen bir kadınla birlikte olmaktan daha fazla tatmin edecektir. Sen bile bundan daha iyisini yapabilirsin." Üç yıl üst üste ondan bok yedikten sonra kardeşimi teselli etmeye hazır değildim ama birine düşmüşken tekme atmak benim tarzım değildi.

"Her neyse." Julian'ın ben onu kovana kadar bir milim bile kıpırdamayacağı belli olunca kaşlarımı kaldırdım. "Yapacak işlerim var. Booger Face'i nereden alacağımı mesaj at."

Ayağa kalktı, bir şey unutmuş gibi etrafına bakındı. Belki de terbiyesini. Kapıyı çalmalıydı. Ayrıca son üç yıl için özür dilemeliydi. Resmi bir itiraf olmadan pişmanlık duymanın hiçbir anlamı yoktu.

"Biliyor musun Chase, o kadar da kötü değilsin." Kapımın önünde durdu.

Ona boş boş baktım. "Ilık destek için teşekkürler. *O kadar da kötü değil demek daha büyük bok kafalılarla tanıştım demek değil mi?*"

Bir kahkaha attı. "Gördün mü? Demek istediğim buydu. Her zaman kalpsiz olduğumu düşündüm, bu da seni kötülemeyi kolaylaştırdı. Etrafındaki her şeyden çok kopuk görünüyorsun. bu kara kara haleyle dolaşıyorsun. Neredeyse şeytan gibi." Kaşlarını çattı. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Madison bana böyle hitap ediyordu. Ben de onun

şaka yapıyordu. Artık öyle düşünmüyordum. "Ama bunun sadece senin sen olduğunu fark ettim. Ve insanlara değer verebilme yeteneğine sahip olduğunu. Lori ve Ronan'ı, Katie ve Clemmy'yi önemsiyorsun."

Ve Madison. Madison'ı da önemsiyordum.

Aslında bir yanımda eski kız arkadaşımın çok da farklı olmadığından emin değildi. Bazı açılardan ben de değer verdiğim insanları memnun etmek için elimden geleni yapardım. Babam için bu kadar çok şeyi tehlikeye atmamın nedeni buydu. Ama Madison'dan farklı olarak, insanları memnun etme eğilimim, ağzımın kıcımın ödeyemeyeceği bir çek yazmasına neden olmuştu. Amber'a evlilik sözü vermiştim. Ve ihaneti yüzüme tokat gibi çarptı.

Ama yine de sevdiklerime karşı enayiydim. Her zaman ailemin arkasını kollardım.

Julian bana umutlu bir bakış gönderdi. Oh, Tanrı aşkına. Tam Jerry Springer bölgesinden dikkatlice uzaklaştığımızı düşünürken, gidip kıcıma *Brady Bunch* davrandı. Bir türlü rahat edemiyordum. Derin bir nefes aldım.

Söyle.

Tadı bok gibi olacak ama söylemelisin. O aileden biri.

"Ben de seni önemsiyorum." Bu cümleyi söylerken dişlerimi fazla sıkmamaya çalıştım. Julian'ın gözleri parladı. Anlamıştım. Aklınca, onunla dalga geçiyorduk, ona Black ismini avantajlar olmadan veriyorduk, bu yüzden isyan etmişti. Bu onun boktan davranışları için bir mazeret değildi, ama bir teşvikti.

"Öyle mi?" diye sordu.

"Öyle görünüyor."

"Bu CIO rolümü koruyacağım anlamına mı geliyor?"

Ya da belki de sadece kıcını korumak ve iş.

"Çok erken," diye uyardım.

"Sağ ol, kardeşim." Bana göz kırptı.

Ofisimden çıkana kadar bekledim, sonra ağzımı tıkadım.

Mad'i almak için Croquis'de durdum. Sven asansörün yanında durmuş, bir çalışanın hamile karnını kristal bir küreymiş gibi okşuyor ve bebeklerden bahsediyordu. Yanından geçerken ona başımla selam verdim. Khaleesi sarısı saçlı, yarı tanıdık bir kız beni köşeye sıkıştırdı ve stüdyo boyunca peşimden koştu.

"Bay Black, bekleyin! Sven'i bana bir şans daha vermeye ikna ettiğiniz için size tekrar teşekkür etmek istedim. İki e-postamı ya da çiçeğimi gördünüz mü bilmiyorum. Bunu hiç de hafife almadığımı ve ikinci şansımı heba etmeyeceğimi bilmenizi isterim."

Hmm-hmmed. Kim olduğu ya da benden ne istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gözlerim lazer gibi hedefime odaklanmıştı.

-Madison Goldbloom, üzerinde beyaz kuğular olan pudra mavisi elbisesiyle istasyonunda oturuyor.

"Maddie ve ben tamamen kaynaşıyoruz. Geçen gün yemeğe çıktık. Sana söyledi mi bilmiyorum. Birbirimizle aramız iyi."

Şimdi fiziksel olarak yolumda duruyordu, bu yüzden ona hitap etmem gerektiğini tahmin ettim.

"Nadia, değil mi?" Ben sordum.

"Nina." Parlak bir şekilde gülümsedi. "Maddie artık birlikte olmadığınızı söyledi. Çok üzüldüm." Elini kalbine götürdü. Evet. Zavallı Frank'i hamile bırakmaya çalışan Daisy kadar üzgün görünüyordu. "Eğer konuşacak birine ihtiyacın olursa ..."

Sikimi ağzında istemeyen birinden profesyonel yardım alacağım, onun için bitirmek istedim, ama Mad'in bana pislik diyeceğini biliyordum ve artık beni şeytanın vücut bulmuş hali olarak görmesini gerçekten ama gerçekten istemiyordum.

"Minnettarım." Onu atlayıp doğruca telefonuna bakan Madison'a gittim. Beni fark edince başını kaldırdı, ceketini aldı ve yanağıma öyle bir öpücük kondurdu ki neredeyse kalbim yerinden çıkacaktı.

"Teşekkür ederim. Her neyse"-bana gülümsedi-"Filmden dönerken Ronan'a merhaba diyebileceğimizi umuyordum. Ona sıkıntısız muzlu ekmek yaptım."

"Baskılanmamış mı?" Gözlerini yakalamak için başımı eğdim. Göz temasından kaçtı. Platonik saçmalıklarla ilgili her şey sulandırılmış, kişiliksizdi.

"Yani onu dövmedim. Dışı vasatın altında görünüyor ama içi gerçekten çok lezzetli."

"Dışarısı düşündüğünden daha iyi görünüyor," diye mırıldandım, batma ya da yüzme zamanının geldiğini biliyordum ve *sonunda* -nihayet- kafamı sudan çıkarmaya karar verdim.

Her şey düşünüldüğünde hoş bir akşam oldu (düşündüğüm şeyler: Julian'ın ekşi suratını tekrar görmek zorunda kaldım ve Madison tüm süre boyunca tamamen giyinik kaldı).

Filmden sonra Booger Face'i babamı görmeye götürdük ve çay içmeye kaldık. Gitme vakti geldiğinde Madison beni kapıda durdurdu ve elini göğsüme koydu. Kaslarım parmak uçlarının altında ateş gibi sarsıldı.

"Pek iyi görünmüyor," diye fısıldadı göğsümü daireler çizerek ovarken. "Onunla kal. Ben trenle eve döneceğim."

Normalde, onunla daha fazla zaman kazanmaya çalışırdım. Bugün, haklı olduğunu biliyordum. Yanağından öptüm. "O filmle libidomu ve muhtemelen retinalarımı öldürdüğün için teşekkürler. Balo elbiselerine ve taçlara bir daha asla aynı gözle bakmayacağım."

"Bu konuda iyi davrandığın için teşekkürler."

Oyalandı. Annesi ve Clemmy oturma odasında birlikte yapboz yapıyorlardı. Babam ana yatak odasındaydı. Eğilip onu öpebilirdim, o da bana izin verirdi. Gözleri, tanımayı öğrendiğim o şeyle yanıyordu. Cinsel bir açlık.

Ama Şimdi zamanı değildi. Ve kesinlikle yeri de değildi.

Geriye yaslandım ve gülümseyerek burnuna bir fiske vurdum. "Güle güle." "Güle güle," dedi, sesinde kalın bir kelime vardı.

O asansöre biner binmez telefonumu çıkardım ve orada telefonun çekmediğini bildiğim için ona mesaj attım. **Chase:**

I lanet olsun Aşk Sen, Madison Petal Goldbloom. O kadar çok ki bazen bakmak bile acı veriyor.

Yüzünü.

<Chase sohbetten bir mesaj kaldırdı>

Bir dakika sonra cevap verdi.

Ne gönderdin ve sildin? Bir gün bunun için seni öldüreceğim Chase.

Chase: Babam muzlu ekmeğin iyi olduğunu söyledi.

Alınmanı istemedim.

Sen bir pisliksin. Chase:

Birisi öyle olmalı.

◆ ◆ ◆

"İçeri gel."

Ciğerleri sadece yüzde 10 kapasiteyle çalıştığı için babamın sesi boğuk çıkıyordu. Odasının çift kapısını iterek açtım.

Sırtımı kapılara dayadım, başparmaklarımı ön ceplerime soktum. Gölgelelerin arasında yatıyordu. Grant bana çok fazla ağrı kesici aldığını ama hâlâ çok rahatsız olduğunu söylemişti. Nefes alıp verirken o kadar zorlanıyordu ki, benzini bitmeden önce son birkaç milini tüketmeye çalışan eski bir araba gibi ses çıkarıyordu. Hem yavaş hem de hızlı geliyordu.

"Orada öylece durma evlat. İçeri gel. Ben ısırmam." Öksürdü. Hayatımda ilk kez kendimi aşırı derecede yetersiz hissederek birkaç adım attım. Günleri vardı belki. Daha çok saatler. Ve hala dünya dönüyordu. Booger'ı aldık

Sinemaya gittik. İşe gittik. Yaşadık. Ondan uzak yaşadığım her an ihanet gibi geliyordu.

Kendini yatak başlığına yasladı, komodine uzandı ve sarılmış bir sigara aldı. Yanındaki çakmağı eline aldığı anda kaşlarımı kaldırdım.

"Kafayı bulmak mı?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Ciğerlerimin durumuyla yapabildiğim kadar. Tıbbi kenevir. Ağrı için harikalar yaratıyor." Sigarayı yaktı ve dumanı içine çekerek derin bir nefes aldı. Dumanı öksürerek dışarı attı. Yanına oturdum. "Maddie'nin keyfi yerinde görünüyor," dedi.

"Gerçekten Maddie hakkında konuşacak mıyız?" Komodinin yanındaki marihuana kavanozunu elime alıp inceledim.

"Hayır, üzgünüm. En sevdiğim konu olan ölümüm hakkında konuşalım."

"Touché." Kirli sakalımı kaşıdım. "Evet, iyi gidiyor. Yine de senin için endişeleniyor."

"Zavallı kızla romantizm mi yaşıyorsun?" Başını yana eğdi ve bir fırt daha çekti. Onunla burada oturup ot içmek gerçeküstü bir şeydi. Şimdi tek ihtiyacı olan kafasına ters bir şapka geçirip Pornhub Premium aboneliği almaktı, o zaman üniversitede tanıdığım her erkek olabilirdi.

Kıkırdadım. "Henüz o kadar talihsiz değil ama üzerinde çalışıyorum."

"Yavaşça." Külünü kül tablasına vurdu.

"Bırak tempo konusunda ben endişeleneyim. Sen önümüzdeki birkaç haftaya sığdırabildiğin kadar eğlence sığdırmaya bak. Bak, ofisteki Julian saçmalığı hakkında bazı şeyleri düzeltmek istiyorum. Bu konuda hiç konuşmadık."

Babam bana el salladı. "Gerek yok. Bilinçaltımda bunun bir noktada gerçekleşeceğini biliyordum. İkinizin bunu çözmesi gerekiyordu ve çözdünüz. Güç dengesi. Julian şansını sürünün lideriyle denedi ve başarılı olamadı. Şu anda savaş yaralarıyla ilgileniyor ve henüz tazeyken onları dürtmemeniz akıllıca olur. Daha önce de belirttiğim gibi, onu oğlum olarak görüyorum. Clementine benim torunum. Bunu hiçbir şey değiştiremez. Biyoloji bunu değiştirebilir.

asla aşinalığa rakip olamaz. Ama sana şunu söyleyeyim, Chase. Tüm çocuklarım arasında kendimi en çok sende görüyorum."

Konuşmasını bitirdiğinde, birkaç cümleyi bir arada söylemenin ciğerlerine verdiği yüke dayanamamış gibi açgözlü, aç bir nefes aldı.

"Teşekkür ederim." Başımı eğdim.

"Bu bir iltifat değil," diyerek beni şaşırttı. Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım. İçini çekti, bir fırt daha çekti ve parmaklarının arasına sıkıştırdığı esrarla konuştu.

"İnatçı, dik kafalı ve zaman zaman son derece mantıksız biriyim. Annenizi seviyorum ama radikal ruh hallerimle ona cehennemî yaşattığımın ilk farkına varan benim. Hiç görgü kurallarından bahsetmiyorum ve zaman gerektirmediğinde bile alaycıyım - ki bu her zaman oluyor. Bana bir söz vermeni istiyorum."

Umarım beni iğneleyici olmamam konusunda uyarmak istememiştir. Her şeyden kara bir şaka çıkarmamak için beynimin ve dilimin yarısını kesmem gerekirdi.

"Bana onunla vur," dedim ihtiyatla.

"Aşka bir şans verin. Nadir, ham ve tamamen hayat değiştiren bir şeydir. Madison gibi bir kız her gün kucağınıza düşmez. Eğer onunla şansınızı kaçıırırsanız, sizin için biçilmiş kaftan olan başka bir kızın hayatınıza gireceğinin garantisi yok. Amber'ın seni çok incittiğini biliyorum. Ama onu sevmiyordun. Yerleşmek ve romantizm olayını aradan çıkarmak istedin. Sana nasıl baktığını gördüm. Senin ona nasıl baktığını gördüm."

Ne demek istediğini biliyordum. Üniversite sonrası Amber'a yeni, parlak, sınırlı sayıda üretilmiş bir araba gibi bakmıştım. Değerimi yükseltmişti ve o zamanlar hayatıma iyi bir katkı gibi görünüyordu. Madison'a ise sürprizlerle ve patlatmak istediğim orgazmlarla dolu bir pinyata gibi bakıyordum. Sik şeklindeki sopamla. Beni diken üstünde tutuyor ve ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini tahmin etmemi sağlıyordu. Ve sonunda *Senden Önce Ben'i* izlemeye başladım. Tahmin edin ne oldu? Louisa Clark çok ateşliydi.

"Kalbinizi açın. Hayat düşündüğünüzden daha kısa. Ve benim durumumdayken, yatalakken, ölümden bir nefes uzaktayken, kazandığınız onca parayı, imzaladığınız onca kârlı anlaşmayı, gelirlerinizi, sizi kazıklayan insanları ve iş hayatında kazıkladığınız insanları düşünmezsiniz. Ev yapımı muzlu ekmek yediğiniz ve diğer odadan torununuzun gülüşünü dinlediğiniz ve hayatınızın aşkının onu güldüren kişi olduğu için ne kadar şanslı olduğunuzu düşünürsünüz."

Başımı sallayarak gözlerimi kapattım. "Söz veriyorum ben ..." Konuşmaya başladım ama gözlerimi açtığımda babamın bayıldığını gördüm. Derin bir uykundaydı, elindeki sigaranın son alevi yanıyordu. Esrarı aldım, komodinin üzerindeki kül tablasında söndürdüm, ona iyi geceler öpücüğünü verdim ve oradan ayrıldım.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

MADDIE

"İyi misin?" Sven üzerimdeki elbiseyi çekiştirip düzeltirken sordu.

Ben değildim.

Kesinlikle iyi değildim.

Rüya Gelinlik'in modeli yine ortalıkta yoktu ve onun yerini ben doldurmak zorunda kaldım. Bu noktada çok öfkeliydim. Ona ölçülerimi vermek bir şeydi. O lanet şeyin modelliğini yapmak ise tamamen başka bir şeydi, özellikle de benden en az beş santim daha uzunken. Hiç profesyonelce değildi.

"Ben iyiyim," diye kestirip attım. "Bu kızın ajansıyla konuşmalısın. Bizi iki kez üst üste ekti. Belki de sıfır beden bir yedek almalısın."

Şimdi gerçekten Şehit Maddie'den çok uzaktım. Eski ben asla kimse hakkında olumsuz bir şey söylemezdi. Ancak yeni ben, insanları eylemlerinden sorumlu tutmak istiyordu. Yeni benle yaşamamın, önceki versiyonumla aynı bedeni paylaşmaktan çok daha uygun olduğunu fark ettim.

"Hayır, bunun için çok geç." Sven öne doğru çömelmiş, belimdeki kumaşın etrafına iğneler batırıyordu. Konuşurken ağzında bir sıra iğne daha vardı. "Ayrıca, başka bir model bulabilsem bile, gerçek bir kadına benzeyeni istiyorum. O buna değer. Güven bana."

"Süper modeller gerçek kadınlardır. Aslında kadınlar her şekilde, her boyutta, her renkte ve her boyda olabilirler ve hiçbir fiziksel özellikleri onları daha az kadın yapmaz." İkisi de sanat eserimi incelerken Nina izin ister gibi kolunu havaya kaldırdı.

"Amin." Stüdyoda çoğunlukla Sven'in günlük aç kontrolü için tuttuğumuz tavandan tabana aynanın önünde geleneksel gelin adayı dönüşünü yapmadan önce Nina'ya beşlik çaktım. Tasarımcılar, stajyerler ve idari asistanlar elbiseye bakmak için etrafımda toplandılar. Boynum ve yanaklarım kıpkırmızı oldu ve cildim utançtan kızardı. Herkesin gözünün üzerimde olmasına alışık değildim.

"Tamam. Düzeltiyorum. Model buna değer çünkü o elbise için doğmuş gibi görünüyor ve meşgul olması umurumda değil. Şimdi Maddie, bana bir iyilik yapıp sırtını düzeltir misin? Bu elbisenin içine saklanacakmış gibi görünüyorsun."

Bana söyleneni yaptım ve elimi Ayçiçeği'nin yemyeşil kumaşında gezdirdim. Elbise tasarımına, açtığında uzun bir elbise gibi görünen beyaz çiçeğin adını vermiştim. Ama bu isimde ısrar etmeme neden olan bir şey vardı: Ayçiçeği sadece geceleri açardı. Karanlıkta çiçek açıyordu. Sven ona bana kendimi hatırlatan bir isim vermemi söylemişti.

Hiçbir şey bana karanlığın kollarında çiçek açmaktan daha fazla kendimi hatırlatamazdı.

Yetişkinliğe doğru garip bir salınımın ortasında annemi kaybetmiştim. Sadece, rahmetli annemin diğer mirası olan çiçekçi dükkânını kurtarmakla meşgul olan dul babam tarafından yönlendiriliyordum.

Chase Black'e babası ölürken aşık olmuşum.

Chase Black gibi bir adama layık olduğumu fark ettiğimde ben de kendime aşık olmuşum. Açıkçası, herhangi birine layık olduğumu.

Aynaya bakarken alt dudağımı ısırđım ve bu elbiseyi giyerek koridorda yürüyecek olan tüm kadınları . Sonra da kocalarıyla (ya da eşleriyle) birlikte yaşayacakları hayatları. Sahip olacakları çocukları düşündüm. Pozitif hamilelik testlerini. Terfileri. Noel sabahlarını. Aile tatillerini. Tüm hayatlar Ayçiçeğı'nin etrafına sarılacaktı. Binlerce kadın yıllar sonra bu elbiseye bakacak ve her biri için farklı bir şeyi sembolize edecekti. Sevgi. Umut. Kalp kırıklığı. Kalbimi heyecanla doldurdu.

"Maddie." Nina bir adım öne çıktı ve avucunda dans eden telefonumu bana uzattı. "Sana bir telefon var."

Arayanın kimliğine kaşlarımı çattım. Katie. Öğle yemeğı planımızı iptal etmek mi istiyordu? Telefonu kulağıma götürdüm. "Hey, K. N'aber?"

"Maddie," diye boğuk bir sesle konuştu. Kalbim hemen yerinden çıkacak gibi oldu. "Katie." Sesim titriyordu. "Ne oldu?"

Korkunçtu. Cevabını bildiğiniz bir soruyu sırf ortaya çıksın diye sormak. Böylece bununla başa çıkabilirdik. Layla'nın bugünkü kelimesi *felaketti*. Bilmem gerekirdi.

"Ben babam." Sesi yumuşak ve boğuk geliyordu, sanki boğazında eriyormuş gibiydi. "O öldü."

Sonraki bir saat bulanıktı. Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum. Net göremiyordum.

Belki de Sven ve Nina beni tekrar içeri çekmeden önce üç katlı bir pastayı andıran bir gelinlikle binadan dışarı fırlamama neden olan şey buydu, tekmeleyerek ve çığlık atarak Siyahları görmeye gitmem gerektiğini söylediler. Nina beni banyoya itti ve normal kıyafetlerimi giydirmeden önce elbiseyi vücudumdan sıyırdı. Sarsıldım

KontROLSÜZCE Chase'i aramaya çalışıyor ve her seferinde telesekreterinin soğuk, kişisel olmayan sesiyle karşılaşılıyordu. Tanrıya şükür Nina ofiste kendini affettirmek ve en iyi versiyonu olmak için çok çalışılıyordu. Aşağıda beni bekleyen bir taksi olduğundan emin oldu.

Hastane yolculuğu göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Beni Ronan Black'in odasına yönlendiren personelin yüzlerini ya da sözlerini çözemedim. Oraya vardığımda artık orada değildi. Chase sırtı bana dönük, pencereden dışarı bakılıyordu, arkasında boş, hala buruşuk bir yatak vardı. Lori klinik yeşili aşk koltuğuna kıvrılmış, başını Katie'nin omzuna yaslamıştı. Julian yatağın kenarında oturmuş, kucağındaki ellerine bakılıyordu. Amber ve Clementine ortalıkta görünmüyordu. Chase'in acısına yakından tanık olmaya hazır olmadığım için önce Katie ve Lori'ye koştum.

"Nasıl oldu bu?" Bunun cevaplamak isteyecekleri bir soru olmadığını çok iyi bildiğim için sordum. Annemin öldüğünü öğrendiğim gün babam hiçbir şey hakkında konuşmak istememişti, nasıl olduğuna dair teknik detaylar bir yana. Yine de arkadaşlar ve aile akın akın geldikçe, sorulara boğulmuştuk. Nasıl ölmüştü, onu kim bulmuştu ve babam bana bu haberi nasıl vermişti?

"Annem yatak odasına gitti ve ona yanında öğle yemeği yemesini isteyip istemediğini sordu." Katie burnunu çekerek Lori'nin başının arkasını tuttu. "Yanıt vermedi. Kadın acil durum düğmesine bastı." Black'ler Ronan'ın yatağının yan tarafına bir tıbbi alarm yerleştirmişlerdi. "Sağlık görevlileri geldiğinde nabızı hâlâ zayıftı, bu yüzden onu buraya getirdiler. Birkaç dakika içinde öldü."

Sanki onları bir şekilde bir arada tutuyormuşum gibi kollarımı ikisine de doladım. Acılarını içime çektim ve başlarını öptüm, bunu yapmaya hakkım olup olmadığından emin değildim ama onları teselli etmek için çaresizdim.

Hırıltılı nefesleri sakinleştğinde ayağa kalktım. Hem Julian hem de Chase odanın farklı köşelerinde bana sırtlarını dönmüşlerdi. Önce Julian'a gittim. Bir yumurta kadar solgundu. O

Yakın zamanda babasından çok daha fazlasını kaybetmiş biri gibi yalnız bir parıltısı vardı. Bir boşanma süreci yaşadığını ve Clementine ile yeni gerçekliğe alışmanın onun için kolay olmadığını biliyordum. Temkinli bir şekilde ve nefesimi tutarak elimi omzuna koydum ve sıkıca sıktım. Gözleri benimkilerle buluşmak için santim santim yukarıya kaydı, o kadar yavaş ki bir tür yüzleşme beklediği belliydi.

"Kaybınız için üzgünüm," dedim basitçe.

"Bana karşı aşağılamadan başka bir şey hissetmemelisin." Başını öne eğdi. "Ama minnettarım."

"Biliyorum, şu anda yaran yara bere içindeyken ve kanarken bunun hiçbir anlamı yok ama sana söz veriyorum, ileride daha güzel günler olacak. Sadece dayanman gerekiyor." Sözlerini duymazdan geldim.

"Bunu neden yapıyorsun?" Bir yutkunmayla boğazı düğümlendi. "Neden umursuyorsun ki? Sana kötü davranmaktan başka bir şey yapmadım."

"Öyleydin," diye itiraf ettim, elimi omzundan çekemiyordum. "Yalanımı ortaya çıkardın ve bana altı dedin. Bana kaba davrandın ama bu benim sana kaba davranmam gerektiği anlamına gelmiyor. Ben olduğum kişiyi seviyorum. Bir altı, ama on kalpli."

"Bunu duydun mu?" Kaşları neredeyse komik bir şekilde kalktı.

Omuz silktim. "Güzellik öznedir." Bunu konuşmanın ne yeri ne de zamanıydı ama Julian'ı meşgul ettiğini hissediyordum ve kederle başa çıkmanın özü de buydu. Devam etmek, konuşmak, bir şeyler yapmak.

"Chase'i kızdırmak istedim." Julian burnunu çekti. " demek istemedim. Ve kayıt için söylüyorum, yaptım. Onu yani. Yani . . ." Bakışları, Chase'in hâlâ varlığımdan habersiz, derin düşüncelere dalmış bir halde durduğu pencereye kaydı. "Ne istiyorsan onu yap."

Tüm bunlar Chase ve Julian'ın birbirlerinden nefret etmeyi sevdikleri anlamına geliyordu. Başka türlüsüne inanmak için kendime izin veremezdim. Gözlerimi Chase'in üzerinde gezdirdim. Alnını bastırdı.

nefesinin buğusu gri bir bulut gibi camın üzerine yayılıyordu. Bu karanlık, vahşi canavara sarılma ihtiyacı beni parçaladı.

"Git." Julian elimi omzuna vurdu. "Onun için geldin."

Chase'e yaklaştım. Elimi onun kordonlu sırtına koydum. Kalbim göğsümde kıvrılıyordu. Dönüyordu. Kıvrılıyordu. Yalvarıyordu. *Bırak beni*. Biriyle konuşmaktan hiç bu kadar korkmamıştım. Onun acısına dayanabilir miydim bilmiyordum.

"Chase."

Arkasını döndü ve kollarıma yığıldı. Çarpmanın etkisiyle sendeledim ama kendimi ona bir mengene gibi sardım. Her santimimiz birbirine bağlıydı, birbirine bastırılmıştı. Sanki fişe takılıydık, ben şarj cihazıydım, o benden enerji emiyordu. Yüzü daha önce hiç görmediğim bir duygu enkazıydı. O kadar çok kırılma vardı ki keskin bir bıçakla kesilmiş gibi hissediyordum. Yüzünü tuttum ve gözlerinin içine bakabilmek için onu kendimden uzaklaştırdım. Gözyaşlarım yüzümden öyle özgürce akıyordu ki kendi akıl sağlığım için korkuyordum. Ronan'ı çok severdim ama ölümünün böyle bir tepki vermesine neden olacak kadar tanı mıyordum onu. Tek bildiğim ona gerçekten tapan bir aile bıraktığıydı. Bu da onun gözyaşlarına layık bir insan olduğu anlamına geliyordu.

"Seni şimdi eve götüreceğim," diye fısıldadım.

Başını iki yana salladı. "Yapacak çok şey var."

Katie ve Lori ayağa kalkarak hep bir ağızdan

"Hayır," dediler.

"Öyle bir şey yok. Artık her şey bürokrasi. Birkaç saat içinde buluşur ve yeniden toplanırız," diye ısrar etti Lori. "Duş almak istiyorum. Kendimi toparlamak istiyorum. Kız kardeşlerime söylemem gerek."

Chase'in evine giden taksi yolculuğu sessizdi. Arka koltukta el ele tutuşmuş, pencereden New York'u seyrediyorduk. Dairesine vardığımızda ona bir bardak viski doldurdum ve parmaklarını viskinin etrafına doladım. Onu U şeklindeki mutfak adasına oturtuttuktan sonra banyoya girdim ve duşu açtım. Buhar kapladı

beş püskürtmeli spreylere başlıklarının cam kapıları. Isıtıcının üzerine bir havlu attım, mutfığa döndüm, viskinin kalanının bulunduğu bardağı dudaklarına götürdüm ve bir dikişte bitirmesini sağladım. Sonra onu duşa sürükledim. "İhtiyacın olursa beni ara."

"Ben sakat değilim," dedi asık suratla, sonra kesik kesik bir nefes aldı. "Lanet olsun. Özür dilerim. Teşekkürler."

O duş alırken ben de ona doyurucu bir şeyler hazırladım. Çok iyi bir aşçı değildim ama onun süslü paketlere değil, gerçek rahatlatıcı yiyeceklere ihtiyacı olduğunu biliyordum. Buzdolabının, onun mutfığa pek uğramayan bir bekâr olduğunu bilen başka biri tarafından doldurulduğu belliydi. Mantarlı, patlıcanlı ve birisinin ona hediye ettiği ve tezgahın üzerinde tek başına duran el değmemiş bir Organic Living sepetinde bulduğum bir balkabağı ile dana biberle yetindim.

Bir yandan telefonumdan tarifi dikkatle okurken, bir yandan da dumanı tüten tencerenin içinde tahta kaşığı çeviriyordum. Acı biberde eksik olan tek malzeme kırmızı biberdi. Yanlışlıkla baharat koymuş mu diye Chase'in kilerini açtım. Durdum. Elimi kalbime götürdüm ve telefonun parmaklarımın arasından kayıp yere düşmesine izin verdim.

Açelyalar oradaydı, anda üç nemlendiriciden başka bir şey bulunmayan kilerin karanlığına sıkışmışlardı. Açelyalar tam çiçek açmışlardı, karanlığın içinden renklerle fişkırıyorlardı. Beyaz çerçeveli taç yaprakları, içleri parlak pembe, bana bakıyorlardı. İçeri bir adım attım ve bitkiyi dikkatlice yukarı kaldırdım, aynı bitki olduğundan emin olmak için oraya yaptığım gizli Sharpie işaretini gördüm.

Öyleydi.

Karanlık, nemli, sıcak alanlar. O gün ona açelyaların en iyi orada geliştiğini söylemiştim.

Hatırlamıştı.

Onları atmamış ya da ölmelerine izin vermemişti. Onları beslemişti.

Kapıyı kapattım, tökezleyerek geri döndüm, nefes almakta zorlanıyordum. Ciğerlerim vücudumun geri kalanı için on kat daha küçük hissediyordu.

İmkansızı başarmıştı. Tüm kilerini boşaltarak ve her gün çiçeklerle ilgilenerek çiçekleri haftalarca canlı tutmuştu.

Chase bağıllık için hazırdu. Bunu kalbimin her zerresiyle biliyordum. Ama aynı zamanda yas tuttuğunu, kafasının karışık olduğunu ve şu anda kafasının yerinde olmadığını da biliyordum.

"Hey." Sesini arkamda duydum. Sıçradım ve arkamı döndüm.

"Oh. Selam."

"Bir şey mi yapıyorsun?" Bitkin görünüyordu, dağınık saçlarına bir havlu sürtüyordu.

"Evet. Chili. Aç mısınız?"

"Tabii, eğer yanmamışsa."

İşte o zaman biberin gerçekten de yanma aşamasına geldiğini fark ettim. Ocağa ulaştığımda, kömürleşmiş fasulyelerden oluşan siyah bir kabuk tencereyi kaplamıştı.

Chase başını omzumun arkasından uzatıp yanmış dağınıklığa baktı.

"Pizza mı?" İçimi çektim.

Başını salladı, çenesi kürek kemiğime değiyordu. "Sucuklu ve enginar kalpli. Tıpkı babamın sevdiği gibi."

CHASE

Beş gün sonra babamı gömdük.

Annem üç gün hedeflemişti ama İskoçya, Virginia ve Kaliforniya'dan gelen akrabalarımız vardı ve hepsinin farklı programları ve uçuşları vardı. Madison söz verdiği gibi her adımda yanımdaydı. Annemle birlikte tabut alışverişine gitmiş, cenaze için çiçek aranjmanlarıyla bizzat ilgilenmiş ve annemin evine gelen ziyaretçilerin kabul edilmesinde ve taziye dileklerinin imzalanmasında çok yardımcı olmuştu.

Ronan Black'in tabutu gri bir sonbahar gününde toprağın ağzına indirildi. Cenaze töreni binden fazla kişinin katıldığı görkemli bir etkinlik olmuştu ama defin töreni için sadece yakın aile bireylerinin katılmasını istemiştik. Mad tüm bu süre boyunca onun küçük, sıcak elini benimkinin içine sokmuştu. Onu her istediğimde öpemedim delilikti. Hayat ne zaman dayanılmaz gelse kendimi onun içine gömemiyordum. Cenazeden sonraki günler okunmamış bir kitabın sayfaları gibi birbirine yapıştı.

İnsanlar evimize yemek getiriyordu, sanki iştahı olan varmış gibi... İşler ciddiye bindiğinde, kibar bir gülümseme daha veremediğimde Mad devreye giriyor ve misafirleri bizim için eğlendiriyordu. O günlerde çok uyuduğundan şüpheliyim. Yarı evde, yarı ofiste olmak üzere çalışmaya devam etti. -Ve gecenin geç saatlerine kadar bizim yanıımızdaydı.

Cenazeden bir hafta sonra hep birlikte oturduk ve ailece vasiyeti okuduk. Madison buna katılmamakta ısrar etmişti. Buna "ölümün klinik tarafı, benim rahat olmadığım tarafı" diyordu. Hepimiz buna saygı duyduk, ancak o zamana kadar onu ailenin atanmamış bir parçası olarak görüyorduk. Ki bunu kabul eden ilk kişi de bambaşka bir seviyedeydi. Annemlerde buluştuk. Hizmetçi bize babamın en sevdiği İskoç tatlısı olan cranachan parfe ikram etti. Babamın sevdiği şekilde, zar zor dayanabildiğimiz Ogilvy patates votkasını yudumlarırken tükettik.

Vasiyeti okuyan Katie'ydi. Üçümüz arasında istediğini alamazsa birini öldürmeye kararlı görünmeyen tek kardeş oydu, bu yüzden adil görünüyordu.

"Annem mülkleri, Black & Co. hisselerinin yüzde yirmi beşini ve tüm aile mücevherlerini alıyor." Katie gazeteden başını kaldırdı ve annesinin elini sıktı.

"Kahretsin, buraya sadece Tiffany kolye için gelmişim. Çok hızlı oldu," dedi Julian, oturduğu yerden kalkıyormuş gibi yaparak. Annesi kalçasına bir tokat attı ve onu tekrar aşağı indirdi. Onlar bir yorgun kıkırdamayı paylaştılar. Ben Julian'ın bunu takdir ettim.

Babamdan sonraki günlük rutinimize alaycılığı yeniden soktu ama gülme havasında değildim. Katie'nin gözleri sayfaya döndü. Kağıt elinde bir yaprak gibi titriyordu. Ağzını kapadı, gözleri dökülmemiş yaşılarla parlıyordu.

"Black & Co. şirketinin sahip olduğu, moda ikonları tarafından yapılmış ya da kullanılmış tüm vintage elbiseler bana miras kaldı. şirket hisselerinin yüzde on beşi. Ve çatı katı!" Ama onu neyin ağlattığını biliyordum. Elbiseler. Onun için en çok onlar önemliydi. şehir merkezinde, çok sevdiği ünlü tarihi elbiselerin sergilendiği bir Black & Co. mzemiz vardı. Çocukken neredeyse her ay orayı ziyaret ederdi. Mad'in hiç gidip gitmediğini merak ettim. Acaba onu götürebilir miydim? Acaba o bana *izin verir* miydi?

"Julian, sıra sende." ne doğru eğildi ve dizini sıktı. Babamın ölümünden sonra olumlu bir şey varsa, o da Julian'a gerçekten istemediği halde ikinci bir şans verilmiş olmasıydı. Son birkaç yıldır muazzam boyutlarda bir pislik gibi davranan dünya çapında bir aptal olduğu hem evrensel hem de sessizce kabul edildi, ancak karma onu o kadar sert becerdi ki - o kadar *kuru*, yağsız - aile üyelerimizden hiçbiri hayatını daha fazla mahvetmek için özellikle tutkulu hissetmedi. Dzeltmeme izin verin: Julian'a işkence etmek için iyi bir fırsatı asla kaırmazdım ama artık onun hayatını mahvetmek istemiyordum.

"Julian hisselerin yüzde yirmisini, Amber ile birlikte yaşıadığınız her iki mlk, Edinburgh kalesini ve Dundee'deki çocukluk evinizi alıyor. Ayrıca kişisel bir mesaj da var." Kadın boğazını temizledi ve endişeyle ona baktı. Julian başını eğdi ve avuçlarının arasına aldı, sırtı titriyordu. Hıkıra hıçkıra ağlıyordu. Dundee'deki ev hoş bir dokunuştu. Hiçbirimiz babamın onu sakladığını bile bilmiyorduk. Her zaman babamın Julian'ın mirasını idare ettiği için evi satacağını düşünmüştük. Bu daha pratik görünüyordu. Julian ayrıca Katie'den daha fazla hisse almıştı, bu da babamın palavra atmadığının bir kanıtıydı. Julian'ı gerçekten oğlu görüyordu.

Julian başını kaldırdığında gözleri kızarmış ve ıslanmıştı. "Kişisel bir mesaj mı?" diye yineledi. "Nasıl oldu da sen ve Lori almadınız?"

"Yaptık. Özel olarak," diye açıkladı annem koltukta oturduğu yerden. "İçimden bir ses sana söyleyeceği her ne varsa herkese açık olmasını ve ailenin tüm üyeleri tarafından duyulmasını istediğini"

"Tamam." Julian tereddüt etti. "Duyalım bakalım."

"Dedi ki ..." Katie kaşlarını çatarak sözünü kesti. "Tamam, bu kelimesi kelimesine aynı, o yüzden elçiye zeval olmaz: 'Sevgili Julian. Sen aklını mı kaçırdın? Bir erkeğin hayal edebileceği her şeye sahipsindir ve daha fazla iş, daha fazla baş ağrısı ve daha fazla sorumluluk için bunları bir kenara mı atıyorsunuz? Önemli şeylere odaklanmaya başla. Para, statü ve Amber asla bunların bir parçası olmadı. Seni seviyorum evlat ama tam bir baş belasıdır. Eğer önceliklerini belirlemezsen, cennetten kovulursun. Bundan emin olacağım. Alternatifini sevmeyeceğini söylediğimde bana güven. Akıllıca seçimler yap ve çok sev. Baba.'" "

Tüm oda kahkahalara boğuldu. Babam neredeyse iki hafta önce öldüğünden beri ilk kez gülüyorduk. Katie bana yan gözle baktı ve manikürlü tırnağını kaldırarak uyardı. "Yerinde olsam bu kadar neşeli olmazdım. Sırada sen varsın, kardeşim."

"Bana bırak." Şam ışığı kanepede geriye doğru yayıldım, şaka yapıyordum.

"Hisselerin yüzde yirmi beşi," dedi Katie basitçe. "Hepsi bu mı?" Annem kaşlarını kaldırdı. Yankıladım kafamda aynı soru vardı ama belli ki bunu yüksek sesle söyleyecek kadar şımarık değildim. Hisselerin yüzde 15'i de dışarıdaki hissedarlarda kilitliydi.

"Hayır, senin de bir notun var." Katie sırtıttı, eğleniyordu. En az maddi şeye sahip olan bendim. Bu da benim işime geliyordu, çünkü onları hiç önemsememiştik.

Julian kanepenin üzerinden bana hayali bir eşya uzattı. "Kayganlaştırıcınız, efendim."

Onu tutuyormuş gibi yaptım. Tıpkı eski zamanlardaki gibiydi. Çocukluğumdaki gibi. "İyi bir ağabey bunu uygulamayı da teklif ederdi," diye not ettim.

"Satrançta kışınızı tekmelemek en sevdiğim hobi olduğu için adil görünüyor."

Bir saniye boyunca birbirimizin gözlerinin içine baktık, sonra kahkahalara boğulduk. Katie başını salladı, ağabeylerinin maskaralıklarına alışkındı.

"Babamın sana mesajı şu: 'Sevgili Chase, eğer burada kolunun altında Maddie olmadan oturuyorsan, beni ve açıkçası bir cinsiyet olarak tüm erkekleri hayal kırıklığına uğrattın. Git ve durumu derhal düzelt. Yıllarca eski halinin bir kabuğu olarak kaldıktan sonra bu kadın seni hayata döndürdü. Ne yaptı ya da seni ilk başta bu hale getiren neydi bilmiyorum ama onun gitmesine izin veremezsin. Sevgiler, baba.'"

Sözler odanın içine işledi, duvarlara kazındı. Katie sanki bu düşünceye katılıyormuş gibi başını salladı ve devam etti. "Maddie için bir şey bıraktım. Kasanın içinde. Lütfen kısa zamanda ona ver. Not: Eğer kardeşini kovarsan, sen de şu anda inşa etmekte olduğum cennet malikanesinden sürgün edilirsin."

Julian'a döndüm ve hayali kayganlaştırıcısını ona geri verdim. "Görünüşe göre uzun bir süre senin patronun olacağım. Sanırım bunun için de biraz kayganlaştırıcıya ihtiyacın olacak."

"Çocuklar." Annem incilerini sıkıca kavradı, sanki ilk çocukluğumuza geri dönmüştük. "Uslu durun."

Julian suratını asarak, "İyi," dedi.

"O başlattı," diye mırıldandım. Julian güldü ve kaburgalarıma dirsek attı.

Katie aramıza baktı, sonra aynı anda hem gülmeye hem de ağlamaya başladı. Garip bir şekilde onun karışık duygularına katılmak zorunda hissettim. Babam bizi böyle bıraktığı için minnettardım. Tabiri caizse mizahi bir patlamayla.

"Ve hepimize yönelik genel bir mesaj daha." Katie gözünün altındaki bir damla yaşı sildi. "'Sevgili ailem, lütfen

Kendime bakma konusunda her zaman oldukça becerikli olduğumu asla unutma. Merak etmeyin. Nerede olursam olayım, ben iyiyim. Seni özlüyorum, seni seviyorum ve bana katılmak için acele etmemeni rica ediyorum. Sevgiler, baba."

"Yanlış," diye mırıldandı annem. "Hiçbir zaman kendi başının çaresine bakamadı."

Bir kıkırdama daha.

"Evet, yapabilir." Julian çenesini ovuşturdu. "Eğer cennet *bir tür Sineklerin Tanrısı* durumuna dönüşürse, babamın Ralph olacağını biliyorsun."

Baba. Yine baba diyordu. Gülümsedim.

Ölümünün üzerinden iki hafta geçmeden böyle gülebiliyorsak, belki de her şeye rağmen hayatta kalabiliriz.

BÖLÜM YIRMI ALTI

MADDIE

Kapı çaldığında kanepeye kıvrılmıştım. Cevap vermek için ayağa kalktım, Daisy topuğumun ucundaydı ve Chase geldiğinde yaptığı gibi heyecanla havlıyordu. Gelip gelmeyeceğini konuşmamıştık ama haftalardır ilk kez bugün onunla birlikte olamamanın verdiği boşluk hissi beni dehşete düşürmüştü. Kapıyı açtım. Koridor boştu. İçeri giren bunu nasıl yaptığını merak ettim. Ön zil çalmamıştı. Layla olduğunu tahmin ettim. Kaşlarımı çatarak boş koridoru inceledim.

"Layla? Chase?" Sesim duvarlarda yankılandı. Daisy inledi, başını eğdi ve burnunu kapımın eşiğindeki bir şeye çarptı. Aşağıya baktım. O şey

. . . bir dikiş makinesi mi? Eski moda görünüyordu. Ağırdu. Pahalı türden. Siyah ve altın rengi eski bir Singer. Eğildim, aldım ve daireme taşıdım. Üzerine bir not yapıştırılmıştı. Dikiş makinesi kılıfı yok. Onu kopardım.

Maddie,

Dundee'de küçük bir çocukken annem mahallenin terzisiydi. Kıyafetlerin insanları nasıl dönüştürdüğüne ilk elden tanık oldum. Sadece görsel olarak değil. Ama ruh halleri, yetenekleri ve hırsları. Amerika'ya taşındığımda Black & Co. şirketini kurmaya karar verdim ve tüm iş planımı fakir bir dul kadından öğrendiğim bir şeye dayandırıdım

Masaya süt koymaya parası yetmeyen. Annemden.

Gillian Black bana öğretti - eğer yaptığınız işi seviyorsanız, bu sizin için asla iş olmayacaktır.

Daha nice elbiseler yapmaya ve umarm oğlumla mutlu anılar biriktirmeye.

-Ronan Black

Gözlerimi kırıştırdım, mektubu tekrar tekrar okuyabilmek için umutsuzca gözyaşlarımdan kurtulmaya çalıştım. Ronan benim için bir şey bırakmıştı. Beni neden bu kadar derinden etkilediğini bilmiyordum. Belki de koşullar bana annemi hatırlattığı içindi ve onun geride bırakmaya gücü yettiği tek şey mektuplardı. Sakinleşmem yirmi dakika ve iki bardak su daha sürdü. Telefonumu elime aldım ve Chase'e mesaj attım. Normal bir insanın arayacağını biliyordum ama mesajlaşmak bizim güvenlik ağımızdı. Hâlâ dikkatli davranıyor, kalbimizden geçenleri çok fazla açığa vurmamaya çalışıyorduk. Mesajlar silinebilirdi. Söylenen sözler ise sonsuza dek hafızalarımıza kazınacaktı.

Dikiş makinesi için teşekkürler. Bugün nasıldı?

Chase: Şaşırtıcı bir şekilde korkunç değil. Sanırım Julian ve ben kurtarılabiliriz.

Bunu duyduğuma çok sevindim.

Chase: *Oku şunu.

Görüyorum ki hala bir pisliksin.

Chase: İyi ki beni terk ettin, değil mi? Tam olarak öyle olmadı.

Açelyaları bulduğumu ona hâlâ söylememiştim. Hayatında bu kadar önemli bir şey varken bizden bahsetmek için kötü bir zamanlama gibi görünüyordu. Öte yandan, kendimi bir türlü birbirinden ayıramadığım duygular arasında sıkışmış hissediyordum. En kötüsü de konuşacak bir şey olmamasıydı. Chase Black'e aşkıttım ve ben ısrar ettiğim için beni arkadaşlıktan çıkarmıştı. Çünkü açelya testini geçmesine, benim için neredeyse birini kovmasına ve benimle sayamayacağım kadar çok şekilde ilgilenmesine rağmen

Dürüst olmak gerekirse, bana tekrar tekrar söylediği aptalca ve korkakça şeylere inanmayı seçtim. Aşık olmaya hazır olmadığını.

Ama bunu sana haftalardır söylemedi.

Chase: Yarın akşam yemeği?

Tabii. Yanmış biber kulağa hoş geliyor mu?

Chase: Benim favorim.

Moda Haftası'ndaki defile günüydü ve ben bir o yana bir bu yana koştururken sinirlerim lime lime olmuş, yerde yırtılmıştı.

"Sana söylemiştim!" Sven'e hırladım ve parmağımı ona doğru salladım. "Sana ona güvenemeyeceğimizi söylemiştim. Ne tür bir model *Moda Haftası*'na gelmez ki? Hangi ajanstan olduğunu söylemişti?"

Manken gelmedi. Tekrar ediyorum: Tasarladığım Rüya Gelinlik ile podyumda yürüyecek kimse yoktu. Kalbimi ve ruhumu koymuştum.

"Yani, zatürre oldu. Artık Şehit Maddie olmadığını biliyorum ama biraz anlayışlı olsan iyi olurdu." Sven yüzünü buruşturdu.

Bir sandalyeye çöktüm ve başımı ellerimin arasına gömdüm. "Bunun olduğuna inanamıyorum. Bu bir rüyanın gerçekleşmesiydi."

Sven, Nina ve bir gün izin alıp moral desteği için peşime takılan Layla, dehşet dolu bir hayranlık ve acıma karışımıyla bana baktılar.

"Biliyor musun," diye başladı Layla, "elbiseyi her zaman kendin modelleyebilirsin."

Başımı kaldırdım ve yüzümü ona doğru çevirerek dehşete kapıldım. "Ne?"

"Bu sizin ölçüleriniz," dedi Nina sessizce, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup omuzlarını silkerek.

"Ve . . . Yani, elbisemiz var. Tek ihtiyacımız olan bir model," diye bitirdi Sven çenesini ovuşturarak.

"Kendi elbisemin modelini yapamam." Başımı şiddetle salladım. "Yapamam."

"Teknik olarak yapabilirsin," dedi Layla.

"Mantıken sen de yapabilirsin," diye Sven.

Üçünün arasına baktım, gözlerimin kırmızı çerçeveli olduğunu biliyordum. Ellerim titriyordu. İlgi odağı olmaktan nefret ederdim. İlgi odağı olmaktan nefret ederdim. Ama bunun başka bir yolu olmadığını da kabul ediyordum. Bu mekanda başka bir model olsa bu elbisenin içinde yüzerdi. Normal beden bir manken için çok büyüktü.

"Tanrım." Gözlerimi kapattım. "Bunu gerçekten , değil mi?" "Öyle görünüyor." Layla ellerimi tuttu, beni yukarı çekerek ayaklarım. "Gösteri zamanı, kızım."

Yarım saat sonra, tek başıma tasarladığım gelinliğe sarınmış bir halde sahne arkasında bir kovaya kusuyordum. Sven hızlı bir şekilde boyunu kıvırmıştı ve şaşırtıcı derecede kolay bir düzeltmeydi. Balo elbisesinin krem rengi dantelden uzun kolları, derin bir V yakası ve üç ayak uzunluğunda bir treni vardı. Çıplak saten süslemeleri, yumuşak hatları ve çıplak sırtı onu benzersiz bir şekilde unutulmaz kılıyordu ya da Layla bana sürekli öyle söylüyordu.

Patronum Sven'in tam da desteğine en çok ihtiyaç duyduğum o anda nerede olduğunu bilseydim, kahvaltıda yediğim yağı azaltılmış hindi pastırmalı sandviçi, bir dakika öncesine kadar buzlu şampanyalara ev sahipliği yapan bir kovaya kustuğumda yardımı olurdu.

"Lütfen tuvalete gitmeme izin verin. Mide bulantısı daha da kötüleşiyor," diye inledim kovaya doğru. Nina kovayı benim için tutarken Layla sırtımı sıvazladı.

Nina'nın tiksintiyle, "Olmaz," dediğini duydum. "Elbise banyoda kirlenebilir ve Sven onu öldürür."

İkimiz de. İşimi şansa bırakmayacağım."

"Hadi ama, banyoda sadece modeller var. Oradaki tek kirli şey kokain izleri ve onlar da zaten elbise gibi bembeyaz." Layla Nina'yı yerinden kalkması için ikna etmeye çalıştı ama Nina başını salladı.

"Üzgünüm, bunun olmasına izin veremem. Aslında değişiklik olsun diye işimi korumaya çalışıyorum."

Başımı kovadan kaldırdım ve etrafıma bakındım. Defilenin sahne arkası etkinlik koordinatörleri, modeller ve stilistlerle taşıyordu. Diğer tüm modeller benim iki katım boyunda ve o kadar zayıf görünüyorlardı ki üstsüz olduklarında tek tek kaburgalarını seçebiliyordum. Neredeyse yarısının durumu böyleydi. Yüksek topuklu ayakkabıları ve ten rengi tangalarıyla etrafta dolaşıyor, kendi aralarında sohbet ediyorlardı.

"Sven nerede?" Asistanlardan biri hızlı adımlarla bize doğru yürürken, bana göz kırparken Madonna mikrofonuyla konuşuyordu.

"On dakika sonra ayaktasın. Şu anda Valentino'yu paketliyoruz."

Layla katlanır bir sandalyeyi arkasına sürükledi ve ben de gözlerimi sıkarak çöktüm. Tam olarak bir duvar çiçeği değildim ama kendimi göstermek hiç istediğim bir şey değildi. Yine de sinirlerim sadece gösteriyle ilgili değildi. Chase son birkaç gündür tuhaf davranıyordu. *Garip* derken iyi demek istemiştim. O çok çok iyi biriydi. Dikkatli, tatlı, sevecen... kendinde *değildi*. Zihinsel bir çöküntü falan geçirdiğinden endişeleniyordum.

Ki bunu *korkunç* bulmuştum. Bir şeylerin ciddi şekilde yanlış gittiğini düşünmeden edemiyordum ama bu konuda onunla yüzleştüğimde aptalca oynamıştı. Kavgaya ettiğimiz, birbirimize sataştığımız ve alay ettiğimiz zamanlar hoşuma gidiyordu. Onun bu yeni, tatlı hali beni rahatsız ediyordu.

"Geliyorum. Geliyorum. Yol açın. Tanrım, bu da ne, *American Horror Story* mi? Şaka yapıyorum Bayan Westwood. seviyorum. Ve çok saygı. Seks

Pistols lisedeyken en sevdiğim gruptu. Kuşkusuz beni daha havalı gösterdiği için - müzik benim tarzım değil - ama yine de. Tasarımcımı gördün mü? Maddie mi? Maddie Goldbloom? Kısa, pixie saçlar, yüzünde saf bir korku ifadesi ... oh, neyse. İşte orada." Sven kıkırdadı, tasarımcıların, asistanların ve modellerin yanından vals yaparak geçti, elinde bir fincan kahve vardı. Beni omzumdan kavradı ve sandalyeden kaldırdı.

Beni düzeltirken tekrar kusmak istedim. "Vay canına.

Cidden, Maddie, elbisenin yarısı kadar bile kötü değil.

Öyle olacağını düşünmüştüm. Buna sevimli diyecek kadar ileri gidiyorum."

Ona şüpheyle baktım -mutsuzca- ve başımı salladım. "Hmm, teşekkürler?"

"Seninle konuşmam gerek." Beni sahne arkasından çekip koridora götürdü. Farklı odalara açılan yan kapılarla dolu dar, beyaz bir şeydi.

On dakikadan daha kısa bir süre içinde yürümem gereken bir pist olduğunu belirtmeyi düşünüyordum ama gerçekten, utanç verici bir saçmalığa dönüşmesi gereken şeyi kaçırsam gözyaşı dökülmeyecekti.

Sven beni koridorda biraz fazla güçlü bir şekilde çekerken ayaklarımın üzerinde tökezledim. Sadece doğuştan sakar değildim, aynı zamanda cılız boyum yüzünden ("*Fun size kulağa*" daha hoş geliyor," demişti Layla, beni teselli etmeye çalışarak) altı inçlik topuklu ayakkabılar giymek zorundaydım, bu da bırakın koşmayı, yürümeyi bile imkânsız hale getiriyordu.

"Tebrikler - Tüm Gelinlikleri Sona Erdirecek Gelinliğiniz resmen satın alındı," dedi Sven havalı bir şekilde.

"Satın mı aldın?" Nefes nefese kalmıştım, yetiştirmeye çalışıyordum. "Black & Co. tarafından mı demek istiyorsun? Koleksiyonumuzu hep onlar alır. Onlarla üç yıllık bir anlaşmamız olduğunu sanıyordum."

"Hayır, Black & Co ile değil. Özel bir alıcı."

"Özel bir alıcı nasıl satın alabilir ki? Henüz satılık değil. Olsa bile kimse görmedi. Bu yüzden buradayız. İlk kez göstermek için."

"Evet, alıcı elbiseyi beğeneceğinden emin." "Black & Co.'ya olan bağlılığımız ne olacak?"

"Sözleşmede bir boşluk bulduk. Para geri çevrilemeyecek kadar iyiydi."

"Ama-" Ben başladım.

"Elbise satıldı. Mesele bu değil." Sözümü kesti, hareketleri bir esinti gibiydi. Sahne arkasından uzaklaşıyor ve bir tür ofis katına giriyorduk.

"Sorun *nedir*?" Nefeslerimi düzenlemeye çalıştım. Hay aksi. Ya ünlü biri tarafından satın alındıysa? Ya o ünlü, başkalarının görmesini istemediyse ve böylece ilk onlar sahip olup gösteriş yapabilecekse? Ya tüm defile iptal edildiyse ve ben de gününe devam edip defileyi kenardan izleyebildiysem? Elbiseyi *OK!* dergisinin kapağında Dua Lipa'nın üzerinde gördüğümü hayal edebiliyordum bile -bu günlerde biriyle çıkıyor muydu? Gurur göğsümü kabarttı.

"Alıcının alışılmadık bir talebi var." Sven sonunda durdu. Sahne arkasından görünmeyecek kadar uzaktaydık, beyaz ahşap bir kapının önünde duruyorduk.

Uçuşan saç tutamlarını kulağımın arkasına sıkıştırdım. Sven ellerime vurarak uzaklaştırdı. "Saçını kıvırmak için kırk beş dakika oturma ki gösteriden bir saniye önce mahvedesin."

Yani şovu ben mi yapıyorum? Dua Lipa hayalime ne oldu?

"İstek nedir?" Karanlıkta bırakılmaktan bıkmış bir halde ofladım.

"Şey"-Sven biraz endişeyle etrafına bakındı-"damada sormanız gerekecek."

"*Damat* mı?"

Sven önümüzdeki kapıyı iterek açtı ve ben şoktan topuklarımın üzerinde öne doğru sendeledim. Bir çift büyük, kendinden emin el beni son anda yakaladı.

Chase.

Chase beni tutuyordu.

Bana sarılmakla kalmıyor, gözlerimin içine bakıyordu; pırıl pırıl parlayan mavi-gri gözleri daha önce hiç görmediğim bir yaramazlık ve yürek parçalayıcı bir sıcaklıkla doluydu.

"Merhaba," diye
fısıldadı. "H-hi . . .
?"

Muhtemelen kustumuk nefesli olduğumun farkında olarak kendimi iki ayağımın üzerine ittim ve etrafıma bakındım. Herkes buradaydı. En azından New York'tan tanıdığım herkes. Lori, Katie, Julian, Clementine, Sven, Ethan (Ethan?), Grant, Francisco ve yakın olduğum tüm iş arkadaşlarım. Nina ve Layla tam ben odadaki insanları sayarken içeri girdiler. Görünüşe göre tüm bu süre boyunca Sven ve benim arkamdaydılar.

Chase ve Sven'in arasına baktım, kalbimin göğsümden fırlamasını engellemeye çalışıyordum. Hemen bir sonuca varmak beni mahvedebilirdi. Ayrıca Chase'i tanıyalı bir yıldan fazla olmamıştı. Kabul etmek gerekir ki, *hayatımın* en yoğun yıllarından biri olmuştu.

"Benden bir isteğin mi var?" Kelimeleri söylerken ağzım beynime meydan okuyor, içimden ona damat olması için yalvarıyordum. Ya da ... damat olmaması için. Ya başka biriyle evleniyorsa? Sonunda ailesini memnun etmek için planına devam ediyordu ama başka bir kızla mı? Bu hafta bana karşı bu kadar nazik ve tuhaf davranmasının nedeni bu muydu?

Tanrım, ya Katie'nin damadı Ethan'sa ve ben sadece aceleci davrandıysam? Başım dönüyordu. Oturmam gerekiyordu. Chase başıyla onayladı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Kelimelere ihtiyacım vardı.

"Lütfen bir şey söyle," dedim, ağzım pamuk gibi kurumuştı. "Herhangi bir şey. Çok korkuyorum."

Chase kaşını kaşdı. Çok sıradan bir şeydi ama bunu yaptığını daha önce hiç görmemiştim. Kararsız ya da düşünceli görünüyordu.

"Doğduğun günden beri düğün planları yapıyorsun. Biliyorum çünkü babana sordum. Babana sordum çünkü geçen hafta Pennsylvania'ya gidip

Onunla. Onunla tanıştım çünkü seni anlamaya çalışıyordum. Sanırım çözdüm."

"Yaptın mı?" Gözlerimi kırptım.

"Sen herkesin önünde aşk ilan eden tiplerdensin. Büyük, dağınık, çok renkli bir peri masalı istiyorsun. Burada yapmak üzere olduğum şeyden daha aleni bir şey olabilir mi emin değilim."

Sven odanın köşesinden heyecanla ellerini çırttı, aşağı yukarı zıpladı. "İçindeki Hugh Grant'i ortaya çıkarıyor. Bunun için buradayım."

Chase ona bir bakış attı, sonra bana döndü.

"Sadece merak ediyordum da..." Gözleri elbisemin içindeki göğüs dekoltemde gezindi ve dudaklarında bir sırıtma belirdi. Sanki ayakları yere basıyordu. Bunu yapmasına ihtiyacım vardı. Ayakları yere bassın. *Konuşmaya*.

"Eğer?" Sesimi nötr tutmaya çalıştım.

"Düğün gecende yarı sarhoş ve sana sırılsıklam aşıkken bu şaheseri dişlerimle yok edebilecek şanslı piç kurusu olabilseydim."

"Oh," diye nefes aldım.

"Oh," diye tekrarladı, sırıtışı genişliyordu. "Ayrıca kusarken saçını tutacak adam olup olamayacağımı ve en başta aptalca sarhoş olmanın sebebi olup olamayacağımı da merak ediyorum."

Nefesim göğsümde kekeledi. Bu bana nefesimin berbat olduğunu hatırlattı. Layla sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi elime iki parça sakız sıkıştırdı, sonra bir adım geri çekildi. Onları dudaklarımın arasına sıkıştırdım. *Naneli*. Chase devam etti.

"Acaba birlikte nişan fotoğrafı çektirebilir miyiz, seksenler gibi kokmayan bir yerde, belki de oradan ayrılıp komik bir kravat ve bir çift tayt giymiş bir piçle randevuya çıkacağından endişelenmek zorunda kalmadan - alınma Ethan." Döndü ve eski sevgilime -o zamanlar her neyse- göz kırptı.

"Hiç alınmamış, sanırım." Ethan Katie'nin yanından omuz silkti ve onun elini tuttu. Gözyaşlarımın arasından güldüm. Bu

duyduğum en iyi, en kötü evlilik teklifiydi ve Chase'in daha işi bile bitmemiştir.

"Başka neyi merak ettiğimi bilmek ister misin?" Kaşlarını kaldırdı.

"Ölüyorum." Gözyaşlarımdan arasından güldüm.

"Bana ilk tanıştığımız zamanki gibi bakabilir misin diye merak ediyorum. Gerçek bir olasılıkmışım gibi. Kendin için istediğin bir şey olma potansiyeline sahip. İkimizin de bir kopyasını bu dünyaya getirene ve onlara köle olana kadar senin her şeyin olmak istiyorum, çünkü sen çocuk sahibi olmak istiyorsun."

Kıkırdadım. Ve ağladım. Onu içime çekerken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü, umut dolu, çocuksu ve atılgan, imparatorluk boyu, katran karası yelesi ve hiçbir zaman tam olarak aynı renkte olmayan ve beni her zaman diken üstünde tutan ışıltılı gözleriyle. Elimi tuttu. Titriyordu ve nedense bu beni çözdü.

"Kısacası, kendi ölçülerine göre dikilmiş gelinliğin ve senin için canlı tuttuğum çiçeklerin olduğuna göre -bu arada, onları canlı tutmak *gerçekten çok* benimle evlenmek isteyip istemeyeceğini merak ediyorum. Çünkü Madison" -gözleri muziplik, heyecan ve geleceğimi daha parlak hale getirme vaadiyle parıldıyordu- "Sana Deli dedim çünkü sana kızgındım ve sen çekip gidene kadar bunun farkında bile değildim. Sen gittikten sonra, seninle iletişim kurmanın yollarını ve nedenlerini düşünüp durdum. Aylarca kendimi bunun kaşınmak istediğim bir kaşıntıdan başka bir şey olmadığına ikna ettim ve babam hastalandığında, bu bana seni avlamak için saçma bir bahane verdi ve tüm bahisler kapandı. Seni seviyorum, Goldbloom. Beni yumuşatıyorsun," dedi huysuzca, birbirine dolanmış parmaklarımıza bakarak. "Ama, bilirsin, *her yerde* değil."

Oda kahkahalara boğuldu. Adrenalin kan dolaşımda o kadar çılgınca akıyordu ki her yerim titriyordu. Kahkahalar boğazımda bal gibi hissediyordum. Demek son zamanlarda garip davranmasının nedeni buydu.

Madonna mikrofonlu asistan, elindeki iPad'i histerik bir şekilde sallayarak odaya daldı. "İşte buradasın! Sırada sen varsın. Chop-chop!"

Herkesin gözleri ona çevrildi. Layla kapıyı iterek yüzüne kapatmaya başladı. "Eğer gitmezsen vücudunu doğrarım. Whitney Houston'lı *The Bodyguard* dışında dünyadaki en romantik şeye tanık oluyorum ve sen bunu benim için mahvedemezsin," dedi somurtarak ve bize doğru bakarak. "Ve sanırım onlar için de."

"Peki ne diyorsun?" Chase ısrarla yüzüme baktı. Bir yüzük çıkarmak için arka cebine uzandı. Elimi koluna koyarak onu durdurdum.

"Aslında ..." Alt dudağımı ısırdım, yan gözle Layla'ya baktım, o da gözlerini açarak evet dememi işaret etti. "Yüzüğünü hiç satmadım. Bunu yapmaya kendimi ikna edemedim. Gerçek olmadığını biliyordum -nişanlılığımızı *kastediyorum*- ama bana gerçekmiş gibi geliyordu. Aslında çoğu zaman. Bu yüzden onu sakladım."

"Yüzüğü sakladın mı?" diye sordu şaşkınlıkla. Başımı salladım. Utanç vericiydi. Ama belki de resmi olarak birlikte olmadığınız halde tanıdığınız insanlarla dolu bir odada birine evlenme teklif etmek kadar utanç verici değildi.

"Ve mesajlarını sildiğin tüm o zamanlar . . ." Sözümü kestim.

"Seni sevdiğimi söyledim," diye bitirdi. "Peki bunu yaptığın onca zaman?" Başını yana doğru eğdi.

Güldüm, daha fazla gözyaşı sildim. Defilenin canı cehenneme. "Aynen."

Asistan kapıyı tekrar çaldı ve kafasını içeri uzattı. "Croquis sekiz dakika önce başlamış olmalıydı. Sadece haber veriyorum. Birisi yakında kovulacak."

"Evet," diye gürledi Chase. "Ve bu senin kıçın olacak, çünkü bu etkinliğin resmi sponsoru olan Black & Co.'nun sahibiyim. Şimdi git!"

İşte . Her şeye rağmen aşık olduğum adam. Ve mantığa. Ve . . . bunu inkar etmenin bir anlamı yok-mantık. Biz

Bu anın bitmesini istemesem de bu işi bitirmem gerektiğini biliyordum.

"Şartlarıma boyun eğiyormuşsun gibi hissetmeni istemiyorum," dedim usulca. "İstersen bekleyebiliriz."

"Şartlarınıza boyun eğmek mi?" Kaşlarını çatı, kesinlikle dehşete düşmüş görünüyordu. "Bunu seni memnun etmek için yapmıyorum Madison. Bunu *bizi* memnun etmek için yapıyorum. Bana neşe veriyorsun. Sana hediyeler, sevgi ve orgazm yağdırmak beni daha mutlu ediyor."

Ethan'ın inlediğini, Layla'nın ciyakladığını ve Sven'in hülyalı bir şekilde iç çektiğini duydum. Bir kıkırdamayı bastırmak için alt dudağımı ısırdım.

"O zaman evet," dedim. "Evet, seninle evleneceğim, Chase Black."

Kollarımı onun omuzlarına atacaktım, hep hayal ettiğim gibi. Filmlerdeki gibi. Ama o beni balayı tarzında kaldırdı ve kapıyı tekmeleyerek açtı. Asistan çarpmanın etkisiyle neredeyse geriye doğru uçuyordu. Ben kıkırdarken o koridor boyunca koştu, yüzümü göğsüne gömdüm ve onun eşsiz kokusunu içime çektim. Dakikalar sonra, kollarında benle piste fırladı, bacaklarım balo elbisemin içinde şakacı bir şekilde tekmeliyordu. Croquis'in tabelası arkamızdaydı, neon ışıklarla parlıyordu.

Projektörler bize dönüktü. Sıra sıra dizilmiş sert bakışlı moda gazetecileri, ünlüler, medya mensupları ve diğer tasarımcılar bize bakıyordu. Kameralar tıkladı. İnsanlar ısıltı çaldı, güldü ve alkışladı.

Ya Chase? Herkese, her şeye, beni eritip bir su birikintisine dönüştürebilecek o şeytani gülümsemesiyle sırtıyordu.

"Adım Chase Black ve Black & Co'nun CEO'suyum. Bu sezon için favori gelinlik kreasyonumu görmek ister misiniz?" diye sordu ve beni nazıkçe yere bıraktı. Elbisenin alt kısmı kabarmıştı ve insanlar elbiseyi incelerken herkesin gözlerinin vücudumda bir yol çizdiğini hissettim. "İşte o."

EPİLOG

CHASE

Altı ay sonra

Sevgili Chase,

Biz Hamptons'dayken, sen Julian'la didişmekle meşgulken ve annen, kız kardeşin, Amber ve Clemmy şehir merkezinde alışveriş yapmakla meşgulken, Maddie kütüphanede bana yaklaştı. Tamamen yabancı olduğumuz ve aslında onun patronu olduğum için bunu cesur bir hareket olarak değerlendirdim.

Madison, annesinin kanserle mücadele yolculuğu boyunca, kendisi öldükten çok sonra bile kızına karşı duygularını ölümsüzleştirmek için ona mektuplar yazdığını anlattı. Doğal olarak ilgimi çekti. Madison'a bu mektupların kopyalarını bana e-posta ile gönderip gönderemeyeceğini sordum. Gönderebileceğini söyledi. Birçok geceyi Iris Goldbloom'un kızına yazdığı mektupları okuyarak geçirdim. Sanırım iyi bir kadındı.

Size, Julian'a, Kate'e ve Clementine'e birçok mektup yazmaya çalıştım. Ama doğrusu, duygularımı kelimelerle ifade etmek hiçbir zaman bana olmadı. Sanırım ben daha çok gösterip anlatmayan bir adamım. Ta ki bugüne kadar. Sonunda size yazmaya değer bir şey buldum. Sıradan ya da tamamen sıkıcı hissettirmeyecek bir şey.

Bugün Madison'la olan ilişkinin sahte olduğunu öğrendim. Bunu kısmen beni yatıştırmak için yaptığını. Gerçek şu ki

Huzurumu sağlamak için bu kadar büyük çaba sarf etmeniz beni duygulandırdı.

Seni seviyorum.

Seninle gurur duyuyorum.

Peki ya Maddie ile nişanlanman? Her şeyin benimle ilgili olduğunu ve seninle hiçbir ilgisi olmadığını düşündüğünü sanıyorum, ancak Hamptons'da o geç akşam yemeği için ortaya çıktığında gözlerinin parladığını gördüğüm gün, onun doğru kişi olduğunu biliyordum.

Ona iyi davranın. Annene iyi bak. Kız kardeşini koru. Yeğenini büyütmeye yardım et.

Oh, ve kardeşini öldürmemeye çalış.

Sevgiler,

Baba

Babamın mektubunu göğüs cebime koydum ve papyonumu sıkmadan önce, eski sarı duvar kâğıdı olan küçük yatak odasındaki aynanın karşısına geçtim. Black & Co.'nun siyah takım elbisesi içinde şık görünüyordum.

"Beni en çok ne şaşırtıyor biliyor musun?" Grant elini saçında gezdirerek yanımda sordu. Tabii ki sağdıçım baş önünde iyi görünmek istiyordu, nam-ı diğer Layla. Hâlâ reddedilmeyi atlatamamıştı. Bunun onun sözlüğünde olduğundan bile şüpheliydim.

"Hınzır yakışıklılığım mı?" Alaycı bir tavırla sordum. Göz ucuyla Julian'ın başını salladığını, eğilip Clementine'in çiçekli tacını düzelttiğini gördüm. O çiçekçi kızdı ve ne çiçekçi kızdı ama. Mad onun için özel bir elbise tasarlamıştı, uzun istişarelerden ve yaygaralardan sonra bugün yemin edecek olanın Clementine olacağını düşünmüştü. "Aptallar," diye mırıldandı Julian yüzünde bir gülümsemeyle. "Asla evlenme, Clemmy."

"Ama ben istiyorum baba." Gözleri büyüdü. "Chase ile."

Grant kıkırdadı ve bana döndü. "Beni hayrete düşüren şey, Maddie'nin ne kadar ukala, kibirli, bas-" Grant cümlesini bitirmek üzereydi ki, Booger Face'in kafası havaya kalktı ve beklentiyle ona baktı. Birinin çuvalaması ve beş dolarlık bir banknotu lazımlık kavanozuna yuvarlaması için can atıyordu. Noel için yeni Barbie bisikletlerine güveniyordu.

"Orada durun, ," diye uyardı Julian. Clementine bocaladı.

"Bas gitarist," diye bitirdi Grant. "Amcanın bas gitar çalabildiğini biliyor muydun, Clem?" Yatağın yanında durduğu yere doğru döndü ve ona göz kamaştırıcı bir sırıtışla baktı.

"Hayır." Kuşkuyla gözlerini kıstı. ". " "Bir meydan okuma kokusu alıyorum." Sırıttım.

"Sanırım kokusunu aldığın şey, modaya uymayan bir şekilde geç kaldığın için kışına soktuğum ayakkabımın tabanı." Layla kafasını benim süitime . *Süit* dediysem, Bay Goldbloom'un ana yatak odasını kastetmiştim.

Evet, Pennsylvania'da bir kasaba evinde evleniyordum.

Hayır, aklımı kaçırmamıştım. En azından klinik olarak.

"İyi görünüyorsun, Layla." Grant yeşil saçlı eski sevgilisini selamladı.

Ona rahat bir gülümseme gönderdi. "Aynen, Grant. Hayat sana nasıl davranıyor?"

"Senden daha iyi," diye mırıldandım viskime, bir yudumda boşalttım. Layla, Booger Face'in elinden tutarak onu gelin odasına (Mad'in çocukluk odası olarak okunabilir) götürdü. Grant ve Julian beni arka bahçedeki sunağa götürdüler. Julian arkamda ilk sıradaydı, sonra Grant. Onların arkasında Madison'ın mahalleden sahte evlilik yaptığı tüm erkekler duruyordu. Layla onları davet etmenin çok komik olacağını düşünmüştü. Layla'nın espri anlayışının berbat olduğunu düşünüyordum ama

Bu konuda iyi davrandım çünkü Mad'in bundan keyif alacağını biliyordum. Grant'in arkasında Jacob Kelly, Taylor Kirschner, Milo Lopez, Aston Giudice, Josh Payne ve Luis Hough duruyordu.

Madison'ın aksine, davete katılan tek eski sevgilim Amber'dı; o da şu anda düğün kemerinin önündeki katlanmış beyaz sandalyelerden birinde oturmuş, güneş gözlüklerini takmış, bir kadeh gazlı şarabını yudumluyor ve Fransız şampanyasının eksikliğinden şikâyet ediyordu. Mad çok mütevazı bir etkinlik yapmayı tercih etmişti. Şehit gelinim düğün bütçemizin büyük bir kısmını kanser araştırmaları yapan bir hayır kurumuna bağışlıyordu. Annem ve Katie, Black'lerle iyi geçinmek için katılan Amber'ın yanında oturuyordu. Amber ve Julian arasında işler yolunda gitmedi diye Booger Face'in acı çekmesi adil görünmüyordu. Ethan Katie'nin elini sıktı ve bana bir başparmak işareti yaptı. Ben de başımla onayladım. Koşu taytlarını ve *Kaşif Dora* kravatlarını hâlâ onaylamıyordum ama artık gardırobunu pek umursamıyordum.

Katie dört aydır Ethan'la ciddi bir şekilde çıkıyordu. Babamın ölümünden iki ay sonra Ethan ona resmen çıkma teklif etti. O zamana kadar sadece duygusal olarak Katie'nin yanındaydı ama tekrar arkadaş olarak görülmekten ölesiye korktuğunu görebiliyordum. Aslında, Ethan ondan vazgeçmeden önce ona anlaşmayı imzalamasını söyleyen bendim.

Şimdi birlikte ilk (yarı değil, tam) maratonlarına hazırlanıyorlardı.

Tüm koşullar düşünüldüğünde annem de iyi gidiyordu. Mad ve Clementine'in sık sık etrafta olması ve Julian'ın boşanma sonrası ona sıkı sıkıya bağlı olması, Booger Face'in ortak velayetini aldıktan sonra bir baba olarak ayaklarının üzerinde durmaya çalışması yardımcı oldu.

Amber yavaş yavaş Clementine'in biyolojik babasını hayatına sokuyordu. Buraya kadar çok garipti, ama işler çok tuhaflaştığında Booger Face bizi yakaladı.

Ön sırada Sven, Francisco ve yeni evlat edindikleri kızları Zooey oturuyordu. Hepsi birbiriyle uyumlu siyah kıyafetler giymiş, Zooey'nin tombul elini coşkulu gülümsemelerle bana doğru sallıyorlardı. Evlat edinme işlemi üç ay önce tamamlanmıştı ve daha iyi bir zamanda olamazdı. Mad ve ben kimin kimin dairesine taşınacağı konusunda tartışıyorduk. Sven bebek bakıcılığı konusunda yardıma ihtiyacı olabileceğini söyleyince, Mad yumuşadı ve benim yanıma taşındı. Mad, Rüya Gelinlik ile kendini savunduğundan ve onun dengi haline geldiğinden beri son aylarda daha da yakınlaşmışlardı.

Bu küçük iyilik için Zooey'nin tüm oda tasarımı ve mobilyalarını ödemiştin.

Yanımdaki papaz kıpırdandı ve beni hayallerimden uzaklaştırdı. Küçük bir nefes verdi ve başımı kaldırıp baktığımda o kadın oradaydı. Hayallerimdeki kadın, elbiseyi giymişti. Kelimeler o an için küçük gelmişti. Koridorda yürürken ona gülümsedim, babası ona eşlik ediyordu, Clementine arkasındaki süslü sepetten ay çiçekleri atıyordu, Layla ise gelinliğinin eteklerini tutuyordu.

Mad yanımda durdu ve beni o muhteşem gülümsemelerinden biriyle ödüllendirdi.

Dünyayı durduran bir gülümseme.

Aklıma gelen beş yüz bin şeyden herhangi birini söylemek üzere ona baktım. New York Moda Haftası'nda büyük başarı elde eden ve Croquis'in en popüler ikinci gelinliği haline gelerek aşağı yukarı otuz bin adet satılan o elbisenin içinde çok güzel görüldüğünü. Ona onu sevdiğimi söylemek istedim. Hem de çok. Çok. Çok. Ama ben daha bunları söyleyemedim Mad arkasını döndü, avucunu açtı ve Layla'nın cep telefonunu avucuna bırakmasını bekledi.

Babasının arka bahçesindeki tüm katılımcılar skandal dolu bir nefes aldı. Mesajlaşıyordu. *Şimdi*.

Mad'in parmakları yazarken ekranın üzerinde hareket etmeye başladı, yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Ben de onu izledim.

Diğer konuklarımız da öyle. Papaz boğazını temizleyerek onun dikkatini çekmeye çalıştı ama başaramadı. Bir saniye sonra telefonum cebimde çaldı.

Çıkardım. Mesajı açtım.

<Maddie sohbetten bir mesaj kaldırdı>

Chase: Oh, hayır, . Soğuk ayaklar.

Chase: Balayımız için Ibiza'ya gittiğimizde onları sırtımda ısıtabilirsin. Kötü kan dolaşımı her zaman senin sorunun olmuştur. Kısa insanlarla ilgili bir şey.

Evlenmekten her saniye biraz daha uzaklaşıyorum.

Chase: Dökül bakalım. Neyi sildin?

Maddie: Çıldırmayacağına söz verir misin?

Ona baktım ve kaşlarımı kaldırarak "*Birbirimizi tanıyor muyuz* ki?" der gibi bir ifade takındım. Tekrar aşağı baktı ve yazdı.

Hamileyim. Chase: Benim mi?

Ciddi misin sen?!

Başını kaldırdı, parmak uçlarında yükseldi ve enseme bir fiske vurdu. Güldüm ve şok olmuş papazımızın önünde onu kollarıma aldım. Ve misafirlerin. Ve gençken "evlendiği" erkeklerden oluşan hareminin.

"O zaman neden korkayım ki?" Dudaklarına doğru mırıldandım, edebe lanet olsun. Kollarını bana doladı. Kalabalık kıkırdadı.

"Boynuzlarınız görünüyor, Bay Black."

"Bu," diye fısıldadım ağzına, alt dudağını dişlerimin arasında yakalayıp çekiştirdim, seyircilerimizin duyamayacağı kadar alçak sesle konuşarak, "çünkü senin için her zaman azgıyım."

1 Ocak 2002

Sevgili Maddie,

Annene çok garip bir iyilik yapar mısın? Zamanı geldiğinde, birlikte gülebileceğin bir adamla evlen. Bunun ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok, ta ki o üzücü günlere gelene kadar ve onları daha iyi hale getirecek tek şey yüzünüze bir gülümseme konduracak biri olana kadar.

Düğün gününüzde onu biraz terletin. Bir ya da iki kalp atışını kaçırdığından emin olun. Bakalım bunu kaldıracabilecek mi? Eğer yaparsa, o bir koruyucudur (ama bunu zaten biliyor olmalısınız. Ha).

Sevgil

er,

anne.

x

◆ ◆ ◆

MADDIE

Sekiz ay sonra

"Senden çok nefret ediyorum." Kocamın blazer ceketinin yakalarını tuttum ve hastane yatağındaki dezavantajlı konumumdan onu salladım. Terlemeyi geçmiş ve damlama bölgesine girmiştim. Sanki duştan havlu ile kurulamadan çıkmış gibiydim. Vücudumdan bir insanı atmak üzere olduğumdan bahsetmiyorum bile. Evet, dünyanın dört bir yanındaki kadınların bunu her gün yaptığının farkındaydım, birçoğunun Batılı tıbbi yardıma erişimi yoktu. Ama kendimi savunmam gerekirse, bu kadınların hiçbiri Chase Black ile evli değildi.

"Bu bir hayır mı?" Chase kaşlarını çattı, duruşunu düzeltti ve ben en yakın cismi gözüne saplamadan önce bir adım geri çekildi.

"Hayır, seninle seks yaparak süreci hızlandırmak istemiyorum. Bu şekilde olmaz. Zaten dört santimetre açılmış durumdayım!"

"İçine sığabileceğim en az sekiz santim daha var-"

"Bu cümleyi tamamlama." Parmağımı ona doğru salladım. Teslim olmak için avuçlarını kaldırdı ve bir adım daha geri çekildi.

Layla odama koşarak girdi, biraz daha kötü görünüyordu. "Tamam, sadece Daisy'nin köpek bakıcısıyla birlikte olduğunu bilmeni istedim..." Hem Chase'e hem de bana yan gözle bakarak durakladı. "Özür dilerim, bunu yüzüm kızarmadan söylemek zorunda olduğuma hâlâ inanamıyorum. Ve tüm bitkilerini suladım, yani hepsi canlı."

Daisy harika gidiyordu. Chase'le tekrar bir araya geldiğimizden beri kimsenin ayakkabısına işememişti. Görünüşe göre, onu bu kötü alışkanlıktan kurtarmak için tek yapmam gereken doğru adamı kapımdan içeri almaktı. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama Layla beni başından savdı. "Evet, kilerdeki açelya da dahil. Tanrım, bu devasa kilerin iyi bir şekilde kullanılabileceğini düşünmek. Küçük Ronan nasıl?"

"Hâlâ vücudumun içinde." Kocaman göbeğimi işaret ettim.

"Şanslı piç," diye mırıldandı Chase. Layla ona dirsek attı. Güldüm. Geçtiğimiz sekiz ay bir rüyaydı. Aynı nefeste hem yumruklamak hem de öpmek istediğim ağzı olan şeytani yakışıklı adamın bu kadar harika bir koca olabileceğini kim bilebilirdi? Aile, arkadaşlar ve kahkahalarla dolu rahat bir rutine girmiştik. Zooey, Sven ve Francisco'nun yanı sıra çiçekçi kız elbisesine takıntılı olan ve benim izimden giderek kısa süre önce bir oyun buluşması sırasında bir sınıf arkadaşını kendisiyle evlenmeye zorlayan Clemmy ile de çok zaman geçirdik. Ronan zaten büyük ve sevgi dolu bir aileye mükemmel bir eklenti gibi görünüyordu.

Başka bir kasılma beni çarptı. Sanki biri bir kibrit almış ve tüm belimi yakmış gibi hissettim. Yüzümü buruşturdum, çarşafı parmaklarımın ucuna kadar kavradım. Hemşirelerimden biri -Tiffany, ellili yaşlarında kızıl saçlı bir kadın

-Odaya girdiğinde Layla kalabalıklaştığını fark etti ve çıkarken selam verdi. Hemşire bacaklarımı örten battaniyenin altından baktı.

"Evet. Dünyaya büyük girişi için hazır, tamam. Nefes almaya devam et." Dizimi okşadı. Bu ifadeyi hiç anlamamıştım. İnsan hiç kendi isteğiyle nefes almayı bırakır mıydı? Özellikle de doğum yaparken?

Tiffany odadan çıktı, doktoru aradı ve sonra kafasını tekrar içeri soktu. "Ne olacak? Babam doğumu izlemek için kalacak mı?"

Chase ve ben bakıştık. Doğumla ilgili her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamıştık -ben daha yedi aylık hamileyken birlikte hazırladığımız gece çantası, aldığımız doğum dersleri, emzirme planı- ama kalıp izlemeyeceği hakkında hiç konuşmamıştık.

"Size kalmış." Boğazını temizledi. Birbirimizin gözlerini tuttuk. Bir an için telefonlarımızı çıkarıp eski şakalaşma dansını yapacağımızı düşündüm. Sonra kocam elimi tutarak beni şaşırttı. "Lütfen."

Ve biliyordum.

"Evet." Sırıttım. "O kalıyor."

Kırk beş dakika sonra Ronan dışarıdaydı ve çığlık çığlığa bağıırıyordu. Chase'in parlak mavi gümüş gözlerine, benim kahverengi bal rengi saçlarıma ve tuhaf bir şekilde uzun tırnakları olan sıkılmış iki yumruğa sahipti. Bebek bir ejderha gibiydi. Tiffany onu çıplak göğsüme koyduğunda hem güldüm hem de ağladım. Çünkü onun annem ve Ronan'dan bir hediye olduğunu biliyordum.

Aslında, hamile olduğumu öğrendiğimde bebek Ronan'a yazmak için oturduğum ilk mektupta yazdığım tek şey buydu. Yazmayı planladığım birçok mektuptan biriydi. Ona, olmaması gereken harika ve değerli bir hediye olduğunu söylemiştim. Babası ve ben dikkatli davranmıştık, doğum kontrol hapı kullanıyordum ve her gün alıyordum. Doğum kontrol haplarımın üreticisinin hatalı hapları için büyük bir özür dilediği hafta, bir buçuk hafta geciktiğimi fark etmiştim. O hafta

Bundan önce hamile olma fikri aklıma bile gelmemişti, bu yüzden tarihleri hiç takip etmedim.

Hamilelik testi yaptım. Pozitif çıktı.

Chase ve ben evlenmek üzere nişanlanmıştık. Ama hala diğeri C-çocukları hakkında konuşmamıştık. Öğrendiğim anı hatırladım. Croquis'nin tuvaletindeki kapalı klozete oturmıştum, ironik bir şekilde Chase'le aylar önce seks yaptığımız kabinde, iki mavi çizgiye bakıyor, sonra tavana bakıp gökyüzüne gülümsüyordum.

"Touché, Ronan ve annem." Başımı salladım. "Touché."

Artık bir oğlum vardı. Seveceğim biri. Mektup yazabileceğim.

Büyüdüğünü görmek için.

Chase'in onu kucağına almasını izledim, küçük çizgili şapkasıyla bir dürüm gibi sarılmıştı. Kocam ona gülümsedi ve kalbim kabardı.

"Bana evet demesini nasıl sağladım? Evet Ronan, bu komik bir hikaye. Sana her şeyi anlatayım."

TEŞEKKÜRLER

Yazmanın yalnız bir iş olduğunu söylerler ve ben de bu ifadeye tüm kalbimle katılsam da, adınızı bir kitap kapağında görmek ve sıkı çalışmanızın tanınmasından gurur duymak kesinlikle memnuniyet verici.

Ancak bu kitap pek çok harika kadının emeğinin ürünüdür ve bu vesileyle onlara teşekkür etmek isterim.

Her şeyden önce menajerim Kimberly Brower'a çok teşekkür ederim. Bu yıl farklı bir şey yapmak istedim ve sen bunu gerçekleştirdin. Yayıncılık dünyasında yolumu bulmak için daha iyi bir yardımcı pilot isteyemezdim.

Montlake Yayıncılık'taki editörlerim Lindsey Faber ve Anh Schluep. Harika çalışmanız, akıllara durgunluk veren uzmanlığınız ve ayrıntılara gösterdiğiniz mükemmel özen için çok teşekkür ederim. Chase ve Maddie'nin böylesine emin ellerde olduğunu bilmek bu süreci kusursuz kıldı.

Asistanım Tijuana Turner'a ve beta okuyucularım Sarah Grim Sentz, Vanessa Villegas ve Lana Kart'a özel teşekkürler. Siz hanımlar benim kabilemsiniz.

En iyi yazar arkadaşlarım Charleigh Rose, Parker S. Huntington, Ava Harrison ve Helena Hunting'e. Bana ilham veriyorsunuz. Bu süreç boyunca elimden tuttuğunuz için teşekkür ederim. Harika sokak ekibime ve Sassy Sparrows Facebook grubuna - sizler en iyisisiniz! Daha önce de söyledim ve söylemeye devam edeceğim: beni yaptığım işte daha iyi olmaya itiyorsunuz.

Yap.

Sonsuz sabır gösteren kocama ve oğluma. Paralel bir evrene geçip karakterlerimle vakit geçirdiğimde anlayışlı olduğunuz için teşekkür ederim.

Sürekli olarak BUNU GETİREN blog yazarlarına ve bookstagramcılara. Tutkunuz için harcadığınız zaman ve çaba için ne kadar minnettar olduğumu anlatmaya kelimeler yetmez. Sizler gerçek sanatçılarsınız.

Bu kitabın ortaya çıkmasını sağlayan daha pek çok kişi var. Yamina Kirky, Marta Bor, Amy Halter, Ratula Roy ve daha fazlası. Ne yazık ki, bu bölümü yazarken teşekkür etmem gereken herkesi hatırlama konusunda kötü bir şöretim var. Sizi eklemem gerektiğİ halde eklemediysem lütfen merhamet edin.

Son olarak, siz okuyucularıma teşekkür etmek istiyorum. Her gün sizin için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum. Yazmak bir ayrıcalıktır. Faturaları yazarak ödeyebilmek? Bu bir mucizeden başka bir şey değil.

Teşekkür
ederim.
Sevgileriml
e,
L.J. Shen
xoxo

YAZAR HAKKINDA

L.J. Shen, *USA Today*, *Washington Post* ve Amazon'un 1 numaralı çok satan çağdaş, yeni yetişkin ve romantik kitap yazarıdır. Özür dilemeyen alfa erkekleri ve onları dize getiren kadınlar hakkında yazmayı seviyor. Kitapları yirmi farklı ülkeye satıldı ve bazılarının en çok satanlar listelerinde yer aldı. Kocas, oğlu ve eksantrik moda seçimleriyle Kaliforniya'da yaşıyor ve iyi şaraptan, kötü reality şovlarından ve tembel kedisiyle güneş ışınlarını yakalamaktan hoşlanıyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.